

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

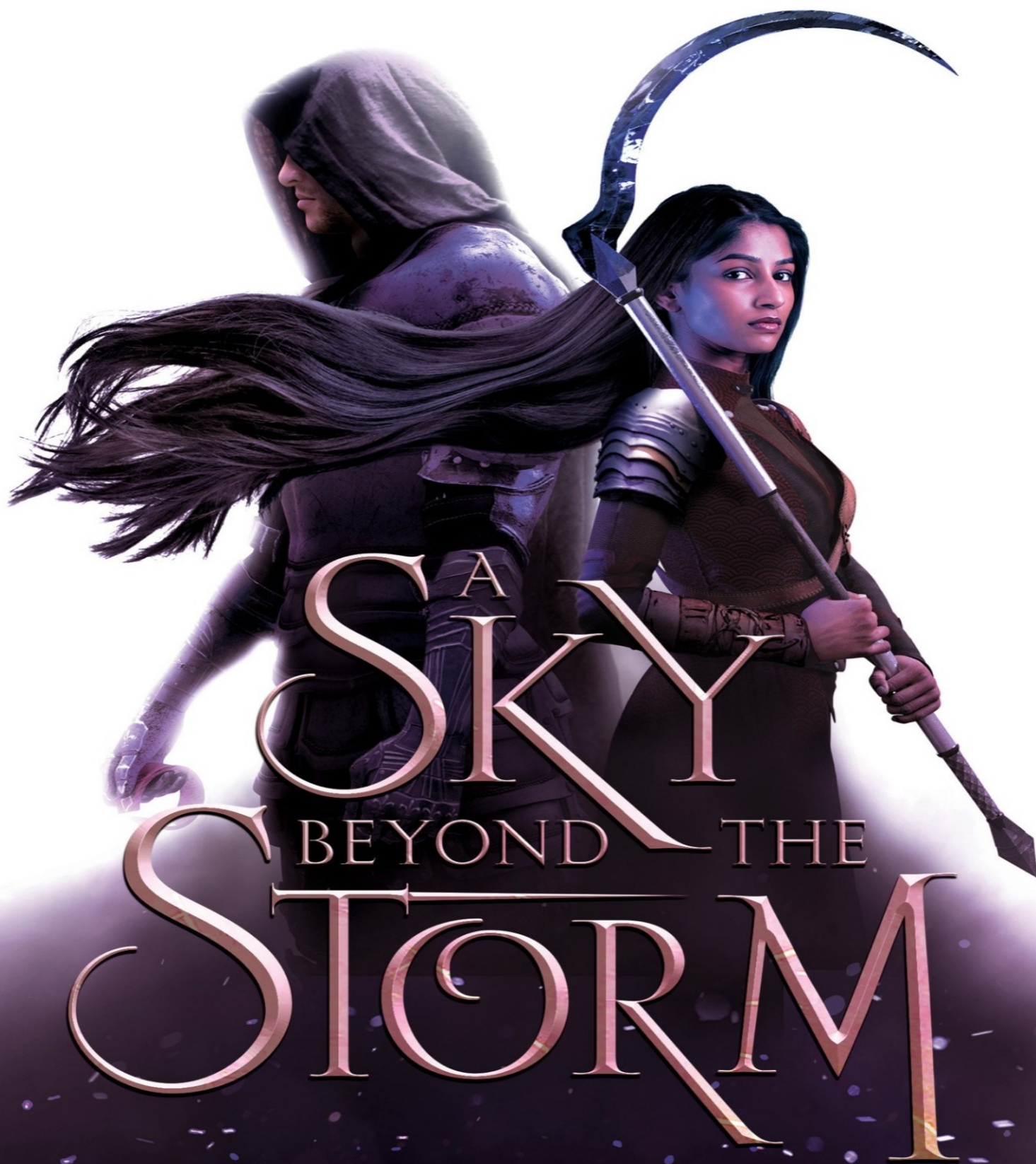
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABAA TAHIR

AN EMBER IN THE ASHES NOVEL

İÇİN ÖVGÜ

AN EMBER IN THE ASHES

"[*Küllerdeki Kor*] okuyucularını şiddet ve baskıyla gölgelenmiş bir dünyaya sürüklüyor, ancak bunu açıklığı içinde sevimlilik anları sunabilen basit bir düzyazıyla yapıyor. Bu karmaşıklık *Ember* değerli bir roman ve karakterleri kadar cesur bir roman." -*THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW*

"Öyle bir an geliyor ki kitabı elinizden bırakmak imkânsız oluyor. Sabaa Tahir güçlü bir yazar ama her şeyden önce harika bir hikâye anlatıcısı." -*THE HUFFINGTON POST*

"*Küllerdeki Kor*, *Açlık Oyunları* ile *Game of Thrones*'u harmanlıyor. . ve bir tutam da *Romeo ve Juliet*." -*THE HOLLYWOOD REPORTER*

"Hızlı tempolu, iyi kurgulanmış ve sürprizlerle dolu *Küllerdeki Kor*, bir sonraki adımda ne olacağını merak etmemi sağlayan etkileyici bir ilk kitap." -*NPR*

"Savaş İmparatorluğu'nda geçen bu epik fantezide her şey var: tehlike ve şiddet, sırlar ve yalanlar, güçlü karakterler, yasak aşk ve doğaüstü bir dokunuş." -*THE ATLANTA JOURNAL- CONSTITUTION*

TARAFINDAN YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ SEÇİLDİ:

BUZZFEED

HYPABLE

LA WEEKLY

INDIGO

SUSPENSE MAGAZINE

THE WALL STREET JOURNAL

AMAZON

BARNES & NOBLE
BUSTLE
NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ
MACUNU
POPSUGAR

İÇİN ÖVGÜ

A TORCH AGAINST THE NIGHT

"Muhteşem." -*ENTERTAINMENT WEEKLY*

"Taze ve heyecan verici. . . Tahir karmaşık kötü karakterleri kaleme alma konusunda olağanüstü bir yetenek sergiliyor." -A.V. CLUB

★ "Bu devam kitabı, bir öncekinden daha karanlık bir tona ve daha da yüksek risklere sahip ve heyecan verici bir sonuca zemin hazırlıyor." -*PUBLISHERS WEEKLY*, STARRED REVIEW

★ "Tahir bir gerilim ustası olduğunu kanıtıyor ve okuyucuların dikkatini baştan sona perçinleyen uçurum tehlikesinin kurnaz bir uygulayıcısı. [Aksiyon dolu, soluk soluğa okunan bir hikâye." -
BOOKLIST, YILDIZLI ELEŞTİRİ

"Son sayfasına kadar adrenalin patlaması yaşıyor." -*BUZZFEED*

"Geceye Karşı Bir Meşale, nefes almak için neredeyse hiç duraksamayan, arsız bir sayfa çevirici." -
THE CHRISTIAN SCIENCE MONITOR

#1 NUMARALI NEW YORK TIMES BESTSELLER

TARAFINDAN YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ SEÇİLDİ:

TIME

BUZZFEED
POPSUGAR
MACUNU
ENTERTAINMENT WEEKLY
AMAZON
BUSTLE
POPCRUSH

A SKY BEYOND THE STORM

A NOVEL BY

SABAA
TAHIR

An imprint of Penguin Random House LLC, New York

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Razorbill, an imprint of Penguin Random House LLC, 2020 tarafından yayımlanmıştır.

Copyright © 2020 by Sabaa Tahir

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in yayıncılığa devam etmesini sağlıyorsunuz her okuyucu için kitaplar.

Razorbill & colophon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi çevrimiçi olarak penguinrandomhouse.com adresinde ziyaret edin.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Tahir, Sabaa, yazar. Başlık: Fırtınanın ötesinde bir gökyüzü : bir roman / Sabaa Tahir. Açıklama: New York : Razorbill, 2020. | Seri: Küllerin içinde bir kor ; [4] | Okuyucu kitlesi: 14 yaş ve üstü. | Özet: "Laia, Elias ve Helene, hem insan hem de doğaüstü düşmanlarını yenmek ve diğer dünyadan gelen bir girdabı önlemek için her şeyi riske atmalıdır." - Yayıncı tarafından sağlanmıştır. Tanımlayıcılar: LCCN 2020040877 | ISBN 9780448494531 (ciltli) | ISBN 9780448494555 (e-kitap)

Konular: CYAC:

Fantezi. Sınıflandırma: LCC PZ7.1.T33 Sky 2020 | DDC [Fic]-dc23 LC kaydı
<https://lcn.loc.gov/2020040877> adresinde mevcuttur.

Jonathan Roberts tarafından harita

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

pid_prh_5.6.1_c0_r0

İki
bölümden
oluşan bir
ithaf

i.

Hikayesi asla
anlatılmayacak olan her savaş
çocuğu için.

ii.

Kendi çocuklarım
için şahinim ve kılıcım
Yaşadığım tüm dünyalar
arasında en güzeli seninki.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Sabaa Tahir için Övgü

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Adanmışlık

Haritası

Bölüm I: Uyanma

I: Gece Getiren II:

Laia

III: Ruh Avcısı IV:

Laia

V: Ruh Avcısı VI:

Kanlı Tırmık VII: Laia

VIII: Ruh Avcısı IX:

Kanlı Tırmık X: Laia

XI: Ruh Avcısı XII:

Kanlı Tırmık XIII:

Laia

Bölüm II: Hasat

XIV: Gece Getiren

XV: Ruh Avcısı XVI:

Kanlı Tırmık XVII:

Laia

XVIII: Ruh Avcısı XIX:

Kanlı Tırmık XX: Laia

XXI: Ruh Avcısı XXII:
Kanlı Tırmık XXIII: Laia
XXIV: Ruh Yakalayıcı
XXV: Kanlı Tırmaşık
XXVI: Laia
XXVII: Ruh Avcısı
XXVIII: Kanlı Tırmık
XXIX: Gece Getiren XXX:
Laia
XXXI: Ruh Avcısı XXXII:
Kanlı Tırmık XXXIII: Laia
XXXIV: Kanlı Sıçrayan

Bölüm III: Cinler Kraliçesi

XXXV: Gece Getiren
XXXVI: Laia
XXXVII: Ruh Avcısı
XXXVIII: Kanlı Tırmık
XXXIX: Laia
XL: Ruh Avcısı XLI:
Kanlı Tırmık XLII:
Laia
XLIII: Ruh Avcısı
XLIV: Kanlı Tırmık
XLV: Laia
XLVI: Ruh Avcısı XLVII:
Kanlı Tırmık XLVIII: Laia
XLIX: Ruh Avcısı L:
Kanlı Tırmık

Bölüm IV: Sher Jinnaat

LI: Gece Getiren LII:
Laia
LIII: Ruh Yakalayıcı

LIV: Kanlı Sıçrayan
LV: Laia
LVI: Ruh Avcısı LVII:
Kanlı Tırmık LVIII: Laia
LIX: Ruh Avcısı LX:
Kanlı Tırmık LXI:
Laia
LXII: Gece Getiren

Bölüm V: Anneler LXIII:

Ruh Yakalayıcı LXIV:
Laia
LXV: Ruh Yakalayıcı
LXVI: Keris Veturia
LXVII: Laia
LXVIII: Ruh Avcısı LXIX:
Kanlı Sıçrayan

Bölüm VI: Masal

LXX: Elias
LXXI: Helene
LXXII: Laia

Teşekkür Yazar
Hakkında

P□□□I
W□□□□□

I: Gece Getiren

Genç bir dünyanın ışıltısında uyandım, insanın avlanmayı bildiği ama toprağı işlemediği, taşı bildiği ama çeliği bilmediği zamanların. Yağmur, toprak ve hayat kokuyordu. Umut kokuyordu.

Kalk, sevgilim.

Konuşan ses benim bilgimin ötesinde bin yıllarla yüklüdü. Bir babanın, bir annenin sesi. Bir yaratıcının ve bir yok edicinin. Ölümün kendisi olan Mauth'un sesi.

Kalk, alevin çocuğı. Kalk, çünkü evin seni bekliyor.

Keşke ona, evime değer vermeyi öğrenmemiş olsaydım. Keşke hiçbir sihri ortaya çıkarmasaydım, hiçbir eşi sevmeseydim, hiçbir çocuğı ateşlemeseydim, hiçbir hayaleti yumuşatmasaydım. Keşke Mauth bana hiç isim vermemiş olsaydı.

"Meherya."

İsmim beni geçmişten alıp Mariner kırsalında yağmurla yıkanmış bir tepeye sürüklüyor. Eski evim, insanlar tarafından Alacakaranlık Ormanı olarak bilinen Bekleme Yeri. Yeni evimi düşmanlarımların kemikleri üzerinde yapacağım.

"Meherya." Umber'in güneş ışığıyla parlayan gözleri kadim bir öfkenin vermilion renginde. "Emirlerinizi bekliyoruz." Sol elinde bir glaive tutuyor, bıçağı ısıdan bembeyaz olmuş.

"Gullar henüz rapor vermedi mi?"

Umber'in dudağı kıvrılır. "Delphinium'u didik didik ettiler. Antium'u. Bekleme Yeri'ni bile," diyor. "Kızı bulamadılar. Haftalardır ne kız ne de Blood Shrike görüldü."

"Gullara Marinn'deki Serra'lı Darin'i bulmalarını söyle," diyorum. "Liman şehri Adisa'da silah dövüyor. Eninde sonunda yeniden bir araya gelecekler."

Umber başını eğiyor ve biz de aşağıdaki köye bakıyoruz. Yangına dayanabilen taş evler, dayanamayan ahşap kiremitlerle süslenmiş. Yok ettiğimiz diğer mezralarla çoğunlukla aynı olmasına rağmen, bir farklılığı var. Seferimizdeki son yerleşim yeri. Martial'leri Keris Veturia'nın ordusunun geri kalanına katılmaları için güneye göndermeden önce Marinn'deki veda yayılım ateşimiz.

"İnsanlar saldırmaya hazır, Meherya." Umber'ın parıltısı kızarıyor, Savaşçı müttefiklerimizden duyduğu tiksinti hissediliyor.

"Emri ver," dedim ona. Arkamda, akrabalarım teker teker gölgeden aleve dönüşerek soğuk gökyüzünü aydınlatıyor.

Köyde bir uyarı çanı çalıyor. Bekçi bizi gördü ve panik içinde bağıyor. Saldırılarından sonra aceleyle dikilen ön kapılar Lambalar yanarken ve bağırırlar gece havasını dehşetle renklendirirken komşu topluluklar kapandı.

Umber'a "Çıkışları kapat," dedim. "Çocukları hikayeyi taşımaları için bırakın. Maro." Dar omuzları içindeki gücü gizleyen bir cin parçasına dönüyorum. "Yapman gereken şey için yeterince güçlü müsün?"

Maro başını sallıyor. O ve diğerleri, güneydeki genç dağlardan fişkıranlar gibi beş ateş nehriyle yanımdan geçip gidiyorlar. Cinler kapıları dumana boğarak geçip gidiyorlar.

Yarım lejyon asker de onları takip ediyor ve köy iyice alevlenip akrabalarım geri çekildiğinde askerler katliama başlıyor. Yaşayanların çığlıkları çabucak kayboluyor. Ölülerinki daha uzun süre yankılanıyor.

Köy kül olduktan sonra Umber beni buldu. Diğer cinler gibi o da artık sadece belli belirsiz parlıyor.

"Rüzgarlar güzel," dedim ona. "Eve çabucak ulaşacaksın."

"Seninle kalmak istiyoruz Meherya," diyor. "Biz güçlüyüz." Bin yıl boyunca intikam ve gazabın benim kaderim olduğuna inandım. Türümün dünyada dolaşan güzelliğine asla tanık olamayacaktım. Onların ateşinin sıcaklığını asla hissedemeyeceğim.

Ama zaman ve azim, Augurların halkımı hapsedmek için kullandığı silah olan Yıldızı yeniden oluşturmamı sağladı. Aynı silahı onları özgür bıraktı. Şimdi akrabalarımın en güçlüleri yakınımda toplanıyor. Onları hapseden ağaçları yok edeli aylar olmasına rağmen, onların varlığıyla benim hâlâ titriyor.

"Gidin," diye emrediyorum onlara nazikçe. "Çünkü önümüzdeki günlerde size ihtiyacım olacak."

Onlar gittikten sonra, köyün Arnavut kaldırımli sokaklarında yürüyüp Yaşam belirtileri. Umber, insanlarla uzun zaman önce yaptığımız savaşta çocuklarını, ailesini ve sevgilisini kaybetti. Öfkesi onu tamamen yok etti.

Bir rüzgâr beni köyün güney duvarına taşıyor. Hava burada yaşanan şiddeti anlatıyor. Ama başka bir koku da var.

Benden bir tıslama kaçıyor. Koku insan kokusu, ama fey parlaklığıyla katmanlanmış. Kızın yüzü zihnimde canlanıyor. Serra'lı Laia. Özü böyle hissettiriyor.

Ama neden bir Denizci köyünde gizlensin ki?

İnsan derimi giymeyi düşünüyorum, ama buna karşı karar veriyorum. Bu zorlu bir görev, iyi bir sebep olmadan üstlenilmez. Bunun yerine yağmura karşı pelerinimi üzerime çekip kokunun izini sürerek yıkık bir duvarın yanına sıkışmış bir kulübeye ulaşıyorum.

Ayak bileklerimi takip eden ghullar heyecanla havlıyor. Acıyla besleniyorlar ve köy acıdan geçilmiyor. Onları uzaklaştırıyorum ve kulübeye tek başıma giriyorum.

İçerisi bir kabile lambası ve üzerinde kömürleşmiş bir tava ekmeğin tıttığı neşeli bir ateşle aydınlanıyor. Pembe kış gülleri şifonyerin üzerinde duruyor ve bir fincan kuyu suyu masanın üzerinde terliyor.

Burada her kim varsa birkaç dakika önce gitmiş. Ya da öyle görünmesini istiyor.

Kendimi çelikleştiriyorum, çünkü bir cinin aşkı vefasız bir şey değildir. Serra'lı Laia'nın kalbimde henüz kancaları var. Yatağın ayak ucundaki battaniye yığını

Dokunduğumda kül oluyor. Altında gizlenmiş ve dehşet içinde titreyen bir çocuk var, Serra'lı Laia *olmadığı* çok açık.

Ve yine de onun gibi hissediyor.

Bakışlarında değil, çünkü Serra'lı Laia'nın kalbini keder sarmışken, bu çocuğu korku sarmış. Laia'nın ruhu acıdan katılaşmışken, bu çocuk yumuşak, neşesi şimdiye kadar engellenmemiş. Denizci bir çocuk, en fazla on iki yaşında.

Ama Laia'yı hatırlatan şey, derinlerde yatan şeydir. Bilinmeyen bir Zihnindeki karanlık. Siyah gözleri benimkilerle buluşuyor ve ellerini kaldırıyor. "B-Bitti!" Belki de bunun bir haykırış olmasını istiyordu.

Ama sesi titriyor,

Tırnakları tahtaya batıyor. Boynunu kırmaya gittiğimde, ellerini tekrar uzatıyor ve görünmeyen bir güç beni birkaç santim geriye itiyor.

Gücü vahşi ve rahatsız edici derecede tanıdık. Acaba cin büyüğü mü diye düşünüyorum ama cin-insan çiftleşmeleri olsa da onlardan çocuk olmuyor.

"Defol, iğrenç yaratık!" Geri çekilmemden cesaret alan çocuk bana bir şey fırlattı. Gül yapraklarının tüm acısına sahip. Tuz.

Merakım azalıyor. Çocuğun içinde her ne yaşıyorsa fey gibi geliyor, bu yüzden sırtımda asılı duran tırpana uzanıyorum. O daha ne olduğunu anlamadan silahı boğazına dayayıp arkamı dönüyorum, zihnim çoktan yoluna devam ediyor.

Çocuk konuşuyor ve beni durduruyor. Sesi, kehanet kusan bir cinin kesinliğiyle gürliyor. Ama kelimeler karmakarışık, su ve kayanın içinden anlatılan bir hikâye.

"Uyuyan tohum uyanır, çiçeklenmesinin meyvesi insanın bedeninde kutsanır. Ve böylece senin kaderin doğar, Sevgilim, ve onunla birlikte kırılma-kırılma-"

Bir cin kehaneti tamamlayabilirdi, ama çocuk sadece bir insan, vücudu zayıf bir kap. Boynundaki yaradan kan akar ve yere yığılır, ölür.

"Gökyüzünde nedin sen?" Çocuğun içindeki karanlığa sesleniyorum, ama o kaçtı ve sorumun cevabını da beraberinde götürdü.

II: Laia

Ucaya Hanı'ndaki masalcı, tıklım tıklım dolu ortak salonu esir almış durumda. Kış rüzgârı Adisa'nın sokaklarında inliyor ve ve Kabile *Kehanni*'si de aynı şiddette titriyor. O gerçek aşkını intikamcı bir cinden kurtarmak için savaşıyan bir kadının hikayesini anlatıyor. Biraya en çok düşkün olanlar bile kendinden geçiyor.

Odanın köşesindeki bir masadan *Kehanni*'yi izlerken, onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Karşılaştığınız kişilerin sizi öldürmek isteyen düşmanlar olabileceğinden şüphelenmek yerine onlara hikâye armağan etmek.

Bu düşünceyle odayı tekrar taradım ve hançerimi aradım.

"O başlığı biraz daha aşağı çekersen," diye fısıldıyor Adisa'lı Musa yanımdan, "insanlar seni cin sanacak." Bilge adam sağ tarafımdaki sandalyeye yayılıyor. Kardeşim Darin de onun diğer yanında oturuyor. Ateşin sıcaklığının içeri girmediği hanın buğulu pencerelerinden birine sıkışmış durumdayız.

Silahımı bırakmıyorum. Derim karıncalanıyor, içgüdülerim bana düşmanca gözlerin üzerimde olduğunu söylüyor. Ama herkes *Kehanni*'yi izliyor.

"Kılıcını sallamayı bırak, *aapan*." Musa Denizciyi kullanır "küçük kız kardeş" anlamına gelen bir saygı ifadesi ve bazen Darin'den duyduğum aynı bıkkınlıkla konuşuyor. Musa olarak bilinen Arıcı, Darin ve benden yirmi sekiz yaş büyük. Belki de bu yüzden bize patronluk taslamaktan zevk alıyor.

"Hancı bir dost," diyor. "Burada düşman yok. Sakin olun. Zaten Blood Shrike dönene kadar bir şey yapamayız."

Etrafımız Denizciler, Bilginler ve sadece birkaç Kabile üyesi ile çevrili. Yine de *Kehanni* hikâyesini bitirdiğinde salonda alkış tufanı kopuyor. O kadar ani oldu ki kılıcımı yarıya kadar çektim.

Musa elimi kabzadan çekti. "Elias Veturius'u Blackcliff'ten kaçıracaksın, Kauf Hapishanesi'ni yakacaksın, Savaş İmparatoru'nu Bir savaşın ortasında, sayamayacağım kadar çok kez Nightbringer'la yüzleştim," diyor, "ve sen yüksek bir sese mi atlıyorsun? Senin korkusuz olduğunu sanıyordum, *Aapan*."

"Bırak Musa," diyor Darin. "Ürkek olmak ölmekten iyidir. Blood Shrike da aynı fikirde olacaktır."

"O bir Maske," diyor Musa. "Paranoyak doğarlar." Bilgin kapıyı izliyor, neşesi azalıyor. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

Shrike için endişelenmek garip. Birkaç ay öncesine kadar mezara ondan nefret ederek gideceğimi sanıyordum. Ama sonra Grímarr ve Karkaun barbarlarından oluşan sürüsü Antium'u kuşattı ve Keris Veturia şehre ihanet etti.

Ben, Shrike ve yeni doğan yeğeni İmparator da dahil olmak üzere binlerce Martial ve Bilgin Delphinium'a kaçtı. Shrike'ın kız kardeşi İmparatoriçe Naibi Livia, hala kölelik altında olan Bilginleri serbest bıraktı.

Ve bir şekilde, o zamandan bu zamana müttefik olduk.

Hancı, Musa'nın yaşlarında genç bir Bilgin kadın, elinde bir tepsi yemekle mutfaktan çıkıyor. Bize doğru geliyor, kabak güveci ve sarımsaklı gözleme kokuları ondan önce geliyor.

"Musa, aşkım." Hancı yemeği bırakıyor ve ben birden açlıktan ölüyorum. "Bir gece daha kalmayacak mısın?"

"Üzgünüm, Haina." Adam ona altın bir işaret fırlatıyor ve o da bunu ustalıkla yakalıyor. "Bu odaları kapsıyor olmalı."

"Ve sonra biraz daha." Haina parayı cebine atıyor. "Nikla yine Scholar'ın vergilerini yükseltti. Nyla'nın fırını geçen hafta ödeyemediği için kapatıldı."

"En büyük müttefikimizi kaybettik." Musa haftalardır hasta olan yaşlı Kral İrmand'dan bahsediyor. "Her şey daha da kötüye gidecek."

"Prensesle evliydin," diyor Haina. "Onunla konuşamaz mıydın?"

Bilgin ona alaycı bir gülümseme sunuyor. "Vergilerinizin daha da yükselmesini istemiyorsanız, hayır."

Haina ayrılır ve Musa yahniye sahip çıkar. Darin hala yağda kızarmış bamya tabağını kapar.

"Bir saat önce dört baş sokak mısırı yedin," diye tıslıyorum ona, bir sepet ekmeği kapmaya çalışırken.

Onu serbest bıraktığımda, kapı patlayarak açıldı. Kar, uzun boylu, ince bir kadınla birlikte odaya sürükleniyor. Gümüş sarısı taç örgüsü çoğunlukla gizlenmişti.

bir kukuletanın altında. Göğüs zırhındaki çığlık atan kuş bir anlığına parlıyor, ardından pelerinini üzerine çekip masamıza doğru ilerliyor.

"Bu inanılmaz kokuyor." Savaş İmparatorluğu'nun Kan Şahini Musa'nın karşısındaki koltuğa oturur ve yemeğini alır.

Onun huysuz ifadesi karşısında omuz silkiyor. "Önce bayanlar. Bu senin için de geçerli Smith." Darin'in inleyen tabağını bana doğru kaydırıyor ve ben de mideye indiriyorum.

"Eee?" Musa, Shrike'a diyor ki. "Zırhındaki o parlak kuş kralla görüşmeni sağladı mı?"

Blood Shrike'ın solgun gözleri parlıyor. "Karın," diyor, "tam bir baş belası-"

"Ayrılmış eş." Musa öyle diyor. Bir zamanlar birbirlerini çok sevdiklerini hatırlatıyor. Artık değil. Ömür boyu sürmesini umdukları bir aşkın acı sonu.

Çok iyi bildiğim bir duygu.

Elias Veturius, onu dışarıda tutmaya çalışmama rağmen zihnime giriyor. Onu en son gördüğüm gibi, Bekleme Yeri'nin dışında keskin gözlü ve mesafeli bir şekilde beliriyor. *Hepimiz birbirimizin hayatında sadece ziyaretçiyiz*, demişti. *Ziyaretimi yakında unutacaksın*.

"Prenses ne dedi?" Darin Shrike'a soruyor ve ben Elias'ı başımdan itiyorum.

"Benimle konuşmadı. Kâhyası, prensesin Kral Irmand'ın sağlığı düzeldiğinde ricamı dinleyeceğini söyledi."

Savaşçı, sanki görüşmeyi reddeden kendisiymiş gibi Musa'ya ters ters bakar. "Keris *kanayan* Veturya Serra'da oturuyor ve Nikla'nın gönderdiği her elçinin kafasını kesiyor. Denizcilerin İmparatorluk'ta başka müttefikleri yok. Neden beni görmeyi reddediyor?"

"Bilmek isterdim," diyor Musa ve yüzünün yakınındaki yanardöner bir titreşim bana wight'larının, casusları olarak hizmet eden küçük kanatlı yaratıkların yakında olduğunu söylüyor. "Ama birçok yerde gözüm olsa da Kanlı Tırmık, Nikla'nın zihninin içi bunlardan biri değil."

"Delphinium'a dönmüş olmalıyım." Shrike uluyan kar fırtınasına bakıyor. "Ailemin bana ihtiyacı var."

Endişe kaşlarını çatıyor, bu kadar çalışılmış bir yüz için alışılmadık bir durum. Antium'dan kaçtığımızdan beri geçen beş ayda, Kanlı Sivrisinek bir düzine

genç İmparator Zacharias'a suikast girişiminde bulunur. Çocuğun, Keris'in güneydeki müttefiklerinin yanı sıra Karkaunlar arasında da düşmanları vardır. Ve acımasızlar.

"Bunu bekliyorduk," diyor Darin. "Karar verdik mi o zaman?"

Blood Shrike ve ben başımızı sallıyoruz ama Musa boğazını temizliyor. "Shrike'ın prensesle konuşması gerektiğini biliyorum," diyor. "Ama bu planı çok riskli bulduğumu açıkça belirtmek isterim."

Darin kıkırdıyor. "Bunun bir Laia planı olduğunu böyle anlıyoruz - son derece çılgınca ve muhtemelen ölümle sonuçlanacak."

"Gölgen ne olacak Martial?" Musa sanki Maske birdenbire ortaya çıkacakmış gibi etrafına Avitas Harper'ı arıyor. "O zavallı adamı şimdi hangi sefil göreve maruz bıraktın?"

"Harper meşgul." Shrike'ın vücudu bir an için kaskatı kesiliyor ve ardından yemeğini içine çekmeye devam ediyor. "Onun için endişelenme."

"Demirhanede son bir teslimat yapmam gerekiyor." Darin ayağa kalkıyor. "Seninle birazdan kapıda buluşuruz Laia. Hepinize bol şans."

Onu handan çıkarken izleyince içimde bir endişe uyandı. Ben İmparatorluk'tayken, kardeşim isteğim üzerine burada, Marinn'de kaldı. Bir hafta önce Shrike, Avitas ve ben Adisa'ya vardığımızda yeniden bir araya geldik. Şimdi tekrar ayrılıyor. *Sadece birkaç saatliğine Laia. O burada olacak.*

İyi.

Musa tabağımı bana doğru itiyor. "Ye, *aapan*," diyor, kaba bir şekilde değil. "Aç olmadığında her şey daha güzel oluyor. Wight'lara Darin'e göz kulak olmalarını söyleyeceğim ve hepinizle kuzeydoğu kapısında görüşeceğim. Yedinci çan." Duraklıyor, kaşlarını çatıyor. "Dikkatli olun."

Dışarı çıkarken Kanlı Sivrisinek homurdanır. "Denizci muhafızlar bir Maske'ye karşı hiçbir şey yapamaz."

Buna katılmıyorum. Shrike'ın tek başına bir Karkaun ordusunu durdurmasını izledim, böylece binlerce Martial ve Bilgin Antium'dan kaçabildi. Çok az Denizci bir Maske'ye karşı koyabilir. Hiçbiri Blood Shrike ile boy ölçüşemez.

Shrike üstünü değiştirmek için odasına çekiliyor ve ben yıllardır ilk kez yalnız kalıyorum. Şehrin dışında bir çan beşinci saati çalıyor. Kış geceyi erken getiriyor ve çatı boranın şiddetiyle inliyor. Hanın gürültülü misafirlerini izlerken Musa'nın sözlerini düşünüyorum ve izlendiğim hissinden kurtulmaya çalışıyorum. *Korkusuz olduğunu sanıyordum.*

Bunu söylediğinde neredeyse gülecektim. *Korku sadece izin verirseniz düşmanınızdır.* Demirci Spiro Teluman bunu bana uzun zaman önce söylemişti. Bazı günler

Bu kelimeleri çok kolay yaşıyorum. Diğerlerinde ise kemiklerimde taşıyamayacağım bir ağırlık oluyorlar.

Elbette Musa'nın söylediği şeyleri yaptım. Ama Darin'i de bir Maskeye terk ettim. Arkadaşım Izzi benim yüzümden öldü. Nightbringer'dan kaçtım ama farkında olmadan onun soydaşlarını serbest bırakmasına yardım ettim. İmparator'u teslim ettim ama annemin kendini feda etmesine izin verdim, böylece Blood Shrike ve ben yaşayabildik.

Şimdi bile, aylar sonra, Annemi rüyalarımda görüyorum. Beyaz saçlı ve yaralı, Karkaun saldırganlarına karşı yayını kullanırken gözleri parlıyor. O korkmuyordu.

Ama ben annem değilim. Ve korkumda yalnız değilim. Darin, Kauf Hapishanesi'nde karşılaştığı dehşetten bahsetmiyor. Ne de Shrike İmparator Marcus'un anne babasını ve kız kardeşini katlettiği günü. Ya da Karkaunların halkına ne yapacağını bilerek Antium'dan kaçmanın nasıl bir his olduğunu.

Korkusuz. Hayır, hiçbirimiz korkusuz değiliz. "Talihsiz" daha iyi bir tanım.

Blood Shrike merdivenlerden inerken ayağa kalkıyorum. Bir saray hizmetçisinin kayrak, belden bağlamalı elbisesini ve ona uygun bir pelerini giyiyor. Neredeyse onu tanımak.

"Bakmayı kes." Shrike bir tutam saçını taç örgüsünü gizleyen fularının altına sıkıştırıyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Birisi Üniformaya dikkat et. Gel hadi. Geç kaldık."

"O etekte kaç bıçak saklı?"

"Beş-hayır, bekle-" Bir ayağından diğerine kayıyor. "Yedi."

Ucaya'dan çıkıp kar ve insanlarla dolu sokaklara giriyoruz. Rüzgâr bizi bıçak gibi kesiyor ve parmak uçlarım uyuşmuş bir halde eldivenlerime uzanmaya çalışıyorum.

"Yedi bıçak." Ona gülümsedim. "Ve eldiven getirmeyi düşünmedin mi?" "Antium'da hava daha soğuktur." Shrike'ın bakışları elimdeki hançere kaydı.

Bel. "Ve ben zehirli bıçak kullanmam."

"Belki de öyle yapsaydın, bu kadar çok şeye ihtiyacın olmazdı." Bana sırtıttı. "Sana şans, Laia."

"Kimseyi öldürme, Shrike."

Akşam kalabalığının içinde bir hayalet gibi eriyor, on dört yıllık eğitimi onu neredeyse benim olmak üzere olduğum kadar fark edilmez kılıyor. Ayakkabı bağcıklarını ayarlar gibi aşağı iniyorum ve bir an ile bir sonraki an arasında görünmezliğimi üzerime çekiyorum.

Teras katları ve parlak boyalı evleriyle Adisa gündüzleri büyüleyici. Ama geceleri göz kamaştırıyor. Neredeyse her evden sarkan kabile

fenerlerinin rengarenk camları fırtınada bile parıldıyor.
Pencereleri örten süslü kafeslerin arasından sızan lamba ışığı, karın üzerine
altın rengi fraktallar düşürüyor.

Ucaya Hanı, Adisa'nın kuzeybatı ucundaki Fari Koyu ile kuzeydoğusundaki Aftab Koyu'nu gören yüksek bir terasta yer almaktadır. Orada, yüzen buz dağlarının arasında, balinalar yarılr ve alçalır. Şehrin merkezinde,

Büyük Kütüphane'nin kömürleşmiş kulesi gökyüzüne bakıyor, en son buraya geldiğimde neredeyse yok olan yangına rağmen hala ayakta.

Ama beni hayran bırakan insanlar. Kuzeyden kükreyen fırtınaya rağmen Denizciler en güzel kıyafetlerini giymişler. Kırmızı, mavi ve mor tatlı su incileri ve aynalarla işlenmiş yünler. Kürkle astarlanmış ve altın iplikle ağırlaştırılmış geniş pelerinler.

Belki bir gün burada bir ev yapabilirim. Denizcilerin çoğu Nikla'nın önyargılarını paylaşmıyor. Belki ben de güzel kıyafetler giyebilir ve yeşil kiremitli çatısı olan Cezayir menekşesi renginde bir evde yaşayabilirim. Arkadaşlarımla güler, şifacı olurdum. Yakışıklı bir denizciyle tanışır, Darin ve Musa'ya

Onun hakkında bana acımasızca sataşıyor.

O görüntüyü aklımda tutmaya çalışıyorum. Ama ben Marinn'i istemiyorum. Kum, hikâyeler ve berrak bir gökyüzü istiyorum. Sevgi dolu soluk gri gözlere ve özlemini çektiğim o kötülük dolu bakışlara bakmak istiyorum. Bir buçuk yıl önce Serra'daki Ay Festivali'nde dans ettiğimizde bana Sadhese dilinde ne dediğini bilmek istiyorum.

Elias Veturius'u geri istiyorum.

Dur, Laia. Delphinium'daki bilginler ve askerler bana güveniyor. Musa, Nikla'nın Shrike'ın yalvarışını duymayacağından şüphelendi, biz de veliaht prensese dinletmek için bir yol planladık. Ama bu sokaklardan geçip saraya girmezsem işe yaramayacak.

Adisa'nın merkezine doğru ilerlerken, konuşmalardan kesitler süzülüyor. Adisalılar uzak köylerdeki saldırılardan bahsediyor. Kırsalda dolaşan canavarlar.

"Yüzlerce ölü olduğunu duydum."

"Yeğenimin alayı haftalar önce yola çıktı ve biz hiçbir haber alamadık."

"Sadece bir söylenti-"

Ama bu bir söylenti değil. Musa'nın wightları bu sabah rapor verdi. Yakılıp yıkılan, sakinleri katledilen sınır köylerini düşündükçe midem bulanıyor.

Geçtiğim yollar daralıyor, sokak lambaları seyrekleşiyor. Arkamda bir bozuk para şingirtısı yankılanıyor ve dönüyorum ama kimse yok. Sarayın kapısına bir göz attığımda daha hızlı yürüyorum. Oniks ve sedef kakmalı, karlı pembe gökyüzünün altında selenik. *Ondan uzak dur*

Kanayan kapı, Musa beni uyarmıştı. Jaduna tarafından korunuyor ve senin görünmezliğini görecekler.

Büyü kullanan Jaduna, Büyük Çorakların ötesindeki bilinmeyen topraklardan, binlerce mil batıdan gelir. Birkaçı Mariner kraliyet ailesine hizmet eder. Biriyle karşılaşmak hapis ya da ölüm anlamına gelir.

Neyse ki sarayın hizmetçiler, ulaklar ve burayı ayakta tutan bahçıvanlar için yan girişleri var. Bu muhafızlar Jaduna değil, bu yüzden onları atlatmak yeterince basit.

Ama içeri girdiğimde, yine o sesi duyuyorum - bir madeni para diğerine kayıyor.

Saray, dönümlerce bakımlı bahçenin etrafında U şeklinde düzenlenmiş devasa bir komplekstir. Salonlar bulvarlar kadar geniş ve o kadar yüksektir ki, yukarıdaki soluk taş üzerine boyanmış freskler neredeyse hiç görünmez.

Ayrıca her yerde aynalar var. Bir köşeyi döndüğümde, bir tanesine bakıyorum ve altın paralar ile canlı mavi giysilerin parıltısını yakalıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bir Jaduna mı? Figür söyleyemeyeceğim kadar hızlı kayboldu.

Geri dönüp kişinin kaybolduğu yere gidiyorum. Ama bulduğum tek şey bir çift muhafız tarafından devriye gezilen bir koridor. Kendilerini gösterdiklerinde beni takip eden her kimse ya da her neyse onunla uğraşmak zorunda kalacağım. Şu anda taht odasına gitmem gerekiyor.

Musa, *altıncı çanda prensesin yemek salonuna gitmek üzere taht odasından ayrıldığını* söyledi. *Güneydeki ön odadan içeri gir. Kılıcını tahtın üzerine koy ve dışarı çık. Muhafızları onu gördüğü anda Nikla odasına götürülecek.*

Kimse zarar görmeyecek ve Nikla'yı istediğimiz yere götüreceğiz. Blood Shrike bekliyor olacak ve savunmasını yapacak.

Ön oda küçük ve küflüdür, hafif bir ter kokusu ve parfüm karışıyor, ama Musa'nın tahmin ettiği gibi boş. Sessizce geçip taht odasının gölgelerine giriyorum.

Sesler duyduğum yer.

İlki bir kadına ait, yankılı ve öfkeli. Prens Nikla'nın aylardır konuştuğunu duymamıştım ve tonlamalarını tanımam bir anımı aldı.

İkinci ses beni durduruyor, çünkü şiddetle örülü ve tüyler ürpertici bir yumuşaklıkta. Adisa'da işi olmayan bir ses. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. Kendisine Imperator Invictus -İmparatorluğun Yüce Komutanı- diyor.

Ama benim için o her zaman Komutan olarak kalacak.

III: Ruh Yakalayıcı

Güvecin tadı anılar gibi. Ona güvenmiyorum.

Havuçlar ve patatesler yumuşacık, tavuklar kemikten düşüyor. Ama bir ısırık aldığım anda tükürmek istiyorum. Kulübemin serin havasında dalgalanan buhar, yüzleri çağırıştırıyor. Sarı taçlı bir savaşçı ormanda benimle birlikte duruyor, iyi olup olmadığımı soruyor. Kırbacından kan damlayan küçük, dövmeli bir kadın ve onunla eşleşecek kadar zalim bir bakış.

Altın gözlü bir kız, elleri yüzümde, ona yalan söylememem için yalvarıyor.

Gözümü kırıyorum ve kâse odanın öbür ucunda, şöminenin üstündeki taş şömineye çarpıyor. Aylar önce astığım, ustalıkla işlenmiş heykellerin tozları aşağıya sürükleniyor.

Yüzler gitti. Ayaklarımın üzerindeyim, yeni inşa ettiğim kaba yontulmuş masanın kıymıkları avuçlarıma batıyor.

Kaseyi fırlattığımı ya da ayağa kalktığımı hatırlamıyorum. Masayı ellerimi kanatacak kadar sert tuttuğumu da hatırlamıyorum.

O insanlar, kim onlar? Onlar kış meyvelerinin kokusunda ve yumuşak bir battaniyenin verdiği histe. Bir bıçağın ağırlığında ve kuzey rüzgarının tokadındadırlar.

Ve onlar benim gece gördüğüm savaş ve ölüm rüyalarımda. Rüyalar her zaman büyük bir ordunun bir ateş dalgasına karşı kendini savurmasıyla başlar. Gökyüzünde bir kükreme kopuyor ve bir girdap dönüyor, duyarlı ve aç, yoluna çıkan her şeyi yutuyor. Savaşçı tükenir. Soğuk kadın ve altın gözlü kız kaybolur. Uzakta, Tala meyve ağaçlarının yumuşak pembe çiçekleri toprağa doğru sürüklenir.

Rüyalar beni huzursuz ediyor. Kendim için değil ama o insanlar için.

Onlar önemli değil, Banu al-Mauth. Kafamın içinde yankılanan ses alçak ve kadim. Bu Mauth, Bekleme Yeri'nin kalbindeki sihir. Mauth'un gücü beni tehditlerden koruyor ve bana

Yaşayanların ve ölümlerin duygularını. Büyü yaşamı uzatmamı ya da sona erdirmemi sağlıyor.

Hepsi Bekleme Yeri'ni korumak ve burada kalan hayaletlere teselli sunmak için.

Geçmişin çoğu solup gitti ama Mauth bana bazı anılar bıraktı. Bir tanesi ilk Ruh Yakalayıcı olduğumda olanlar. Duygularım Mauth'un büyüüne erişmemi engelledi. Hayaletleri yeterince hızlı geçemedim. Güç topladılar ve Bekleme Yeri'nden kaçtılar. Dünyaya çıktıklarında binlerce kişiyi öldürdüler.

Duyguların düşman olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sevgi, nefret, neşe, korku. Hepsi yasaktır.

Bana ettiğin yemin neydi? Mauth konuşuyor.

"Hayaletlerin diğer tarafa geçmesine yardım ederdim," diyorum. "Zayıfların, yorgunların, düşmüşlerin ve karanlıkta unutulmuşların yolunu aydınlatırdım.

ölümü takip eder."

Evet. Çünkü sen benim ruh yakalayıcısın. Banu al-Mauth. Ölümün Seçilmişisi.

Ama bir zamanlar başka biriydim. Kimdi? Keşke bilseydim. Keşke Kulübenin duvarlarının dışında rüzgar uğulduyor. Ya da belki de hayaletlerdir.

Mauth tekrar konuştuğunda, sözlerini merakımı gideren bir büyü dalgası takip ediyor.

Dilekler sadece acı verir, Ruh Avcısı. Eski hayatın sona erdi. Yenisiyle ilgilen. Davetsiz misafirlerimiz var.

Güveci temizlerken ağızımdan nefes alıyorum. Pelerinimi giyerken ateşi düşünüyorum. Geçen bahar, efitler buradaki kulübeyi yakmıştı. Kulübe Shaeva'ya aitti, Gece Getiren onu öldürene kadar Ruh Yakalayıcı olan cine.

Kulübeyi yeniden inşa etmek aylarımı aldı. Soluk ahşap zemin, yatağım, tabaklar ve baharatlar için raflar - hepsi o kadar yeni ki hala özsuysu sızdırıyorlar. Bu

Ev ve etrafındaki açıklık, Shaeva'ya aitken olduğu gibi hayaletlere ve feylere karşı koruma sağlıyor.

Burası benim sığınağım. Tekrar yandığını görmek istemiyorum.

Ama dışarıdaki soğuk çok şiddetli. Ateşi yakıyorum, küllerin içinde yanan birkaç köz bırakıyorum. Sonra botlarımı çekiştiriyorum ve kendimi her zaman üzerinde çalışırken bulduğum oyma ahşap kolluğu alıyorum. nereden geldiğini. Kapıda, bıçaklarıma tekrar baktım. Onlardan vazgeçmek zor oldu. Onlar birinden bir hediye idi. Bir zamanlar değer verdiğim birinden.

Bu yüzden artık bir önemleri yok. Onları bırakıp fırtınaya adım atıyorum, korumam gereken bir diyar ve ilgilenmem gereken hayaletlerle beni rahatsız eden yüzlerin sonunda kaybolacağını umuyorum.

■ Davetsiz misafirler o kadar güneydeler ki, rüzgâr yürüyüşümden ayrıldığında, kulübemin etrafında kopan fırtına bir söylentiden öteye geçmiyor. Bir gün

Alacakaranlık denizi tenimi tuzla buğulandırıyor ve dalgaların arasından gelenleri duyuyorum. İki adam ve kucağında bir çocuk tutan bir kadın, sırlıklam olmuşlar ve Bekleme Yeri'ne doğru parıldayan kıyı kayalarına tırmanıyorlar.

Hepsi aynı altın-kahverengi tene ve gevşek buklelere sahip; belki de bir aile. Bir geminin kalıntıları ötelilerindeki sığıklarda yüzüyor ve onlar da koşarken tökezliyorlar, üzerlerine döküntüler fırlatan bir grup deniz canavarından kaçmaya çalışıyorlar.

Saklı kalmama rağmen, efitler beni hissettiklerinde ormana bakıp hayal kırıklığı içinde söyleniyorlar. Onlar geri çekilirken, insanlar ağaçlara doğru devam ediyor.

Shaeva kemikleri ve cesetleri kırdı ve onları başkalarının bulması için sınırdan bıraktı. Onun yaptığını yapmayı kendime yediremedim ve başıma gelen de bu oldu. İnsanlar için Bekleme Yeri sadece Alacakaranlık Ormanı'dır. Burada neyin yaşadığını unuttular.

Henüz yanından geçmediğim birkaç hayalet arkamda toplanıyor, yaşayanların varlığına ağlıyorlar, bu da onlara acı veriyor. Adamlar bakışıyor. Ama

Çocuğu taşıyan kadın dişlerini gıcırdatıyor ve ağaç hattındaki sığınağa doğru ilerliyor.

Gölgeğin altına adım attığında hayaletler etrafını sarar. Onları göremez. Ama onların hoşnutsuzluk iniltileri karşısında yüzü soluyor. Kucağındaki çocuk huzursuzca kıpırdanıyor.

"Burada istenmiyorsunuz, gezginler." Ağaçların arasından çıktım ve adamlar durdu.

"Onu beslemem gerek." Kadının öfkesi, çaresizlikle karışık bir şekilde etrafında dönüyor. "Onu sıcak tutacak bir ateşe ihtiyacım var."

Orman dalgalanırken hayaletler tıslıyor. Ağaçlar Mauth'un ruh halini yansıtıyor ve o da davetsiz misafirlere en az ruhlar kadar hoşlanmıyor.

Mauth'un büyüsiyle en son aylar önce bir can almıştım. Bir grup Karkaun savaş lordunu hiç düşünmeden öldürdüm. O gücü tekrar kullanacağım.

Şimdi, kadının hayatının ipliğini buluyor ve çekiyor. Önce çocuğunu daha sıkı kavlıyor. Sonra nefesi kesiliyor, boğazına uzanıyor.

"Fozya!" diye bağıyor adamlardan biri. "Geri çekil-"

"Yapmayacağım!" Fozya tükürüyor, ben ciğerlerindeki havayı sıkarken bile. "Onun halkı katil. Burada bir örümcek gibi gizlenerek kaç kişiyi öldürdü? Nasıl-"

Fozya'nın sözleri aklımdan çıkmıyor. *Kaç kişiyi öldürdü-*

Kaç-

Zihnimde çılgınlıklar patlıyor: geçen yaz Bekleme Yeri'nin duvarlarının yıkılmasına izin verdikten sonra ölen binlerce erkek, kadın ve çocuğun çılgınlıkları. Bir asker olarak öldürdüğüm insanlar, elimde ölen arkadaşlarım - hepsi beynimde dolaşıyor, ölü gözlerle beni yargılıyorlar. Bu çok fazla. Dayanamıyorum-

Birdenbire üzerime çöken bu his kayboluyor. Büyü beni sardı: Mauth, zihnimi yatıştırıyor, bana huzur veriyor. Mesafe.

Fozya ve akrabaları gitmeli. Kadının hayatını tekrar tüketiyorum. Neredeyse çocuğu düşürüyordu. Ona doğru attığım her adımda tökezleyerek geri çekiliyor ve sonunda sahile yığılıyor.

"Tamam, gidiyoruz," diye nefes nefese kalır. "Özür dilerim-"

Onu serbest bırakıyorum ve kuzeye kaçıyor, arkadaşları da arkasından koşuyor.

Kıyı şeridinden ayrılmıyor, gözden kaybolana kadar ağaçlara korkulu bakışlar atıyorlar.

"Selam, Ruh Yakalayıcı." Dalgalar ayaklarımın dibinde köpürüp belli belirsiz insana benzer bir şekle bürünürken tuzun kokusu içimi kaplıyor.

"Gücün arttı."

"Neden bu kadar içeride, Efrit?" Yaratığa soruyorum. "İnsanlara eziyet etmek bu kadar cazip mi?"

"Nightbringer yıkım istedi," diyor efrit. "Onu memnun etmek için can atıyoruz."

"Yani onu memnun edememekten korkuyorsunuz."

"Türümden pek çok kişiyi öldürdü," diyor efrit. "Daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Onları rahat bırakın." Ayrılan insanlara doğru başımı sallıyorum. "Artık sizin bölgenizde değiller ve size hiçbir şey yapmadılar."

"Onlara ne olduğunu neden umursuyorsun? Sen artık onlardan biri değilsin."

"Ne kadar az hayaletle uğraşırsam," diyorum, "o kadar iyi."

Efrit bana doğru yükseliyor, bacaklarıma dolanıyor ve beni suyun altına sürükleyecekmiş gibi çekiyor. Ama Mauth'un gücü beni koruyor. Efrit gitmesine izin verdiğinde, beni test ettiği hissine kapılıyorum.

"Bir zaman gelecek," diyor efrit, "o sözleri söylememiş olmayı dileyeceksin. Mauth artık kafadaki çılgınlıkları büyüyle yok edemeyecek. O gün geldiğinde, deniz efritlerinin efendisi Siladh'ı ara."

"Sen misin?"

Yaratık cevap vermiyor, onun yerine kuma yığılıyor ve beni dizlerime kadar sıırıslık bırakıyor.

Ormana döndüğümde, bir düzine hayaleti yolcu ediyorum. Bunu yapmak, acılarını ve öfkelerini anlamak ve çözmek anlamına geliyor, böylece onları serbest bırakabilir ve bu boyuttan devam edebilirler. Mauth'un büyüü beni etkiliyor ve ruhların acılarını hızlı ve derin bir şekilde anlamamı sağlıyor.

Çoğunun geçmesi sadece birkaç dakika sürüyor. Bitirdikten sonra, kontrol ediyorum

sınır duvarındaki zayıflık, insan gözüyle görülemez. Yürürken ağaclar önüme açılıyor, ayaklarımın altındaki yol bir İmparatorluk yolu kadar pürüzsüz.

Kendimi Mauth'a teslim ettiğimden beri bu böyle. Kulübeyi inşa ettiğimde, ahşap düzenli aralıklarla ortaya çıktı, sanki bir zanaatkar tarafından yontuldu ve zımparalandı. Ne ısırıldım, ne hastalandım, ne de av bulmak için uğraştım. Bu orman Mauth'un fiziksel bir tezahürü. Dışarıdan bakan biri için herhangi bir orman gibi görünse de, o ormanı benim ihtiyaçlarıma göre değiştiriyor.

Sadece onun işine yaradığın sürece.

Çılgınlıklar ve yüzler tekrar kafamın içinde yükseliyor ve bu sefer solmuyorlar.

Bekleme Yeri'nin kalbine, cin korusuna ya da ondan geriye kalanlara doğru fırtınanın içinde rüzgârla yürüyorum.

Mauth'a katılmadan önce korudan titizlikle kaçınırdım. Ama şimdi dertlerimi unutabildiğim bir yer oldu. Yüksek bir kayalığın üzerinde uçsuz bucaksız bir düzlük.

Cinler Şehri'nin üzerinde. Bu ürkütücü sessiz yerin karanlık yayılımının ötesinde, Alacakaranlık Nehri yılan gibi bir parıltıyla akıyor.

Korunun geriye kalan birkaç ağacının kararmış kabuklarını inceliyorum; bu ağaclar sıırıslık yağmurlar arasında yalnız birer nöbetçi gibi duruyor. Beş ağaçta

Nightbringer cinleri serbest bıraktığından beri aylar geçti, bir tanesinden bile iz görmedim. Burada bile, bir zamanlar onların hapishanesi olan yerde.

" ... beni Kauf Hapishanesi'ne götürün ... kardeşimi oradan kurtarmama yardım edin."

Kelimeler altın gözlü kızın anısını tetikliyor. Dişlerimi sıkıyorum ve ağaçların en büyüğüne, dalları ateşten kararmış ölü bir porsuk ağacına yöneliyorum. Gövdesinin her iki tarafı da derin bir şekilde çizilmiş. Yanında, bir Martial köyünden çalınmış, elimin yarısı büyüklüğünde halkaları olan demir bir zincir duruyor.

Zinciri kaldırıyorum ve önce ağacın gövdesinin bir tarafına, sonra diğer tarafına indirerek çentik izlerini derinleştiriyorum. Sadece birkaç dakika sonra kollarım ağrımaya başladı.

Zihniniz sizi duymadığınızda, bedeninizi eğitin. Zihniniz takip et. Bu sözleri bana kimin söylediğini gökler biliyor, ama ben onlara sınıksız sarıldım.

Son birkaç aydır, düşüncelerim kontrolden çıktığında tekrar tekrar cin korusuna dönüyorum.

Yarım saat sonra terden sıırıslıklam oldum. Gümleğimi çıkarıyorum, vücudum çığlık atıyor, ama daha yeni başladım. Çünkü ben taşları yuvarladıkça, ağacı kırbaçladıkça ve cin şehrine inen yamacı koştukça, yüzler ve

Beni rahatsız eden sesler kayboluyor.

Bedenim hâlâ insan olan tek parçam. Katı ve gerçektir ve her zaman olduğu gibi açlık ve yorgunluk çeker. Onu kırbaçlamak, belli bir şekilde nefes almam, belli bir şekilde denge kurmam gerektiği anlamına geliyor. Bunu yapmak tüm odağımı alıyor ve şeytanlarıma hiçbir şey bırakmıyor.

Cin korusunun olanaklarını tükettikten sonra, fırtınadan dolayı hızlı ve tehlikeli olan Alacakaranlık Nehri'ne doğru eğimli olan doğu kenarına doğru ilerliyorum. Buz gibi suya nefes nefese dalıp çeyrek mil boyunca yüzüyorum, zihnimi soğuk ve akıntı dışında her şeyden boşaltıyorum.

Kıyıya sıırıslıklam ve bitkin ama zihnim açık bir şekilde döndüm. Ben hazırım

Ağaçlarda bekleyen hayaletlerle yüzleşmek için. Yüzerken bile, kuzeyde büyük bir yaşam parçalanması hissettim. Bu gece meşgul olacağım.

Giysilerimi almak için yaşlı porsuk ağacına gidiyorum. Ama biri yanımda duruyor

o.

Mauth, Bekleme Yeri'ne dair zihnime öyle bir farkındalık yerleştirdi ki Bir harita gibi. Şimdi bu farkındalığa ulaşıyorum, bir yabancının varlığını gösteren titreşen parıltıyı arıyorum.

Harita boş.

Yağmurun altında gözlerimi kısarak bakıyorum, belki de bir cindir?

Ama hayır, fey yaratıkları bile iz bırakıyor, büyülerini onları bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi takip ediyor.

"Bekleme Yeri'ne girdiniz," diye sesleniyorum. "Bu topraklar yaşayanlara yasaktır."

Yağmur ve rüzgârdan başka bir şey duymuyorum. Şekil hareketsiz, ama hava çatırdıyor. *Büyü.*

O yüz gözümün önüne geliyor. Siyah saçlar. Altın gözler. Kemiklerinde büyücülük. *Ama adı neydi? Kimdi o?*

"Sana zarar vermeyeceğim." Hayaletlerle konuştuğum gibi konuşuyorum, dikkatle.

"Değil mi, Elias Veturius?" diyor figür. "Şimdi bile mi? Her şeyden sonra bile mi?"

Elias Veturius. Bu isim birçok imgeyi çağrıştırıyor. Keskin gri kayalardan ve gürleyen davullardan oluşan bir okul. Buzul gözlü küçük bir kadın. İçimden bir ses haykırıyor, *Evet. Elias Veturius. İşte sen busun.*

"Bu benim adım değil," diyorum figüre.

"Öyle ve bunu hatırlamalısın." Figürün sesi o kadar alçak ki, kadın mı erkek mi olduğunu anlayamıyorum. Yetişkin ya da çocuk.

Bu o! Kalbim çok hızlı atıyor. Aklıma gelmemesi gereken düşünceler doluşuyor. Bana adını söyleyecek mi? Unuttuğum için beni affedecek mi?

Sonra karanlığın içinde iki soluk el belirir ve kapüşonu geriye iter. Adamın teni ağartılmış keten gibi solgundur ve gözlerinin akı morarmış ve kanlı. Kim olduğumun çoğunu unutmuş olsam da, bu yüz aklıma kazındı.

"Sen," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten de Elias Veturius," diyor Augur Cain. "Sana son bir kez eziyet etmek için buradayım."

IV: Laia

Keris Veturia Marinn'de ve benden sadece birkaç metre uzakta. *Nasıl?* Çılgılık atmak istiyorum. Daha birkaç gün önce Musa'nın wightları onun Serra'da olduğunu bildirmişti.

Ama Keris Gece Getiren'i çağırabiliyorken bunun ne önemi var? Rüzgârlara binip onu Adisa'ya getirmiş olmalı.

Nabzım kulaklarımda atıyor ama kendimi nefes almaya zorluyorum. Kumandan'ın varlığı işleri zorlaştırıyor. Ama yine de Nikla'yı taht odasından çıkarıp dairesine götürmeliyim. Delphinium'daki bilginlerin ve askerlerin çok az silahı, az yiyeceği ve hiç müttefiki yok. Nikla, Kan Delicesi'nin söyleyeceklerini duymazsa, her türlü yardım umudu kaybolur.

Nikla ve Keris görünene kadar sessizce zeminde ilerliyorum. Denizci prenses babasının devasa dalgaların karaya attığı odundan tahtında dimdik duruyor, yüzü gölgeler içinde. Bordo elbisesi belini sıkıca sarıyor ve yerde kan gibi birikiyor. Tahtın arkasında iki muhafız nöbet tutuyor, iki yanında da dörder tane var.

Komutan, tören zırhı içinde Nikla'nın önünde duruyor. O Silah taşımıyor, taç takmıyor. Ama onlara ihtiyacı yok. Keris'in gücü her zaman kurnazlığında ve şiddetinde yatmıştır.

Teni ensesinde gümüş renginde parlıyor, çünkü üzerinde Blood Shrike'dan çaldığı canlı metal gömlek var. Boyuna hayret ediyorum - benden yarım ayak daha kısa. Sebep olduğu onca acıdan sonra bile, onu uzaktan gören biri genç ve zararsız bir kız olduğunu düşünebilir.

Ben yaklaştıkça Nikla'nın yüzündeki gölgeler değişiyor ve kaynıyor. Ghullar, veliaht prensesin acısıyla besleniyor, onun göremediği kutsal olmayan bir haleyle etrafında dönüyorlar.

"-Bir karar veremiyorum," diyor Keris. "Belki de babanla konuşmalıyım."

Nikla, "Babam hastayken onu rahatsız etmeyeceğim," diyor.

"O zaman teslim olun Prens." Komutan, sanki başka biri böyle iğrenç sözler söylüyormuş gibi ellerini açıyor. "Size yapılan saldırılar insanlar duracak. Cinler geri çekilecek. Âlimler kaynaklarınızı tüketiyor. Bunu biliyorsunuz."

"Bu yüzden Adisa'dan ayrılmalarını teşvik ettim," diyor Nikla. "Ancak, sorduğunuz şey-" Prens başını sallıyor.

"Sorunlu bir halkı elinizden almayı teklif ediyorum." "Onları köleleştirmek için."

Keris gülümsüyor. "Onlara hayatta yeni bir amaç sunmak için."

Öfke ellerimi titretiyor. Annem, Serra'lı Mirra, hiç düşünmeden duvarlara tırmanabilirdi. Keşke aynı gizemli yetenek bende de olsaydı. Şimdi onu Keris'in hiç beklemediği bir anda üzerine atlamak için kullanırdım.

Hançerim elimde -Nikla'nın tahtına koyacağım hançer değil, daha eski bir silah. Elias onu bana uzun zaman önce vermişti. Çok keskin ve çapraz kabzasından ucuna kadar zehirle kaplı. Eldivenli parmağımı bıçak boyunca gezdiriyorum ve tahtın yanına yaklaşıyorum.

"Peki ya öldürdüğün binlerce Âlim?" Nikla başını sallayarak, farkında olmadan, kızgınlıkla cıvıldaayan ghulları silkeliyor. "Onların hiç mi amacı yoktu? Bir soykırım gerçekleştirdiniz İmparatoriçe. Bunu bir daha yapmayacağınızı nereden bileyim?"

Keris, "Bursalı ölümlerin sayısı büyük ölçüde abartıldı," diyor. "İdam ettiklerim suçlulardı. İsyancılar ve siyasi muhalifler. Monarşiye karşı konuştuğunuz için kendi kocanızı inkâr ettiniz. Benim yöntemler daha kalıcıydı."

Tahtın arkasından bir kâhya çıkar, Nikla'nın kulağına fısıldamak için eğilirken yüzü ciddidir.

Veliaht prenses dinledikten sonra, "Bağışlayın beni İmparatoriçe," dedi.

"Ben

Bir sonraki randevuma geç kalacağım. Sabah konuşuruz. Muhafızlarım size odanızı gösterebilir."

"Sakıncası yoksa," dedi komutan, "biraz konuşmak istiyorum.

Taht odanızın kıymetini bilin. Güzelliği İmparatorluk'ta bile meşhurdur."

Nikla kıpırdamadan duruyor, yumrukları tahtın karmaşık oymalı kolçaklarında sıkılıyor.

"Elbette," diyor sonunda. "Muhafızlar koridorda bekleyecek."

Prens dışarı çıkıyor, askerleri onu takip ediyor. Onu takip etmem gerektiğini biliyorum. Tehdidi gerçekleştirmenin başka bir yolunu bulmalıyım ki odasına götürülsün.

Ama kendimi Kumandan'a bakarken buldum. O bir katil. Ama bu kadar basit bir şey değil. O katil kılığına girmiş bir canavar. İnsan kılığına girmiş bir cehennem artığı.

Marinn'in turkuaz denizlerinde parlak yelkenli gemilerin dolaştığı yukarıdaki vitraylı kubbeye bakıyor. Ona doğru yavaş bir adım atıyorum. Onu aylar önce öldürme cesaretini gösterebilseydim ne kadar çok acıdan kaçınmış olurum,

Serra'nın dışında, ayaklarımın dibinde baygın yatarken?

Şimdi onu tek vuruşla bitirebilirim. Beni göremiyor. Bakışlarımı boynuna, ensesinde sürünen canlı mavi dövmeyle sabitliyorum.

Göğsü hafifçe inip kalkıyor, ne yapmış olursa olsun insan olduğunu hatırlatıyor. Ve o da hepimiz gibi ölebilir.

"Ya boğaz ya da hiçbir şey, Serra'lı Laia." Kumandan'ın sesi yumuşak. "Tabii bacağımdaki atardamarı kesmezsen. Ama ben senden daha hızlıyım, bu yüzden muhtemelen başarısız olacaksın."

Hamle yapıyorum ama ona doğru uçarken pelerinin belli belirsiz vınlamasına doğru dönüyor. Bedenlerimizin çarpışması görünmezliği ortadan kaldırdı. Bir nefes daha alamadan Komutan beni yere yatırdı, dizleri kalçalarımın kenetlenmişti, bir eliyle kollarımı sıkarken diğer eliyle Elias'ın bıçağını boğazıma dayamıştı. Bıçağı benden aldığını hissetmedim bile.

Korkuyorum ama gömleğimin yüksek yakası beni bıçaktaki zehirden koruyor. Göğsünün gümüş derisi parlıyor. Başını eğiyor, sürünen bakışları beni delip geçiyor.

"Nasıl öleceksin?" diye sorar. "Savaşta mı, annen gibi? Yoksa benimki gibi dehşet içinde mi?" Eli hançerin kabzasını sıkıca kavramış. *Konuş. Onu konuşturmaya devam et.*

"Sen-" Silahı nefes boruma bastırdığında nefesim kesildi. "Sakın annem hakkında böyle konuşmaya cüret etme, seni cadaloz!"

"Neden rahatsız oldun bilmiyorum kızım," diyor. "Ben her zaman bilirim-" Bıçak boğazımda gevşiyor. Keris'in gözleri büyüyor ve öksürüyor.

Altından sıyrılıp yuvarlanıyorum. Üzerime atlıyor ve ıskalayıp tökezlediğinde, kendime bir gülümseme izni veriyorum. Ellerindeki hissi kaybediyor. Bacaklarında. Biliyorum, çünkü zehri kendi üzerimde denedim.

Çok geç, Keris eldivenlerimi fark etti. Çok geç, Elias'ın kılıcını düşürüyor, kabzasına bakıyor ve zehri ona nasıl bulaştırdığımı fark ediyor. Eğer yutmuş olsaydı, onu öldürürdü. Ama tenine değdiğinde daha çok rahatsızlık veriyor. Bana avantaj sağlayacak kadar kötü bir şey. Ben botumdan bir dirsek çekerken Komutan geri çekildi.

Ama Keris Veturia neredeyse tüm hayatı boyunca savaşın içindeydi.
Onun içgüdü

kontrolü ele geçiriyor ve ben boğazını keserken, göğüs kafesimin altından hızlı bir vuruşla beni ikiye katlıyor. Silahım düştü ve son bıçağıma uzandım. Bileğime indirdiği bir darbeye Keris bıçağı yere düşürüyor.

Dışarıdan sesler geliyor. Muhafızlar.

Dikkati dağılmışken ona doğru hamle yapıyorum ve beni öyle bir güçle fırlatıyor ki tahtın üzerine düşüyorum, yere sızarken kafam bulanıyor. Muhafızlara bağırarak için ağzını açtı -muhtemelen tek kez seslendi

hayatında yardım için. Ancak zehir sesini çalmıştır ve ayakta durmak için mücadele ettikten sonra sonunda yere yığılır, uzuvları zarif bir şekilde sarkar.

Şimdi ya da asla, Laia. Bıçaklarım nerede? Onu boğarak öldürürdüm ama tam ortasında uyanabilir. En fazla bir dakika baygın kalır. Bana bir silah lazım.

Elias'ın hançerinin kabzası tahtın altından dışarı çıkıyor. Ellerimi tam hançere atmışken, hâlâ nefes nefese, bir bez bebek gibi geriye savruluyorum.

Bedenim bir kuvars sütuna çarpıyor. Taht odası bulanıklaşıyor, ve sonra Komutan olmayan, ama bir dakika önce burada olmadığı da kesin olan bir figür bana doğru ilerlerken keskinleşiyor.

Soluk ten. Koyu bir pelerin. Sıcak kahverengi gözler. İç burkan yakışıklı bir yüzün üzerinde dans eden çiller. Ve içindeki ateşle kıyaslanamayacak kadar kızıl saçlar.

Onun ne olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama onu gördüğümde.
Nightbringer! Cinler! Düşman!

Sanırım Keenan. Arkadaş.

Sevgili. Hain.

Koş, Laia! Bedenim işbirliği yapmayı reddediyor. Başımın yan tarafındaki yarıktan kan akıyor, tuzlu ve sıcak. Kaslarım çığlık atıyor, bacaklarım kırbaçlandıktan sonra olduğu gibi ağrıyor. Acı etrafıma sarılmış bir ip gibi, gittikçe daha sıkı çekiyor.

"Sen," diyorum. Neden bu şekilde girsin ki? Şimdiye kadar bundan kaçınmışken neden?

Çünkü senin panikleme ve gardını düşürmeni istiyor, aptal!

Kokusu, limon ve odun dumanı, duyularımı dolduruyor, unutmaya çalışsam da çok tanıdık.

"Serra'lı Laia. Seni görmek güzel, aşkım." Keenan'ın sesi alçak ve sıcak. Ama o Keenan değil, kendime hatırlatıyorum. O Nightbringer. Ona aşık

olduktan sonra, annemin kolyesini ona bir simge olarak verdikten sonra

gerçek şeklini ortaya çıkardı. Kolye, uzun zamandır kayıp olan Hapsedilmiş kardeşlerini kurtarmak için ihtiyacı olan bir tılsım. Tılsımı ona verdiğimde, artık bana ihtiyacı kalmamıştı.

Ayağa kalkmama yardım etmek için elini koluma koyuyor ama ben onu atıp kendimi ayağa sürüklüyorum.

Nightbringer'ı insan formunda görmeyeli bir yıldan fazla oldu. Şimdiye kadar bunun nasıl bir hediye olduğunu fark etmemiştim. O karanlık gözlerdeki endişe. Ne kadar şefkatli. Hepsi beni yok etmekten başka bir şey istemeyen aşâğılık bir yaratığı maskeleyerek için.

Komutan yakında kendine gelir. Ve Nightbringer beni öldüremezken - Yıldız'a dokunan hiç kimseyi öldüremez- Keris Veturia öldürebilir.

"Lanet olsun sana." Nightbringer'ın yanından Keris'e bakıyorum. Eğer ona ulaşabilirsem-

"Ona zarar vermene izin veremem Laia." Nightbringer neredeyse üzgün görünüyor. "O bir amaca hizmet ediyor."

"Amacınızı cehenneme kadar lanetleyin!"

Nightbringer kapılara bakar.

"Bağırmanın anlamı yok. Muhafızlar acil görevler buldular. başka bir yerde." Keris'in yanına çömeliyor ve beni şaşırtan bir nezaketle nabzını yokluyor.

"Onu öldürmek istiyorsun, Serra'lı Laia." Ayağa kalkar ve yaklaşır. "Çünkü Keris senin tüm dertlerinin kaynağı. Aileni yok etti ve anneni bir katile ve akraba katiline dönüştürdü. Halkını yok etti ve hâlâ onlara eziyet ediyor. Onu durdurmak için her şeyi yaparsın, değil mi? Peki ne yaparsın? seni benden bu kadar farklı kılan

nedir?" "Ben sana *hiç*

benzemiyorum-"

"Benim ailem de öldürüldü. Karım bir savaş alanında katledildi. Çocuklarım tuzla, çelikle ve yaz yağmuruyla öldürüldü. Akrabalarım katledildi ve hapsedildi."

"Bin yıl önceki insanlar tarafından!" Bağıríyorum. Ama neden onunla konuşayım ki? Komutan uyanana kadar zaman kazanıyor. Fark edemeyecek kadar aptal olduğuma inanıyor.

Öfke damarlarıma doluyor, acımı uyuşturuyor ve bana Komutanı unutturuyor. Her şeyi kırmızıya boyuyor ve içimde bir karanlık kükrüyor. Aylar önce içimde yükselen aynı vahşî şey.

Armler. Alacakaranlık Ormanı'nda Elias'ı öldüreceğini düşündüğümde bana saldıran canavar.

Nightbringer ters ters bakıyor, ağzı insanlık dışı bir yüz ifadesiyle kıvrılıyor. "Nesin *sen*?" der ve bu daha önce sorduğu bir sorunun yankısıdır.

"Kazanamayacaksın." Sesim, ruhumun kadim, içgüdüsel bir parçasından yükselen tanınmaz bir hırıltı. "İntikamınla çok fazla kişiye zarar verdin." Şimdi ondan birkaç santim uzaktayım, o tanıdık gözlere bakıyorum, kendi gözlerimden nefret akıyor. "Neye mal olacağı ya da ne kadar süreceği umurumda değil. Seni yeneceğim, Nightbringer."

Aramızda sessizlik uzanıyor. An inanılmaz derecede uzun, ölüm kadar sessiz.

Sonra kulakları sağır eden, cehennemi bir çığlık duyuyorum. Devam ediyor ve devam ediyor. Yukarıdaki vitray çatlıyor, taht parçalanıyor. Ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Nereden geliyor bu çığlık?

Ben, fark ettim. Çığlık atıyorum. Ama bu ben değilim, değil mi? Bu bir şey.

İçimde. Bu gerçeği idrak ettiğim an, göğsüm yarılmış gibi hissediyorum. Bedenimden akan karanlık ışık, sanki uzun bir hapislikten sonra özgür kalmış gibi kükrüyor. Onu durdurmaya, içimde tasmalamaya çalışıyorum.

Ama çok güçlü. Bir ayak sesi duyuyorum, sürmeli gözlerin parıltısını görüyorum. Bozuk paralar tıngırdıyor, şimdi hatırladığım bir ses. Jaduna'nın başlıkları.

Kaçmalıyım, onlardan kaçmalıyım.

Bunun yerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve tüm dünya bembeyaz oluyor.

V: Ruh Yakalayıcı

| Augur'un yüzünü gördüğümde içimde patlayan duygular bana doğal gelmiyor. Pençelerini çıkarmış, içimi parçalayan bir hayvan gibi. "Senin öfkene ihtiyacım yok, Ruh Avcısı." Augur omzumu tutup beni kendisine doğru çekti. Şiddetli yağmurda neredeyse kayıyordum. "Sana ihtiyacım var. dinle."

Hayaletler Cain'in varlığını hisseder ve o kadar yüksek sesle çığlık atarlar ki sanki birkaç düzine değil de yüzlerce varmış gibi görünürler. Mauth'un büyüü üzerime çöküyor, çığlıkları ve soğuğu bastırıyor, öfkemi dindiriyor. Cain'in elini uzaklaştırıyorum.

"Ruhları rahatsız ediyorsun Augur," diyorum. "Yaşayanlar onlar için aforozdur."

"Yaşamak! Buna böyle mi diyorsun?" Kahkahası göğüs kafesinin etrafında gevşek bir taş gibi sallanıyor. "Keşke Nightbringer akrabalarımın geri kalanını yok ettiğinde beni de öldürseydi. Ama ben onun hapisanesinden kaçtım ve o bunun olacağını göremedi, değil mi?"

"Kaçtı mı?" Cinlerle beş ay boyunca birbirimizden kaçtık. Şimdi de onlarla uğraşmak istemiyorum. "Ne demek *kaçtı*?"

"Her an burada olabilirler. İyi dinle, çünkü çok az zamanım var."

"Benim de hiç yok. Burada *olamazsın*." Öfkem kabarıyor, neredeyse ve sönmesini, Mauth'un onu alıp götürmesini bekliyorum.

Ama birkaç saniye geçiyor ve ben hiç huzur hissetmiyorum. *Mauth?* İçimden sesleniyorum.

"Efendiniz başka işlerle meşgul," diyor Cain. "Kendi yarattığı bir canavarla savaşıyor." Augur'un ağzı bükülür ve omzunun üzerinden, ağaçların arasından sisle örtülü Cin Şehri'ne doğru bakar. "Yaptığımız kötülüklerin hayaletleri intikam peşinde. Sana uzun zaman önce böyle demiştim. Ve öyle de oldu. Hatalarımız bize musallat olmak için geri dönüyor, Elias. Mauth bile onlardan kaçamaz."

"Mauth ne iyi ne de kötüdür," diyorum. "Ölümde doğru ya da yanlış yoktur. Ölüm ölümdür."

"Ve ölüm sizi zincirledi. Görmüyor musun?" Kabil'in iskelet parmakları bana doğru kıvrılıyor ve cin korusu garip bir ışıkla doluyor, altın rengi ama kalbinde bir gölge var.

İlk başta, kaynağını göremeyecek kadar parlaktı. Ama kaybolduğunda, gözümü kırıpıyorum ve vücudumun etrafında dolanan, beni toprağa bağlayan binlerce ipin izlenimini yakalıyorum.

"Buradan kaçmalısın. Söyle bana *Ruh Avcısı*, rüya gördüğünde ne görüyorsun?"

Savaşçı, soğuk kadın ve altın gözlü kız aklımdan geçiyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Görüyorum I"

Cinler Şehri'nden ürkütücü bir uluma yükseliyor. Alttan gelen ilkel öfke olmasa bir kurt olduğunu düşünebilirdim. Diğerleri de buna katılarak tüyleri diken diken eden bir koro oluşturuyor ve Kabil bana doğru tökezliyor.

"Cinler kokumu aldı," diye fısıldıyor. "Yakında burada olacaklar. İyi dinle. Bir savaş görüyorsun, değil mi? Bir ordu alev dalgasına karşı kırılıyor.

Ötesinde, güzel çiçekler toprağı örtüyor. Hepsinin üstünde, aç bir maw. Asla doyurulamayacak bir girdap."

"Zihnimi kurcalıyordun."

"Sence Mauth aklına girmeme izin verir mi, evlat? Seni kafesledi, zincirledi, kilitledi. Sana rüyaları ben vermedim. Onları görüyorsun. Çünkü onlar gerçek. Çünkü eski benliğinizin küçük bir parçası hala içinizde yaşıyor. Özgür olmak için çığlık atıyor."

"Ruh Avcısı özgürlüğü önemsemez-"

"Ama Elias Veturius'un var," diye ısrar ediyor Cain ve ben onun bu ismi kullanmasıyla hipnotize olmuş bir halde kıpırdamıyorum. *Benim adım. Eski ismim.* "Elias Veturius hâlâ yaşıyor. Ve yaşaması şart, çünkü Büyük Savaş yaklaşıyor ve onu kazanacak olan Ruh Avcısı değil, Elias Veturius. Elias Veturius değil.

Küllerin içinde bir kor olan Ruh Yakalayıcı, Elias Veturius'tur. Kıvılcım çıkarıp yakacak, yakıp yıkacak ve yok edecek olan Ruh Yakalayıcı değildir. *Elias Veturius'tur.*"

"Elias Veturius öldü," diyorum. "Ve sen de izinsiz giriyorsun. Bekleme Yeri'nin duvarlarının var olmasının bir sebebi var-"

"Duvarları unut." Cain'in yüzü vahşileşti. "Hayaletler için daha büyük bir tehdit var. Ölümünden daha güçlü kuvvetler var-"

Ulumalar tekrar duyuluyor, sağanak yağmurda bile net. Mauth'un Büyü ben i koruyacak, Şimdiden bedenimin etrafında yükseliyor, cinlere karşı bir kalkan.

Ama cinler beni ilgilendirmiyor. Benim görevim hayaletlere karşı ve eğer onları tehdit eden bir Şey varsa, bunun ne olduğunu bilmeliyim. Aklımda sorular uçuşuyor. Cevap bulmam gereken sorular.

"Ne demek 'duvarları unut'?" Yaşlı adamı kendime doğru çektim. "Hangi tehditten bahsediyorsun?"

Ama omzumun üzerinden karanlıktan çıkan figürlere bakıyor, gözleri yağmur perdesinin arasından küçük güneŐler gibi yanıyor.

"O bize ait, Ruh Avcısı." Konuşan ses ıslıklı ve kin dolu. Cinlerden biri  ne çıkıyor, elinde bir glaive. "Onu geri ver," diyor. "Yoksa gazabımıza uğrarsın."

VI: Kanlı Sıçrayan

Prens Nikla kamarasına kaçmadı. Alarm zilleri çalmıyor.

Onun yerine, uzun bir koridordan geçerek gizlendiğim yere doğru ilerliyor. Devlet yemek salonunun oymalı devasa kapıları -ki orada olmaması gerekiyordu- benim ve cilaladığım abanoz merdivenin karşısındaydı.

Arıcı bana *sarayda çalışan bir düzine Martial olduğunu* söyledi. *Bir anormallik olmayacaksın, ama başını aşağıda tut. Laia görevini tamamladığında ve Nikla odasına girdiğinde Wight'ları göndereceğim. Seni ona götürecekler.*

Laia bir şey yapacağını söylediğinde, yapar. Umarım ölmemiştir. Ona bir şey olursa Delphinium Bilginleri kellemini alır.

Bunun yanı sıra, o bana büyüdü.

Cebim hışırdıyor - wightlar bana bir parşömen getiriyor. Tırabzanda bir çizik görmüş gibi çömelıyorum ve aceleyle karalanmış mesajı okuyorum.

Keris Veturia sarayda.

Prens Nikla yaklaştığında, Kumandan'ın buraya nasıl geldiğini ve Musa'nın wight'larının bunu nasıl gözden kaçırdığını anlamaya zaman bulamıyorum. Durdu.

yemek odasının önünde, on adım ötede değil. Kapalı kapılardan konuşmalar sızıyor. Tüm o saray mensuplarıyla içeri girdiğinde, saatlerce dışarı çıkmayacak.

Bir şeyler yap, Shrike. Ama ne yapacağım? Onu kaçırmak mı? Korumalarını mı öldüreyim? Bir anlaşmayı güvence altına almam gerekiyor, savaş başlatmam değil.

Kanayan, yanan cehennemler. Livia'ya bir diplomat göndermesini söyledim. Avitas Harper mükemmel olurdu. Onu Marinn'e gönderebilir ve

Delphinium'da kalmam. Grímarr ve Karkaun'lara odaklanabilirdim. Ve Harper'dan ve o yakınımıdayken zihnimi bulandıran ve kelimelerimi birbirine karıştıran çıldırtıcı arzudan kurtulmuş olurdum.

Ama hayır. Livia, *Denizci kraliyet ailesinin Antium'da savaşmış biriyle konuşması gerektiğini* söyledi. *Grímarr'ın orada ne yaptığını bilen biriyle.*

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Dört hafta önce Grímarr, Delphinium'a giden bir erzak kervanına pusu kurdu. Yiyeceklerin yerine, vahşi kan ayinleri sırasında kesilen Savaşçı ve Bilgin uzuvlarını koydu. Adamlarından biri kervanın içine saklandı ve "*Ik tachk mort fid iniqant fi!*" diye bağıarak beni pusuya düşürmeye çalıştı. Çevirisini alamadan bağırarak beni pusuya düşürmeye çalıştı. Çevirisini alamadan bağırarak beni pusuya düşürmeye çalıştı. Çevirisini alamadan bağırarak beni pusuya düşürmeye çalıştı.

Delphinium'un Pater'leri olayı öğrendiklerinde dehşete düştüler. Karkaunlar başkentime zarar verirken bile destekleri azalıyor. Bu ittifaka *ihtiyacımız var.*

İşte buradayım, Marinn'in veliaht prensesinin üç metre ötesinde, bir Navium rıhtım fahişesi kadar cesur duruyorum. Savaş zırhım yok. Maskem de yok. Sadece çalıntı bir üniforma ve yaralı yüzüm.

Prensese odaya girmez. Bunun yerine sanki daha önce hiç görmemiş gibi kapıya oyulmuş balıklara, deniz kabuklarına ve eğrelti otlarına bakar. Bir an için paniklemiş görünüyor.

Bir imparatoriçe olarak Martial'lara hükmetme fikri -ve böyle bir pozisyonun politikalarına ve beklentilerine tabi olmak- beni hasta ediyor. Belki Nikla da aynı şeyi hissediyordur.

Nikla'nın muhafızlarından biri boğazını temizliyor. Gördüğüm nöbetçilerin yarısı Burada kadınlar var, İmparatorluk'un biraz daha fazla kullanabileceği bir şey. Bu muhafız da kadın, uzun boylu ve şahin yüzlü, koyu tenli ve sert bir sesi var.

"Ekselansları. Uzun bir gün oldu. Belki kâhyanız mazeretlerinizi bildirebilir."

"Haddinizi aşıyorsunuz, Teğmen Eleiba." Nikla'nın omuzları sertleşti. "Babamın isteği üzerine seni muhafız birliğine geri aldım. Yapma-"

Nikla konuşurken dönüyor ve beni görüyor. "Sen," diyor. "Tanımıyorum-"

Kanayan muhafızları öldürme, Shrike. Anlaşma, savaş değil. Acele ediyorum.

Prensese tökezleyerek geri çekiliyor, ayakları elbisesinin eteklerine takılıyor. Savunucuları seslenemedi. Hançerim elimdeydi. Kabzasıyla ilk muhafızın şakağına sapladım ve onu yere düşürdüm.

O düşerken mızrağını kaptığım gibi arkamdaki muhafızın suratına doğru savuruyorum. Tatmin edici bir gümbürtü bana hedefimi vurduğumu söylüyor. Sıkıştırıyorum içerideki muhafızlar ve saray mensupları dışarı çıkamasın diye yemek odasının kapı kolları arasına mızrak yerleştirdi.

Askerlerden biri, Eleiba, prensesle birlikte yardım çığlıkları atarak kaçıyor. Üçüncü muhafız şimdi üzerime geliyor, ama onu etkisiz hale getiriyorum ve scim'inin düz kısmıyla ona vuruyorum. Yere düşmeden önce, kaçan Eleiba'ya bir bıçak fırlattım.

Omzuna batıyor ve sarsılıyor, neredeyse düşüyor.

"Koş Prenses!" diye bağılıyor. Ama ben ikisi için de çok hızlıyım. Bir kapı gördüm. Musa'nın bana ezberlettiği haritaya göre, küçük bir toplantı odasına açılıyor. Nikla ve Eleiba'yı oraya doğru sürüyorum.

"İçeri." Kapıya doğru başımı sallıyorum. Eleiba bana hırlıyor ama bakışlarımı prensese sabitliyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Gözlerini kısar ve başını sallar.

"O zaman seni öldürmek isteseydim öldürebileceğimi de biliyorsun. Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum. Korumana geri çekilmesini söyle."

"Önce ölüm," diye homurdanıyor Eleiba. "Prenses-go-"

Scim'in düşmesine izin veriyormuş gibi yapıyorum ve Eleiba'nın bakışları scim'e kaydığı anda suratının ortasına bir yumruk indiriyorum. Bir taş gibi yere düşüyor.

"İçeri." Scim'i Nikla'nın boğazına doğrultuyorum. Askerler koridorda gürleyerek bize doğru geliyorlar. "*Şimdi*, prenses."

Dışlerini sıkıyor ama odaya geri dönüyor. Kapıyı kapatıyorum ve yaklaşan bağırırları duymazdan geliyorum.

Scim'imi çevirip prensese uzatıyorum. "İyi niyet göstergesi. Dediğim gibi, sadece konuşmak istiyorum."

Nikla, bıçak kullanmayı bilen birinin çevikliğiyle silahı alıyor ve ucunu boğazıma dayıyor. Uzaktan alarm zilleri çalıyor. Korumaları yakında kapıyı kıracak.

"Ee, kızım," diyor. "Bir sahtekârın Kanlı Turnası bana ne söyleyebilir ki?"

"Keris'in bir ittifak için burada olduğunu biliyorum ama ona güvenemezsiniz," diyorum. "İmparatoriçe olmak için kendi sivillerinden oluşan koca bir şehre ihanet etti. Onlarca Güç tutkusu yüzünden binlerce kişi Karkaunların merhametine terk edildi."

"Ben dün doğmadım. İmparatoriçenize güvenmek aptallık olur."

Bu kelimeyle gözlerim kıpkırmızı oluyor. "O *değil*," diye tıslıyorum, "benim imparatoriçem. O bir yılan ve onunla ittifak yapmak büyük bir hata olur."

Nikla, "Keris bana cinlerin Denizci köylerine saldırılarını sona erdirecek bir anlaşma teklif ediyor," diyor. "Sen de aynısını yapabilir misin?"

"I-" Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Sadece bir dakika. Ama bıçak, Nikla'nın sorununa bir çözüm bulmak bir yana, nefes almayı bile zorlaştırıyor. Retorik dersinde öğrendiğim her numara aklımdan uçup gidiyor. Birden Elias'ı diliyorum.

Ona su vermesi için bir taşla tatlı tatlı konuşabilirdi.

"Bu baskınları Keris'in adamları yapıyor," diyorum. "O cinlerle müttefik. Onlarla birlikte savaşabiliriz."

"Sen ve hangi ordu?" Nikla güler ve scim'i indirir. Yorgun olduğu için değil. Ama artık korkmadığı için. "Halkını kış boyunca idare edecek kadar yiyeceğin var mı? Sen bir aptalsın, Blood Shrike. Keris ve onun doğaüstü müttefikleriyle savaşmam. Sadece bir anlaşma yapabilirim. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

"Önce ben ölürüm."

"O zaman ölürsün." Nikla'nın muhafızları kapıya vurarak onun adını haykırıyor. "Birkaç saniye içinde, askerlerimin ellerinde. Ya da daha sonra, imparatoriçenizin ellerinde."

O benim imparatoriçem değil! "Keris kötü biri," diyorum. "Ama onu tanıyorum. Onu yenebilirim. Sadece ihtiyacım olan-"

Kapı kırıldı. Nikla düşünceli bir şekilde beni izliyor. Sözlerim onu ikna etmeyecek. Ama belki tehditler-

O anda tiz bir çığlık havayı deliyor. O kadar sağır edici ki, Nikla elindeki scimi bırakıp aynısını yaparken ben irkilerek kulaklarımı kapatıyorum. Dışarıdan gelen çığlık sesleriyle birlikte kapıya vurma sesi kesiliyor.

Büyük bir gürültüyle odanın camları kırılır ve camlar yere düşer. Çığlık hâlâ devam ediyor.

Derim karıncalanıyor ve bedenimin derinliklerinde iyileştirici büyüm kıpırdanıyor, fırtınadaki bir köpek yavrusu gibi huzursuz.

Laia. Yanlış bir şeyler var. Hissedebiliyorum.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde çığlıklar kesiliyor. Nikla doğruldu, vücudu titriyordu.

"Ne-"

Kapı patlayarak açılır ve Eleiba da dahil olmak üzere muhafızları içeri doluşur.

"Keris sondan önce sana ihanet edecek." Prensesin yanından hızla geçip

scim'i kaldırıyorum. "Eğer hayatta kalırsan, gerçek bir müttefike ihtiyacın olursa, bana haber ver.

Delphinium. Bekliyor olacağım."

Bununla birlikte, ona alçak bir selam veriyorum. Sonra kırılan pencereye koşup kendimi dışarı atıyorum.

VII: Laia

Yalnız değilim. Bilinçsizken bile bunu biliyorum. Bedenimin olmadığı bu garip mavi boşlukta bile.

Yalnız değilim, ama yanımdaki varlık benim dışımda değil. O benim içimde. Zihnimin içinde bir şey -ya da biri- var.

Ben hep buradaydım, diyor bir ses. Sadece bekliyordum.

"Beklemek mi?" Diyorum ve kelimelerim uçsuz bucaksızlığın içinde zayıf kalıyor. "Ne için?"

Beni uyandırman için.

Şimdi uyan.

Uyan.

"Uyan, Serra'lı Laia."

Gözlerimi sürükleyerek açtığımda sanki biri gözlerime kum dökmüş gibi hissediyorum. Lamba ışığı bana vuruyor ve gözleri sürmeli beş kadın uzandığım yatağa bakıyor. Kalçalarına kadar uzanan ağır işlemeli elbiseler giymişler, saçları altın sikkelerle süslenmiş. alınları boyunca.

Jaduna. Sihirbazlar ve kraliyet ailesinin müttefikleri.

Ah gökyüzü. Yavaşça doğruluyorum, sanki uyuşmuş gibi, ama zihnim tek bir düşünceye doğru koşuyor: Buradan defolup gitmem gerekiyor.

Bir Denizci villasının ikinci ya da üçüncü katında olduğu anlaşılan oda mücevher tonlarında ipek halılar ve yıldız desenli paravanlarla döşeli. Kemerli bir pencereden sarayın duvarları binlerce fenerin ışığıyla parlıyor. Alarm zillerinin aralıksız çalmasıyla güzellikleri bozuluyor.

Başım dönüyormuş gibi yaparak tekrar uzandım. Sonra kendimi toparlayıp yataktan fırlıyorum ve kadınların arasındaki boşluğa doğru atılıyorum. Onları geçtim, neredeyse açık kapıya geldim, sadece birkaç adım daha-

Yüzüme kapandı. Jaduna beni geri çekiyor ve çığlık atmaya çalıştığımda sesim boğuluyor. Görünmezliğime uzanıyorum ama o da yok oluyor. Görünmezlik

Nightbringer hâlâ şehirde olmalı, çünkü ona ne kadar sarılırsam sarılayım, gelmiyor.

Jaduna beni bir sandalyeye oturttu, kavramaları hâlâ sıkı. Kurtulmaya çalışmadım. Henüz değil.

"Beni takip ediyordun," diyorum.

"Rahat ol, Serra'lı Laia." Konuşan kadını tanıyorum. O kadın Bir keresinde Adisa'nın Büyük Kütüphanesi yanarken bana bir kitap vermişti. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Seni Meher'den kurtardık-"

"Sessizlik, A'vni!" Yaşlı bir kadın karanlık bakışlarını bana çevirmeden önce A'vni'ye ters ters bakıyor.

"Bana bak kızım," diyor yaşlı kadın ve ben onun emrini yerine getirmek istemesem de sesi beni zorluyor. Ne büyüğü bu? Ona da bir efrit mi dokundu? Yüzümü ona doğru çevirmeye zorlarken, sandalyemin kollarını pençeliyor ve tekmeliyorum.

"Tutun onu!"

"D'arju-" A'vni itiraz ediyor ama D'arju onu başından savıyor ve bakışlarıyla zihnimi delip geçiyor. Kahverengi gözbebekleri gözlerini çevreleyen sürmeye karşı yanıyor. Mücadele içimden sızıyor. Beni hipnotize etti ve onun hakimiyetini kıramıyorum.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," diyor D'arju. "Öyle olsaydı, seni Nightbringer için terk ederdik."

Bir cevap beklemiyor, ama ben onun kontrolüne karşı koyuyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Keris'in beni yavaşça öldürmesini izleyebilsin diye mi?"

"Sizi öldürmek için avlamıyor," diyor D'arju. "Sizi avlıyor ki içinizi açabilsin ve içinizde ne yaşadığını anlayabilsin."

Alarmımı belli etmemeye çalışıyorum. *İçimde ne yaşıyor?*

"Eski bir büyü, çocuğum." D'arju dile getirilmemiş soruma cevap veriyor. "Bin yıldır onu uyandıracak güce sahip birini bekliyor." Kadın, ona biraz daha güvenmemi sağlayan şiddetli bir neşeyle gülümsüyor. "Bunun Serra'lı Mirra olacağını düşünmüştüm. Ya da Isadora Teluman veya belki de Ildize Mosi. Ama

."

"Ama kadim olanlar bile yanılabılır," diyor A'vni küstahça ve diğeri Jaduna kıkırdıyor. D'arju'nun kızmasını bekliyorum ama gülümsüyor. Ve sonunda söylediği bir şey aklıma yatıyor.

"Annemi tanıyor muydun?"

"Onu tanıyordum! Onu ben eğittim ya da eğitmeye çalıştım. Ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmazdı. Ildize daha yumuşak başlıydı, gerçi bu sadece Mariner'ından da kaynaklanıyor olabilir.

nezaket. Isadora'yı hiç tanımadım ama o kızın içindeki gücü!" D'arju ıslık çalıyor. "İmparatorluk'un onu bizden önce ele geçirmesi ne yazık."

Zihnim dönüyor. "Güç," diyorum. "Efritlerin verdiği gücü mü kastediyorsun?" D'arju homurdanıyor. "Eğer senin gücün bir efritten geliyorsa, o zaman ben bir cinim. Sessizlik, Şimdi. Bırak çalışayım."

Yaşlı kadın bakışlarımı tekrar kendi bakışlarına sürüklüyor ve zihnim eğilip geriliyor gibi görünüyor; sanki bir parçam bin yıllık bir bataklığa gömülmüş ve sonunda ışığa doğru tırmanıyormuş gibi yavaş, işkenceli bir çekiş. Ortaya çıktığında, kendi kafamın arka odasına itildiğimi görüyorum.

"Barış seninle olsun, Rehmat." D'arju'nun sesi titriyor ve bana bakıyor olsa da benimle konuşmadığını hemen anlıyorum. "Hizmetkârların burada. Yeminimiz yerine getirildi."

"Barış senin üzerine olsun, Jaduna. Görevin tamamlandı. Seni yemininden azlediyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkıyor. Hareket eden benim dudaklarım. Ama bu alçak ses bana ait değil. Hayatımda hiç "*sen*" kelimesini kullanmadım. Ayrıca, ses bana hiç benzemiyor. İnsan sesi değil. Daha çok bir kum fırtınasının sesine benziyor, eğer bir kum fırtınası arkaik Serran dili konuşsaydı.

"Demek savaşçımız bu," diyor Rehmat, artık o kadar resmi değil. "Uzun zaman önce yaptığınız fedakârlığın son tezahürü."

D'arju, "Seni halkımızın içine yerleştirmek bir fedakârlık değildi, yüce insan," diyor.

"Yüz Jaduna benim gücümü iliklerine kadar kabul etti, çocuğum." Rehmat'ın derin hırıltısı hiç itiraz kabul etmez. "Bu büyük bir fedakârlıktı. Bunun çocuklarını ya da onların çocuklarını nasıl etkileyeceğini bilmiyordun. Ama olan oldu. I şimdi binlercesi yaşıyor."

"İtiraf ediyorum, yüce kişi," diyor D'arju, "Serra'lı Laia'nın seni uyandıracak kişi olacağını düşünmemiştim. Blood Shrike daha uygun bir şampiyon olabilirdi, ya da Arıcı. Belki de demirci Darin."

"Avitas Harper bile," diyor bir başka Jaduna. "Ya da genç iblis katili Tas."

"Ama onlar Gece Getiren'e karşı gelmediler. Laia karşı koydu. Sevinin," diyor Rehmat, "Yol belirlendi. Şimdi genç savaşçımız o yolda yürümeli. Ama eğer Meherya'ya meydan okuyacaksa, ben onun zihninde yaşayamam."

Meherya. Nightbringer.

D'arju başını şiddetle sallar. "O seninle bir olmalı-"

"Beni seçmeli. Eğer bir şahin uçmayı reddederse, aether ile bir olabilir mi?"

Şimdi A'vni konuşuyor, ellerini titrememeleri için birbirine kenetliyor. "Ama hiçbir gemi seni tutamaz, yüce kişi."

"Taşıyıcıya ihtiyacım yok, çocuğum. Sadece bir kanala."

Gökyüzü. Bu kulağa pek umut verici gelmiyor. Kendi zihnimi, bedenimi kontrol etmek için savaşıyorum. Ama ikisi de bu sesin kontrolünü elinde tutmaya devam ediyor.

Rehmat. Tuhaf bir isim, hiç duymadığım bir isim.

"Ona zarar verecek mi?" A'vni soruyor ve eğer beni kaçırmaya yardım etmemiş olsaydı, endişesi için minnettar olabilirdim.

"Onun kanında yaşıyorum." Rehmat'ın sesi neredeyse üzgün geliyor. "Evet. Acıyacak. Sarıl ona."

"Göklerde ne-" Kısa bir an için kendime geldim ve Jaduna'ya doğru hamle yaptım. A'vni yüzünü buruşturuyor ama beni de diğerleriyle birlikte yere seriyor.

Rehmat tekrar konuştuğunda, sadece benimle konuşacak: *Bunun için üzgünüm, genç savaşçı.*

Sanki sinirlerim derimden sökülüp tuzlanıyormuş gibi, her uzvumdan aşağı ve yukarı ateş fışkırıyor. Çığlık atabilseydim, asla durmazdım. Ama Jaduna ağzımı kapattı ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ederek onlara karşı direniyorum. Kesinlikle, bu benim sonum.

Bedenimden belli belirsiz bir insan figürü çıkıyor. Bu bana uzun zaman önce Serra'da, Spiro Teluman'ın demirhanesinde ghulların beni korkutmak için kardeşimin şeklini aldığı zamanı hatırlatıyor. Ama ghulların yarattığı simülakrlar gecenin bir parçasıyken, bu yaratık güneşin bir dilimi.

Kaslarım jöleye dönüşüyor. Tek yapabildiğim parlaklığa karşı gözlerimi kısıarak şeklin ayrıntılarını seçmeye çalışmak, ama bu bir kadın, erkek ya da onlar değil, ne genç ne de yaşlı. Son bir parlama ile parıltısı katlanılabilir olana kadar sönüyor.

D'arju hayaletin önünde dizlerinin üzerine çöker. Jaduna'ya parlayan bir el uzattığında, D'arju'nun parmakları tam içinden geçer. Rehmat her neyse, bedensel değil.

"Kalk, D'arju," dedi Rehmat aynı derin sesle. "Akrabalarını al ve git. Bir insan yaklaşıyor."

Oturmaya çalıştım ama başaramadım. *Ne insanı?* Söylemeye çalışıyorum, ama sadece "Whhffff" gibi geliyor.

Jaduna sessizce dışarı çıkar, A'vni hariç hepsi. "Ona yardım edemez miyiz?" dedi. "Yalnız başına savaşmak zorunda Rehmat."

Rehmat, "Nezaketin seni onurlandırıyor, A'vni," dedi. "Korkmayın. Genç savaşıımız yalnız değil. Kaderleri onunkiyle birleşen başkaları da var. Onlar onun zırhı ve kalkanı olacaklar."

A'vni'nin cevabını duymuyorum. Gözümü kırptığımda Jaduna gitmişti. Rehmat gitmişti. Kendimi yorgun ya da halsiz hissetmiyorum ve dakikalar önce vücudumu saran ağrı, donuk bir sızıya dönüşmüş durumda. Hâlâ villadayım; şifonyerin üzerine saçılmış mücevherlere bakılırsa, bunlar Jaduna'ya ait olmalı.

Bu bir rüya mıydı? Eğer öyleyse, bu odaya nasıl geldim? Komutan ve Gece Getiren'le olan dövüşümden kalan izler neden üzerimde yok?

Unut gitsin. Git buradan.

Alarm zilleri hala çalıyor ve sokaktan gelen bağırışlar o kadar yüksek ki panjurlu pencereden onları dışarı çıkarmak. "*Bir sonraki sokağı arayın. Bulun onları!*"

Kapı çarparak açıldı ve bir kadın içeri girdi. Sandalyenin arkasına çömeliyorum, bıçak elimde, ama kadın kapüşonunu geri atıyor.

"Laia! Kanayan cehennemler." Blood Shrike denizci derisi giymiş ve saçları hâlâ kapalı olsa da daha çok kendine benziyor.

"Her yerde seni arıyordum. Ne oldu?"

"I . . . "-*Jaduna tarafından alındım, bir tür ayin yaptı ve içimden bir ... şey çıktı, ama şimdi o şey yok ve ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.*

"Nightbringer ile kavga ettim," diyorum. "Pencereden kaçtım."

Shrike onaylarcasına başını sallar. "Aynen. Pencere kısmı yani. Bana yolda neler olduğunu anlat. Diğerleriyle kapıda buluşmamız gerek. Her yerde muhafızlar var-"

Elimi kaldırıyorum, çünkü Musa'nın büyücülerinden biri olan bir yanardönerlik parıltısı gördüm. Bir an sonra parmaklarımın arasında bir parşömen beliriyor.

Kuzeydoğu kapısı ele geçirildi. Her yerde askerler var. Siz ikiniz ne halt ettiniz? Limana gidin. Sizi bulacağım.

Shrike, "Araya bir azar sıkıştırmayı başardığı iyi oldu ama hangi liman değil," diye mırıldandı.

"Fari Limanı olacak," diyorum. "Buraya ilk geldiğimizde karaya çıktığımız yer. Ama önce şehrin yarısını geçmemiz gerekiyor. Ve eğer sokaklar

askerlerle dolu-"

Shrike acımasız bir gülümseme sunar. "Sokaklar amatörler içindir,
Serra'lı Laia.

Biz çatıları alacağız."

VIII: Ruh Yakalayıcı

Cinler Cain'i ellerimden koparıyor ve Augur birkaç metre ötede yere düşüyor. Eminim ki bu güç onun zayıf bedenini parçalayacak. yarısı. Ancak üç cin etrafını sararak kaçışını engellediğinde dirseklerine kadar yükselir.

"O bize ait." Komutadaki cin, Augur ile benim arama girdi. Yağmur ağır örtüsünden aşağı süzülüyor ve alev gözleri nefretle yanıyor. "Hayaletlerine geri dön. O senin zahmetine değmez, Ruh Avcısı."

Belki de değildir. Ama Cain rüyalar hakkında bir şeyler biliyor. Bekleme Yeri'ne yönelik bir tehditten haberi var. İhtiyacım olan bilgiye sahip. *Lanet olsun sana, yaşlı adam.*

"Augur bir zamanlar insandı," diyorum. "Bu yüzden benim sorumluluğumda. Bekleme Yeri'nden çıkarılacak. Ama senin tarafından değil."

Cinlerden biri öne çıkıyor. Kukuletası düşüyor ve ortaya bir insan çıkıyor, saçları kafasına yakın örülmüş, teni benimkinden daha koyu kahverengi. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama nedenini çıkaramıyorum. Homurdanıyor. "Küçük bir çocuk için büyük laflar."

Yaratığın sesindeki alaycı ifade karşısında tüylerim diken diken oldu. *Artık çocuk değilsin, omuzlarında bir erkeğin yükünü taşıyan bir adamsın.* Bu sözler eski hayatımdan, ne zaman olduğunu hatırlamasam da Kabil tarafından bana söylenmişti.

Bununla birlikte, bir düşmanı nasıl okuyacağımı hatırlıyorum, bu da cin liderinin bana yönelttiği ısı patlamasından kaçınmak için tam zamanında kenara kaymamı sağlıyor.

Ertelemem kısa sürdü. Tekrar saldırdı ve bu sefer alevler beni sardı. Beni koruyacak ne gömleğim ne de pelerininim var. Mauth'un büyüü yükseliyor ve beni saldırının en kötüsünden kurtarıyor. Ama en ufak bir kalkanın hantallığı. Cain, *kendi yarattığı bir canavarla savaştığını* söylemişti.

Şimdi dikkatini dağıtmanın sırası değil, Mauth, diye bağıyorum içimden. Tabii beni mangalda pişirmek istemiyorsan.

Mauth cevap vermiyor, ama beni öldürme çabası cinleri en azından bir süreliğine yormuş gibi görünüyor. Normal silahlar tuzla kaplanmadıkça cinlere karşı pek bir işe yaramaz. Her halükarda, sadece yumruklarım var, bu yüzden

bir yumruk attım. Yumruğum katı, yanan ete çarpıyor ve o çığlık atarak geri çekilirken bir parçam memnuniyetle ötüyor.

"Umber!" Diğer cinlerden biri ona yardım etmek için Kabil'in yanından uzaklaşıyor. "Geri çekil, Maro!" Umber çığlık atıyor. Ama Maro çok yavaş davranır ve

Yumruklarımı savurarak geçebileceğim kadar bir açıklık. Olağanüstü hızlı hareket ediyorum ve cinlerin önyargısı onlara karşı işliyor. Benim yetkinliğimi beklemiyorlar ve Cain'i omzumun üzerinden süpürüp korudan uzaklaşabiliyorum.

Cinler Bekleme Yeri'nde yaşıyor olabilirler ama onlar artık Ruh Yakalayıcı değiller. Kafalarında benim gibi bir orman haritası yok. Beni takip edecekler. Ama bu zaman alacak.

Rüzgârda yürürken, çarpan kalbimi yavaşlatıyorum, içimdeki Savaşın şiddetinden ve basitliğinden heyecan duyuyorsun. *Savaşmak iyi hissettiriyor*, diye fısıldıyor içinden bir ses, *çünkü bunun için doğmuşsun. Vücudun bunun için yaratılmış.*

O sese cevap vermiyorum. Onun yerine kendimi daha hızlı itiyorum, ta ki denizin tuz kokusunu alana kadar. Cin korusundan yüzlerce mil uzaktayız, daha önce insanları durdurduğum yerden çok uzakta değiliz. Dalgalar ağaç çizgisinin ötesine çarpıyor ve ben suyu arkamda tutuyorum. Cinler oradan yaklaşmaz. Tuzdan nefret ederler.

Onu bıraktığımda Augur yüzünü buruşturuyor. "İmgelemler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Bekleme Yeri'ne yönelik bir tehditten mi bahsettiniz?"

Yaşlı adam tereddüt ettiğinde, omzunun üzerinden ormana dikkatle bakıyorum.

"Seni almalarına izin verebilirim," diyorum. "Onların hapishanesinde çürümene izin verebilirim. Konuş."

Cain iç çeker. "İstediğin şeyi sana vereceğim. Bir bedel karşılığında." Elleri

benimkilerin üzerine kapandıkça amansızlaşıyor. Onları kalbine doğru kaldırırken. "Serbest kalmak istiyorum, Ruh Avcısı. Sen Banu al-Mauth'sun, Ölüm'ün seçilmişisin. Bu dünyada hayatıma son verme gücüne sahip birkaç kişiden birisin. Bunu hemen yapmanı istiyorum."

Aylar önce Cinler Şehri'nde gördüğüm görüntüler bana saldırıyor. Güç ve büyü için açgözlü, genç bir Bilgin kral olarak Kabil. Cain talep ediyor Nightbringer olmadan önce cin hükümdarından bilgi aldı. Cain

Shaeva adında iyi kalpli, aşık bir cin kadını halkına ihanet etmesi için manipüle ediyor.

Shaeva, Bekleme Yeri görevini bana devretti. Bu adam yüzünden hak etmediği bir kadere zincirlenmişti.

"Neden cinlerin seni öldürmesine izin vermedin?" diye sordum.

"Çünkü beni öldürmek istemiyorlar," diyor Cain. "Henüz değil. Cinler öldüklerinde kehanet konuşurlar. Benden istedikleri de *bu*."

"Sen cin değilsin."

"Güçlerini bin yıl boyunca hortumladım, Ruh Avcısı." Augur gözlerini ormanın karanlık çizgisine dikeyyor. "Gece Getiren Diğer Augur'lar ölümlerinden bir şey öğrenemeyecek kadar hızlıydı. Ama beni kurtarıyordu. Söyleyeceklerimi duyarsa, bu her şeyin sonu olur. Kanım ve kemiğim üzerine yemin ederim. Öldür beni Elias, o ve akrabaları kehaneti duymadan, beni kullanmadan önce. Öldür beni ki dünya ayakta kalabilsin."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Bedenen ve ruhen!" Cain aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tek görebildiğim gözlerinin kırmızısı olana kadar yüzümü yaklaştırıyor.

"Hatırlıyor musun? *Gerçek*

Beden ve ruh özgürlüğü."

"Yalan," diyorum. "Bana söylediğin diğer her şey gibi."

"Yalan değil, umut" diyor. "Gelecek için umut. Başarısızlığa uğrattığım halkım Bilginler için umut. Ve senin için umut, Ruh Avcısı, kaderinin yazıldığına inansan bile. Mauth ya da Nightbringer sana ne söylerse söylesin, öyle değil."

İçimdeki o sessiz ses başını kaldırıyor. *Savaş, Ruh Yakalayıcı*, diyor ben onu susturmaya çalışırken. *Savaş*.

Uzakta, orman turuncu renkte parlıyor. Cinler yaklaşıyor.

"Bana rüyaları ve Bekleme Yeri'ne yönelik tehdidi anlat. Ben de seni cinlerden güvende olacağın bir yere götüreyim."

"Ben güvenlik istemiyorum. Öldürücü darbe benim serbest kalmam demek, Elias Veturius. Ve senin de. Onu teslim edeceğine yemin et ve istediğini elde et."

"Sırlarınızı saklayın o zaman." Burada bir numara var. Söylemediği bir şey. Onu silkelemeye çalışıyorum, ama o bir lamprey gibi tutunuyor.

"Seni öldürmeyeceğim."

"Nazik olmayı umduğumu unutma," diye fısıldıyor. "Denediğimi hatırla Elias, adımı lanetlesen bile. Ve onlara söyle. Sen burada, en sonunda benim elçimsin ve eğer onlara söylemezsen, gökyüzü olmayacak."

Fırtınanın ötesinde. Bekleme Yeri, hayaletler ya da umut yok. Sadece acı ve ıstırap var."

Beni tutuyor, parmaklarını kafatasımın içine doğru tünel açacakmış gibi kafa derime batırıyor. Bağırıyorum ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama on santim daha uzun ve dört taş daha ağır olmama rağmen, Cain beni Blackcliff'e sürüklenen altı yaşındaki bir çocukmuşum gibi kolayca esir alıyor.

"Benden sana bir hediye Elias," diyor. "Aldığım her şey için bir hediye. Altın gözlü kız Serra'lı Laia, Dişi Aslan'ın varisi. Onun adını sana yakıyorum ve bu dünyadaki hiçbir güç onu kökünden söküp atamayacak-" Büyüyle parlıyor ve zihnimde bir anı seli patlıyor.

-Onunla tanıştığım gün bakışlarındaki ateş ve-

-Kabile çölünde karanlık bir gece. Fısıldayarak *Sen benim tapınağımsın* ve

-

-Tanıdık bir kolyeyi ellerime tutuştururken gözyaşlarını tutamadı. *Al bunu. I*

istemiyorum-

"Hayır." Cain'in ellerini uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Kes şunu."

"Taç örgülü kadın" -Augur'un kanlı bakışları beni delip geçiyor- "Helene Aquilla, Blood Shrike ve İmparatorluğun Umudu. Onu yakıyorum. ve bu dünyada hiçbir güç onu kökünden söküp atamaz-"

-Blackcliff'teki itlaf ağlında eli bana uzandı ve-

-İmparatorluğun kuzeyindeki bozkırlarda ay ışığıyla aydınlanmış yüzü, rüzgar uğuldarken gülümsüyordu ve-

-Bırak *beni Elias*, Blackcliff'ten kaçtığım gibi.

"Cain, gökyüzü." Onu itiyorum ama gitmesine izin vermiyor.

Mauth'un büyüü içimde birikiyor, parmak uçlarımda beyaz sıcak bir cızırtı, serbest bırakılmak için çılgık atıyor.

"Kanamayı durdur, gökyüzünü yak-" Kelimeler ağzımda garipleşiyor ve aylardır küfür etmediğimi fark ediyorum. "Seni deli yaşlı piç!"

Ama Cain kararlı. Konuşuyor, sözleri başımın üstünde bir sopa gibi.

"Gözlerindeki kadın senin annen, Keris Veturia, Quin ve Karinna'nın kızı, öğretmen ve cellat. Onun adını senin içine işliyorum ve bu dünyadaki hiçbir güç onu kökünden söküp atamayacak-"

-Yorgun yüzü bana bakıyor ve-

-*Kervana geri dön, Ilyaas. Karanlık yaratıklar geceleri çölde yürür* ve-

-Boynuna dolanan dövme ve

Zihnim onların isimleriyle, yüzleriyle, birbirimiz için ifade ettiğimiz her

şeyle dolup taşıyor. *Laia. Helene. Keris. Sevgili. Arkadaş. Anne.*

Buna katlanamam, çünkü bir görevim var ve bu isimler, bu yüzler buna engel teşkil ediyor. Yine de Kabil'in bana verdiği anıları görmezden gelemiyorum.

Laia. Helene. Keris.

"Bu isimleri kafamdan çıkar, Cain." Bağırarak istiyorum ama sadece fısıldayabiliyorum. *Laia. Helene. Keris.* "Çıkar onları-"

Ama Augur tutuşunu sıkılaştırıyor ve içime daha fazla anı akıtacağından korkarak Mauth'un büyüyle saldırıyorum. Cain'in boğazını bir kırbaç gibi sarıyor ve yaşam gücünü çekerek onu saniyeler içinde kurutuyor. Augur yere yığılıyor ve ben de onun yanına düşüyorum, niyetinin bu olduğunu çok geç anlıyorum. Bana anıları bu yüzden vermişti. Henüz ölmedi. Ama yakında ölecek.

Ona bakarken çölün serin kumlarının ve Tribe Saif'in korkusunun kokusunu alabiliyorum. Beni ailemden çaldığı için yıldızların söndüğünü görüyorum. Sahip olabileceğim tüm neşeden.

"Tek yol buydu Elias," diye fısıldıyor. "I-" Sondan önce Shaeva'nınki gibi vücudu kaskatı kesiliyor. Orta mesafeye bakıyor ve konuştuğunda sanki ondan çok varmış gibi.

"Hiçbir zaman bir değildi. Her zaman üç taneydi. Blood Shrike ilkidir. Serra'lı Laia, ikincisi. Ve Ruh Yakalayıcı sonuncusu. Anne hepsini izler. Biri başarısız olursa, hepsi başarısız olur. Biri ölürse, hepsi ölür. Başa dönün ve orada gerçeği bulun. Kendi sonunuz için bile çabalayın, yoksa her şey kaybolur."

Titriyor ve bakışlarımı kendi bakışlarına tutuyor. "Söyle onlara. Yemin et!" Sesi yine kendisi gibi çıkıyor ama koluma pençe attığında arkasında güç yok. Eli düşüyor ve göğsünden bir çığırak sesi çıkıyor.

"Elias," diyor. "Hatırla-"

Bir şeyler fısıldıyor, sadece yakalayabildiğim iki kelime. Sonra cinler ağaçların arasından fırlıyor ve ben onlardan uzaklaşıyorum, kulübemin yakınındaki açıklığa ulaşana kadar durmuyorum, orada güvende olacağımı biliyorum.

Ona doğru tökezliyorum, kalbim kendi ölümlülüğümün içgüdüsel bir hatırlatıcısı olarak gümbürdüyor. Ormanda hayaletler feryat ediyor, teselliye ihtiyaçları var. Ama ben Kapı üzerlerine kapandı. Bedenim titriyor ve nefes nefese Mauth'un yanık tenimi iyileştirmesini, kafamdaki düşünceleri uzaklaştırmasını bekliyorum. *Laia. Helene. Keris.*

Büyü içimde dalgalandığında, rahatlayarak ağlamak istiyorum. Ama yanıklarım sönse de, kalbim çılgınca atmayı bıraksa da, unutmanın gelgiti yok

anıları yıkıyor. Gözümün önünden geçip gidiyorlar, beynime saplanan bıçaklar kadar keskinler.

Bir Maske olarak öldürdüklerimi düşündüğümde utanç beni tüketiyor. Artık sayılarını sayamıyorum, o kadar çoklardı ki. Sadece yabancılar değil, dostlarım da vardı-Demetrius. *Leander. Ennis.*

Hayır, hayır. Bu anılar aptalca, çünkü benim dünyamda duygulara yer yok.

Mauth, haykırıyorum. *Yardım et bana.*

Ama o cevap vermiyor.

IX: Kanlı Sıçrayan

NRıhtıma vardığımızda çanlar çalıyor ve Laia, Serran yazının ölüsünde yüzlerce depar atmış gibi pantolonunu indiriyor.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordum. Bana attığı ters bakış, temkinli bir adım geri atmama neden oluyor.

"Ya da on," diye mırıldanıyor. Adisa'nın en batıdaki koyuna açılan bir ara sokakta duruyorum. Rüzgâr iskelede ıslık çalıyor ama kar durmuş ve Adisalıları sürüler halinde dışarıda.

İşportacılar sarımsak suyuna batırılmış dumanı tüten erişteler, üzerine şeker serpilmiş kızarmış ballı kekler ve ağzımı sulandıran yüzlerce başka yiyecek satıyor.

Genç hırsızlar kalabalığın arasından geçerek kurbanlarının paralarını hızla alıyor.

Ve her yerde, Nikla'nın askerleri ikişerli ve dörderli gruplar halinde devriye geziyor, pullu mavi zırhları parlıyor.

"Suya açılmamız gerekiyor," diyor Laia. "Musa iskelede olmayacaktır. O çok tanınmış biri."

"İşte." Cılız, beyaz saçlı bir balıkçının ölülerini uyandıracak kadar yüksek sesle bağırdığı yere doğru başımı sallıyorum. Buna rağmen, rıhtımın sonunda yer alan yaşlı kadının çok az müşterisi var. Arkasındaki suda sahipsiz bir tekne sallanıyor.

"Sadece iki kişi için yeterince büyük. Ve bizi gece pazarına götürecektir kadar manevra kabiliyeti var." Fenerlerle aydınlatılmış tekneler Fari Limanı'nda -Adisa'nın ünlü yüzen tüccarları- dolaşıyor. "Ben yaşlı kadını çıkaracağım. Sen de-"

"Yaşlı bir kadını bayıltmayacağız!" Laia tıslıyor. "Birinin büyükannesi olabilir."

Bilgin kız iskeleye çıkıyor ve dirsekleriyle kalabalığı yarıyor. Balıkçı bizi fark ediyor ve pembe-gümüş renkli dev bir balığı havada sallıyor.

"Kış silt balığı, taze avlanmış!" diye bağıyor sanki iki adım ötemde değilmişim gibi. "Doğrayın, kızartın, tencereye koyun!"

Laia arkasındaki satılmamış balık fiçilerine bakıyor. "İşler kötü mü, yaşlı anne?"

"Ben senin annen değilim," der balıkçı. "Ama senin için güzel, şişman bir silt balığım var. On bakıra ailenizi bir hafta doyurabilirsiniz. Kaç çocuğunuz var?"

"Teknenize ihtiyacımız var." Laia'nın yanından geçiyorum. Hoşbeş için kanayan bir zaman yok. Nikla'nın askerlerinin yanı sıra, pazarın kenarlarında devriye gezen Martial birlikleri -Keris'in adamları- gördüm. Yaşlı kadına altın bir mark veriyorum. "Ve sağduyunuzu."

Muhtemelen ayda bir gümüş kazanan biri için bir mark bir servettir. Ama balıkçı parayı fırlattı, yakaladı ve bana geri verdi. "Tekneler ucuz değildir Martial. Sessizlik de öyle."

Kadın avını tekrar havaya kaldırıyor. "Kış silt balığı, taze Liman!" diye bağıyor ve ben kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Kızartın, haşlayın, berberinize yedin!"

Keris, Antium'a ihanet etmeden önce hazineyi çaldı. Hal böyle olunca, bozuk param azaldı. Ama dişimi sıkıyorum ve ilkine iki mark ekliyorum. Balıkçı

onları cebe atar ve başıyla işaret ederek bağıır.

Laia'yla tekneye doğru ilerlerken ona pis bir bakış attım. "Yaşlı ve güzel büyükannenin yaşamasına izin verdiğimiz için mutlu musun?"

Bilgin omuz silkiyor. "Cinayet her şeyin çözümü değildir, Shrike. Şu şapkayı al. Kapüşonunuz çok dikkat çekiyor."

Rıhtımdan uzaklaşıp limanın trafiğine girdiğimizde akşam derinleşiyor. "Kaybolma numaranı kullanabileceğini sanmıyorum?" Laia'ya soruyorum. Kimse onu göremiyorsa arkamı kollayan birinin olması çok daha kolay. Ama o başını sallıyor.

"Nightbringer şehirde. Yapamam-" Omzumun üzerinden bakıyor, gözleri açılıyor. Bir Maske, Komutan ya da bir müfreze Denizci askeri bekleyerek dönüyorum. Hançerlerim çoktan elimdeydi. Ama balıkçı tezgahı ve rıhtımdan başka bir şey yok.

"Özür dilerim." Laia bir parmağını şakağına götürüyor, başka bir top bizimkine çarpınca sıçırıyor. "Düşündüm de... boş ver." Başını sallıyor ve bana tedirgin bir şekilde annesi Serra'lı Mirra'yı hatırlatıyor, onu sadece Cook olarak tanıyordum.

Ben kalabalık limanda manevra yaparken Laia kendini toparlıyor. Musa anlattıkça anlattı ve beni şaşırtarak güzelliğini abartmadığını fark ettim. Mavi yelkenleri kocaman bir gözle süslenmiş bir Ankanalı dhow'un yanından geçiyoruz. Arkasından, kâğıttan fenerlerle parıldayan bir düzine tekne sürüklenip gidiyor.

Buz erikleri ve silt balıkları, kıpır kıpır karidesler ve siğilli mavi balkabakları satan denizciler.

"Shrike," diye fısıldıyor Laia. "Maske!"

Onu hemen fark ediyorum; yüzen pazarın yarısını gölgede bırakacak kadar büyük bir geminin güvertesinde. Bulutlu gökyüzünün altında, direk bayrağı net bir şekilde aydınlatılmış. Siyah, üzerinde beyaz bir *K harfi var*. Keris'in bayrağı.

Sadece son gördüğümde bu yana değiştirmiş. Artık *K'nın* tepesinde dikenli bir taç var. Onu görünce küreğimi ikiye ayırmak istiyorum.

"Bu *Samatius*," diyorum. "Navium'da Quin Veturius'un komutasına bıraktığım gemilerden biri." Yaşlı adamın şimdi nerede olduğunu sadece gökyüzü biliyor.

O anda, pazar trafiğinde kürek çeken başka bir Maske görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Bu seferki yüzündeki gümüşü matlaştıracak kadar sağduyulu ve

Sarkık bir balıkçı şapkası takıyor.

"Harper burada," diyorum ve bir süre sonra Laia onu fark ediyor. "Yalnız. Sence Darin ve Musa kaçmış mıdır?"

"Umarım öyledir," diyorum. Delphinium'da yeterince demirci yok. Darin kırılmaz Serric çeliği kılıçlar yapabilecek kadar yetenekli olduğu için ona ihtiyacımız var. Elimde hiç scim olmazsa yeğenimin tahtını geri alamam.

Harper'a doğru ilerliyoruz, dikkat çekmemek için sık sık mal almak için duruyoruz. Pazar çok güzel. dünyanın harikaları.

Ama özlediğim yer Antium. Kayıtlar Salonu'nun yüksek sütunlarını, Illustrian bölgesinin kubbelerini ve kemerlerini özlüyorum. Pazarların düzenli telaşını ve şehrin her yerinden görülebilen Nevennes Sıradağları'nın yükselen beyaz zirvelerini özlüyorum.

Halkımı özlüyorum. Ve Grímarr'ın yönetimi altında çektikleri acılardan korkuyorum.

"Endişelenmenin faydası olmaz." Laia düşüncelerimin tonunu ölçüyor. "Ama bunun hakkında konuşmak işe yarayabilir."

"Denizcilerin yardımını olmadan," diyorum, "işler bizim için daha da kötüye gidecek. Şu anda desteğimiz var çünkü Delphinium'un Pater'leri

Antium'da olanlar. Ama İmparatorluğun güneyinde, Kumandan'ın ihaneti bir söylentiden ibaret. Acımasızca ezdiği bir söylenti."

"Tüm güneyli ailelerin desteğine sahip," diyor Laia. "Ve orduya da sahip. Ama bu kazandığı anlamına gelmez. Yay kırışını çekemeyecek kadar yorgun olduğumda bana her zaman söylediğin şey nedir? Zihnindeki yenilgi-"

"Savaş alanında yenilgidir." Ona gülümsüyorum. Ona okçuluk öğretmeye başladığımda, bunun ne kadar zor olduğunu anladıktan sonra vazgeçmesini bekliyordum.

Yanılmışım. Laia ile kısa konuştuğumda daha çok çalışırdı. Bazıları Geceleri onu Kara Muhafız barakalarının yakınındaki okçuluk sahasında pratik yaparken görürdüm. Maske değil ama otuz adımda bir adamı öldürebilir.

"Haklısın, elbette," diyorum. "Keris ölmemizi isteyebilir ama benim Bekleme Yeri'ne gitmek için acelem yok, senin var mı?"

Laia'nın vücudu geriliyor. Çok geç, bunun ne kadar duygusuz bir söz olduğunu anlıyorum. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda." Laia iç geçirir. "Erkekler korkunç bir hava israfı." "Tam bir çöp," diye katılıyorum.

"İşe yaramaz saçmalıklar," diye ekliyor sırtarak.

Kıkırdıyorum, sonra da farkında olmadan bir kayık kümesinin arasında kamufle olmuş Harper'a bakıyorum. Laia bakışlarımı takip ediyor.

"O, öyle olmayan birkaç kişiden biri, Blood Shrike."

"Neredeyse geldik." Harper ne şimdi ne de hiçbir zaman tartışmak istediğim bir konu değil. Ama Laia başını sallıyor.

"Zavallı Avitas," diyor. "Hiç şansı yok, değil mi? Skies, seni o Denizci derileri içinde gördüğünde gözleri yuvalarından fırlayacak."

Yüzüm ısındı ve acı çektiğimi hissettim. Ondan kabalık beklemiyordum. "Kabalaşmana gerek yok," diyorum. "Farkındayım ki ben ... değilim." Elimle işaret ediyorum

belli belirsiz ona baktı, tüm doğru yerlerde kıvrıldı.

Laia sadece kaşlarını kaldırır. "Ciddiyim, Shrike," diyor. "Sen çok güzelsin. Gözlerini senden alamamasına şaşmamalı."

İçimi garip, sıcak bir his dolduruyor, tıpkı bir savaşı kazandıktan sonra ya da bir fiçinin içine yarım düzine bardak koyduğumda olduğu gibi.

"Sen-" *Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?* Söylemek istiyorum, çünkü Faris ya da Dex, hatta Elias bana güzel olduğumu söyleseydi, onları suratlarından bıçaklardım. "Bunu sadece benim-benim-" olduğun için söylüyorsun.

"Arkadaş mı? Bunu kabul etmek bu kadar zor mu?" Laia gözlerini

gösterişli bir şekilde gölgeleyerek yukarı doğru bakıyor. "Bir Bilgin asi ve bir Dövüşçü Kan Sıçrayan arkadaş ve gök çökmedi. Ne yapsak acaba?"

"Buradan canlı çıkmakla başlayalım," diyorum. "Yoksa öbür dünyada yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalacağım ve bunun nasıl olacağını biliyoruz."

O sırada Harper bize ulaşıyor, büyük teknemize zarifçe adım atıyor ve avını bırakıyor. O kadar yakınımızdan geçiyor ki sıcaklığını daha iyi hissedebilmek için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda yanımda duruyor ve ağzıma bakıyordu. Onun Bakışları vücudumda gezinirken soluk yeşil gözleri yanıyor. Ona başka bir yere bakmasını söylemeliyim. Tanrı aşkına, ben Blood Shrike'ım. Laia sadece birkaç adım ötede oturuyor. Bu çok uygunsuz.

Ama bir anlığına bakmasına izin verdim.

"Ah-Shrike." Kendini sallıyor. "Affet beni-"

"Boş ver. Rapor ver Harper," diye bağıyorum ona, sesimin şiddetinden nefret ediyorum ama bunun gerekli olduğunu biliyorum.

"Askerler, Shrike." "Bu bir rapor değil-"

Bir ok direğe çarparken Harper beni yoldan itti. yanımda. Pazarın gürültüsünden duymadım. Laia haykırırken bir kürek kaptı.

"Shrike!" Bilgin kız önce sola, sonra sağa bakıyor. Lejyonerleri hemen görüyorum. Akıllıca tüccar kılığına girmişler, hızla bize doğru geliyorlar.

Ve etrafımızı sardılar.

X: Laia

U O anda, bize doğru yaklaşan çok sayıdaki Savaş askerine şaşkınlıkla bakıyorum.

Bir sonraki adımda lejyonerler bir düzine farklı sandaldan teknemize atlıyor. Kalın, eldivenli bir kol boynuma dolanmadan önce bağırarak uyarıda bulunmaya fırsat bulamıyorum.

Harper ve Shrike etrafımızı saran askerlerle savaşırken gemimiz şiddetle sallanıyor. Geri tekme atarak beni esir alanın dizine bir darbe indiriyorum. Homurdanıyor ve aniden ağırlıksız kalıyorum.

Beni tekneden körfeze attığını ancak su jelatinli bir yumruk gibi üzerime çarptığında fark ediyorum.

Kafamda bir anı canlanıyor, Elias Serra'da ona yüzme bilmediğimi söylediğimde benimle konuşmuştu. *Birkaç günümüz olduğunda bunu düzeltmemi bana hatırlat.*

Panik içinde kollarımı çırpıyorum. Yüzümü hissedemiyorum. Bacaklarım yavaşlıyor ve giysilerim beni sürüklüyor, sanki eller beni aşağı çekip denizin derinliklerinde.

Bırak gitsin, sanırım. Bırak ve bu savaşı başkasına bırak. Aileni tekrar göreceksin. Elias'ı tekrar göreceksin.

Bırak gitsin.

Suyun içinde önümde beliren altın bir figür, anılarımın patlamasını tetikliyor. Adisa'daki oda. Jaduna. Bedenimden bir şey yükselirken duyduğum dayanılmaz acı. Jaduna'nın bir adı vardı.

Rehmat - garip bir isim, hayat beni terk ederken düşünüyorum. Jaduna bunun ne anlama geldiğini söylememişti. Sanırım artık bir önemi yok.

"Selam Laia, iyi dinle." Rehmat'ın sözleri bir kırbaç gibi şaklıyor ve bedenim sarsılıyor. "Gitmene izin vermeyeceğim. Savaş, çocuğum."

Rehmat her neyse, itaat edilmeye alışkın. Kollarımı ve bacaklarımı yüzen pazarın ışıltısına doğru savuruyorum. Kıvraniyorum ve pençelerim

kafa yüzeyi kırar.

Bir dalga ağzıma çarpıyor ve deniz suyuyla boğuluyorum.

"Orada!" diye sesleniyor bir ses ve birkaç dakika sonra solgun bir el beni avımıza çekiyor.

"On cehennem, Bilgin," diyor Kanlı Sıçrayan. "Yüzme bilmiyor musun?"

Cevap verme şansım yok. Harper bir Martial müfrezesinin sandalları denize indirdiği iskeleyi işaret ediyor.

"Daha fazlası geliyor, Shrike," diyor. "Buradan çıkmamız gerek."

Küçük bir çığlık duyuyorum ve bir parşömen havada Kan Şahini'nin kucağına düşerken kanatların parıltısını yakalıyorum.

"Musa ve Darin buranın kuzeybatısında bekliyorlar," diyor okuduktan sonra. "Yüzen pazarın hemen ötesinde."

"Sıkı tutunun." Avitas gemimizi pazarın kalabalığına doğru çeviriyor ve bir tüccar kümesine çarparak sepetleri, balıkları, ipleri ve insanları uçuruyoruz. Martialler kime isabet ettiklerini umursamadan alevli oklar yağdırırken küfürler ve bağırışlar bizi takip ediyor.

"Haydi, Laia!"

Avitas ve Shrike, ceylanların zarafetiyle önce başka bir tekneye, sonra bir diğerine sıçrayarak, sanki sağlam bir zemindeymiş gibi güvenle ilerliyorlar.

Ama ıslak giysilerime çarpan dondurucu havanın soğuğu beni yavaşlatıyor. Sarhoş bir ayı gibi ileri atılıyorum, her güverteyi zar zor geçiyorum.

Blood Shrike geri dönüyor. Bıçağının tek bir darbesiyle beni pelerininimden, ıslak, yünlü bir ağırlıktan kurtarıyor. Göklere şükürler olsun ki üzerimde bir kombinezon var, çünkü iki kesik daha atınca kısa ceketim açılıyor ve Shrike onu da çekip çıkarıyor.

Dişlerim birbirine çarpsa da daha hafif hareket ediyorum. Martialler şimdilik arkamızda ama bu uzun sürmeyecek. Şimdiden bir grubun pazarın etrafından dolaşarak kaçışımızı kestiğini görüyorum.

"Kordonlarını kıramayız." Avitas, dehşete düşmüş bir Denizci çocuğun kullandığı bir sandalın üzerinde durur. Bizden kaçmak için suya dalıyor. Yüzen pazarın insanları hızla uzaklaşıyor, alıcılar ve satıcılar arbededen kaçmaya çalışıyor. Kaçacak hiçbir yerimiz yok.

"Shrike, kordonun altından yüzmen gerekecek," diyor Avitas. "Laia-eğer görünmezliğini kullanabilirsen, onların dikkatini dağıtırım-"

Shrike'ın yüzü kızarır. "Kesinlikle olmaz!"

Onlar tartışırken, ben gücüm e ulaşuyorum. Ama büyüm benden kaçıyor. *Nightbringer*. O canavar hâlâ şehirde gizleniyor ve beni engelliyor.

"Öyle değil, Serra'lı Laia." Parıltı bu kez yanımda beliriyor ve o kadar gerçek ki yoldaşlarımlın onu görememesine hayret ediyorum.

"Git buradan," diye tıslıyorum, herkes için görünmez olan bir şeyle konuştuğum için kendimi deli gibi hissediyorum.

Rehmat, "Nightbringer güçlerini erkenden zayıflattı," diyor. "Bu sen beni uyandırmadan önceydi. Şimdi daha güçlüsün. Ortadan kaybolabilirsin. Yanında olanları bile saklayabilirsin."

Blood Shrike yayını çıkarıyor ve peşimizdekileri teker teker avlıyor. Ama çok fazlalar.

Yanımda, Rehmat'ın parıltısı titreşiyor. "Mirra ve Cihan'ın kızı, burada mı ölmek istiyorsun?" diye soruyor. "Gücünü karanlığın pelerini olarak hayal et. Oraya sığın. Sonra Kanlı Tırmık'ı ve Maske'yi çek içinde."

"Beni kandırmadığınızı nereden bileceğim? Nightbringer'ın bir sapkınlığı olmadığını?"

"Ya bana güven ya da öl, çocuk," diye homurdanıyor Rehmat.

Karanlıkta bir uzun kayak beliriyor. Güvertede bir Maske var ve ben donup kalıyorum, korkum beni ele geçiriyor. Sonra Shrike beni geçti, kendi sandalımız yalpalarken Maske'nin teknesine atladı. Maske dişlerini gösteriyor ve Shrike'ın saldırısına karşılık veriyor.

Başka bir asker teknesi bizimkine çarpıyor ve şimdi Avitas Shrike'ın arkasında, hızlı ve uhrevi. Dört kollu bir canavarlar, yok ediyorlar, saptırıyorlar, Keris'in adamlarına yaklaşımları için meydan okuyorlar.

"Sonsuza dek savaşamazlar Laia," diyor Rehmat. "Büyüye ulaş. Onları kurtarın. Kendini

kurtar." "*Denedim*-"

"Daha çok çalış." Rehmat'ın daha önce sert olan sesi şimdi çelik gibi. "Sen *kedim jadu'nun* çocuğusun, kızım. Eski büyü. Yüzyıllar boyunca, senin gibi bir

Kedim Jadu, Gece Getiren'e meydan okudu. Bunu görkemli ve korkusuzca yaptın ve şimdi titriyor musun çocuğum? Şimdi mi titriyorsun?"

Rehmat'ın ses tonunda varlığımın özünde çınlayan bir reddedilemezlik var. Sanki bu yaratık uzun zamandır hayatımın derinliklerine kazınmış bir şeyi ortaya çıkarıyor. Belki de zihnimi kurcaladı ya da Nightbringer kurcaladı.

Ya da belki de içgüdülerim yeterince ihanete uğradığı için doğruyu söylediğinde dinliyorum. Belki de sonunda zaferlerimin Çünkü başkaları pes edebilecekken ben savaşmaya karar verdim.

Shrike oklarını fırlatıyor ve tekne altımda sallanıyor. Martialler yaklaşıırken Avitas lanet okuyor.

Dünya yavaşlıyor gibi, sanki zaman artık yokmuş gibi. Bu mükemmel bir kaos anı ve içinde nanemi duyuyorum. *Hayatın olduğu yerde Umut.*

Ölümü kabul etmeyeceğim. Damarlarımda hâlâ hayat varken neden kabul edeyim ki? Onu yok edecek olan benim öfkem ve Âlimleri onun dehşetinin boyunduruğundan kurtaracak olan benim gücümken, Gece Getiren'in bu kadar kolay kazanmasına izin vermeyeceğim.

Yok ol. Güçüme çöküyor ve gücünden ürperiyorum. Bu mu? Yapabileceğim şey bu mu?

Rehmat, "Blood Shrike ve Avitas Harper'ı saran karanlığı hayal edin," diyor. "Çabuk olun!"

Bu daha zor, çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Beni kaplayan karanlığı geriyorum ve Kanlı Sıçrayan'ın üzerine atmaya çalışıyorum. Titriyor.

"Tekrar," diye ısrar ediyor Rehmat. "Bu sefer tut!"

Tekrar denerken alnımdan terler boşanıyor. Ve tekrar. Her seferinde, Shrike titriyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. Dövüştüğü Maske şaşkınlıkla ona bakıyor ve o da onu ezip geçiyor.

"Shrike!"

Uzun bir şabka -tek direkli ve iki kürekli bir tekne- karanlığın içinden süzülüyor. Darin teknenin pruvasında duruyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Ancak o, Shrike'ı boğazlamak ister gibi görünüyor.

"Laia nerede? Kız kardeşim nerede?"

Shrike neredeyse kalbine saplanacak olan bir oku savuşturuyor. "Hemen telaşa kapılma," diye bağırıyor. "O haklı-"

O anda, karanlığı hem onu hem de Avitas'ı kapsayacak kadar genişlettim. Bir saniye, ikisi savaşıyor. Bir saniye sonra Keris'in adamları silahlarını indirmiş, boş bir tekneye bakıyorlar.

Shrike'ın omzunun olduğunu düşündüğüm yere tutunuyorum ve ne onun ne de Avitas'ın boynuma bir scim savurmayı düşünmemesini umuyorum.

"Seni göremezler!" Fısıldıyorum. "Musa'nın teknesine bin. Çabuk!"

Shrike kayarak yanımdan geçerken ve kendini şabkanın güvertesine çekerken hava yanımdan hızla geçiyor. Harper onu takip ediyor ve ben de gözleri faltaşı gibi açılmış Darin ve Musa'nın üzerinde görünmezliğimi sağlayana kadar içimin derinliklerine uzanıyorum.

"Kürek çekmeyi bırak," diye tısladım Arıcı'ya. "Kimse kımıldamasın!"

Şabka sürükleniyor, Martialler karanlığı araştırırken bile, tüm güçleri ve sayıları büyüüm karşısında hiçbir şey yapamıyor.

Askerler tekнемize yaklaşıyor, ancak yolcu olup olmadığını kontrol ettikten sonra etrafımızdan dolaşarak en son görüldüğümüz sandala doğru ilerliyor ve suya bakıyorlar. Uzun dakikalar geçerken sessiz kalıyoruz. Askerler gözden kaybolduğunda, Musa ve Shrike kürekleri ellerine alıyor ve pazarın ışıkları arkamızda uzak bir parıltı haline gelene kadar olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde kürek çekiyorlar. Sonunda görünmezliğimizi bırakıyorum. Herkes aynı anda konuşuyor.

"Tanrıya şükürler olsun ki sen-"

"*Kahrolası cehennem de neydi-*"

"Laia!" Bir ses diğerlerini bastırıyor ve Musa'nın koltuğunun altından sıska bir figür çıkıyor.

Onu son gördüğümde olduğundan bir buçuk adım daha uzun ama Kauf Hapishanesi'nde Darin ve Elias'ı kurtarmaya çalışırken ilk kez karşılaştığım parlak gülümsemesi ve ışıltılı gözleri aynı.

"*Tas?*" Bana doğru uçarak gelene kadar o olduğuna inanmıyorum ve onun zayıf figürünü kollarımın arasına alıyorum. "Burada ne işin var senin? Ayo'da güvende olman gerekiyordu!"

"*Tas benim 'teslimatımdı',*" diyor Darin. "Bana zamanında ulaşamayacağından endişelendim, yoksa sana söyledim."

Musa, "Arayı sonra kapatırsınız," dedi. "Şu anda Laia'nın bize görünmez arkadaşını anlatma zamanı geldi."

Rehmat. Rehmat demek istiyor. "Bir gün" -ona hançer gibi bakıyorum- "kulak misafiri olman başını öyle bir belaya sokacak ki, wight'ların bile seni içinden çıkaramayacak."

"Bugün olmaz, *Aapan,*" diyor. "Konuş."

Hikayeyi anlatmayı bitirdiğimde, şafak vakti soluk bir öneriydi. Ufukta kar bulutları yerini mandalina rengi bir gökyüzüne bıraktı. Körfez sakin, rüzgâr bizimle birlikte ve bizi İmparatorluğa götürecek bir nehre doğru, kuzeybatıya doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyoruz. Musa kürekleri yerleştirdi ve yelkenleri açtı, biz de şabkanın kış tarafına yakın bir yerde daire şeklinde oturuyoruz.

"Demek bu kadar," diyor Darin. "Nightbringer'a karşı senin olduğuna mı karar verdin?"

"Doğru hissettiriyor." Cini nasıl yok edeceğime, hatta nereden başlayacağıma dair dünyevi hiçbir fikrim olmadığını eklemiyorum.

"Bu, şimdiye kadar yaşamış en tehlikeli yaratığı avlamak için iyi bir neden değil. Neden sen olasan ki?"

Kardeşimin onaylamaması çıldırtıcı. Neler yapabileceğimi biliyor. Yine de kendimi açıklamak zorundayım.

Elias'a karşı şiddetli bir özlem duyuyorum. O benim gücümü benden çok önce görmüştü. *Bir yolunu bulacaksın*, demişti bana Serra'da, Kumandan ve adamlarından kaçarken.

"Bunu yapması için başka kimseye güvenmiyorum, Darin. Diğer insanların kaybedecek çok şeyi var."

"Ve senin kaybedecek hiçbir şeyin yok mu?" Bir an için Darin'in yaşlı bir adam olarak nasıl görüneceğini görüyorum. Kardeşim ölü ailemizin yükünü metanetle taşıyor, anne babamızdan, kız kardeşimizden ya da büyükanne ve büyükbabamızdan nadiren bahsediyor. Ama ben Şu anda onları düşündüğünü biliyorum.

Sorusuna cevap vermiyorum ve Harper boğazını temizliyor. "Nightbringer'ı bir an için bir kenara bırakırsak. . ." Maske'nin eli hafifçe dümenin üzerinde duruyor. "Bu ... şey. Bu Rehmat. Senin içinde mi yaşıyordu?"

"Bir parazit gibi mi?" Musa diyor ki. "Ya da bir iblis?"

"Bu kadar dehşete düşme," diyorum. "O her neyse, senin de içinde. Hepinizin içinde. Ya da Jaduna öyle dedi."

Musa yere bakıyor, belli ki göğsünden beklenmedik bir şekilde bir fey canavarının fırlayıp fırlamayacağını merak ediyor. "Yani içimizden biri kendini kaybedip Nightbringer'a bağırıyorsa?"

"Ben *bağırmadım*-"

"O zaman onunla savaşmak zorunda mı kalacağız? Alınma *Aapan* ama neden onlardan biri olmasın?" Musa, Harper ve Shrike'a başıyla işaret eder. "O ateşli canavarın midesine bir bıçak saplayacak kadar yaklaşabilirler."

"Korumam gereken bir yeğenim var," diyor Shrike. "Ve geri almam gereken bir İmparatorluk. Nightbringer'ı avlamak istesem bile bunu yapamam."

"Onunlayım," diyor Harper, Shrike'ın yanaklarındaki ani kızarmaya hafifçe gülümseyerek, sonra tekrar taş suratına dönüyor.

"Daha iyi olurdu," diyorum. "Ama sorun onlar değil. Benim. Rehmat'ın varlığı ortadan kaybolmamı açıklıyor. Senin özel yeteneklerin Musa. Ve hatta belki de senin ve benim"-Darin'e bakıyorum-"hayaletlerden Afya kadar rahatsız olmadığımız gerçeği."

"Ama eğer büyü hepimizin içindeyse," diyor Harper, "Tas, Darin ve benim de büyüye sahip olmamız gerekmez mi?"

"Gece Getiren'i alt etmek için bir ordu gerekecek, Laia," diyor Darin. "Bu seni yalnız ve savunmasız bırakmak için bir oyun olabilir."

"Rehmat, Karkaun büyücülerinden gelen bir şeytanlık olabilir," diye öneriyor Shrike. "Grímarr'ın neler yapabildiğini gördük."

Musa'nın fikrini bekliyorum, ama kafası wight'larını dinlerken olduğu gibi eğik.

"Belki Rehmat iyidir." Tas konuşuyor. Neredeyse burada olduğunu unuttuyordum, çok sessizdi. "Dünya sadece kötü şeylerle dolu değil, biliyorsun. Peki ya Elias? Onun ne düşündüğünü öğrenmeliyiz."

Sessizlik tehdit ediyor, ama Darin onu çabucak dolduruyor. "Belki Musa ona bir mesaj gönderebilir," diyor kardeşim. "Bu arada Tas, sana yelkenleri nasıl düzelterek göstereyim. Elimizdeyken bu rüzgârdan yararlansak iyi olur."

Şabkanın kış tarafına geçiyorlar ve Arıcı omzuma dokunuyor. "Laia," dedi. "Martialler Kabile topraklarının güney kıyılarında güç topluyorlar. Bir istila planlıyorlar. Arıcı Wightlar az önce haber getirdi."

"Kabileler biliyor mu?" Ben söylüyorum. "Biliyor olmalılar. Daha önce de çatışmalar oldu."

Musa başını sallar. "Bu bir çatışma değil. Ve Kabileler Biliyorum. Bazı fey büyüleri Martialleri gizliyor. Wightlar generallerden birkaçının konuşmasını duymuş. Ay ağarırken saldırmayı planlıyorlar."

Üç hafta sonra. "Onları uyarabilirsin," diyorum. "Bir mesaj göndermek için yeterince zaman var-"

"Yapacağım," diyor Musa. "Ama gökler buna güvenip güvenmeyeceklerini biliyor. Keris ve Nightbringer çok güçlü Laia. Kabileler düşecek. O da kuzeye gidecek-"

Delphinium'a. Antium'da başladığı işi bitirmek için. Musa, Shrike ile konuşmak için uzaklaşır. Koyu mor yelkenlinin yanında, Darin'in gülümsemesi parıldarken

Tas'a hileyi gösteriyor. *Dünya sadece kötü şeylerle dolu değil, biliyorsunuz.*

Keşke buna inansaydım.

ünler balık tutmak, Shrike ile antrenman yapmak ve Darin, Musa ve Tas ile hasret gidermekle geçiyor. Güneş battığında, hayretle Kuzey gökyüzünü aydınlatan mor, pembe ve yeşilin parlak yapraklarına.

Beşinci gün güneş doğarken Fari Körfezi'nin uzak tarafını görüyoruz. Kayalık sahil diktir ve eski bir ormanın yükselen ağaç tepeleri görünür, berrak bir gökyüzünün altında mavidir ve göz alabildiğine batıya doğru uzanır.

Bekleme Yeri.

Musa ve ben Tas'ın hikâyelerinden birini dinlerken Harper, Shrike ile konuşuyor. Ama ormanı görünce hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. Rüzgârda fısıltılar duyuluyor ve içimde bir ürperti dalgalanıyor.

"Biliyor musun" -Musa sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltıyor- "Elias'ı seninle konuşturabilirsen, bizi karşıya geçirebilir."

"Hayır."

"Bu bize neredeyse üç hafta kazandırır."

"Bekleme Yeri'nden geçmiyoruz Musa," diyorum. "Hayatının aşkının başka birine dönüşmesinin ne demek olduğunu en iyi sen anlarsın. Onu bir daha görmek istemiyorum. Asla."

"Arıcı." Shrike'in dikkati arkamızdaki boş denize sabitlenmiş durumda. "Bu şeyin daha hızlı gitmesini sağlayabilir miyiz?"

Gözlerimi kısıyorum ama ay ışığında bile sadece beyaz bulutlar görüyorum. Sonra bir

Ok havayı yararak Musa'nın elinden birkaç santim ötedeki yekenin tahtasına saplanıyor. Küfür ediyor ve Shrike onu itip geçiyor, okunu çekiyor.

yay ve bir atış yayını serbest bırakır.

"Komutanın adamları!" diyor arkamızda bir grup uzun tekne görünürken. "Siper alın!"

Çeliğin ete saplandığı o iğrenç gümbürtüyü duyuyorum ve Shrike sendeliyor. Şimdi ayaktayım, okları olabildiğince hızlı yerleştirip bırakıyorum.

"Soluna dikkat et!" Musa, güneyde daha fazla uzun tekne belirirken bağırır.

Ve kuzey.

"Fikirlerin var mı?" Tekneler yaklaşırken Arıcı'ya soruyorum.

"Çünkü oklarım tükeniyor."

"Bir." Musa önce bana, sonra da Bekleme Yeri'ndeki ağaçlara bakıyor.

"Ama bunun için bana teşekkür etmeyeceksin."

XI: Ruh Yakalayıcı

─ ya da Cain'i öldürdükten bir hafta sonra rüya görüyorum.

Tanidik yüzler tarafından kuşatılmış büyük, kararmış bir alanda duruyorum. Serra'lı Laia solumda, Helene Aquilla ise sağımda. Keris Veturia ayrı duruyor, gri gözleri göremediğim bir şeye sabitlenmiş. *Anne izliyor*

hepsinin üzerinde. Ellerimdeki izler kanla parlıyor.

Ötemizde, büyük, kuduz bir girdap var. Binlerce renk, dişler, iç organlar ve damlayan pençeler. Fırtına uzanıyor, Laia'nın etrafına çürümüş bir kanca sarıyor.

Elias! Çılgılık atıyor. Yardım edin bana!

Helene Laia'ya uzanıyor ama girdap kükreyerek ikisini de yutuyor. Keris'e baktığımda, o gitmiş, yerine gri gözlü, sarışın bir çocuk elimi tutuyor.

"Bir zamanlar," diye fısıldıyor, "ben de öyleydim."

Sonra o da maw tarafından tüketilirken, ben toprağa, hiç bitmeyen bir ölüme sürükleniyorum.

Ter içinde ama titreyerek uyanıyorum, tıpkı Serran kışında komutanın bize gece yarısı talimi yaptırdığı zamanlardaki gibi.

Hava hâlâ karanlık ama sendeleyerek kalkıyorum, elimi yüzümü yıkıyorum ve çiseleyen yağmurun altında dışarı çıkıyorum. Yas güvercinleri henüz ötmeye başlamadı. Şafak çok uzakta.

Ruhları geçirmek sadece birkaç saatlik bir iş. İşim bittiğinde, fırtınadan donuklaşmış ışık ağaçların tepelerini okşuyor. Bekleme Yeri tuhaf bir sessizliğe bürünüyor ve bana eşlik edecek düşüncelerimden başka hiçbir şey olmadan önümde uzanan günü düşününce midem bulanıyor.

"Doğru," diye mırıldandım kendi kendime. "Cin korusu o zaman."

Scimlerimi almayı düşündüm. Ama rüyayı düşündüm ve onları bıraktım. Kolyeye olan bağlılığım yeterince rahatsız edici. Dün onu kaybettiğimi sandım. Onu aramak için kulübeyi parçaladım, ancak pelerininin içinde buldum.

Laia'nın kolyesi, içindeki ses bağılıyor. Bu yüzden senin için önemli. Çünkü onu seviyordun.

Cin korusuna doğru ilerliyorum ve sesi arkamda bırakıp ölü porsuk ağacına gidiyorum. Zinciri soldan, sağdan, soldan, sağdan aşağı indirirken çiseleyen yağmur beni serinletiyor. Ama bu hareket yorucu olsa da rahatlatmıyor.

Onun yerine Blackcliff'i hatırladım. Helene bir kış, komutan öğrenci sınıfımıza fırtınanın ortasında eğitim yapmalarını emrettiğinde.

Neden gülüyorsunuz? O zaman ona sormuştum.

Çünkü gülmek daha az acıtır.

"Küçük olan."

Wisp cin korusunun kenarından konuştuğunda rahatladım. Zinciri bırakıp ona gidiyorum. Bekleme Yeri'nden ayrılmayı reddeden sadece yarım düzine kadar hayalet var. Çoğu birkaç haftadır burada ve eninde sonunda onları da göndereceğimi biliyorum.

Ama hayattayken adı Karinna olan büyükannemin hayaleti otuz yılı aşkın bir süredir burada. Onu birçok kez aradım.

Mauth'a katıldığımdan beri. Her seferinde benden kaçtı, ormanın en derin yerlerinde yalnızlık aradı.

Şimdi duman gibi etrafımda kıvrılıyor, havada bir ürpertiden biraz daha fazlası. "Aşkımı gördün mü?"

"Sevgilini tanıyorum," diyorum ve başı yukarı kalkıyor. Onu gördüğümünden beri ilk kez tamamen katılaşıyor, o kadar net ki nefesimi tutuyorum.

Tıpkı anneme benziyor. Keris gibi.

"Sevgilin hâlâ yaşıyor, Karinna," diyorum. "Ama zamanla o da ölecek. Diğer tarafta onu beklerseniz daha kolay geçecektir."

Karinna yine hareketlenir, göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşır ve geri döner. "Aşkım yaşamıyor," diyor. "Sevgilim öldü. Ama onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Sence neden öldü, Karinna?" Yakındaki bir kütüğün üzerine oturuyorum ve onun bana gelmesine izin veriyorum. Yeterince yaklaştığında, Mauth'un büyüyle ona ulaşip neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu bir hayaleti aktarmanın en zor kısmıdır. Çok yaklaşırsan kaçarlar. Yeterince yaklaşmazsanız, onları yanlış anladığınız için size öfkelenirler.

Karinna büyüye direnmiyor. Neredeyse hiç fark etmiyor. Belki affedilmek ya da sevilme için acı çekmesini bekliyorum. Ama ben sadece tedirginlik hissediyorum.

Onu.

Ve korku.

"O gitti." Karinna söylüyor ve ben onu takip etmeye çalışırken başım dönüyor.

ağaçların arasında durmaksızın hareket ediyordu. "Benim tatlı aşkım *gitti*. Eğer bu dünyada hala var olsaydı, bilirdim. Ama bensiz gitmezdi.

Asla. O beklerdi. Onu gördünüz mü?"

"Karinna." Farklı bir yol izliyorum. "Bana nasıl öldüğünü söyleyecek misin?"

Belki bilirsem, sevgilini bulmana yardım edebilirim."

Genellikle hayaletler hâlâ ölümlerini düşünür, hatta tartışır. Ama Bekleme Yeri'nde bulunduğum süre boyunca Karinna'nın ölümü hakkında tek kelime ettiğini duymadım.

Yüzünü başka yöne çeviriyor. "Güvende olduğumuzu sanıyordum," diyor. "Güvende olduğumuzu düşünmeseydim asla gitmezdim, onu asla götürmezdim."

"Yaşayanların dünyası kaprislidir," diyorum. "Ama diğer taraf öyle değil. Orada güvende olacaksınız."

"Hayır. Artık güvenli bir yer yok." Bana doğru dönüyor. Hava soğuktan çatırdıyor, yağmur karla karışık yağmura dönüşüyor. "Nehrin ötesinde bile değil. Bu delilik. Gitmeyeceğim."

Nehrin ötesinde. Diğer tarafı kastediyor. "Diğer taraf bizim dünyamız gibi değil-"

"Nereden biliyorsun?" Korkusu keskinleşiyor ve zehirli bir miasma gibi etrafına yerleşiyor. "Orada bulunmadın. Ötede ne olduğunu hissedemiyorsun."

"Diğer hayaletler geçer ve huzur bulur."

"Bilmiyorlar!" diye haykırıyor. "Onları uçuruma gönderiyorsun ve onları neyin beklediğini bilmiyorlar! Bir girdap, büyük bir açlık-"

Rüya. "Karinna." İçimi bir telaş kaplıyor ama belli etmiyorum. "Bana bu girdaptan bahset."

Ama büyükannemin ruhu katılaşıyor ve doğuya, nehre doğru dönüyor. Saniyeler sonra, uzak kuzeydeki yabancıların ne yaptığını hissediyorum.

"Karinna-bekle-" Ama o gitti. Onu tekrar ne zaman bulacağımı sadece gökyüzü bilir.

Yabancılarla olan öfkem onun gidişiyle daha da arttı. Eğer Bekleme Yeri'ne girmemiş olsalardı, ondan bazı cevaplar alabilirdim.

Onları öldürmek mi yoksa sadece korkutmak mı gerektiğini düşünerek rüzgârla kuzeye doğru yürüyorum. Alacakaranlık Nehri'ne ulaştığımda yavaşlamıyorum. Ruhlar için Alacakaranlık diğer tarafa giden bir yol.

Benim içinse sadece bir nehir. Ama bugün, geçerken,

Kuşluk vakti sis yükseliyor ve beraberinde bir anı girdabı getiriyor. Hayaletlerin anıları, fark ediyorum. Neşe ve memnuniyet, huzur ve-

Acı. Fiziksel değil, daha derin bir şey. Ruhun bir yarası.

Dusk'ta rüzgârla yürürken hiç tökezlemedim. Karşıdan karşıya geçmek, bir düzine Mercator mavnasını taşıyacak kadar geniş bir nehir yerine bir derenin üzerinde zıplamak gibidir.

Ama acı beni şok ediyor ve buz gibi suya dalıyorum. Bir şey beni tutuyor, çekiyor, o kadar sert bastırıyor ki kollarımdaki, bacaklarımdaki derinin kırıldığını hissedebiliyorum-

Jinn! Yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum, çırpınıyorum ve uzak kıyıya doğru yüzüyorum. Son birkaç aylık eğitim beni güçlü kıldı ve şiddetle tekmeleyerek kurtuldum.

Beni suyun içinde pusuya düşüren alçakça bir numara ama buna hazırlıklı olmalıydım.

Kıyıya vardığımda geriye bakıyorum, kendimi cinlerle yeni bir savaşa hazırlıyorum. Ama nehir sessiz, hızlı ve emin adımlarla ilerliyor. Bana zarar vermek isteyebilecek hiçbir şeyden iz yok. Kollarımı, bacaklarımı inceliyorum.

Hiç iz yoktu. Yine de içimden kan sızdığını hissettiğime emindim.

Nehre dönmek istiyorum ama davetsiz misafirler beni bekliyor.

Kuzeydoğuya doğru ilerliyorum, ilerlerken ıslak giysilerimde, saçlarımda, kirpiklerimde don birikiyor. Bir hafta içinde ikinci kez Bekleme Yeri'nin sınırında yürüyüp, oraya girecek kadar aptal olan herkesi kovmaya hazırlanana kadar rüzgâr bana karşı feyizli ve öfkeli bir şekilde savruluyor.

Görünüşe göre aptallar çok çeşitlidir.

Aslında neredeyse yüz kişi. Uzun kayıklarda askerler var, çoğu suyun kenarında, kısa bir kumsalda kümelenmiş bir grup insana ok atıyor. Bu birkaç kişi bir düzine Savaşçı askerle yakın dövüşe girmiş durumda.

Sahil kayalıklara sırtını dayamış durumda ve benim bölgeme giden birkaç tehlikeli patika var.

"Ormana, Tas, koş!"

Konuşan adam uzun boylu ve kumral, kahverengi teni yanındaki genç kadıninkiyle aynı. Zırhı parça parça, pelerini lime lime. Kukuletalı olduğu için yüzünü göremiyorum. Ama onu tanıyorum. Hareketlerini, teninin rengini ve omuzlarının şeklini biliyorum.

"Laia! Dikkat et!" diye sesleniyor koyu tenli ve uzun, siyah saçlı bir Bilge adam. Üç lejyoneri bir scim, kısa bir hançer ve-bir de

Düşmanlarını şaşırtan yüzlerce wight'tan oluşan bir bulut. Onu, wightların pek bilmediği vahşi bir korumacılıkla savunuyorlar. Bu sırada Laia dönüyor, nişan alıyor ve kendisine doğru yaklaşan bir askeri vuruyor.

"Tas'ı *hemen* buradan götürün," diye bağıyor. Kumral adam çocuğu kolundan tutup patikadan yukarı, benim durduğum yere doğru sürüklüyor.

Orman inliyor. Belki de Augur'un dediği gibi Mauth meşguldür. Ama yine de topraklarına yapılan saldırıyı hissediyor. Ve bundan hoşlanmıyor.

"Bekleme Yeri'ne, ölümler ormanına izinsiz girdiniz." Ağaçların arasından çıkıyorum. Bağırmasam da Mauth'un büyüğü sözlerimi bir Maske ile sırt sırta savaşan sarışın bir kadına kadar taşıyor. Wight'lı Bilgin'e ve Laia'ya. Hepsini de bana şaşkınlıkla bakan askerlere. "Hoş gelmediniz."

Lejyonerlerden biri sahile kan tükürür ve adamlarına ters ters bakar. "Şu orospu çocuğuna bir ok at-"

Boğazını tutuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Adamları uzaklaşıyor.

Sırt üstü yatıp kumu tırmalamaya başladığında diğerlerine bakıyorum, dışarıdakilerin Bekleme Yeri'nin baskısının tüm ağırlığını hissetmelerine izin veriyorum. Sonra ben

Askerler soluk soluğa ve tökezleyerek sığ sulardan teknelerine geri dönene kadar, çocuğunki hariç hepsinin canlılığını çekip alıyor. Hâlâ nefes almakta zorlanan diğerlerine dönüyorum.

Onları öldürmeliyim. Shaeva sınır boyunca parçalanmış cesetler bırakmakta haklıydı. Bu sürekli kesintiler, göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı.

Ama bir kayanın arkasına çömelmiş olan çocuk haykırıyor. Onun sıkıntısı içimde adını koyamadığım derin bir şeye dokunuyor. Büyüyü hafifletiyorum.

Dışarıda kalanlar uzun, ürpertici hava cereyanlarını içlerine çekerler. Sahildeki dört kişi hızla patikadan yukarı, askerlerden uzağa doğru ilerliyor. Çocuk saklandığı yerden çıkıyor, dikkatli bakışlarını bana dikmiş. Arkadaşı ileriye doğru yürüyor, sırtındaki peçeye uzanıyor.

"Sen," diyor. *Darin*, diye düşünüyorum. *Onun adı Darin*. "Senin iyi bir insan olduğuna sanıyordum," diye tıslıyor bana. "Ama sen-"

"Şimdi, şimdi." Uzun Bilgin Darin'in önüne geçti. Wight bulutu ortadan kayboldu. "Eskiden Elias denen yaratığı kızdırmayalım. O bir bizi buradan çıkarmak zorunda olan kişi."

"Çekil, Musa-"

"Size yardım etmeyeceğim." Yardım edeceğimi düşünmeleri beni şaşırttı. "Derhal gidin."

"Kanama ihtimali yok." Helene -*hayır, Blood Shrike*- patikanın başında belirir. Kıyafetleri kan içinde ve ağır aksak yürüyor. Aşağıya, geri çekilen ama fazla uzaklaşmayan Martiallere bakar. "Yarım düzine hayaletin daha gününüzü tıkamasını istemiyorsanız, hayır."

"Dikkatli ol, Shrike." Maske onu yakalıyor ve onda beni bakmaya iten bir şey var, bir içgüdü beni ona daha yakından bakmaya itiyor. Birbirimiz için bir anlam ifade ediyoruz. Ama ne? Onunla ilgili hiçbir anım yok.

Shrike tökezler. Bacağındaki acı muhtemelen şimdi onu vuruyor savaşın adrenalini azaldı. Hiç düşünmeden, Maske diğer kolunu tutarken ben de onu bir tarafından tutuyorum. Onu hissetmek çok tanıdık geliyor, Hatıralar o kadar baş döndürücü ki sarsılarak uzaklaşıyorum.

"Düşmeme izin verme, seni aptal." Öne doğru sıralanıyor. "Önümüzdeki yüz mil boyunca cesedimi taşımak istemiyorsan tabii."

"Bu ilk kanama olmazdı."

Bana sırtına kadar sesimin Ruh Yakalayıcı'ya değil de başka birine ait olduğunu fark ettim. Bir zamanlar olduğum kişi. *Elias Veturius*.

"Kapa çeneni ve şu oku çıkarabilmem için oturacak bir yer bulmama yardım et, olur mu? Laia? Çantan yanında mı?" Shrike omzunun üzerinden bakar. "Harper, hangi cehennemde o?"

Harper, Shrike'a bir şeyler mırıldanıyor ve o da bana bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Yaralarına bak," diyorum. "Sonra git. Sahile geri dönün. Teknelerinize. Hızlı bir ölüme, fark etmez. Ama Bekleme Yeri'ne girmeyeceksiniz."

"O senin kardeşin." Musa başıyla Harper'ı işaret ederek konuşur. Maske, fark etmemiş gibi görünen Musa'ya bakakalır.

Başımı eğip Harper'ı inceliyorum. Onun saçları düz dururken benimkiler uçlarından kıvrılıyor. Benden daha kısa ve zayıf, gözleri gri yerine yeşil. Benimkiler gibi iri ama dış köşeleri yukarı doğru kıvrık. Aynı altın-kahverengi tene sahibiz. Aynı keskin elmacık kemiklerine ve cömert bir ağza sahibiz.

"Bu ne cüret-" diye kekeliyor Kanlı Sivri Kuş, gözleri parlayarak. "Musa! Bu senin değil-"

"Benim sırrım değil mi? Eğer hayatımızı kurtaracaksa öyle." Bilgin bana döndü. "Ona tuhaf tuhaf bakıyorsun. İçgüdülerin muhtemelen bir bağlantı olduğunu söylüyor. İçgüdülerin haklı. Aynı baba. Neyse ki onun için farklı bir anne." Bilgin kendi kendine kıkırdar. "Sen kendi babanın

Kardeşin ölürse, sen de ölür müsün? Sen Kabileler arasında büyüdün. Aile her şeydir."

"Bir zamanlar, belki," diyorum. "Artık değil."

"Yeter." Konuşan ses kahkaha ve merak uyandırıyor, erimiş bal rengi bir ten ve gece rengine saçlar. Uçurumun patikasından çıkıyor ve bana bakarken uzun bir süre sessiz kalıyor.

Onun bakışı beni rahatsız ediyor. Cildimi sıcak hissettiriyor, ateşlendiriyor, yükseltiyor

Zihnimde granit duvarlı bir okul ve dolunayın altında bir dans anısı.

Dağlarda bir yürüyüş, uzakta bir han, onun vücudu benimkine karşı-

"Bize geçit vereceksin, Ruh Avcısı."

"Serra'lı Laia." Adını usulca söyledim. "Senin zamanın değil. Orman buna tahammül edemez."

"Olacak diyorum. Bize geçit vereceksin."

Laia'nın sesinde daha önce olmayan bir ağırlık var ve yanında bir parıltı beliriyor. Bu ışık tanıdık geliyor ama daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.

Arkamda bir grup hayalet toplanıyor ama sessizler. Laia bakışlarını indiriyor, yumruklarını sıkıyor ve aklıma ani, tuhaf bir düşünce geliyor. Biriyle ya da bir şeyle görüşüyor. Kafamın içindeki seslere alışkın biri olarak, başkalarının da sesler dinlediğini anlıyorum.

Biriyle anlaşmış gibi başını sallayan Laia yanımdan geçip Bekleme Yeri'ne giriyor. Hayaletlerin ulumasını, Mauth'un itiraz etmesini bekliyorum. Ama orman hareketsiz.

Diğerleri de onu takip ediyor. Eğer onları durdurmazsam, bir şeyler değişecek. Geri dönülemez bir şey. O lanet Augur'un bana anılarımı geri vermesiyle başlayan bir şey.

Sihrimi toplayıp onları kovmaya hazırlandım.

Ama Laia gözlerinde ihanet ve acıyla bana bakıyor ve ben de büyüünün kaybolmasına izin veriyorum. Alışılmadık bir duygu içimi dolduruyor.

Utanç, farkındayım. Derin ve kemirici.

XII: Kanlı Sıçrayan

Ruh Yakalayıcı bizi ormanın kenarından çamurlu bir oyun yoluna doğru yönlendiriyor. Ona bakıyorum, arkadaşım Elias'ın izlerini arıyorum.

Veturius. Ama vücudunun sert hatları ve yüzünün keskin düzlemleri dışında, tanıdığım çocuktan en ufak bir iz yok.

Küçük bir açıklıkta duruyoruz ve Laia'nın oku dikkatlice çıkarışını ve yaramı sarışını izliyor. Arkamda bir dalın çatırdaması üzerine scimimi çekiyorum.

"Sadece bir sincap," diyor Ruh Yakalayıcı. "Askerler buraya girmeyecek. Hayaletler onları çıldırtacak."

Boynum karıncalanıyor. Burada hayaletler olduğunu biliyorum ama sessizler, Antium kapılarında adamlarımı ele geçiren çılgık atan iblislerden çok farklılar.

"Neden bizi delirtmiyorlar?" Tas ilk kez konuştu.

Ruh Yakalayıcı çocuğa bakar ve sesi daha yumuşaktır. "Bilmiyorum," diyor. Kaşları çatılmış. Blackcliff'te Komutan bizi bir asker kaçağının peşine gönderdiğinde böyle bakardı ve bu konuda ne hissettiğine bir türlü karar veremezdi.

Blackcliff'i unut, Shrike. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Yeğenime geri dönmek gibi. Üç hafta boyunca bu ormandan geçmenin ötesinde ne yapacağımı düşünmek.

Delphinium'a ulaştığımda iki ay önce gitmiş olacağım. Döndüğümde ne bulacağımı gökler bilir.

Laia'ya aynı şeyi mırıldandığımda başını sallıyor.

"Bize yardım ederse olmaz." Ruh Yakalayıcı'ya bakar. O da duyuyor. Artık hayaletlerin öteki dünyadan bir hizmetkârı olabilir ama kabul etse de etmese de hâlâ Laia'ya bağlı, hâlâ onun şarkısının bir parçası.

"Şafağa kadar bitmiş olacaksın" diyor. "Ama yakın durun. Bekleme Yeri'nde yürüyen tek fey hayaletler değil. Size zarar vermek isteyecek daha yaşlı yaratıklar da var."

"Cinler," diyor Laia. "Nightbringer'ın serbest bıraktıkları."

Ruh Avcısı ona kısa ve okunamayan bir bakış atıyor. "Evet. Bir insan onlar tarafından fark edilmeden ormandan geçebilir. Ama yarım düzine? Burada olduğunuzu çok yakında anlayacaklardır."

"Sadece-" Musa ellerini boğazına koyup boğulma taklidi yapıyor - şüphesiz Ruh Yakalayıcı'nın nefesini nasıl çalabildiğine atıfta bulunuyor.

"Yapmamayı tercih ederim." Ruh Avcısı'nın sesi o kadar soğuktur ki, Musa küstahlıkla yaşar ve nefes alır, sessizdir. "Sizi karşıya geçireceğim," diye devam ediyor Ruh Avcısı. "Ama sizden çok var ve bu zaman alacak. Takip edileceğiz."

"Ama cinler Mariner kırsalını kasıp kavuruyordu," diyor Darin. "Nasıl-"

"Hepsi değil," diyor Musa. "Gece Getiren baskınlarında sadece birkaçını alıyor. Ama binlercesi hapsedildi. Ve eskiden burada yaşıyorlardı. Hâlâ yaşıyorlar mı?" Musa etrafına temkinli bir şekilde bakıyor. "Onlara izin veriyor musun?"

"Burası benim evim olmadan önce onların eviydi." Ruh Yakalayıcı başını eğiyor ve bu tanıdığım başka bir hareket. İçgüdüleri onu uyarıyor.

"Çok uzun süre oyalandık. Çocuk-" Ruh Avcısı'nın soğukluğu karşısında yüzü düşen Tas'a bir el uzatıyor.

Kederini anlıyorum. Elias Antium'da bana sırtını döndüğünde, neye dönüştüğünü fark etmemiştim. Pek sayılmaz. Şimdi bile her zamanki gibi görünüyor. Katı hissediyor. Gerçek gibi.

Ama görevini her şeyin üstünde tutuyor. Maskesini taktı ve insanlığını bir kenara bıraktı. Tıpkı bizim yapmak için eğitildiğimiz gibi.

Tas Ruh Yakalayıcı'nın elini tutuyor ve bir zincir oluşturuyoruz; Tas Harper'a tutunuyor, sonra ben, Musa, Darin ve Laia.

"Normalde yürüdüğünüz gibi yürüyün," diyor Ruh Yakalayıcı. "İsterseniz gözlerinizi kapatın. Ama ne görürseniz görün, birbirinizi bırakmayın. Bir silaha uzanmayın. Savaşmaya çalışmayın." Bunu söylerken bana bakıyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum. Bir emir duyduğumda anlarım.

Saniyeler sonra uçuyoruz, ağaçlar düşündüğümde daha hızlı geçiyor. Sanki rüzgarla birlikte vahşi bir denizde yırtılan bir teknedeymişim gibi hissediyorum.

arkamda. Çıplak dallar kırbaçlanarak geçiyor, devasa bir meşe, buz tutmuş imenlerden oluşan bir açıklık, bir göl, bir tilki ailesi.

Okyanusun kokusu kayboluyor ve ormanın derinliklerindeyiz, gölgelik o kadar kalın ki akam gökyüzünü seçemiyorum. Ayaklarımın altındaki çalılar yumuşak ve yay gibi. Ruh Yakalayıcı'nın hepimizi bayıltmadan bu kadar sık ormanda nasıl ilerleyebildiğini anlamıyorum.

Ama tıpkı arkamda savaşan bir asker olduğu zamanlardaki gibi, bunu tam bir güvenle yapıyor. Bir saat geçtikten sonra kendimi rahat bırakıyorum.

Sonra Laia ığlık atar. Saçları örgüsünden kurtulmuş, arkasına doğru akmaktadır. Ötesinde, her biri küçük güneler gibi parlayan gözlere sahip yarım düzine gölge kıpırdanıyor.

Midem bulanıyor ve scimimi o kadar çok istiyorum ki neredeyse Ruh Avcısı'nın emrine karşı gelip Harper'dan uzaklaacağım. Çünkü bir an için gölgelerden birinin o olduğunu düşünüyorum. Nightbringer. Benden maskemi isteyen, halkımın üzerine yağan cehennem tasarlaman canavar.

Ama bu şekiller farklı. Nightbringer bir gazap ve incelik tayfunu. Bu yaratıklar onun bir gölgesi. Yine de öfkeleri, imşekli bir fırtınadan önceki hava gibi hissedilebilir.

"Ruh Yakalayıcı!" Bağırıyorum.

"Onları görüyorum." Sesi neredeyse sıkılmış gibi geliyor, ama omzunun üzerinden geriye baktığında, düşman tarafından kuşatılmış bir Maskenin düz konsantrasyonuna sahip. Kuzeye dönüyor, sonra tekrar batıya, sonra kuzeye, sonra batıya, ta ki başım dönene ve ne yöne gittiğimizi anlayamayana kadar.

Güne ufkun altına iniyor ve bir süreliğine cinlerden kamışız gibi görünüyor. Alacakaranlık Nehri geçilmeden önce bir mavi parıltı ve bir ses telaından başka bir şey değil. Ama karşıya geçtikten kısa bir süre sonra bizi yakalıyorlar.

Bu sefer onları atlatamıyoruz. Cinler deli gibi çığlık atıp etrafımızı sardılar.

Ahhh, Blood Shrike. Ses ısıklı ve sanki zihnimi kurcalıyormu gibi geliyor. Fedakârlığın olmasaydı asla özgür olamazdık. Minnettarlığımızın bir göstergesi olarak, geleceğine bir bakış kabul et.

"Hayır!" Bağırıyorum. "İstemiyorum-"

Seni görüyoruz, yavru ku, bir Turna değil, küçük ve zayıf bir şey, düşmüş Güvenlikten uzakta. Ebeveynler öldü, kız kardeş gitti ve diğer kız kardeş de yakında ona katılacak-

"Durun!" Onlara beddua ediyorum ama durmuyorlar. Cinler düşüncelerimi detike dakikalar saatlere, saatler de günlere dönüşüyor. Tutamıyorum

onları dışarı çıkar.

Çocuğu sevmediğini söylüyorlar. O senin kanın, ama onun öldüğünü ve senin tahta geçtiğini göreceksin. Bunu hep istedin, kötü, kötü Shrike. Zihnimi şiddet görüntüleriyle dolduruyorlar: yeğenim, tatlı Zacharias, gevşek yatıyor, küçük yüzünde hayat yok. Bunun dehşeti masumiyetinden, taşıdığını hiç bilmediği hükümdarlık yükünden dolayı daha kötüdür.

Ben ağlayıp onu geri getirmeleri için yalvarırken Keris gülüyor. Yüzümdeki yaralar acıyor, ruhumun derinliklerinde bir acı. Cook kulağıma konuşuyor, zavallı ölü Mirra, ama ne dediğini duyamıyorum çünkü şimdi büyük bir kükreme var, bir girdap yaklaşıyor ve hepimizi yutacak-

Sonra Ruh Yakalayıcı'yı duyuyorum, yanımda olmasa da. "Onları dinleme," diyor. "Zinciri kırmak istiyorlar. Her birinizin üzerine düşmek, sizi koparmak ve zihinlerinizi tüketmek istiyorlar. Onlara izin vermeyin. Dövüşün."

"Yapamam," diye fısıldıyorum. "I-"

"Yapabilirsin. Bu senin kim olduğun. En iyi yaptığın şey bu."

En iyi yaptığım şey *bu*. Çünkü ben güçlüyüm ve şimdi bu güç için kazıyorum.

Ailemin ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini izledim ve halkım için savaştım ve cesetlerle dolu bir tepede tek başıma bir Karkaun sürüsüyle yüzleştim. Ben bir savaşçıyım. Ben Blood Shrike'im.

Sen bir çocuksun.

Ben Blood Shrike'im.

Sen zayıfsın.

Ben Blood Shrike'im.

Sen bir hiçsin.

"Ben Blood Shrike'im!" Çığlık atıyorum ve kelimeler bana geri dönüyor, kendi sesimle değil ama babamın ve annemin, Hannah'nın ve Antium'da kaybolanların sesleri.

Kırılmış, yapılmamış şey, sondan önce daha çok kaybedeceksin, çünkü sen geceye karşı bir meşalesin, küçük Shrike ve her şeyden önce bir meşale yanar.

Aniden, bir açıklıkta tökezleyerek duruyoruz. Loş ışıklı bir kulübe karanlıktan yükseliyor. Darin ve Harper'la birlikte ona doğru tökezliyorum. Laia bir kolunu Tas'a dolamış, dişlerini gösteriyordu.

Ruh Yakalayıcı, açıklığın ötesinde ilerleyen ağır pelerinli cinlerle aramızda duruyor. Silahı yok. İhtiyacı da yok, çünkü şu anda annesinin sessiz şiddetini hatırlıyor.

"Bu insanlara dokunmayacaksın," diyor. "Gidin."

Cinlerden biri diğerlerinden ayrılır. "Onlar senin zayıflığın, Ruh Avcısı." İçinden kötülük damlıyor, onunla titriyor. "Sen düşeceksin ve Bekleme Yeri de seninle birlikte düşecek."

"Bugün olmaz Umber," diyor Ruh Yakalayıcı. "Onlar benim korumam altında. Ve senin burada hiçbir gücün yok."

Kumandan ne kadar yumuşak konuşursa, o kadar tehlikeliydi. Ruh Avcısı'nın sesi gerçekten de çok alçaktı ve içinden güç fışkırıyordu. Açıklıktaki hava yoğunlaşıyor. Cinlerin gözlerindeki ateş sanki aniden sönmüş gibi sönükleşir.

Cinler geri çekiliyor, ağaçların arasında kayboluyor ve onlar gittiğinde bacaklarını güçsüzleştiriyor, yaram ağrıyor. Harper hemen yanıma geliyor, kendisi de titriyor ama beni tutmaya çalışıyor. Musa ayrı duruyor, gözleri donuk. Darin solgun bir halde kolunu Laia'nın titreyen omuzlarına doluyor.

Tas etkilenmiyor ve aramıza bakıyor. "Ne-ne oldu?" "İyi misin Tas?"

Laia onu kendine çekiyor. "Yaptıkları şey gerçek değildi. söyledi. Bunu biliyorsun-"

"Çocukla konuşmadılar." Ruh Yakalayıcı bize değerlendirici bir bakış attı. "Sınır yakın," diyor. "Ama bekliyor olacaklar ve en güçlü oldukları zaman gecedir. Sen tükenmişsin. Benim gibi. Gelin. Kulübede bize zarar veremezler."

Kulübe büyük ve odun talaşı kokuyor ama bir davul kadar sıkı ve Blackcliff kadar sağlam. Bir köşede bir soba duruyor, duvardaki kancalardan bakır tavalar sarkıyor. Yanında havuç, su kabağı ve patates sepetleriyle dolu bir raf var. Yukarıdan sarımsak ve soğan ipleri sarkıyor, bir de adını sayamadığım ot demetleri.

Ayrıca iki yanında uzun bir bank bulunan yeni yapılmış bir masa da var. Odanın ortasında, arka duvara yaslanmış bir şömine ve üzerinde yumuşak bir

Kabile halısı ve minderler etrafa saçılmış. Ruh Avcısı'nın yatağı boş, ancak üzerinde asılı Kabile fenerleri neredeyse rahat görünmesini sağlıyor.

Bir an sonra kulübenin bana neyi hatırlattığını fark ettim: Mamie Rila'nın arabasını.

Ruh Avcısı bir yemek hazırlıyor ve yardım etmem gerektiğini bildiğim halde hiçbir şey yapmıyorum, cinlerin saldırılarından hâlâ uyuşmuş durumdayım. Sadece Tas'ın enerjisi var, Ruh Avcısı oturmasını söyleyene kadar tabakları ve fincanları yerleştiriyor.

Uzun yolculuklarda hep Elias'ın yemeklerini tercih etmişimdir. Bize sunduğu yemeğin doyurucu ve iyi terbiye edilmiş olduğunu uzaktan anlıyorum. Ama ben

tadına bakmıyor. Masadaki sessizliğe bakılırsa, başka kimse de tatmamış.

Sonra sırayla tuvalete giriyoruz ve su buz gibi olsa da bir haftalık deniz tuzunu minnetle temizliyorum. Çıktığımda Musa, Darin ve Tas yerde derin bir uykuya dalmışlardı. Harper da yuvarlandığı yere uzanmış, gözleri kapalı. Ama o uyuyorsa, ben de bir morsum demektir. Acaba cinler ona ne dedi? Sormuyorum.

Onun yerine ateşin önünde bağdaş kurmuş olan Laia'nın yanına oturuyorum. Uzun saçlarını tarıyor, temizlik yapan Elias'ı görmezden geliyor. Onun Kollarını sıvamış, iri elleriyle güveç tenceresini dikkatle kumla ovuyor. Saçları daha uzun, uçları kıvrık, ama bunun dışında, yüzünde bir gülümseme ve anlatacağı bir masalla her an bana dönecekmiş gibi görünüyor. beni gülmekten kırdı geçirdi.

Laia'ya, "Üçümüz en son aynı odada bulunduğumuzda seni öldürmek üzereydim," dedim. "Bunun için üzgünüm."

"Seni bir gün affedeceğim." Laia gülümsüyor ama gözleri hüzünlü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum. Bir an sonra, onun da cinlerin kendisine söylediklerinden rahatsız olduğu için sormuş olabileceğini fark ediyorum.

"Öyle mi?"

Kollarını bacaklarına doluyor ve kendini küçültüyor. "Yalnızdım," diye fısıldıyor. "Herkes gitmişti. Gece Getiren Darin. Sen. Tas. Afya Ara-Nur. Hatta E-Ruh Yakalayıcı. Ve bu fırtına vardı. Ama canlıydı ve-"

"Aç," diyorum. "Dünyayı yutmak isteyen bir maw. Bunu ben de hissettim."

Ruh Yakalayıcı bize doğru dönüyor. O soğuk gri bakışlarını Laia'ya çevirene kadar bir anlığına göz göze geliyoruz.

"Bir açıklıktan bahsettin, Kanlı Tırmık," diyor Ruh Avcısı. "Nasıl bir histi? Neye benziyordu?"

Düşünüyorum. "Bir fırtınaydı. Çok büyüktü. Bilmiyorum." "Neden soruyorsun Ruh Avcısı? Bunu biliyor musun?" Laia diyor ki onun sessizliği karşısında öne doğru eğilir. "Sen de gördün. Nerede gördün?"

Ama Ruh Yakalayıcı başını sallıyor. "Rüyalarda," diye mırıldanır.

"Bir şeyler biliyor olmalısınız," diyorum. "Yoksa neden bize bu soruyu sordunuz?"

Ateşin önünde bize katılıyor, Laia ile arasına iyi bir mesafe koyuyor. "Augur bundan bahsetti," dedi sonunda.

"Augur?" Ben diyorum. Augurlar, cinler serbest bırakıldığından beri

görülmemişlerdi. "Cain? O ne dedi? Burada, Bekleme Yeri'nde mi? Burada mı?

bunca zamandır burada mıydın?"

"O öldü," diyor Ruh Yakalayıcı. "Augur'ların hepsi öldü. Nightbringer cinleri serbest bıraktığında onları öldürdü, Cain hariç hepsini. O da birkaç gün önce öldü. Ben ... oradaydım."

"Öldü mü?" Bunu anlayamıyorum. Augurlar ölümsüzdür. Onlardan ne kadar nefret etsem de, güçleri şaşırtıcı.

Ama onlar öldüyse, bu Zacharias için ne anlama geliyor? Augur'lar Marcus'u Önceden Haber Verilen - *En Büyük İmparator, düşmanlarımızın belası, en yıkıcı ordunun komutanı* olarak adlandırdılar. Onun hanedanlığını meşrulaştırdılar. Onların desteği hayati önem taşıyordu.

"Nightbringer onları neden öldürsün ki?" Ben soruyorum.

"Kabil'in -ve Augur'ların- cinlere yaptıkları yüzünden."

Benim ve Laia'nın ikiz şaşkın bakışları karşısında Ruh Yakalayıcı bizi değerlendiriyor. Sonra Kabil'in Shaeva'yı istilasını ve ihanetini anlatıyor. Nightbringer'in kendi türünü korumak için çaresizliğini. Hikâyenin bu kısmı o kadar tanıdık ki sempati duyarak yumruklarımı sıkıyorum. Halkımı hayal kırıklığına uğratmanın ne demek olduğunu bilirim.

Hikâye bittiğinde sorularım aklımdan uçup gidiyor. Tek düşünebildiğim, Antium düşmeden önce Kabil'in bana söyledikleri.

Nightbringer canavarca şeyler yapsa da canavar değildir çocuğum. Kederle yoğrulmuştur ve bu yüzden ağır bir yanlışı düzeltmek için haklı bir savaşa kilitlenmiştir.

"Demek Augurlar Bilginlerdi." Laia'nın sesi benim hissettiğim kadar uyuşmuş geliyor. "Cain'le ilk karşılaştığımda bana anlattı ama anlamadım. Suçlu olduğunu söyledi. Tüm Augur'ların suçlu olduğunu."

"Öleceğini biliyordu," diyorum. "*Günahlarımızın kefaretinin ödeme zamanı yaklaştığını* söyledi. Hatırlıyorum çünkü bunu düşünmeden edemiyordum."

"Cinler ölüm anında kehanette bulunur." Ruh Yakalayıcı ellerini ve ben şaşırdım. Soğuğu hissedeceğini düşünmezdim.

"Augurlar cinlerin güçlerini çaldığında, hırsızlık geri tepti," diyor.

"Augurlar yaşayan bir ölüm durumunda bırakıldılar. Uyuyamıyor, dinlenemiyor ya da ölemiyorlardı. Ama geleceği görebiliyorlardı - cinlerin görebileceğinden çok daha net bir şekilde. Bu vizyonlarda özgürlüğe giden tek bir yol vardı."

"Onlar için özgürlük," diyor Laia. "Peki ya geri kalanımız? Sana ve bana küllerin içindeki korlar dedi, Ruh Yakalayıcı. Shrike'ın-"

"Geceye karşı bir meşale. Eğer kendimi yakmaya cesaret edebilirsem." Gökyüzü, safmışım. "Yalanlar. Onlar için biz sadece bir araçtık."

"Belki de," diyor Ruh Yakalayıcı. "Her halükarda, Augur'un size bir mesajı vardı. İkiniz için de."

Laia'nın kara kaşları havaya kalktı. "Bize ne zaman söylemeyi planlıyordun?" "Size şimdi söylüyorum." Ruh Avcısı'nın soğukkanlılığı sinir bozucu ve

Laia'nın burun delikleri açıldı.

"Ölmeden önce Kabil de kehanette bulundu," diyor Ruh Yakalayıcı. *"Hiçbir zaman tek değildi. Her zaman üç taneydi. Blood Shrike ilkiydi. Serra'lı Laia, ikincisi. Ve Ruh Yakalayıcı da sonuncusu. Anne izler hepsinin üzerinde. Biri başarısız olursa, hepsi başarısız olur. Biri ölürse, hepsi ölür. Geri dön ve orada gerçeği bulun. Kendi sonunuz için bile çabalayın, yoksa her şey kaybolur."*

Bir sayfadan okuyan bir kâtip gibi konuşuyor, sanki sayısız yıkıma ve ölüme neden olan bir yaratığın son sözlerini söylemiyormuş gibi.

"Hepsi bu kadardı," diyor bir süre durakladıktan sonra. "Hemen sonra öldü."

"İlk-son-?" Laia başını sallar. "Hiç mantıklı değil."

Ruh Yakalayıcı, "Kahinler keskin zekâlarıyla tanınmazlar," diyor. "Daha önce ..." Omuz silkiyor. "Onlara asla anlam veremezdim."

"Lanet olsun onlara," diye tükürür Laia. "Cinler masum insanları öldürüyor. Nightbringer'ın Keris'in bayrağı altında Sadh'a doğru giden bir filosu var. Kabile

Onlar durdurulmazsa topraklar düşecek. Augur bilmeceleri için vaktimiz yok. Yine de-" Düşünüyor. "Bir şeyi doğru yaptı. Sonuna kadar çabalayacağım. Vazgeçmeyeceğim. Gece Getiren ölene kadar."

"İnsan dünyasının sorunları beni ilgilendirmiyor," diyor Ruh Yakalayıcı ve sözlerinin kesinliği tüyler ürpertici. "Augur mesajı iletmemi istedi. Ölmek üzereydi ve son isteğini reddetmek istemedim."

Ayağa kalkıyor ve ranzasına doğru ilerliyor, giderken gömleğini dikkatsizce çıkarıyor. Onu gördüğümde sustum, o altın tenin gerginliği ve Sert kas düzlemleri, geniş omuzlarındaki yara izlerinin çıkıntıları ve kıvrımları, benimkinin aynasıydı.

Eğer hala Elias olsaydı, böyle davrandığı için kafasına bir yastık fırlatırdım.

Özelliklerini gösterme konusunda çok açıktı. Şimdi bu manzara beni üzüyor.

Yanımda Laia yatağının üzerindeki düğümleri karıştırıyor, sonra elini gözlerine götürüyor. Ona ne diyebilirim ki? Birini umutsuzca, karşılık bulma şansı olmadan sevmek eziyettir. Bunun merhemi yok, tedavisi yok, tesellisi yok.

Düğümleri çözüyorum ve sırtım ona dönük olarak uzanıyorum, böylece huzur içinde yas tutabilir.

Ateş sönüyor ve uyumaya çalışıyorum, ama cinlerin sözleri kafamın içinde çılgılık atıyor. *Onun öldüğünü ve senin tahtta oturduğunu göreceksin.* Eğer Zacharias ölürse, bu onu korumadığım için olacak. Küçük yeğenimi güvende tutmazsam kendimle yaşayamam.

Marinn'in desteği olmadan bu iş zor olacak. Keris istiyor Zacharias ve Livia öldü. Grímarr Antium'da pusuda bekliyor, halkıma eziyet ediyor ve erzaklarımı kesiyor. Delphinium Paters inancını kaybetti. Silahlarımız ve askerlerimiz sınırlı. Yiyeceklerimiz tükeniyor. Ve Komutan, bunların hepsi onda var. Arkasında bir cin sürüsü ile birlikte.

Bakışlarım Harper'ın üzerine düşüyor. Laia dışında herkes uyuyor. Ona bakmama izin versem kimse görmezdi. Onun güzelliğini ve gücünü düşünseydim. Ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Karanlığı engelleyen tek şey sensin. Babamın ölmeden hemen önce söylediği sözlerden yola çıkıyorum. Bu sözlerle göre yaşayacağım. Kendi kendime söyleyeceğim sözler.

Müttefikler bulacağım. Ailemi koruyacağım. Silah satın alacağım, ödünç alacağım ya da çalacağım. Asker toplayacağım.

Yeğenimi tahtta göreceğim. Kendi sonuma kadar bile.

XIII: Laia

Kulübedeki ateş kısık yanıyor ve Kanlı Sıçrayan sonunda uykuya dalıyor ama ben uyuyamıyorum. Binlerce endişe içimde dolaşıyor. ve sonunda dışarı çıkıyorum, böylece dönüp durmam kimseyi uyandırmıyor.

Gece dondurucu, gökyüzü galaksinin ışıltısıyla parlıyor. Bir kuyruklu yıldız empyrean boyunca uzanıyor ve karanlıkta kayboluyor ve bir yıl önce böyle bir geceyi hatırlıyorum, Elias ile farklı bir kulübenin dışında durduğumda, sadece Sonunda beni öpmeden önce.

O gece ve sonraki birçok gece birlikte güldük. Mauth Her öpüştüğümüzde Elias'ın başı ağrıyordu ama bazen birkaç saat çalışıyorduk.

Bir keresinde Darin Kauf'tan iyileşirken Elias'la birlikte kulübeden birkaç mil ötedeki bir şelaleye yürüyüşe çıktık. Bana yüzmeyi öğretmesi gerekiyordu ama o gün birbirimiz hakkında başka şeyler de öğrendik.

Mauth'un Elias'ı iffetli tutmak istemesiyle ilgili gerekli şakalardan sonra soğuk armut ve peynirle karnımızı doyurduk ve suyun üzerinde taş sektirdik. Görmek istediğimiz tüm yerlerden bahsettik. Parmaklarımız iç içe geçmiş halde güneşin altında uyuyakaldık.

Bir yanımda o anıya gömülmek istiyor. Ama çoğum sadece gitmek istiyor.

Ruh Avcısı'nın kulübesinde geçirdiğim her an işkenceydi. Sevdiğim çocuğun bedenindeki o ölü gözlü şeye baktığım her saniye, orayı yakıp yıkmak istememe neden oluyor. O koca omuzları sallamak. Öp. Ona. Ona vurmak. Onu kızdırmak ya da üzmemek istiyorum. Ona *bir şeyler* hissettirmek.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Elias Veturius gitti. Sadece Ruh Yakalayıcı kaldı. Ve ben Ruh Yakalayıcı'yı sevmiyorum.

"Laia?"

Tas ince bir gecelikle titreyerek kulübeden çıkıyor, ben de pelerinimi ona sarıyorum. Alacakaranlık Ormanı'nın gecenin bu derinliğinde sisle örtülü ve mor ağaç tepelerine bakıyoruz.

Nightbringer buranın sınırlarının ötesinde bir yerde, cinleriyle ortalığı birbirine katıyor. Keris ordusuyla birlikte dışarıda. Batıda, Grímarr ve Karkaun'lar Antium halkına eziyet ediyor.

Çok fazla kötülük. Bir sürü canavar.

Tas pelerinin içine iyice sokulur. "Bu yeni," diyor. "Daha sıcak. Ama eskiden giydiğin pelerini severdim. Bana Elias'ı hatırlatıyordu." Ben yanıt vermeyince Tas başını kaldırıp bakıyor.

"Ondan ümidini kesmişsin," diyor.

"Bunların herhangi birine kolay bir cevap bulunabileceği fikrinden vazgeçtim," diyorum.

"Neden?" Tas soruyor. "Kauf'ta ona ne yaptıklarını görmedin. Müdür'ün ne yaptığını. Onu kırmaya çalıştılar. Ama o kırılmadı Laia. O asla pes etmedi. Darin'den değil. Benden de. Ve senden de. Elias savaştı. Ve hala orada bir yerde, kaçmaya çalışıyor."

Bir zamanlar böyle olmasını umuyordum. Artık öyle değil. *Bizler, hepimiz, birbirimizin hayatında sadece ziyaretçileriz.*

"Senin farklı olduğunu sanıyordum Laia." Tas pelerinimi silkti. "Onu sevdiğini sanıyordum. Umudun var sanıyordum."

"Tas, ben-" Ama bunu söylerken, bunun doğru olmadığını fark ediyorum. Her şey çok uzun zamandır karanlık. Umut etmek aptalca bir iş. "Tanıdığımız Elias artık yok."

"Belki." Tas omuz silkiyor. "Ama bence ormanda zincire vurulan sen olsaydın, Elias asla pes etmezdi. Eğer onu ne kadar sevdiğini unutmuş olsaydın, sana bunu hatırlatmanın bir yolunu bulurdu. Seni geri getirene kadar savaşmaya devam ederdi."

Tas kulübeye dönerken yüzüm utanç içinde yanıyor. Arkasından seslenmek istiyorum: *Sen daha çocuksun. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.*

Ama ben istemiyorum. Çünkü o haklı.

■ Ruh Avcısı şafak vakti omzuma sert bir dokunuşla beni uyandırıyor. Aylardır bana ilk kez dokunuyordu ve o kadar üstünkörü bir dokunuştaki ki Keşke beni Cook'un yaptığı gibi bir küfür ve topuklara bir tekmeyle

uyandırsaydı.

"Gitme zamanı." Çoktan kapanmış olan çantamı başımın yanına bırakıyor. Diğerleri benden birkaç dakika sonra kalkıp hazır oluyorlar. Tas umutla sobaya doğru bakıyor ama soba soğuk ve çorak.

İyi oldu.

"İyi misin?" Ben botlarımı giyerken Darin çantamı kaldırıyor. "Bu aptalca bir soru, değil mi?"

O kadar üzgün görünüyor ki her şeye rağmen gülümsüyorum. "Ben iyiyim," diyorum. "Bir bakıma onu böyle gördüğüme sevindim. Elias'ın bir çocuk olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. gitti."

Bekleme Yeri'nin sınırına ulaşmak sadece birkaç dakika sürüyor. Ağaç sınırının ötesinde arazi, sararmış otları eski karların arasından çıkan yumuşak tepelere doğru eğiliyor. İmparatorluğun varlığı demir bir örtü gibi üzerime çöküyor.

Ruh Yakalayıcı ağaçların ötesine geçmez. Elinde bir şey tutuyor, dalgın dalgın inceliyor. Ne olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlıyor: kolyem. Aylar önce bana yaptığı. Ona geri verdiğim.

Hâlâ içeride bir yerde, kaçmaya çalışıyor.

"Cinler gidişinizi hissedecek," diyor Ruh Yakalayıcı, kolları hâlâ elinde. "Akşama kadar peşinizden gelebilirler. Çabuk hareket edin. Hiçbirinizi Bekleme Yeri'nde ağırlamak istemiyorum."

Arkasını döner ve küçük bir el onu durdurmak için uzanır.

"Elias," diyor Tas. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Ruh Yakalayıcı çocuğa bakıyor ve Kauf'tan kaçtıktan sonra Tas'la nasıl konuştuğunu düşünüyorum, diz çökerek göz göze geldiler.

"Benim adım Ruh Yakalayıcı, çocuğum."

Tas'ı uzaklaştırmak için öne çıktım. Ama Ruh Yakalayıcı'ya sıkıca tutunuyor.

"Ben Tas," diyor. "Bana adımı sen verdin. Sadhese dilinde anlamı-"

"Swift," diyor Ruh Avcısı. "Hatırlıyorum."

Sonra bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, ardında ağır bir sessizlik bırakarak gitti.

Blood Shrike batıya döner. "On mil ötede bir garnizon var," diyor.

"Oradan at alabilir ve Delphinium'a gitmeden önce erzak ikmali yapabiliriz."

Herkes onun arkasından ilerliyor, Tas bile, ama ben kendimi geride kalmış buluyorum. Bacaklarım kurşun gibi ve her adımda zorlanıyorum.

Gökyüzünde neler oluyor? Ne zaman bir

Görüş alanımın kenarında bir parıltı belirliyor, içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," diyorum Rehmat'a. "Bu sen misin?"

I

İnatçı ayaklarımı işaret etti. "Şunu durdurabilir misin? Diğerlerine yetişmem gerek."

Rehmat, "Gitmemeniz gereken bir yola girme konusundaki isteksizliğinizin benimle hiçbir ilgisi yok," diyor. "Kalp ne biliyorsa onu bilir."

"Peki, ne bildiğini bilmiyorum, bu yüzden lütfen beni aydınlatın."

Rehmat bir an için hiçbir şey söylemiyor, ama söylediğinde de bir kınama notuyla birlikte. Darin özellikle inatçı davrandığında babamın yüzünü düşünüyorum.

"Milyonların kaderi senin gücünle yükseliyor ya da düşüyor, Serra'lı Laia," diyor Rehmat. "Nightbringer'a meydan okudun. Beni uyandırdın. Birlikte onu dünyaya getirmek istediği kıyametten alıkoymalıyız. Böyle kasıtlı bir cehalet sana yakışmaz. Elias Veturius'u terk etmek istemezsin. Bunu kabul et."

Birden kendimi savunmasız ve korkak hissettim. "Ben değilim, Gece Getiren'le savaşağım. Onu yok edeceğim ama sen istediğin için değil. Ama Elias'ın -Ruh Yakalayıcı'nın- bununla hiçbir ilgisi yok."

"O biliyor ve senin kalbin de bunu biliyor. Onun isteklerine karşı gelmek seni tehlikeye atar."

"Kalbim" -kendimi yukarı çekiyorum- "katil bir cine aşık oldu. Ona güven olmaz."

"Kalbin güvenilebilecek tek şeydir." Bununla birlikte, yaratık kayboluyor ve ben orada öylece donmuş otların arasında duruyorum, aklım beni ileri doğru çekerken, gökyüzünü terk etmiş kalbim beni geri çekiyor.

Darin, geride kaldığımı fark edip koşarak yanıma geldi. Skies, ona ne diyeceğim? Bunu nasıl açıklayacağım?

"Fikrini değiştiremem," diyor kulak misafiri olduğunda. "Değiştirebilir miyim?" "Sen-" Kekeliyorum. "Nasıl yaptın-"

"Anneme itiraf edemeyeceğin kadar çok benziyorsun."

"Onu terk edemem, Darin," diyorum. "En azından bunu aşmaya çalışmalıyım." Ne yapmak istediğimi düşündükçe, daha çok hissediyorum. "Güneye gideceğim. Aylar önce bir *Kehanni* kabilesi bana Nightbringer'dan bahsetmeye çalıştı. Ama Wraithler onu öldürdü. Nightbringer geçmişini saklamak istemiş. Bu da demek oluyor ki onun hakkında bilmeye değer bir şeyler olmalı - sırlar, zayıflıklar - onu yok etmek için kullanabileceğim bilgiler. Belki de *Kehanni*, *Nightbringer*'ın hikâyesini bilen tek anlatıcı değildir.

Belki bunu anlatacak başka biri vardır."

"Tamam, ben de seninle geliyorum." Darin diğerklerini selamlamak için döndü ama ben onu durdurdum.

"Halkımızın sana ihtiyacı var," diyorum. "Musa'ya ihtiyaçları var. İmparator'un sarayında bir sese ihtiyaçları var. Shrike iyi niyetli ama İmparatorluk onun ilk önceliğı. Bilginler değil. Ayrıca." Ormana bakıyorum. "Bilginlerle konuşmak Ruh Yakalayıcı - ona ulaşmak - yeterince zor olacak. Dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

Darin benimle uzun dakikalar boyunca tartışıyor ve çok ileride diğerkleri bizi beklemek için duruyorlar.

"Gökyüzü, ama sen inatçısın Laia," diyor sonunda, elini saçlarında gezdirirken, saçları diken diken oluyor. "Bundan nefret ediyorum. Ama bu konuda kararlıysan, sana ne yapacağını söyleyecek değilim. Söyleyebileceğimden de değil." Çantasını karıştırıyor ve pütürlü bir paket çıkarıyor.

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Delphinium." Bana uzatıyor. "Sakın-" İpini çözmeye gittiğimde beni durduruyor. "Sakın açma," diyor. "Yola çıkana kadar bekle."

Diğerklerine seslenmeyi düşünüyorum. Ama yakınlardaki bir kanat parıltısı bana Musa'nın kararımı zaten birazdan öğreneceğini söylüyor. Tas ve Harper anlayacaktır. Ve Shrike'in dostluğu hoş bir şey olsa da Geçtiğimiz aylarda sürpriz bir şekilde, ilk sadakati İmparatorluğa oldu. İmparatorluk, Serra'lı Laia'nın Delphinium'da Bilginler ve Savaşçılar arasındaki ittifakı sürdürmesini isteyecektir.

"İyi olacak mısın?" Kardeşimin yüzüne bakıyorum, endişenin ilk gerçek kıpırtıları beni çekiyor.

Ama bana annemin kibirli gülümsemesini gösteriyor. "Aynı şehirde olmadığımız zaman daha az kavga ediyoruz. Ve yemeğimi çalmanı ya da küçük bir cwicket yerine büyükannemmişsin gibi bana patronluk taslamayı özlemeyeceğim-"

Yanaklarımı bebekmişim gibi çimdiklerken gülerek onu uzaklaştırıyorum. "Oh, defol-"

Beni kucaklıyor ve beni kaldırdığında inliyorum. "Dikkatli ol, küçük kardeşim," diyor ve sesinde artık kahkaha yok. "Artık sadece biz varız."

P□□□ II
T□□ R□□□□□□

XIV: Gece Getiren

Genç bir cin olarak, sessizliğin ve sesin, ışığın ve kokulu toprağın huşu içinde ağaçların arasında sürüklendim. Cahilliğimle ormanı aydınlattı. Ama Mauth'un kahkahası nazik, talimatı sabırlıydı. Bana gölgeden aleve dans etmeyi, Bekleme Yeri'ni paylaştığım küçük yaratıkları rahatsız etmemek için hafifçe adım atmayı öğretti.

Ormanın kabarıklığını ve nehrin kıvrımlarını öğrendikten, kurtlarla iz sürdükten ve şahinlerle rüzgârlara bindikten sonra, Mauth beni Bekleme Yeri'nin sınırına götürdü.

Ötede, ateşler yandı ve taşlar çarpıştı. Kilden çocuklar güldü, savaştı, yaşamı çaldı ve onu neşe ve kanla ortaya çıkardı.

"Nedir onlar?" Beni büyülediler. Başka tarafa bakamadım.

Mauth, onların sizin sorumluluğunuzda olduğunu söyledi.

Kırılğanlar, evet, ama ruhları yaşlı meşeler gibi uzun ömürlü ve güçlü. Bedenlerinin işi bittiğinde, bu ruhlar da ölmeli. Birçoğu bunu siz olmadan yapacak.

Ancak diğerlerinin sizin yardımınıza ihtiyacı olacak.

"Nereye gidiyorlar?"

İleriye, dedi, diğer tarafa. Alacakaranlık bir gökyüzüne ve huzurlu bir sahile.

"Onlara nasıl bakabilirim? Onlara nasıl yardım edebilirim?"

Onları seviyorsun, dedi.

Bu görev bana bir hediye gibi geldi. Çünkü onları birkaç dakika izledikten sonra yarı yarıya aşık olmuştum bile.

eris Veturia, Marinn'den tahıl, deri, demir ve bir antlaşma ile ayrılır.

K Özgür Topraklar'da dolaşan her Bilgin'in sınır dışı edilmesini içeriyor. Satılmamalarına rağmen, bu onu çok kızdırdı. Yine de, günlerce süren müzakerelerden sonra, bu bir zafer. Kendini tatmin olmuş hissetmeli.

Ama tüm kurnazlığına rağmen Keris hâlâ bir insan. Blood Shrike'ın kaçışına, Shrike'ı bizzat avlamasını yasakladığım gerçeğine öfkeleniyor.

İmparatoriçe beni Fari Limanı'na bakan bahçe teraslarında buluyor, aşağıdaki terasın narin kemerli köprüsünü ve ayna berraklığındaki göletini incelerken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Genç bir aile köprüden geçiyor, baba her iki kolunun altında kıkırdayan bir çocuk tutarken, anneleri gülümseyerek bakıyor.

"Deniz efitleri gemilerinizi Kabile topraklarına doğru hızlandıracak Keris," diyorum. "Sadh'ın dışında demir atın. İki hafta içinde saldırıya başlayacağız."

"Peki ya Marinn?" Keris Özgür Toprakları istiyor. Bu şehri istiyor. Irmand'ın tahtını ve Nikla'nın kellesini istiyor.

"Bir erteleme." Ailenin düzgünce taş döşenmiş bir patikadan bir çardağa doğru ilerleyişini takip ediyorum. "Söz verdiğimiz gibi."

Keris başını eğiyor, gri gözleri parlıyor. "Nasıl isterseniz, lordum Nightbringer."

Ayrılırken İmparatoriçe'nin kenarlarını yumuşatıyorum, zihnini strateji ve yıkıma doğru yönlendiriyorum. Gözden kaybolduğunda, soğuk bir rüzgâr beni kırbaçlıyor ve iki alev biçimli cini yanımdaki toprağa bırakıyor.

"Khuri. Talis." Onları bir sıcaklık parıltısıyla karşılıyorum. "Yolculuğunuz hızlı mıydı?"

"Rüzgârlar nazikti Meherya," diyor Khuri.

"Akrabalarımızdan ne haber?"

"Faaz dün bir nehir kayasını kırdı." Khuri'nin sesi kardeşlerinin becerilerinden duyduğu gururu ele veriyor ve ben bunu duyunca gülümsüyorum. Bilginler geldiğinde daha bir asır bile olmamıştı. Küçük kardeşlerini savaşta, anne babasını da kederden kaybetmiş. "Ve Azul iki gün önce Delphinium'a bir kar fırtınası gönderdi."

"Talis?"

"Benim gücüm her zaman bir mücadeleyle Meherya," diyor sessizce.

"Sadece ondan korktuğun için." Elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ve titreyerek nefes alıyor, yıllarımın sakinliğinin içinden akıp gitmesine izin veriyor. "Bir gün korkmayacaksın."

"Kız-Laia-" Khuri ismi tükürür. "O ve arkadaşları ormana girdi. Peşlerine düştük ama kaçtı Meherya."

Aşağıda, Denizci kadın, oğlu bahçede bulduğu küçük bir hazineyi ona sunarken haykırıyor.

Çocuklar sevinç çığlıkları atarken Khuri'nin alevi daha da derinleşiyor ve yumruklarını sıkıyor. "Keşke bize kızın *neden* yaşaması gerektiğini söylesen Meherya? Neden onu basitçe öldüremiyoruz?"

Zihnime en ufak bir dokunuş hissediyorum. Sorusuna cevap vermek için ani bir dürtü.

"Khuri," diye azarlıyorum onu, çünkü onun gücü zorlama. Onu uzun zaman önce ben eğitmişim. "Buna gerek yoktu."

Bir an sonra, hiçbir insanın duymayacağı kadar yüksek bir çığlık attı. Arkamızdaki ağaçlardan bir sığırcık sürüsü patlıyor. Aşağıdaki genç aile kuşları izler, mırıltılarına haykırır. Talis irkiliyor ve geri çekilmeye çalışıyor, çünkü o zavallı yaratık Cain'in ölmesine izin verdiğinde o da cezalandırılmıştı. Büyümle onu sabit tutuyorum. Başka tarafa bakmasına izin vermiyorum.

Khuri yere yığılır ve dehşet içinde pıhtılaşmış kan renginde ince zincirlerle tutturulmuş bileklerine bakar.

"Düşüşten sonra çoğunu yok ettim," diyorum zincirler hakkında. "Şehrimizde olmalarından hiç hoşlanmadım ama muhafız kaptanlarımız ısrar etti."

"Bağışla beni-lütfen-"

Khuri'nin ateşi titreyerek kül olduğunda, zincirleri çıkarıp bir çuvala koyuyorum ve ona sunuyorum. Kontrolsüzce titriyor, geri çekiliyor.

"Al bunu," dedim. "Talis güneyde bana katılacak. Senin farklı bir görevin var, Khuri."

Ona ne yapması gerektiğini açıklıyorum ve alevinin titreşiminde hiç şüphe yok. O dinlerken, keder beni sarıyor. Onu incitmek zorunda kaldığım için üzülüyorum.

Ona ve Talis'e gerçeği söyleyemediğim için üzülüyorum. Gerçek, biliyorum, onların katlanabileceği bir şey değil.

Onlar gittikten sonra terasın kenarına gidiyorum. Baba bir bez açıyor ve ailesine yemek dağıtmaya başlıyor.

Gülümsüyorum, uzun zaman önceki iki küçük alevi ve kraliçemin bana güldüğünü hatırlıyorum. *Onları şımartıyorsun, Meherya. Bu kadar çok tatlı onların ateşini söndürecek.*

Sonunda, elbette, insanlar ateşlerini aldılar, tuz, çelik ve yaz yağmuru ile ezdiler.

Mariner ailesine sırtımı dönüyorum ve bir hava akımıyla gökyüzüne doğru dönüyorum. Bir an sonra baba bağılıyor, çünkü karısı boğazını tutuyor, aniden nefes alamıyor. Hemen ardından çocukları da soluk soluğa kalıyor ve çığlıkları çığlıklara dönüşüyor.

Gardiyanlar gelecek. Çocuklara ve anneye hayat vermeye çalışacaklar. Ama hiçbir işe yaramayacak. Onlar gitti ve hiçbir şey onları geri getirmeyecek.

XV: Ruh Yakalayıcı

ALaia ve yoldaşları İmparatorluk'a doğru yola çıktıktan sonra günlerim sessiz geçti. Çok sessiz. Ölüm topraklarda kol geziyor. Delphinium'da yiyecek kıtlığı.

Wraithler Marinn'den kaçan Âlimleri öldürüyor. Efitler, Keris Veturia'nın istilasından önce Kabileleri zayıflatmak için onları yumuşatıyor.

Geçmem gereken hayaletler yüzünden uykularım kaçıyor olmalı.

Ancak Bekleme Yeri, içeri süzülen birkaç ruh dışında inatla boş kalmaya devam ediyor. Çıplak dalların hışırtısı ve kışın pıtırtiları Yaratıklar buranın sessizliği karşısında hiçbir şey. İşte bu sessizlikte, ağaçlarda hayalet ararken çürümeyi fark ediyorum.

Önce koku çarpıyor yüzüme. Çürüyen bir hayvanın ya da böceklerle bırakılmış bir meyvenin kokusu. Alacakaranlık Nehri'nin yakınındaki yaprak dökmeyen bir ağaçtan yayılıyor, o kadar geniş ki etrafını sarmak için parmak ucunda duran yirmi adam gerekir.

İlk bakışta devasa ağaç sağlıklı görünüyor. Ancak dallarının derinliklerinde, zengin bir yeşil olması gereken iğneler hastalıklı bir turuncudur. Tabanındaki toprak süngerimsi, ağacın köklerini açıkta bırakıyor.

Toprağa dokunmak için diz çöktüğümde, acı ruhumu yırtıyor. Ham ve aşındırıcı, üzerinde durduğum her pişmanlık, yaptığım her hata. Acının altında kabuslarımdaki açlık var. Beni kör edici bir beyazlıkla sarıyor. Geriye savruluyorum ve doğrulduğumda, vücudum hala titriyor olsa da bu his kayboluyor.

"Ne oluyor *lan*?" Nefes nefese kaldım ama beni duyacak kimse yoktu. Ağaca doğru sürünüyorum, toprağa dokunuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Yaprak dökmeyen ağacın etrafındaki toprak, Serra'nın batısındaki tuz çölleri kadar cansız. Küçük leşler, sırt üstü yatmış böcekler. Toplar halinde kıvrılmış örümcekler. Boynu kırılmış bir alakarga yavrusu.

Mauth'a seslenmeye zahmet etmedim. Cain'in anılarımı geri getirdiği günden beri konuşmadı.

Belki de anılar buna sebep olmuştur. Beni yiyip bitirdikleri gibi ormanı da yiyip bitiriyorlar. Ama günlerdir varlar ve bu çürüme yeni.

"Küçüğüm." Neredeyse yerimden fırlayacaktım ama bu sadece Wisp'ti.

"Bir kız ağaçlarda yürüyor." Wisp neden yerde olduğumu merak ediyormuş gibi başını eğiyor. "Batı sınırına yakın bir insan. Sence aşkımın nerede olduğunu biliyor mudur?"

"Bir kız mı?" Ayağa fırladım. "Ne kızı?"

"Saçları kara, gözleri altın. Kalbi ağır ve kadim bir ruhun yükü altında. Daha önce de buradaydı."

Laia. Bekleme Yeri'nin haritasına uzanıyorum ve onu hemen buluyorum, batıda parlayan bir nokta. Ormana yeni girmiş olmalı.

"Karinna," diyorum, ruhun izini bir kez daha kaybetmek istemeyerek.

"Beni burada bekler misin? Yakında döneceğim, konuşabiliriz."

Ama Karinna ağaçların arasında kaybolur, kendi kendine mırıldanır ve bir kez daha sevgilisini ararken kaybolur.

Batan güneşe doğru dönüyorum. Kızın varlığı Bekleme Yeri'nde neden çürüme olduğunu açıklayabilir. Ormana zarar veriyorsa, onu gitmeye ikna etmem gerekecek.

Onu bulduğumda gökyüzü yıldızlarla doluydu ve ağaçların tepeleri rüzgarda dans ediyordu. Ateş yakmış. Hiçbir hayalet onu izlemiyor ve yakınındaki ormanda hiçbir çürüme yok. Normal bir ormanda gezinen normal bir kız gibi görünüyor.

Bir anı beni ele geçirdi. Serran çölünde yağmur etrafımıza yağarken yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. Zehirlenmişim. Uzaklara sürüklenmemi engelleyen, sessizliğiyle beni gerçekliğe bağlayan Laia'ydı, yılmaz bir irade. *Benimle kal.* Ellerini yüzüme koydu. Nazik, serin ve güçlüydüler.

Burada hoş karşılanmıyorsun. Kelimeler dudaklarımda ama konuşmuyorum.

Onun yerine onu izliyorum. Belki de ona yeterince uzun süre bakarsam, Wisp'in bahsettiği o kadim ruhu göreceğim.

Ya da belki de sadece güzeldir ve ona bakmak, uzun süre karanlıkta kalmış bir odaya güneş ışığının girmesi gibi hissettirir.

Dur, Ruh Avcısı. Kendimi sallıyorum ve yüksek sesle yaklaşıyorum, böylece

onu korkutmak. Ama beni duyduğundan emin olduğumda bile başını kaldırıp bakmıyor. Saçları siyah bir başörtüsünün altında uzun bir örgü halinde toplanmış ve sabit bir şekilde kaynayan bir tencere suya bakıyor.

"Ne kadar süreceğini merak ediyordum." Tencereyi çıkarıp içine daha soğuk nehir suyu ekliyor. Sonra pelerininini çözüyor ve gömleğini çıkarmaya başlıyor.

Banyo yaptığını fark edene kadar şaşkınlık içindeyim ve boynum sıcak, arkamı dönüyorum.

"Serra'lı Laia," diyorum. "Wa'ya izinsiz girdin-"

"Göklere yemin ederim Elias, eğer bu cümleyi bitirirsen seni yere sererim.

Ve sen bundan hoşlanmazsın."

İçimde bir şeyler kıpırdıyor, vücudumun alt kısmında. Kafamın içinde sinsi bir ses beni "*Belki de yapardım*" demeye zorluyor.

"Benim adım Elias değil." "Benim için öyle."

Duyguları örtülü, ben de büyümle ona ulaşıyorum. Bir saniyeliğine onu hissedebiliyorum. Üzüntü, öfke, sevgi ve ... arzu. Sanki bir parçası beni itiyormuş gibi aniden silikleşiyor.

"Bunu bana yapma." Sesi öfkeyle titriyor. "Ben senin hayaletlerinden biri değilim."

"Ben sadece neden burada olduğunuzu anlamak istiyorum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, size verebilirim ve gidebilirsiniz."

"İstediğim şeyi bana veremezsin. En azından şimdilik."

"Beni arzuluyorsun," diyorum. Suyun sessiz şırıltısı kesiliyor. "Eğer bu yüzden buradaysan seni tatmin edebilirim. Bu yeterince kolay ve eğer gideceğin anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmaya hazırım."

"Beni tatmin etmek mi? Ne kadar nazıksın." Gülüyor ama sesi neşeli gelmiyor. "Arzu basittir. Barınma ya da ısınma ihtiyacı gibi. Ve olmayacak tatsız."

Yumuşak bir adım duyuyorum ve çok az soyunduğunu unutarak dönüyorum. Kıvrımlı, altın sarısı ve kalçalarının kabarıklığına doğru sivrilen tenini bir anlığına yakalıyorum. Saçlarını başının üstüne yığmış ve yüz ifadesi olağanüstü sakın.

Bakmamalıydım. Bakışlarımı daha az ilginç olan ağaç tepelerine yöneltiyorum.

"Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?" İnce parmağını kürek kemiklerimde gezdiriyor, sonra eli saçıma yerleşiyor ve yüzüme doğru geliyor. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni kendine çekiyor, dudaklarımız birbirine değmeden önce duruyor.

"Benim için, Elias, arzu basit değildir. Barınak değildir. Sıcaklık değildir. Işık vermeyen, sadece ısı veren, yıkıcı ve tüketen bir ateştir. Ne kadar uzun süre inkâr edersen, o kadar sıcak yanar. Barınağı unutursunuz. Sıcaklığı unutursunuz.

Sadece isteyip de sahip olamadığınız şeyler ve onları takip eden ıssızlık vardır."

Kirpiklerinin alışılmadık derecede uzun olduğunu fark ediyorum ama gözlerindeki soğukkanlı meydan okuma, neden dünyayı esir almadığını merak etmeme neden oluyor.

Ellerim çıplak beline gidiyor ve onu daha yakına çekiyorum. Ama bunu yapmak bir hataydı, çünkü teninin bu kadar yumuşak olmasını ya da vücudunun baskısının benimkinde basamaklı bir ısı dalgası uyandırmasını beklemiyordum.

"Bu bir evet mi?" *Evet de.* "Eğer seni tatmin edersem, gidecek misin?"

Gözlerinin altın rengi olduğunu biliyorum ama karanlıkta, yüzümü ararken neredeyse siyah görünüyorlar. O kadar sessiz iç çekiyor ki neredeyse kaçırıyordum.

"Boş ver." Geri çekiliyor ve üzüntüsünü hissetmek için Mauth'un büyüüne ihtiyacım yok. "Ne yaparsan yap Ruh Avcısı, bu beni tatmin etmeyecek.

Arkanızı dönün lütfen."

İstedigini yapıyorum, yine de hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Nedenini düşünmeme izin vermiyorum.

"Bu durumda, size buradan kadar eşlik edeceğim. Varlığınız hayaletleri rahatsız ediyor. Ve nehrin yakınında çürüme var."

"Hayalet falan yok Elias," diyor Laia. "Mükemmel bir iş çıkarıyorsun. Çürüme hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nehir yüzlerce mil uzakta ve ben Bekleme Yeri'ne daha bu öğleden sonra girdim. Eğer nehirde bir sorun varsa, suçluyu başka yerde aramanızı öneririm."

Yıkanmaya devam ederken lifinden su damlıyor ve sabununun kokusu bana doğru yayılıyor, yaz meyveleri gibi hafif ve şekerli. Eskiden bu kokuyu merak ederdim. Güney Sıradağları'nın çamurunda seyahat ettiğimizde, yıkanmak için tek ihtiyacımız olan şey günler öncesinden kalma yağmur suyuyken bile ona nasıl yapıştığını.

"Neden buradasın?" Merakım beni yeniyor. "Neden ormanda seyahat ediyorsun?"

"Kabilelere gitmem gerekiyor," diyor Laia. "Aish yakınlarındaki kamplara.

Birkaç gün Bekleme Yeri'nin yanında seyahat ettim ama ormanın İmparatorluk'tan daha güvenli olduğuna karar verdim. Keris'in devriyeleri

hala onu arıyor.
düşmanlar."

"Kabile toprakları yakında bir savaş bölgesi olacak. Ve senin ruhunu burada ağırlamak istemiyorum."

"Senin isteklerinin benim için pek önemi yok," diyor. "Her halükarda, Saif Kabilesi ve Nur Kabilesi orada. Mamie ve Afya Ara-Nur'u bulmam gerekiyor. Bakalım Nightbringer hakkında bir şeyler öğrenmeme yardımcı olabilecekler mi?"

"Burada oyalanamazsınız. Bu ormanda cinler dolaşıyor. Neler yapabildiklerini gördün."

"Ormanda tek başına yürüyen bir insanı hissetmeyeceklerini söylemiştin," diyor. "Ve hissetmediler de. En azından henüz. Şimdi arkanı dönebilirsin."

Bir gömlek giyiyor ve sırtına dökülen gevşek abanoz bukleler halindeki saçlarını çözüyor. Başka bir anı aklıma geliyor. Bir han, çok uzakta. Bir duvar. Bir yatak. Bacakları belimde sımsıkı. Teni pürüzsüz ve dudaklarımın altında yumuşacık ve onunla çalınmış bir andan daha fazlasını elde etmenin katıksız mutluluğu. Haklılık hissi, ev hissi.

Anıyı zihnimin gerisine itiyorum. "Seni güneye götürüyüm," diyorum. Onu sınırda, Duskan Denizi yakınlarında bırakabilirim. Eğer çürümeye o sebep oluyorsa, gittiğinde çürüme kaybolacaktır.

"Seninle rüzgârda yürümeyeceğim," diyor. "Ayrıca, seyahat ederken hayaletlerle konuşabileceğimi düşünmüştüm. Belki Gece'yi biliyorlardır-"

"Hayır." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Aniden nefesi kesildi. Ama sonra yüzü sertleşiyor ve boğazımda çelik hissediyorum.

"Bana dokunmayacaksın," diyor sessizce. "İznim olmadan beni bir yere götürmeyi aklından bile geçirmeyeceksin."

Biraz nefesi kesilmişti ama bıçağı sabit tutuyordu. Ona bunun işe yaramayacağını söylemedim. Eğer bıçağı bana sapsa, Mauth bedenimi iyileştirecekti.

"Eğer beni beladan uzak tutmayı çok istiyorsan," diyor, "benimle yürü. Eğer cinler gelirse, beni istediğin yere götürmen için sana izin veriyorum."

Mauth'un büyüü kıpırdanıyor, uyuşuk bir yılan kıpırdanıyor, uzaktaki bir tehdidi seziyor.

Onaylarcasına bir kez başımı salladım. *Beni istediğin yere götürmen için sana izin veriyorum.* Bana bakışları sabit. Yine de bir sıcaklık var. Kararlılığının altında yatan boğucu bir sıcaklık. Bana bakarken ne düşünüyor?

Böyle mi? Yapabilseydim onu nereye götürürdüm?

İçinde hapsolmuş ses cevap verir: *Huzurlu bir yer. Yukarıda yağmur davulları ve çıtırdayan bir ateş, yumuşak bir yatak ve ileride saatler ve saatler.*

O sese ve ona sırtımı döndüm.

"Yakında olacağım," dedim ona. "Beni aramaya gelmene gerek yok."
Sonra kendimi toparlamak için yeterince uzağa gidiyorum, o bana daha fazla hissettirmeden önce.

XVI: Kanlı Sıçrayan

B Delphinium'a ulaştığımızda ok yaram yeniden açılmıştı ve uyluğumdan aşağı serbestçe kan akıyordu. Acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Adamlar eski ahşap kapıları sürükleyerek açıyor ve başıma küçük bir çığ gibi taze kar yağıyor. İmparatorun yeni makamı olan köhne kalenin önünde attan indiğimde bacaklarım neredeyse kopacak gibi oluyor.

"Harper," diyorum. Kaşları çatık, elini bana doğru yarım uzatmış, ama onu kaleye doğru kışkırlıyorum. "Musa, Darin ve Tas'ın iyi yerleştiğinden emin ol. Ben Livia'yı bulmalıyım."

Gens Aquilla bayrağı, yeğenimin şahin ve çekiç bayrağı gibi kalenin dik eğimli çatısının tepesinde dalgalanıyor. Delphinium hiçbir zaman İmparatorluğun geri kalanı gibi. Antium'un kubbeleri ve sütunları ya da Serra'nın geniş meyve bahçelerinden yoksundur.

Bunun yerine, devasa Nevennes Sıradağları'nın içine sıkışmış, sazdan çatılar ve Arnavut kaldırımli yollardan oluşan bir şehirdir. Sakinleri sert ve gürültülüdür ve İmparatorluğun geri kalanından daha az sınıf kaygısı taşırlar. Birinci Taius beş yüz yıl önce burada doğmuş, o zamanlar burası bir ticaret merkezinden başka bir şey değilmiş.

Kürk ve balık satan tuzakçılar.

Basamakları çıkarken davul mesajlarını dinliyorum. *İkmal treni Estium'un kuzeyinde saldırıya uğradı, otuz ölü. Warlock Grímarr Strellium kışlası baskınında görüldü. Yetmiş ölü.*

Uzakta geçirdiğim zaman Keris ve yandaşlarını cesaretlendirdi. Güç dengesini geri almanın bir yolunu bulmalıyım.

Ön kapıdaki adamlar selam veriyor ve beni karşılamak için kaleden çıkan Faris'e doğru dönmeden önce onlara el sallıyorum. "The İmparator mu?" Ben de öyle dedim.

"İmparatoriçe Naibi ile büyüleyici dilekçeler." Aşağı bakar. "Shrike, merdivenlerde kanaman var."

"Bir çizik," diyorum ve Dex ya da Harper gibi beni endişeye boğmak yerine gözlerini devirdiğinde, beni anladığı için minnettar oluyorum. "İmparator bu kadar görünür olmamalı. Livia neden onunla birlikte dilekçe verenlerle görüşüyor?"

"Bunu onunla konuşabilirsin." Faris ellerini kaldırır. "Rallius'u ya da beni dinlemiyor. İnsanların imparatorlarını görmeleri gerektiğini söylüyor."

Tabii ki Livia böyle söyleyecek. Kaç tane suikast girişimini engellediğimizin farkında değil.

Dex, Faris'in arkasındaki koridorda, her zamanki Maske zırhı içinde, ancak Livia'nın kâhyası olduğunu gösteren mavi ve altın peleriniyle belirir.

"Güvenlik sorunlarımızın en küçüğü, Shrike," diyor. "İkmal trenlerine yapılan son saldırılar hakkında gürültü yapan bir düzine Pater var. İmparatoriçe Naibi bir saat içinde onlarla görüşecek ama sen -ve scim'in- orada olursan onu daha fazla dikkate alabilirler."

"Orada olacağım," dedim. Delphinium beş ay önce bizi kollarını açarak karşıladı. Buradaki insanlar da Bursiyerleri hoş karşıladı.

Ama sonra Livia Bilginleri serbest bıraktı. Komutan müttefiklerimiz ve yeğenim için suikastçılar gönderdi. Askerlere haftalardır ödeme yapılmadı. Keris, Argent Tepeleri'nin güneyindeki tüm yolları tuttuğu için açlığı önlemek için karne yapmaya başladık.

Ve daha fazla kötü haberim var.

Onu geçerken Faris arkamdan bakıyor. "Küçük okçun nerede?"

Kimden bahsettiğini biliyorum. Laia'nın grubumuzdan aniden ayrılması canımı yaktı. Bir yanım onun duygusallık eksikliğine saygı duyuyor. Bir görevi vardı. Yapması gerekeni yaptı.

Yine de en azından veda etmesini istedim.

"Küçük okçu mu? Senden daha iyi nişan alıyor, göt herif." Faris'in koluna yumruk attım, yüzünü buruşturdu. "Ve o daha cesur. Seni bir ok atarken görmedim.

kuşatmanın ortasında bir bebek. Hatırladığım kadarıyla bayılmamaya çalışıyordun. Dex, beni yakala."

Dex adımlarını benim gevşekliğime uyacak şekilde yavaşlatıyor. "Grımarr üç ikmal trenine daha saldırdı. Onları dingillerine kadar yaktı. Adamları her baskın sırasında bağırıklarını aynı şeyi bağırıyorlardı."

"*Ik tachk mort fid iniqant fi*. Bunu tercüme edecek birini buldun mu?" "Arkaik bir Karkaun dili," diyor Dex. "Üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Elimde

İyi haberlerim var: Amcam bir hafta içinde burada olacağına dair haber gönderdi. Bin adam getiriyor."

"Gökyüzüne şükürler olsun." Bu, sayımızı on binden biraz daha fazla artıracak ve bu da savaşı Bilginlerle birlikte. Alimlere karşı bir şey değil. Keris'in komuta ettiği yüz binlerce adam. Ama bana bir savaşı kazanmanın birçok yolu olduğunu öğreten oydu. Hepsi sayı üstünlüğüne dayanmıyor.

Dex, "Tayınları tekrar kesmek zorunda kalacağız," diye ekliyor.

"Gens Lenida bize tahıl, patates ve elma gönderiyor. rezervler," diyorum. "Onu karşılamak için bir muhafız müfrezesi gönderin. Bu sevkiyat bize zaman kazandıracaktır."

"Ne için zaman, Shrike?" Dex diyor ki. "Oyunumuz ne? Paters da sana aynı soruyu soracak. Cevap vermeye hazır mısın?"

Görünüşe göre yok. "Başka bir şey var mı?"

"Bilge konseyinden bir talep. Ve-" Sözlerini gözden geçiriyor.

"Ankaralılar bir elçi gönderdi. Eskort yok, at bile yok. Bu sabah birdenbire kapılarda beliriverdi. Öğlene kadar döneceğinizi ve sadece sizi göreceğini söyledi."

Babam uzun zaman önce Ankana'yı ziyaret etmişti. Babam döndüğünde bana, *bizim barbar olduğumuzu düşündüklerini* söyledi. *Bizden o kadar uzaklar ki, beni görmeyi kabul etmelerine şaşırdım.*

"İmparatoriçe Naibi de onu görene kadar bekleteyim mi?" Dex sorar.

Başımı sallıyorum. Livia'nın uğraşması gereken yeterince şey var.

"Onu benim odama gönderin. Derhal."

"Belki de önce bir doktor?" Dex'in kaşları topallamamla çatıldı. "Teğmen Silvius siz yokken Navium'dan geldi. Amcanla birlikte geldi. Jans." Dex bir an doktorun ismiyle oyalanıyor ve ben bir gülümsemeyi gizliyorum. En azından bu dünyada hâlâ biraz neşe var.

"Çabuk iyileşirim," diyorum. "Ama Silvius'a kalede bir oda verin. Hatırladığım kadarıyla Navium'da sınırlı malzemeyle idare ediyordu. Bu tür bir beceriye ihtiyacımız var. Ve bana şu çeviriyi getir. Karkaun geleneklerini ve ayinlerini araştır - bir savaş çılgılığında çok bir ilahiye benziyordu."

Ankaralı büyükelçi kapımı çaldığında, yolu yıkamış ve tören zırhımı giymiştim. Sığ yaralarımın çoğu iyileşmiş ve bacağımdaki deliğin kanaması durmuştu.

"Selamlar, Blood Shrike." Adam benim boyumda, koyu kahverengi tenli ve kıvrıkcık gri saçlı. En ufak bir aksan izi olmadan Serranice konuşuyor. Onun

Terlikli ayakları sessizce yürümesini sağlıyor ama gümüş hayvanlar ve çiçeklerle işlenmiş mavi tuniği eğilirken hışırdıyor.

"Ben Büyükelçi Remi E'twa." Silahı olmamasına rağmen, omuzlarının genişliğinde ve kararlı yürüyüşünde güç var. O bir savaşçı.

Kapıyı kapatırken, "Babana benziyorsun," diyor. "Onunla uzun zaman önce tanışmıştım. İyi bir adamdı. Yollarımıza açıktı. Ona ayrılık sözlerini öğrettim. *Emifal Firdaant*."

"Ne demek istiyorlar?" Ben soruyorum.

"Ölüm önce beni alsın." Yüz ifadem karşısında Remi gülümsüyor. "Babanın da kafası karışmıştı. Ama sonra karısından ve kızlarından bahsetti ve anladı. Ölümünden büyük üzüntü duydum."

Büyükelçiye oturma odamda bana katılmasını işaret ediyorum. "Halkınız uzun zamandır İmparatorluk'la ilişki kurmaktan kaçınıyor. Ne değişti?"

Büyükelçi açık sözlülüğüm karşısında şaşırılmış görünüyor, belki de şakalaşmaya alışkın.

"Köleliği yasakladınız, Blood Shrike," diyor. "Ulusumuzla yapılacak her türlü anlaşmanın bir şartı. Bunun böyle kalacağına yemin ederseniz, İmparator Zacharias ile Ankana arasında ticareti başlatmak ve bir anlaşma. İyi niyetimizin bir göstergesi olarak, bir düzine Ankaralı casus getirdim-"

Ordu mühendislerimiz var, diyeceğim neredeyse ama dilimi ısırıyorum. Tüm adamlarım arasında muhtemelen yarım düzine lağımca sayabilirim. Gerisi Keris'te.

"Ve taşınabilir trebüjler," diyor. "Antium'da sahip olduklarınızdan daha küçük ve daha hafif, ama aynı derecede güçlü. Önümüzdeki savaşlarda bunlara ihtiyacınız olacağına inanıyorum."

Küstahlığı beni sinirlendiriyor, ama elimde birkaç lağımca ve hiç trebuche olmadığını düşününce, kızgınlığımı yutuyorum. "Geleceği görüyorsun," diyorum. "Augurlar gibi."

"Hediyemiz çalıntı değil." Remi dikkat çekici bir şekilde tarafsızdır. "Uzun yıllar süren çalışmalardan sonra kazanıldı. Biz izlenimleri görürüz. Augurlar ayrıntıları görür."

"Bana baktığında ne görüyorsun?"

Sormak istediğim soru bu değil. Ama Dex bana Büyükelçi'nin burada olduğunu söylediği andan beri bilmek istediğim şey buydu.

"Şimdi sana baktığımda *Dil-Ewal'i* görüyorum," diyor. "İyileştiren kadın. Geleceğine baktığımda ise-" Duraklıyor ve omuz silkiyor. "Başka bir şey."

Ticaret anlaşmasına yumuşak bir geçiş yaparak ne istediğini ortaya koyuyor karşılığında ne istiyor? Ona tahıl satmayı kabul ediyorum. livestock-skies onları nereden alacağını biliyor ve ona kraliyetin scims satışını değerlendireceğini söylüyor, bu da onu tatmin ediyor gibi görünüyor. O gittikten sonra kapım çalındı.

Açtığımda kız kardeşimin başının garip bir açıyla eğilmiş olduğunu görüyorum. Zacharias bir tutam saçını tutmuş ve mutlu bir gayretle çekiyor.

"Hangi çılgınlık seni saçını açık bırakmaya itti?" Zak'in ayağını gıdıklıyorum ve o da Livia'yı bırakıp bir "ba!" sesiyle bana doğru atlıyor.

Livia konuşmak için çok genç olduğunu söylüyor. Ama bence kim olduğunu biliyor.

en çok onu seviyor. Onu kucağıma aldığımda saç örgüme uzanıyor ama onun yerine yüzümü tutmadan önce sadece hafifçe okşuyor.

"Hain çocuk." Kız kardeşim gülümsüyor. Zacharias bebekken olduğu kadar güzel, yumuşak kahverengi bukleleri ve bir çimdik isteyen yanakları var. Rengi Livia ve Marcus'unun karışımı, parlak bir altın-kahverengi ve Farrar ailesinin soluk sarı gözleriyle beni izliyor.

"Seni özledi." Livvy benim boşalttığım yere yerleşti. "Shrike Teyze ona sarılmadan doğru düzgün uyumayı reddetti. Ama ona senin çok önemli bir şey yapmaya gittiğini söyledim."

Onun nedimleri Merina ve Coralia Farrar'a bakıyorum. Onlar Marcus'un kuzenleri ve ona hiç benzemiyorlar. Kız kardeşimi ve Zacharias'ı şiddetli bir koruyuculukla seviyorlar ama devlet meselelerinde taraf olmaları gerekmiyor. Livia onları azlediyor ve ağırbaşlı Yüzbaşı Rallius ve diğer üç Maske eşliğinde İmparatoru benden alıyorlar.

Livia'ya Marinn'de olan her şeyi anlattıktan sonra heyecanla ayağa kalkıyor.

"Kumandanın kirli oyunlar oynayacağını biliyorduk," diyor. "Cin saldırıları Marinn'e diz çöktürmek içindi, tam da onun bir anlaşma talep ediyorum." Kız kardeşim odada volta atıyor. "Bazen tüm bunları terk etmek istiyorum. Zacharias'ı alıp uzaklara, kimsenin bizi tanımayacağı sıcak bir güney ülkesine gitmek istiyorum. Normal bir hayat yaşayabileceği bir yere."

"Halkının sana ihtiyacı var," diyorum. "Ve ona ihtiyaçları var. O bir Pleb ve bir Illustrian'ın çocuğu, bir Bilge tarafından bu dünyaya getirildi. O bir umut ve birlik sembolü, İmparatoriçe Naibi. İmparatorluğun ne olabileceğinin bir hatırlatıcısı."

"Tanrıya şükür sonunda yola geldin." Livia gülümsüyor. "Birkaç ay önce Bilginleri serbest bıraktığım için beni boğazlamak istemiştin."

"Ama yine de yaptın," diyorum. "Cesursun. Ve bilgesin. Sadece sabırlı da olmalısın."

Livia ve ben çok fazla örümcek ağına sahip ahşap kirişli bir yemek salonu olan taht odasına girdiğimizde, iki düzine Pater toplanmıştı. Amcam Jans Aquillus da orada ve ben içeri girdiğimde başını sallıyor. Livia ve benim yanımızda duracağına güvenebileceğimiz birkaç kişiden biri olacak.

Bir selam veriyorum ama Livia'nın konuşmasına izin vermek için bir elim maskemin üzerinde, geri çekiliyorum. Bininci kez maskemi diliyorum. Gümüş rengi bana kim olduğumu hatırlatıyordu. Neler yapabileceğimi. Diğer herkese de hatırlattı. Pater'lar çok sık unutuyor.

"Şarap, asker," diye seslenir Livia kapıdaki yardımcıya. O gözden kaybolur ve Pater Cassius homurdanır.

Uzun boylu, eğik omuzlu, gür gri saçlı ve soluk tenli bir adam. Cassius, "Onu bulması çok zor olacak," diyor.

"Savaşın bir yan ürünü Cassius," diyor Livia. "Bahçe partisi vermiyoruz."

"Hayır, değiliz." Pater Agrippa Mettias konuşur. Zeki, açık sözlü ve mükemmel bir savaşçıdır; tam bir Kuzeylidir. Her ne kadar sadece Yirmili yaşlarının sonunda, on altı yaşından beri Gens'e başarıyla rehberlik ediyor.

Koyu kahverengi teni ve yüksek elmacık kemikleriyle de son derece yakışıklı. Yaşlı Pater'lar onunla bu yüzden alay ediyor ama o aldırıyor gibi görünüyor. Kendine güveni onu daha çok sevmeme neden oluyor. O iyi bir müttefik. Onun desteğini kaybetmekten nefret ederim.

"Keris, Gens Mettia'nın güneydeki mülklerini ele geçirdi," diyor. "Beni hain ilan etti. Ailemin çoğu kaçtı ama kaçamayanların başı kesildi. İmparator'un kellesine karşılık ödül olarak benim topraklarımı teklif etti. Benim için de on bin mark daha."

Kanayan gökyüzü. Antium'dan Sadh'a kadar her suikastçı böyle bir ödül için buraya doğru yola çıkacaktır.

"Ailenin çektiği acılar için çok üzgünüm Pater," diyor Livia. Belki de hayal ediyorum, ama yüzü hafifçe yumuşuyor.

"Sadakatin bedeli budur, İmparatoriçe Naibi." Mettias, Pater Cassius'a ters ters bakar. "Başkaları ödemese bile ben ödemeye hazırım."

"Duyduk duymadık demeyin," diye mırıldanıyor Jans Amca, Paterlerin yarısı da ona katılıyor.

"Ama"-Mettias sert bakışlarını bana diyor-"bir plana ihtiyacımız var.

Keris

bizi yavaş yavaş yok ediyor. Kale arazisinde bir suikastçı bulundu.

bir hafta önce. Ve ziyaret ettiği her şehirde halk onu Imperator Invictus ilan etti."

Yumruğum scim'immin üzerinde sıklaşıyor. *Başkomutan*. Bu onursal bir Bir İmparatorluğun hükümdarı için unvan, ancak halk tarafından verildiğinde çok daha fazla ağırlık taşır. Taius İmparator ilan edilmeden önce, Savaşçı klanlar ona Imperator Invictus adını takmıştı. Kendisinden sonra oğulları taht için yarıştığında, ikinci doğan savaş alanındaki cesareti sayesinde unvanı ve tahtı kazandı.

"Nasıl?" Jans Amca odayı adımıyor. "Nasıl, halkımızı acı çekmeye ve ölmeye terk ettiğinde?"

"Güneydekiler Antium'da gerçekte ne olduğunu bilmiyorlar ya da bilmek istemiyorlar," diyor Livia. "Onlara Kabile topraklarından zenginlik ve köleler vaat ederken değil."

Yan kapı açılıyor ve ben şarap getiren yardımcıyı bekleyerek dönüyorum. Ama eşikte duran Faris'ti.

"Shrike." Faris o kadar solgun ki bir an için yaralanıp yaralanmadığını merak ediyorum. "Bir kelime."

Faris'in üçü Maske olan yarım müfrezeyle beklediği koridora çıkıyorum.

"Mutfaklarda bir şey oldu." Askerlere nöbet tutmalarını işaret eder ve aceleyle koridordan aşağı iner.

Eğer bir suikastçı içeri girdiyse, bir şeyleri kıracağım. Katil ölmüş olsa bile -ki ölmüş olmalı, yoksa zindanlara doğru yürüyor olurduk- başka bir gedik Paters'ın hoş göreceği bir şey değil.

Dört lejyoner bulaşıkhanenin girişini kuşatıyor. Yanlarında Livia'nın şarap için gönderdiği yardımcı var, yüzü çirkin bir yeşil.

"Çıkışlarda iki korumam daha var. Shrike ..." Faris ne yapacağını şaşırmış durumda ve ben de görmek üzere olduğum şeyden aniden emin olamıyorum. Kapıları iterek geçtim ve kısa süre durdum.

Çünkü bulduğum ölü bir suikastçı değil, hatta canlı bir suikastçı bile değil. Bu bir kan banyosu. Zavallı bir durgunluk havayı kaplıyor ve harap olmuş insanlara bakmama gerek yok.

Herkesin öldüğünü bilen cesetler. Yüzlerden biri tanıdık. Merina- Livia'nın nedimesi ve yeğenimin hemşiresi.

Faris arkamdan, "Merina İmparatoriçe Naibine çay getirmeye geldi," diyor. "Şarap için gönderdiğin yardımcı onları buldu."

Yumruklarımı sıktım. Bu mutfaklarda hem Plebler hem de Bilginler çalışırdı.

İyi anlaştıkları yerlerden biriydi. Hepsi de

Antium. Hepsi imparatora sadık.

Ve sadakatlerinin karşılığı buydu. "Suikastçı mı?"

"Kendini öldürdü." Faris arkamdaki duvara başıyla işaret ediyor. "Ama onu kimin gönderdiğini biliyoruz."

Dönüyorum. Taşların üzerine sıçrayan kan, beni aynı anda hem öfkeli eden hem de hasta eden bir sembol.

Tepesinde sivri bir taç olan bir *K*.

XVII: Laia

VV Alacakaranlık Ormanı'na sert bir yağmur yağıyor. Sık yapraklı ağaçlar beni rüzgarın en kötüsünden koruyor. Ancak beni korumuyorlar

Elias'ın soğuk yüzünden.

Beni bulduktan sonraki ilk gün, onun yanında yürümeye çalışıyorum, onunla konuşuyorum.

O kadar uzağa fırlıyor ki onu zar zor görebiliyorum. Günün geri kalanında yalnız yürüyorum, Darin'i, Musa'yı, Tas'ı, hatta Kan Turna Kuşu'nu bile özledim. Bir noktada Rehmat'a sesleniyorum, nihayet ona kökeni hakkında sorular sorabileceğimi düşünüyorum. Ama cevap vermiyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kurutulmuş hurma ve bazlamadan oluşan bir yemek çıkardığımda, Elias ortadan kayboluyor ve çeyrek saat sonra kıyılmış tavuk, kuru üzüm ve bademle doldurulmuş dumanı tüten bir çörekle geri dönüyor.

"Bunu sen mi çaldın?"

Omuz silkişine sinirleniyorum. "Bu birinin zor kazanılmış emeği, Elias." "Ruh Yakalayıcı, lütfen."

Bunu görmezden geliyorum. "Eğer çaldıysan yemeyeceğim."

"Yapmazsın, değil mi?" Bakışları kısa sürüyor ve benimle alay mı ediyor yoksa bir gözlem mi yapıyor anlayamıyorum. "Her zaman altın bir iz bırakırım," diyor kesin bir dille. "Fırıncıların kapılarını bu şekilde kilitleme olasılığı daha düşük."

Tam cevap vermek üzereydim ki omuzlarındaki sertliği fark ettim. Yumruklarını nasıl sıktığını.

Elias ve ben Akıncı Tüneği'nden kaçtıktan sonra Serran Sıradağları'ndan geçerken konuşmak istemiyordum çünkü ilk canımı almıştım; ikimizi de öldürmeye çalışan bir Kabile üyesini.

Elias o zamanlar bana karşı çok dikkatliydi. Benimle konuştu ama acele ettirmedi. Bana zaman tanıdı. Belki de onun akıllı Mauth'la bu kadar iç içeyken ben de aynısını yapmalıyım.

Ertesi gün ben konuşmuyorum ve o biraz rahatlıyor. Akşam, durduğumuzda, sessizliğimi bozuyorum.

"Anneni gördüm, biliyorsun," dedim ona. "Her zamanki gibi büyüleyici." Elindeki sopayla ateşi dürtüyor.

"Beni öldürmeye çalıştı," diye devam ediyorum. "Ama sonra *onun* efendisi ve *benim* eski sevgilim ortaya çıktı. Nightbringer, onu hatırlarsınız. Tam bir Keenan kıyafeti içindeydi. Kızıl saçlar, kahverengi gözler, o çiller . . ."

Elias'a gizlice bakıyorum. Ama çileden çıkaran kare çenesinin hafifçe gerilmesi dışında bir tepki vermiyor.

"Keris'i hiç annen olarak düşündün mü?" Ona soruyorum. "Yoksa o her zaman Komutan mı olacak? Bazı günler Cook ile annemin aynı kişi olduğuna inanamıyorum. Onu özlüyorum. Babamı ve Lis'i de."

Ailemden bahsetmek için can atıyorum, farkındayım. Üzüntümü biriyle paylaşmak için.

"Onları rüyamda görüyorum," diyorum. "Hep aynı kabus. Annem o şarkıyı söylüyor ve boyunlarının kırılma sesi-"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yükseliyor ve gecenin içinde eriyor. Bıraktığı boşluk uçsuz bucaksızdır, birine kalbini gösterdiğinde onu hiç görmek istemediğini fark etmenin kemirici yalnızlığı. Ertesi gün, o sessizdir. Ve bir sonraki.

Üç gün geçene kadar. Sonra on.

Güneşin altındaki her şeyden bahsediyorum, Rehmat'tan bile ve o hala hiçbir şey söylemiyor. Gökyüzü, ama hiç bu kadar inatçı bir adam tanımamıştım.

İki hafta sonra, erkenden kamp kurduk ve Elias ortadan kayboldu. Genellikle ayrıldığında rüzgârda yürür ve ben takip edemem. Ama bu sefer ormana doğru yürüyor ve onu bir açıklıkta, küçük bir kayayı başının üzerine kaldırıp sonra da yere çarparken buluyorum. Kaldırıyor, indiriyor.

"Sakin ol," dedim. "O zavallı taş sana ne yaptı?"

Garip ritüeline dalmış olmasına rağmen varlığıma şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Yardımcı oluyor-" Başıyla işaret ediyor ve taşı tekrar kaldırıyor. Bu sefer o bıraktığında ben üzerine oturuyorum.

"Bir evcil hayvana ihtiyacın var Elias," diyorum, "arkadaşlık için taşlara dönüyorsan." "Bir hayvana ihtiyacım yok." Eğildi, beni belimden yakaladı ve

Omzunun üzerinden beni.

Bağırıyorum. "Elias Veturius, sen-beni yere indirdin-"

Beni açıklığın kenarına bırakıyor -kibarca- ve kayasına geri dönüyor.

"Bir evcil hayvana ihtiyacın var." Biraz sığılaşan nefesimi sakinleştiriyorum ve düşünerek onun etrafında dönüyorum. "Kedi olmaz. Çok yalnız. Belki bir at, gerçi rüzgârda yürüdüğü için bir ata pek ihtiyacın olmaz. Bir

Ankanese zıplayan örümceği, belki? Ya da bir gelincik?"

"Gelincik mi?" Neredeyse gücenmiş görünüyor. "Bir köpek. Bir köpek iyi olur." "Küçük bir tane." Başımı sallıyorum. "Durmadan havlayan bir köpek olsun ki buna dikkat edin."

"Hayır, hayır, büyük bir tane" diyor, "Güçlü. Sadık. Belki bir Tiborum çoban köpeği ya da bir-"

Gerçek bir sohbe girdiğini fark ederek kısa kesiyor. Ona gülümsüyorum. Ama o bana zaferimin bedelini ödetiyor, bir rüzgâr yoluna giriyor ve hayaletlerle görüşmekle ilgili mırıldanarak ortadan kayboluyor.

"Neden?" Saatler sonra uyuyamadan ağaçlara doğru mırıldanıyorum.

"Neden ben önce intikam takıntılı bir ateş yaratığına, sonra da soylu bir aptala aşık olmak zorunda kal-"

Darin ve ben yaşayabilelim diye özgürlüğünden ve geleceğinden vazgeçti. Ettiği bir yemin yüzünden kendini sonsuza kadar tek başına zincirledi.

"Ne yapacağım ben?" Mırıldanıyorum. "Darin, sen olsan ne yapardın?" "Neden geceye soruyorsun, çocuk? Gece cevap vermeyecek."

Rehmat'ın sesi bir fısıltı, biçimi altınla sınırlandırılmış yetersiz bir gölge. "Seni hayal ettiğimi sanmıştım." Ona bir gülümseme sunuyorum, çünkü

Yaratığın varlığı yalnızlığımı hafifletiyor. "Nerelerdeydin?" "Önemsiz bir yerde. Kardeşinle konuşmak istiyorsun. Ama konuşmuyorsun. Neden?"

"Yüzlerce mil uzakta."

"Sen *kedim jadu*'sun. O da *Kedim Jadu*. Ve o senin kanın. Eğer onunla konuşmak istiyorsan, konuş onunla. Sakin ol. Ulaş."

"Nasıl-" Kendimi sormaktan alıkoydum ve düşündüm. Rehmat ortadan kaybolmam konusunda haklıydı. Belki bu konuda da haklıdır.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin, sessiz bir göl hayal ediyorum. Babam bunu

Bazen hastalar, göremediğimiz nedenlerle karınları ağrıyan çocuklar ya da günlerce uyuyamayan kadın ve erkekler. *Nefes alın. Bırakın hava sizi*

beslesin. Nefes verin. Korkularınızı dışarı atın.

Sessizliğe gömülüyorum. Sonra sesleniyorum, sesimin kilometrelerce öteye uzandığını hayal ediyorum.

"Darin. Orada mısın?"

İlk başta, sadece sessizlik var. Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım.
Sonra-

Laia mı?

"Evet!" Heyecandan neredeyse sıçrayacaktım. "Evet, benim."

Laia, bu da ne? Sen iyi misin?

"Ben iyiyim," diyorum. "Bekleme Yerindeyim."

Elias seninle mi? Hâlâ aptallık mı ediyor?

"O bir aptal değil!"

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Gerçekten sen olduğundan emin olmak istedim. İyi olduğuna emin misin? Sesin-

Rehmat öyle aniden beliriyor ki, parıltısı beni kör ediyor. "Fey yaratıkları! Batıdan yaklaşıyorlar. Seni duymuş olmalılar, Laia. Affet beni, onları hissetmedim. Silahlanın!"

Altın ışık görüldüğü kadar çabuk kayboluyor ve ben mürekkep gibi karanlıkta yapayalnız kalıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, hançerim hazır, nabzım hızla atıyor. Yakınlarda bir cırcır böceği cıvıldıyor ve rüzgâr dalların arasından fısıldıyor. Orman sessiz.

Ve sonra, bir anda, sessizlik. Ağaçların arasında izi sürülemeyecek kadar hızlı şekiller uçuşuyor. Cinler mi? Efitler?

Geceyi kendi avantajıma kullanmaya çalışarak geri çekiliyorum. *Karanlık bir düşman gibi hissettirebilir*, demişti bir keresinde Blood Shrike, beni göğüs göğüse dövüş konusunda eğitirken gözlerimi bağlamam için ısrar etmişti. *Onun yerine bir arkadaş olmasına izin ver.*

Gölgeler yaklaşıyor. Elias gökyüzünün neresinde? Tabii ki, o ve büyük yumrukları ve öldürücü tavrı gerçekten işe yarayabilecekken, burada değil.

Soğuk bir şey yanımdan geçip gidiyor ve sanki boynum saf karın içine gömülmüş gibi hissediyorum. Közleri havalandırmak için ateşin etrafında tekmeleyerek dolaşıyorum. Bir an için parlıyorlar, sonra sönüyorlar. Ama karanlıkta neyin saklandığını görmeden önce değil.

Wraithler.

Sakin olun. Elias ve ben bu şeylerle Serra'nın doğusundaki çölde savaştık. Kafalarını koparmak onları öldürür. Scim yerine menzili olmayan bir hançerim olması çok kötü.

Görünmezlik onları kandıramaz. Tek yapabileceğim kaçmak. Közleri hayaletlerin suratlarına doğru tekmeliyorum ve onlar çığlık atarken ben de bir açıklıktan ağaçlar. Onları arkamda, etrafımda hissediyorum ve hançerimle saldırıyorum. Geri çekiliyorlar ve benim birkaç santim, birkaç saniyem daha var.

Onları Nightbringer mı gönderdi? *Seni aptal, Laia. Öylece gitmene izin vereceğini mi sandın?*

Nefes alış verişlerim ve botlarımın altındaki çalıların çıtırtısı arasında bir dere sesi duyuyorum. Çoğu fey yaratığı sudan nefret eder. Sese doğru yırtınıyorum, ıslak kayaların üzerinde kayıyorum, ancak akıntının ortasındaiken, su dizlerimin üzerindeiken duruyorum.

"Dışarı ık, küçük kız." Hayaletler hep bir ağızdan konuşuyor, sanki Nevennes'den kopup gelen bir kış fırtınası sesini duyuruyormuş gibi yüksek ve boğuk bir sesle. "Dışarı ık ve sonunla tanış."

"Neden buraya gelmiyorsun?" Hırladım. "Siz pejmürde piçlerin banyoya ihtiyacı var."

Mavi yıldız ışığı ormandan çıkan gölgeleri keskin bir şekilde ortaya çıkartıyor. Önce bir düzine hayalet. Sonra iki düzine. Sonra elliden fazla, parçalanmış giysileri var olmayan bir rüzgârda dalgalanıyor.

Ormanda bana saldırabilirlerdi. Beni pusuya düşürebilirlerdi. Ama yapmadılar. Bu da beni canlı istedikleri anlamına geliyor.

Düşün! Wraithlerin burada olmasının bir nedeni var ve bu beni öldürmek değil.

Yüzsüzleş o zaman Laia. Ve umarım yanılmıyorsundur. Uyarı vermeden, suyun içinden onlara doğru koşuyorum.

Hareket etmelerini bekliyorum. Onun yerine beni yakaladılar ve sıkıştırdılar. *Kötü fikir, Laia. Çok kötü bir fikir.*

İmkansız bir soğuk içime işliyor ve çığlık atıyorum. Soğuk her şeyi tüketiyor ve bunun yavaş bir ölüm olacağından eminim, tıpkı bir tuğla gibi ve asla kaçamayacağınızı bilmek gibi.

Bedenim kasılıyor, görüşüm karanlık ve iç içe geçmiş uçsuz bucaksız bir denize kayıyor. Sonra Alacakaranlık Nehri'ne. Onu yukarıdan görüyorum, bir kuş gibi. Onu takip ediyorum

Bekleme Yeri'ne doğru yılan gibi kıvrılan bir yol. Ama ters giden bir şeyler var. Nehir kayboluyor, kenarları çürüyor. Ağaçların arasında dolanan hayaletler yok. Bunun yerine çığlıklar havada yankılanıyor ve suyun içinde yüzler var. Binlercesi kapana kısılmış. Hava ağırlaşıyor ve ben

dış ve sinirden oluşan bir girdapla karşı karşıya, müstehcen bir şekilde vahşı. Asla tatmin olmayan bir maw.

Ama bana sahip olmayacak. *Hayır! Hayır!* Gördüğüm görüntüler hâlâ kafatasımda yankılanıyor olsa da, bıağımla saldıracak kadar aklım var. gölgeler bana doğru uzanırken.

ığlıklarımı istiyorlar, fark ettim. Acımı istiyorlar.

"Onu alamazsınız," diye kükrüyorum onlara. "Onun yerine gazabımı alabilirsiniz.

Nefretim."

"Laia-" Elias'ın sesi sağımda bir yerden geliyor ve wraithler çıtırdayarak geri çekiliyorlar.

"O buraya ait değil, Ruh Avcısı," diyorlar. "O ölü değil." "Sen de öyle."

Elias'ın sözleri beni ürpertiyor, çünkü onlar Ruh Yakalayıcı'nın düz, soğuk sesiyle. Bir Maskenin. "Git buradan."

Büyüsünü topluyor, havanın etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Wraithler geri çekiliyor ve ben aralarından geçiyorum.

"Git, Elias!" Ona yaklaştığımda bağıriyorum. "Windwalk! Şimdi!" Kollarını bana doladı ve uzaklaştık.

İliklerime kadar işleyen soğuktan titriyorum ve sıcaklığını umutsuzca hissederek ona sarılıyorum. O kadar hızlı hareket ediyor ki hasta olmamak için gözlerimi kapatıyorum. Girdap kafamın içinde dönüp duruyor, sürekli yutuyor ve kendime güvende olduğumu söylemek zorunda kalıyorum.

Güvenli. Güvenli. Güvende. Bu kelimeyi Elias'ın kalp atışları eşliğinde söylüyorum. Ritmik gümbürtü, yeminine ve büyüüne rağmen ve mesafesi, o hala bir insan. Yavaşladığında, sesi ezberlemiş oluyorum.

Önce Duskan Denizi'nin kokusu havayı kesiyor, ardından dalgaların donuk uğultusu. Martılar sesleniyor ve doğuda güneş ağır bir bulut kümesini yakıp yok ediyor.

Yüzlerce mil yol kat ettik. Beni kendi bölgesinden çıkardıktan sonra istediğini aldı. Ağaçlardan kurtulur kurtulmaz beni serbest bıraktı. Dengemi sağlamaya çalışırken elimi bir ağaç gövdesine sürterek yere çakılıyorum.

"Wraithler çok uzakta." Elias kuzeybatıya, ölü otlarla kaplı bir tepenin üzerinde bir Savaş muhafız kulesinin yükseldiği yere bakıyor. "Ama seni takip edebilirler. Çabucak bir insan yerleşimine gidin. Hava tamamen aydınlandığında, güvenle seyahat edebilirsin. tekrar."

"Bir şey gördüm, Ruh Avcısı," diyorum. "Kayalıklarla dolu bir okyanus, bilmiyorum. Ve yüzlerle. Alacakaranlık Nehri'nin içinde hapsolmuş yüzler. O girdabı gördüm, beni ve seni yutmak istiyordu ve-"

"Ve diğer her şey." Elias bana bakıyor ve sevmeyi öğrendiğim o solgun gözler kararıyor. Anlaşılmaz bir duygu gözlerinde titreşiyor, onun kim olduğunun bir yankısı.

"Birlikte seyahat edebiliriz." Koluna dokundum ve o kıvılcımla başladı Aramıza giriyor. *O hâlâ insan. Hâlâ burada. "Fakirlerle, Kehannilerle konuşabiliriz. Sorabilirsin."*

Bakışlarındaki ürperti karşısında duruyorum. Onun insanlığına hitap etmeye çalışıyorum. Kendimi bir taş duvara da atabilirim. Beni hiç umursamıyor. O Bekleme Yeri'ni önemsiyor. Hayaletleri önemsiyor.

"Kaç hayaletin yanından geçtin Elias? Ne kadar çürüme gördün?"

Başını eğmiş, beni düşünüyor.

"Benim yüzümden değil," diyorum. "*Yanlıı giden* bir şeyler var. Ya bunu Nightbringer yapıyorsa? Siz kendinizi hayaletleri korumaya ve aktarmaya adadınız. Kabile *Fakirleri* de kendilerini ölümlere adanmışlardır. Çürümenin nereden geldiğini biliyor olabilirler."

Benimle kal, sanırım. Benimle kal ki sana eskiden kim olduğunu hatırlatabileyim.

"Bir atlı yaklaşıyor." Elias omzumun üzerinden bakıyor. Gökyüzü, dalgaların üzerindeki köpükleri görebileceğim kadar soluklaşıyor ve gözlerimi kısarak batı ufkuna doğru bakıyorum.

"Kabile halkı," diyorum. "Musa onlara geleceğini söylemiş. Ormanı gözetleyen gözcüleri olmalı."

"Kabileler değil. Başka biri." Elias bir adım geri çekildi. "Kafanın içindeki ses, Laia," diyor ve o zaman ona Rehmat'tan bahsettiğini hatırlıyorum. "Ona dikkat et. Bu tür yaratıklar asla göründükleri gibi değildirler."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Dinlediğini bilmiyordum."

Arkamdan nal sesleri geliyor. Çeyrek mil kuzeybatıda, bir tepenin üzerinde bir grup adam ve at beliriyor. Uzaktan bile, formlardan biri garip bir şekilde titriyor. Başını bana doğru sallıyor.

İki güneş gözü mesafeyi delip geçiyor, beni duvara yapışmış bir böcek gibi kısıtıyor.

"Elias," diye fısıldıyorum. "Elias, bu bir cin-"

Sessizlik. Ona dönüyorum, bizi uzaklaştırmasını istemek için. Ama ağaçları tararken midem bulanıyor. O gitmişti.

XVIII: Ruh Yakalayıcı

Cin korusundaki ölü porsuk ağacı hayal kırıklığının yükünü taşıyor, zinciri tekrar tekrar vurdukça gövdesi gıcırıyor. Kıza bir şey olmaz. O hızlı ve zeki. Büyüye sahip.

Hayatta kalacak.

O "kız" değil. O Laia. Ve eğer ölürse, bu senin lanet olası hatan olur.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, ağaca özellikle vahşi bir darbe indirerek. Yakındaki bir karga ciyaklıyor ve berrak kış gökyüzüne doğru uçuyor.

Sen bir aptalsın, diye tıslıyor ses, Laia'yı Bekleme Yeri'nin kenarında bıraktığımdan beri geçen hafta olduğu gibi benimle alay ediyor.

Yorgunluğum iliklerime kadar işliyor, kâbuslarla bölünmüş bir uykunun ve onun tarafından tüketilmiş uyanık düşüncelerin bir ürünü. Zinciri kaldırıyorum, bedenim devam edemeyeceğini haykırdığında beni ele geçiren o tatlı unutkanlığı arıyorum.

Oblivion gerçekleşmiyor. Cain'in söz verdiği gibi, Laia aklımda kalacak. Anlattığı her hikaye. Wraithlerden kaçarken titreyen bedeni. *Fakirleri* onunla birlikte görmem için beni ikna etmeye çalışırken eli koluma değdi.

Ve onun soruları. *Kaç tane hayaletle karşılaştın Elias?* O gittiğinden beri, Bekleme Yeri'ni ruhlar için taradım, birkaç gün içinde sadece yarım düzine ruhla karşılaştım. *Bir terslik var.*

Alçak, hayvani bir inilti duyuyorum ve döndüğümde cin korusunun kenarında ölüm kokan ve ellerini ovuşturan bir ruh görüyorum. Hemen ona doğru ilerledim. Mauth'un büyüğü onun hafızasına girmemi sağlıyor ve adil bir altın sahilinde bir gemi filosu görüyorum. Keris Veturia'nın mührünü taşıyan istilacılar.

Sadh'in gümüş kubbeleri ve ince beyaz kuleleri yanıyor ve yıkılıyor. İnsanları kaçıyor ve ölüyor.

Sadhaca konuşan ruh bana hikâyesini bölük pörçük anlatıyor ve ben de onu yavaşça nehre doğru götürüyorum. Ona odaklanmak zihnimi sakinleştiriyor. Bu

Amacım. Geceler boyu süren tekinsiz musallatlar değil. Bir kızın ormanı geçmesine yardım etmek değil. Bir *Fakir*'le konuşmak değil.

"Çocuklarım," diyor hayalet. "Neredeler?"

"Onları bırakıyor," diyorum ona. "En yakın yerleşim yerine giden yolu bulacaklardır. Onlar için korkmayın."

"Gördüler mi?" Ruh bir kabile kadınına ait ve kara gözlerini bana çeviriyor. "Fırtına mı?"

"Bana şu fırtınadan bahset," diyorum. "Korkunu serbest bırak."

Hayalet titriyor. Acısına çok sıkı tutunuyor. İzin veriyorum Sihir onun etrafında duman gibi kıvrılıyor ve acısını ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama o bunun peşini bırakmayacak.

"Uçsuz bucaksızdı. Ve aç. Beni yutmak istiyordu."

"Bunu ne zaman gördün?" Eğer fırtınayı görmüşse, Karinna dışında bundan bahseden ilk hayalet o olacak. Boynum karıncalanıyor. "Nerede?"

"Nightbringer benim için geldiğinde. Tırpanını kaldırdı. Bizim *Kehanni*, bir cinin gözlerine bakarsan geleceğini görürsün derdi, ben de bakmamaya çalıştım. Ama elimde değildi. Karşı tarafa geçtiğimde başıma gelecek olan bu mu? Yutulacak mıyım?"

"Hayır," dedim. "Öyle değil." Ama inanarak konuşmuyorum. Daha önce hayaletlerin daha iyi bir yere gittiğini içten içe biliyordum. Şimdi o kadar emin değilim.

"Bir şey diğer ruhları aldı," diyor hayalet. "Ama ben kaçtım. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Nedenini de bilmiyorum."

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok." Buna inanmak için kendimi zorluyorum, çünkü ben inanmazsam o nasıl inanacak? "Diğer taraf seni bekliyor ve onunla birlikte huzur da."

Sonunda gider ve bir sonraki hayalet ortaya çıktığında, o da Sadh'ın istilasından gelmektedir. "Gitmek istemiyorum," diye bağırır. "Lütfen, beni bekliyor. Beni yiyip bitirecek!"

Önümüzdeki üç gün boyunca, buradan geçen her hayalet girdaptan bahsedecek. Daha fazla ruh bekliyorum, çünkü Keris Veturia'nın esir almadığı açık. Ama zaten Kabile hayaletleri Bekleme Yeri'nde her zaman nadir görülmüştür. *Fakirleri* onları genellikle Ruh Yakalayıcı'nın müdahalesi olmadan geçirir.

Ormana giren hayaletlerle başa çıkmak giderek daha da zorlaşıyor. Günden güne aynı hikâyeyi duyuyorum. Tutuyorum ve özenle

aynı dehşeti yaşıyorum. İçimi bir sıkıntı kaplıyor - ruhları geçirerek korkunç bir haksızlık yaptığımı düşünüyorum.

Sonra, Nightbringer'ın her zamanki kurbanlarından çok daha genç bir çocuğun yanından geçtikten sonra, zihnimi endişelerden arındırmak için Alacakaranlık Nehri'nde yüzmeye gidiyorum.

Ve çürümenin yayıldığını görüyorum.

Eskisinden daha kötü kokuyor, bir savaş sonrası gibi. Düzinelerce ağacın gövdesi çürümekten ufalanmış. Toprak sanki kavrulmuş gibi çiğ ve tütüyor ve ölü balıklar nehrin kıyısı boyunca kokuşmuş bir şekilde uzanıyor. Nehir suyunun tadına bakıyorum ve neredeyse aynı anda tükürüyorum. Güçlü bir ölüm kokusu var.

Laia haklıydı. Bekleme Yeri'nde derinden yanlış giden bir şeyler var. Ve ben bunu daha fazla görmezden gelemem.

XIX: Kanlı Sıçrayan

Vutfaklardaki katliam haberinin dışarı sızmasını engellemeye çalışıyorlar. Ama bu imkansızdır. Bir hafta içinde haberler tüm Delphinium'a yayılır.

"Eğer mutfaklara ulaşabiliyorsa, herkese ulaşabilir." Pater Cassius taht odasını adımlıyor. Kar yağışı çatıyı dövüyor ve erken olmasına rağmen

Öğleden sonra, fırtına bulutları o kadar yoğun ki sanki gece çökmüş gibi görünüyor. Sabaha kadar kar yağacak. Kokusunu alabiliyorum.

Bir düzine adam Cassius'u onaylarcasına başını sallıyor ya da homurdanıyor - danışma konseyimizin neredeyse yarısı. Musa ve Darin, Bilginleri temsil etmek için buradalar, Bir bakışta değiş tokuş.

"Henüz İmparator'a ulaşmadı." Livia taht olarak kullanılan süslü koltukta doğruldu. "Yakınından bile geçmedi."

"Çünkü Kabile topraklarındaki kampanyası yüzünden dikkati dağılmış durumda," diyor Cassius. "Bir ateşkes düşünmeliyiz. Merhamet dileyin."

"Komutandan af falan çıkmayacak," diyorum. "Onunla on dört yıl boyunca eğitim gördüm. O merhametten anlamaz. Eğer teslim olursak, ölürüz."

"Antium'a ne yaptığını hatırlamıyor musun?" Şimdiye kadar sessiz olan Darin, Cassius'a bakıyor. "Binlerce insanınız katledildi. Benimkilerden de binlercesi."

"Sessiz ol, Bilgin! O aptal Spiro Teluman seni eğitti diye-"

"Onun adını anma." Darin'in sesindeki çelik bana annesini hatırlatıyor. "Spiro Teluman senin on katın bir adamdı. Sessizliğe gelince, artık sessiz kalmayacağız. Biz olmadan İmparatorluğu Keris'ten geri almayı umamazsın. Bilginlere ihtiyacın var, Pater. Bunu aklında tut."

Babam gibi bir diplomat olan Cyrus Laurentius devreye girdi. "Keris, Antium'a Karkaun'lara ihanet etti. Asıl düşman o Cassius. Sadece gökyüzü bilir

halkımız ne acılar çekiyor."

"Peki biz onlara yardım etmek için ne yaptık?" Pater Cassius bana ters ters bakıyor. Tartışma şiddetlenirken onun kınaması kafamın içinde çınlıyor. Odanın etrafında dönüyorum,

Paters'ı görmezden gelerek. *Peki biz onlara yardım etmek için ne yaptık?*

Zacharias tahta geçmeli. Ama o gücü olmayan bir çocuktur ve bir Savaşçı'nın güçten daha fazla saygı duyduğu bir şey yoktur. Keris kendininkini bir kılıç gibi kullanıyor. Bu yüzden sadece İmparatoriçe olarak değil, Imperator Invictus olarak selamlanmakta ısrar ediyor. Kabile topraklarını fethetmeye ve yağmalamaya kafayı takmasının nedeni de bu.

Bizim de aynı şekilde yankılanacak bir zafere ihtiyacımız var. Sadece İmparatorluğun Patronlarına değil, halkımıza da bir güç mesajı gönderecek bir zafere.

"Blood Shrike," diye mırıldanıyor Harper omzumdan. "Ne düşünüyorsun?"

Ona odadakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle cevap veriyorum. "Pater Cassius bir konuda haklı. Antium'daki vatandaşlarımız uzun zamandır kurtuluşu bekliyorlar. yeterli."

"Delphinium'u tutmaya ancak yetecek kadar adamımız varken Karkaun ordusuyla nasıl başa çıkacağız?" Pater Cassius soruyor. "Savaş teorisi okuduğunu sanıyordum, Shrike."

"Elimizdeki orduyu kullanmıyoruz. Şehirdekileri askere alıyoruz. Antium'da elli bin Karkaun var." Ben konuşurken bir görev şekli ortaya çıkıyor. "Bunun dört katından fazla bir nüfusu bastırmak için. Birçok kadın ve çocuk hâlâ hayatta. Halkımızı tanıyorum Paters. Eğer hatırlatabilirsek Yalnız olmadıklarını anlarırsa ayaklanacaklar. Ve eğer şehri geri alırsak, Keris'in müttefiklerine gücümüzü gösterebilir ve onları kendi tarafımıza çekebiliriz."

Şu ana kadar olanları ateşin yanından izleyen Pater Mettias bana şüpheyle bakıyor. "Kadınlar bu adamlara karşı nasıl savaşabilir? Canavarlar mı? Onları nasıl silahlandıracaksınız?"

"Shrike'ın bir kadın olduğunu unuttun mu Mettias?" Livia genç Pater'ı kıpırdanmasına neden olacak kadar sert bir ifadeyle inceledi. "Bizi eski önyargılarla sıkma. Sen bundan daha iyi bir adamsın."

"Şehirde gizlenmiş silah zulalarımız var." Dex'e bakıyorum, o da başını sallıyor. "Casuslarımız bize Grímarr'ın adamlarının hepsini keşfetmediğini söylüyor. Ve Darin burada Serric çeliği yapabilir."

Kapıdaki bir itiş kakış hepimizi aynı anda döndürdü. Bir muhafız uçarak odaya giriyor ve scim scim'e karşı çalışıyor. Pater'lar önümüzde saf

tutarken Livia'yı tutup tahtın yanına itiyorum.

"Sakın bana kimliğimi sana kanıtlamam gerektiğini söyleme evlat," diye bir ses yükseldi. "Senin köpek baban daha annenle göz göze gelmeden önce ben Karkaun parmak kemiklerini kolye niyetine takıyordum."

Uzun boylu, geniş omuzlu bir figür taht odasına girdi ve ben Silahımı bırak. Zırhı pırıl pırıl parlıyor, saçının tek bir teli bile yerinde değil ve sanki aylarca süren bir yolculuktan değil de askeri bir teftiştten yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Selamlar, Shrike." Quin Veturius bana doğru yürüyor ve diğer Pater'lere buyurgan bir şekilde başını sallıyor. "Kızımdan müttefik çalmakla ilgili duyduğum şey de ne?"

""

Paters planıma şüpheyile yaklaşıyor. Ama sonunda onlara başka seçenek bırakmadım. Başkenti bir günde geri alamayız. Ama bu görev ilk adım. İnsanların onları unutmadığımızı bilmelerini sağlayacaktır. Savaşmaya hazır olmaları gerektiğini.

Toplantı odasından çıktığımda Harper da beni takip ediyor ve kalabalık koridorlardan geçip odama doğru ilerlerken bana ayak uydurmak için koşuyor.

"Bana Antium'dan casus raporlarını getirin," diyorum. "Ve şehirdeki adamlarımıza haber verin. Üç gün içinde ayrılıyorum."

"Nevennes üzerinden mi gideceğiz?" Harper soruyor. "Yoksa Argent Tepeleri'nden mi?" "Nevennes. Küçük bir kuvvet. Çok küçük. Bana iki adam bul.

En iyisi. Ve Musa'yı al-"

"Ben zaten buradayım, Shrike." Uzun boylu Bilgin bizi dışarı kadar takip etti. "Sizinle biraz konuşmam gerekiyordu." Genellikle herkese gülüyormuş gibi görünen yakışıklı yüzü gergin ve tuhaftı. "Marinn'e göz kulak olmaları için bir grup wight gönderdim," diyor. "Geri dönmediler. Bir tanesi bile."

"Şey, bu uzun bir yolculuk-" diye başlar Harper ama Musa başını sallar.

"O yolculuğu bir günde yapabilirler. Dikkatleri dağılırsa iki günde. İmparatorluğa vardığımız anda onları gönderdi. Haftalar önce. Krallıkta casusların var mı, Shrike?"

"Birkaç tane," diyorum. "Ama sessiz kaldılar. Dex'e kontrol etmesini söyleyeceğim. Sana bazı cevaplar bulacağız. Bu arada, seni Antium'da kullanabilirim."

Kaşlarını kaldırarak benimle Harper'ın arasına bakıyor. "Bunun için bir saniyen yok mu?"

"Harper İmparatoriçe Naibini korumak için burada kalacak." Harper'ın sertleşen duruşunu görmezden geliyorum, inançsızlığı yüzünden okunuyor. "Bilginler görevde temsil edilmeli. Laia senin kılıç kullanmada becerikli olduğunu söylüyor. Ve küçük arkadaşların da yardımcı olabilir."

Musa başını sallayarak onaylıyor ve onu duymazdan gelir gelmez Harper bana dönüyor. "Benim yerim Blood Shrike'ın yanı-"

"Buradaki durum çok tehlikeli, Harper." Hızlı adımlarla ilerlemeye devam ediyorum, avludan geçip odama giden loş taş salona giriyorum. Bir an bile erken değil. Ondan uzaklaşmam gerek. Çok yakınım. Çok öfkeli. Ben duygusuz Harper'ı severim. Soğuk Harper.

Ateşli Harper - bana onun için değerliydim gibi bakan Harper - işte kaçınmam gereken Harper bu.

"İmparatorluktaki en önemli iki kişiyi koruyacak güvendiğim birine ihtiyacım var."

"Dex'e güveniyorsun. Quin'e güveniyorsun. Faris'e güveniyorsun."

"Dex de kalacak. İmparatoriçe Naibi'nin kâhyaya ihtiyacı var. Ama Faris benimle gelecek. Onun kas gücüne ihtiyacım var. Quin de bize eşlik etmekte ısrar edecek."

Harper bana o kadar yaklaşıyor ki durmak zorunda kalıyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum ama kimse yok. Olsa bile umursayacağından şüpheliyim. Çenesini sıkmış ve öfkeli, kontrolü elinde tutmak için savaşıyor.

Bininci kez maskemi geri istiyorum. Onun varlığı Harper'la yüzleşmeyi çok daha kolay hale getirebilirdi.

"Neden gelmemi istemiyorsun, Blood Shrike?" Sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve karanlık. Yeşil gözleriyle karşılaştığımda, hayal kırıklığıyla parlıyorlar, evet, ama daha derin bir şey içimde bir akor oluşturuyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve o da başını sallıyor.

"Sen Blood Shrike'sın," diyor. "Ve ben seni korumaya yeminliyim."

"Seni başka bir yere atayacağım," diyorum ama sözlerim hiçbir şey ifade etmiyor

inanç gibi. İkimiz de kimseye onun kadar güvenmediğimi biliyoruz. "Buna ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Shrike." Öfkesine rağmen çok dikkatli bir şekilde elini kolumda gezdiriyor. "Senden bunu istemeni istiyorum."

Ortadan kaybolmanı istiyorum. Hiç gitmemeni. Seninle hiç tanışmamış

ya da seni hiç hissetmemiş olmalıyım. Sen. Seni. Sen. Sen. Sana ihtiyacım var.

"Burada kalmama ihtiyacım var," diyorum. "Kız kardeşimi ve İmparatoru hayatta tut."

Kapıma geri dönüp içeri giriyorum, sonra da yüzüne kapatıyorum. Uzun bir süre donup kalıyorum, öylece bakıyorum. Diğer tarafta öylece duruyordu. Belki onun da kalbi benimki gibi güm güm atıyor. Belki elleri benimkiler gibi titriyordur.

Ya da belki de sonunda onu sonsuza dek uzaklaştırdım. Hangisini tercih edeceğimi biliyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

On gün sonra Antium'a girdiğimde burayı harap bir şehir olarak buldum. Gördüğüm manzaradan anlıyorum - paramparça sokak lambaları ve havada asılı duran ateş dumanı her şeyin üzerinde. Bunu sesinden anlıyorum - ara sıra çığlıklarla noktalanan korku dolu bir sessizlik. Ve kokusundan anlıyorum. Çürük, çöp ve yanan et.

Ama burası hâlâ benim şehrim. Karkaunlar sokakları kirletebilir ama o devasa granit duvarları yıkamazlar. Öfkelenebilir, öldürebilir ve işkence edebilirler ama halkımı ezemezler.

Quin, Musa, Faris ve ben eski bir pazarın yıkıntıları arasına çömelmişiz; ipekler, kaplar ve çantalar sanki bir kasırga geçmiş gibi etrafa saçılmış. Ay tepemizde parlıyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. Normal şartlar altında, bu kadar parlak bir gecede asla bir suikast görevi yürütmezdim.

Ama bu bekleyemez. Grímarr, Keris'in en güçlü müttefiklerinden biri. Bu şehirdeki umutsuzluğun arkasındaki canavar o. O ölmeli.

Arkamızda Harper'ın bize eşlik etmesi için seçtiği Maskeler var. Ilean Equitius benden on yaş büyük ve eski dostum Tristas'ın kuzeni, Gökyüzü ruhuna huzur versin. Septimus Atrius, Dex'in Gens'inden ve Musa'nın yaşlarında. İki de gördükleri karşısında gözlerini bile kıpırdatmadı. İki de Karkaun kuşatmasından sağ çıktı. Bu gece başarısız olursak bedelinin ne olacağını biliyorlar.

Onlara emir vermek zorunda değilim. Quin'in ısrarla üzerinde durduğu yedek planlarla birlikte planı buraya gelene kadar geçen bir hafta içinde yüzlerce kez gözden geçirdik.

Şehrin derinliklerinde bir çan iki kez çalar.

Quin, Ilean ve Musa ayağa kalktı. Yaşlı adam bana döndü. "Beşinci zil," diyor ve sonra üçü ortadan kayboluyor, Faris, Septimus ve beni beklemek

üzere bırakıyorlar.
Ve bekle.

Ya muhafızları temizleyemezlerse? Ya ihanete uğrarsak? Şehirde çok az kaynağımız var. Onlara güvenmek bir risk. Planımızı ele vermeleri için işkence görmüş olabilirler. Ya da Quin, Ilean ve Musa bunalmış olabilir. Zihnimde her senaryo bir öncekinden daha kötü, ta ki parmak eklemlerim bembeyaz, scim'imın kabzasını tutana kadar.

"Bu Quin Veturius, Shrike," diye fısıldıyor Faris. "O yaşlı piç hepimizden daha uzun yaşayacak. Onun yanımızda olması neredeyse Elias'ın geri dönmesi gibi bir şey."

Pazarın ötesindeki sokaktan bir peçeli baykuş ötüyor. İşaret. Faris ve Septimus beni Antium'un Mercator Mahallesi'nden kırmızı ışıklı bölgesine kadar takip ediyor.

Burada, sokaklar şehirdeki tek yaşam belirtilerinden bazılarını sunuyor. "Dinsizlere" duydukları tüm nefrete rağmen, Karkaun domuzları hala fahişelerini istiyor.

Grímarr da farklı değil. Antium'daki en iyi genelevlerden birini işleten casusumuz Madam Heera, şifreli mesajlarında bize bunu söyledi. Grímarr'ın şehirde bulunduğu aylar içinde, kızlarından altısını öldürmüş.

Onları Taius Meydanı'nda yavaşça öldürüyor. Herkesin görebilmesi için dolunay olan geceleri seçer. Her haneden bir kişi katılmalıdır, yoksa tüm hane bedelini öder.

Genelevlerden gelen seslere dişlerimi sıkıyorum ve hızla ilerliyorum. Gecenin serin rüzgârı ayak seslerimizi bastırıyor. Çok geçmeden Madam Heera'nın sokağının karşısında duruyoruz. Karkaun muhafızlarından geriye kaldırımlardaki birkaç kan lekesinden başka bir şey kalmamış.

Genelev loş bir şekilde aydınlatılmış. Üstteki bir pencere açık duruyor. İçeride biri ağlıyor. Sesin altında sadece Karkaunlar'a ait olabilecek ürkütücü bir ilahi yatıyor.

Faris, Septimus ve ben sokağın karşısına geçip binanın yan tarafına, kilidi açık olması gereken bir pencereye doğru ilerliyoruz.

Bıçağımı pervazın altına sokup yukarı kaldırıyorum. Pencere yerinden oynamıyor.

Yukarıdaki ilahiler yoğunlaşıyor, kollarımdaki tüyleri diken diken eden alçak bir uğultu.

"Ik tachk mort fid iniqant fi. Ik tachk mort fid iniqant fi." Dex, Karkaunların tüyler ürpertici kan ayinleri hakkında çok fazla şey paylaşmasına rağmen hiçbir zaman bir çeviri bulamadı.

"Camı kır," diye fısıldar Faris. "Başka seçeneğimiz yok, Shrike."

Başımı sallıyorum ve uzun süre üçüncü zilin çalmasını bekliyorum. Çaldığında, elimi pelerime sarıyorum ve pencereyi yumrukluyorum.

Camın kırılması, çan sesleri de dahil olmak üzere duyduğum en yüksek ses. Bir uyarı çığığı bekliyorum ama gelmiyor. Tek ses o cehennem ilahisi.

Kimsenin bizi duymadığından emin olduğumda, pencereden içeri süzölüp duvarlarında lekeler ve sarkık bir yatak olan kirli bir odaya giriyorum.

Faris ve Septimus'a "Gelin" diye sesleniyorum ama pencere onlar için çok küçük.

"Arka kapı," diye fısıldadım. "Kilidi açacağım."

"Shrike," diye tıslıyor Faris. "Plan bu değildi."

Ama ben çoktan odayı geçip koridora çıktım ve karanlık koridorda ilerlemeye başladım. Faris ve Septimus'un kullanacağı kapının kilidini açıyorum ve çöplerle dolu bir merdiveni geçiyorum.

"Sh-Shrike."

Fısıltıyla sığıyorum ve merdiven boşluğunun kenarına yaslanmış bir figür görmek için karanlığı tarıyorum. Heera. Elleri iki yanında gevşek bir şekilde duruyor, her biri sıvı dolu bir kasenin içinde.

Karkaun'ların ayinleri için kan.

Anında onun yanında oldum. "Sorun yok, Heera." Arkama bakıyorum, sinirlerim bir uyarı çığığı atıyor. O evin hanımefendisi, kadın Onlar için zevklerini temin edebilecek biri. Karkaunlar, onun ya da bedeninin bir mesaj olmasını istemedikleri sürece onu öldürmezlerdi.

"O biliyor, Shrike," diye fısıldıyor Heera. "Grímarr. Onu öldürmeye geldiğini biliyor. Seni istiyor. Kanını istiyor. Kemiklerini. Bekliyor-" Daha fazlasını söylese de duymuyorum. Sağımda, kapalı bir kapının arkasından, bir tahta gıcırıyor.

Sonra kapı patlayarak açılır ve bir Karkaun ordusu dışarı dökölür.

XX: Laia

Kukuletalı ve pelerinli bir cin, ama onun Nightbringer olmadığını söyleyebilirim.

Yaratığın etrafındaki hava kıvrılmaz ya da bükülmez. Onunla birlikte yolculuk eden insanlar korkup kaçmıyor.

Zihnim koşturuyor. Hiçbir şey görüş alanlarını kapatmıyor ve güneş arkamdaki denizden yükseliyor. Bir alarm çığılığı beni gördüklerini doğruluyor. Beni nasıl bulduklarını sadece gökyüzü biliyor.

Rehmet'in sesi yanımdan geliyor, ama yaratık kendini göstermiyor. "Neden orada ay çarpmış bir dişi gibi duruyorsun, çocuk?" diye soruyor. "Eğer seni yakalarlarsa, öldürürler."

"Yay menzilindegiler. Ölmemi isteselerdi beni vururlardı." İlerleyen askerleri düşünüyorum ve bir Maskenin gümüş ışıltısını gördüğümde cesaretim kırılrsa da, kendime kaybolmam gerekirse bunu yapabileceğimi hatırlatıyorum. "Ya beni yakalamalarına izin verirsem? Yanlarında bir cin var. Bana Nightbringer hakkında bilgi vermesi için onu kandırabilirim."

"Bir cini kandıramazsın." Uzun bir koklama duyuyorum. "Ve havada şeytan kokusu alıyorum."

"Gece Getiren hakkında bir şeyler öğrenmem gerek," diyorum. "Onun akrabalarından öğrenmekten daha iyi bir yol var mı?"

"Cinlerle birlikteysen sana yardım edemem," diye beni uyarıyor Rehmat. "Ben keşfedilemem."

Rehmat bundan daha önce bahsetmemiştir. "Seni keşfederlerse ne olur?" Ama askerler yakındaki bir tepenin zirvesine tırmanıp bana doğru gürüyorlar.

Yüzü gölgeler içinde, pelerinli ve kapüşonlu bir cin önderlik ediyor.

Burada öylece durursam bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. O yüzden kaçıyorum. Nightbringer muhtemelen cinlere kendi türlerinin yanında görünmezliğini kullanamayacağını söylemiştir. Beni öldürmeye çalışırsa ya da ondan bilgi alamazsam

ortadan kaybolabilir. Kabile toprakları uzakta değil ve saklanmak için çok sayıda çukur ve çukur var.

Sihrimi çağırıyorum ve sonra sanki beni aşırıymuş gibi duraksamasına izin veriyorum. Cin hevesle ileri atıldı - aldatmacam işe yaramıştı. Askerler yaklaşırken batıya, Kabile çölüne doğru yavaşça düzleşen çimenli eteklere doğru dönüyorum.

"Dağılın!" Cinin sesi kışın ilk esintisi kadar keskin ve askerler anında itaat ediyor. "Geçmesine izin vermeyin."

Yere alçalıyorum, dehşete düşmüş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum ve kaçmaya çalışıyorum. Bir ısı patlaması sırtımı yakıyor ve yanan bir el kolumu sıkıca kavırıyor, bir dövüş işkencesi kelepçesinden daha sıkı.

Cin beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor. Rüzgâra rağmen kapüşonu aşağıda duruyor ve tek seçebildiğim gözlerinde yanan alevler.

"Serra'lı Laia," diyor. "Meherya sizi gördüğüne memnun olacak, haşarat."

Cin, bir yük katırından zincirler çıkaran Maske'ye başıyla selam veriyor. Tanımadığım parıltılı siyah bir metalden yapılmışlar. Maske kollarımda hoş olmayan bir karıncalanma oluyor.

Havada şeytan kokusu alıyorum.

Bir önseziyle, görünmezliğimi yaratmaya çalıştım. Ama Rehmat'ın Varlığının gücümü artırdığına dair güvence versem de büyü yanıt vermiyor.

"Ekstra bir önlem." Cin zincirlerimi salladı. "İnsanların yanında çok dikkatli olunmaz." Son kelimedede dudağını kıvrıyor ve arkasını dönüyor.

Ondan bilgi alma planım bir anda aptal bir çocuğun entrikası gibi görünmeye başladı. Ne yapabileceğini bile bilmiyorum. Nightbringer ilk cindir ve bu nedenle bir dizi güce sahiptir: rüzgârı sürmek; geleceği önceden haber vermek; zihinleri okumak; hava, su, ateş ve havayı manipüle etmek. Bu cin tüm bu yeteneklere ya da daha önce hiç duymadığım bir büyü türüne sahip olabilir.

Onun gücü ne olursa olsun, artık ona karşı savunmasızım. Rehmat, cinlerin artık güçlerini kullanarak beni kurcalayamayacaklarını söyledi. Ama büyü engelleyici zincirler hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Haklıydın," diye fısıldadım Rehmat'a. "Ben hatalıydım. *Lütfen* buradan defolup gitmeme yardım et!"

Ama Rehmat tekrar ortaya çıkmaz.

"Beni nereye götürüyorsun?" Cin sessiz kalıyor ve keşke ona fırlatacak bir şeyim olsaydı diyorum. Nihayetinde tek yapabildiğim ters ters bakmak. Maske'ye dönüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Gidiyoruz-"

"Sessizlik, Martial," diyor cin ve ona olan düşmanlığı bana olan düşmanlığından daha az değil. Şaşırtıcı bir şekilde Maske konuşmayı kesiyor, ancak bakışları başlı başına bir monolog.

"Sen de." Şöyle bir bakıyor ve dudaklarımda bir karşılık belirse de bunu söyleyemiyorum. *Oh gökyüzü.* Bu cinin gücü, anlaşılan, zorlama. Ve benim buna karşı bir savunmam yok.

Panik zihnimi yalıyor, çünkü büyümü çalıp beni kendi büyüsüne maruz bıraktıysa, kayboldum demektir. Ondan hiçbir bilgi alamam. Sadece o tatmin olana kadar ona hizmet edebilirim.

Korku, yalnızca izin verirsiniz sizin düşmanınızdır. Düşün, Laia. Cinin gücünün sınırları olmalı. Mesela, bindiğimiz hayvanları kontrol edebilir mi? Yoksa sadece insanları mı?

Kabile topraklarına doğru güneydoğuya dönerken göz ucuyla onu izliyorum. Binddiği kahverengi kısırak sanki onun bir parçasıymış gibi sakin ve akıcı bir şekilde hareket ediyor. Davullar yakındaki garnizondan bir mesaj getirdiğinde, seğirmeyen tek hayvan onunki oluyor.

Tepki verip vermeyeceğini görmek için bacaklarımı atımın yanlarına sürüyorum. Sarsılıyor ama sabit bir hızda devam ediyor. Cin geriye bakıyor.

"Kes şunu kızım," diyor. "Yaratık itaat etmeyecek."

Maske yanımda, taş suratlı bir şekilde ilerliyor. Kumandandan biraz daha yaşlı görünen, zayıf, koyu tenli bir adam. Gömleğinin ince kesimi ve zırhının karmaşık kaplaması onun yüksek bir savaşçı olduğunu gösteriyor. Gagalama sırası. Ama dizginlerini sanki bu dünyada satın alabileceği tek şeymiş gibi tutuyor.

Ona hiç özgür kalıp kalmadığını sormak için ağzımı açıyorum. Ama sorduğumda sesim çıkmıyor. Benim sesimi de susturdu.

Hareketim adamın dikkatini çekiyor ve bakışlarımı karşılıyor. Gümüş maskesinin altında, soluk mavi gözlerinde umutsuz bir öfke parlıyor. Ona yapılanlardan o da en az benim kadar nefret ediyor.

Bu da bir Savaşçı ve Maske olmasına rağmen bir müttefik olabileceği anlamına geliyor.

Ellerimi sallıyorum ve çok yavaş bir şekilde sorumu heceliyorum. *Hiç özgür kaldınız mı?*

Neredeyse bir dakika boyunca hiç kıpırdamadı. Sonra bir kez başını sallar. Ama cin döner, gözlerini Maske'ye diker, sanki onun iç isyanını sezmiş gibidir.

Kadın gözlerini kısıyor ve adam başını bir kukla gibi öne eğiyor, dudakları sımsıkı kapalı.

Hiç durmadan saatlerce yol alıyoruz, tek ses atın toynaklarının şakırtısı ve benim kesik kesik nefes alışım. Hayvanlar, cinlerin rüzgârla olan doğuştan gelen becerilerinin de yardımıyla, kilometreleri doğal olandan daha hızlı bir şekilde tüketiyor. Arada sırada uzaktaki savaş davulları bir mesaj veriyor. Onları anlamaya çalışıyorum ama Kanlı Sıçrayan'ın bana onları nasıl anlayacağımı öğretme çabalarına rağmen sadece birkaç kelime çıkarabiliyorum. *Sadh.*

Düşman. Güneye.

Cin bizi bir hayvan sürüsünü önemsediği kadar önemsemiyor. Durduğumuzda bana bir kayanın arkasına tuvaletimi yapmamı emrediyor, sanki ben onun gezdirdiği bir av köpeğiymişim gibi. Ama bedenim ona itaat ediyor ve ben utançla yanıyorum. Ve nefretle.

İlk gece, küçük bir vahada kamp kurduk. Zincirlerimi ayarlıyor ve beni bir hurma ağacına bağlıyor.

"Kaçmayı düşünmeyeceksin, kızım." Maske'ye döner. "Novius, değil mi? Adamlarını ondan uzak tutacak, onu besleyecek ve yaralarına bakacaksın. Sürtünme için bileklerine merhem süreceksin. Birbirinizle konuşmayacaksınız. Onu serbest bırakmayacak ya da kaçmasına yardım etmeyeceksiniz." Novius'un başını sallamasıyla cin çölde kaybolur.

Maske Novius kendisine söyleneni yapıyor ve dikkatini tekrar çekmeye çalıştığımda, ellerime odaklanmadan önce sinsice karanlığa bakıyor.

Nereye? Heceliyorum.

Novius başını sallar. Ya cevap veremiyor ya da cevap vermek istemiyor. Tekrar deniyorum.

Zayıflıklar?

Maske omzumun üzerinden bakıyor. Hızlıca, heceliyor:

Gurur. Öfke. Öğle vakti en zayıfı.

Bu Elias'ın cinlerin en güçlü olduğu zamanın gece olduğunu söylemesiyle örtüşüyor. Zincirlerimi düşünüyorum. Cin anahtarı boynunda taşıyor. Ama garip parlaklığı dışında, kilit herhangi biri gibi görünüyor.

Kilit çubukları mı? Ben soruyorum. Elias bana kilit açmayı öğretti, o, Darin ve ben

Martial hayalet vagonlarını basıp Bilginleri serbest bırakıyorlardı. Aylardır pratik yapmamıştım ama Elias bunun yüzmeyi öğrenmek gibi olduğunda ısrar etti. Bir kere öğrendin mi

Nasıl, asla unutmazsın. Ayrıca Maskelerin her zaman bir takım kazma taşıdığını söyledi.

Ama Novius sadece başka tarafa bakar.

Gece yarısı, askerler uyurken ve Novius nöbeti devralmışken, cin çölden çıkıp yanıma oturuyor. Ay ışığı gözlerinin alevlerini maviye boyuyor ve bir boşluk var

Orada beni geri çektiren bir şey var.

"Bana kendinden bahset kızım." Ulaşamayacağı bir yere yerleşiyor.

"Konuşmana izin veriyorum."

İlk başta ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum. Ama o dudaklarını birbirine bastırıyor ve konuşma dürtüsü beni ele geçiriyor. *Küçük gerçekler, Laia*, diyorum kendime. *Hiçbir şeyi ele verme.*

"Benim adım Serra'lı Laia," diyorum. "On dokuz yaşımdayım. Bir erkek kardeşim var-"

Cin sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bana sihrinden bahset."

"Kaybolabilirim."

"Bu büyüyle ne zaman karşılaştınız? Nereden geldi?"

"Bir buçuk yıl önce," diyorum. "Martials evime girdiğinde ve ben onlardan kaçmaya çalışıyordum. Bende olduğunu fark etmemiştim." Büyünün Rehmat'tan geldiğini söyleyemeyeceğim için duraklıyorum. Yaratık, büyü'nün Rehmet'ten geldiği konusunda kararlı görünüyordu. varlığı açığa çıkarılamaz.

"Serra'dan kaçarken karşılaştığım bir efritten aldığımı sanıyordum-"

Cinin çenesi gerilir. "Efritler," der. "Hainler ve hırsızlar. Hiçbir efrit sana güç bahsetmemeliydi."

Biraz rahatlıyorum ve çok erken.

"Peki ya içindeki karanlık?" Öne doğru eğiliyor. "Bunu ilk kez ne zaman hissettin?"

Dudaklarımı yalıyorum. *Rehmat?* Ama yaratık ortaya çıkma riskini göze alamaz. Bunu açıkça belirtti.

Sessizliğim cinleri kızdırdı. "Konuş!"

"İlk sefer Kauf Hapishanesi yakınlarındaydı," diyorum. "Nightbringer'a kolyemi verdikten sonra."

"Bizim kolyemiz," diyor bana, sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfke omuzlarını sertleştirerek. "Yıldız asla senin olmadı, insan."

Açıklığın kenarında Novius dönüp uzun bir süre bize bakıyor. Elleri scim'inin üzerine düşüyor ve cin dikkatini ona doğru çeviriyor. Neredeyse anında geri dönüyor, omurgası çekiliyor

doğal olmayan bir şekilde dik. Cinlerin zayıflıklarını sorduğumda bana *kibir* demişti. *Öfke*.

Hareketlerini, vücudundaki duygu oyunlarını ezberlemeye çalışıyorum. Eğer onu peşimden Nightbringer gönderdiyse, ona yakın olmalı. Ama onda zorlukla dizginlenen bir şey var. Saklamaya zahmet etmediği, bize karşı uçucu bir nefret.

"İçindeki karanlık seninle hiç konuştu mu?"

"Neden benimle konuşsun ki?" Cevap vermeyince devam ediyorum.

"Nedir o? Onu içime efitler mi koydu?"

"Soruları ben sorarım kızım," diyor. "Sen karanlığı çağırabilir misin?"

Rehmat çağrılarına yanıt vermediği için şükrediyorum, Çünkü dürüstçe cevap verebilirim. "Hayır," diyorum. "Bu zincirleri çıkarırsan sihrimi çağırabilirim."

Cin, bir sırtlanın avının boğazını parçalamadan önce sırttığı gibi sırtıyor. "Bunun sana ne faydası olacak?" der. "Zincirler olmasa bile büyüün zayıf. Varlığını hisseder ve seni bir Maskenin yaralı bir Bilgin çocuğu avladığı kadar kolay avlardım."

Bu görüntü çok acımasız ve ona ters ters bakıyorum. Küçümseyerek homurdanıyor. "Bah, senin bilgin bir wight'ın yüksüğünü bile doldurmaz. Ama önemli değil. İçinde İki gece Aish'te olacağız. Meherya seni açacak. O zayıf zihninden gerçeği çıkaracak. Ve bu acı verecek, kızım."

"Lütfen." Sesime biraz çaresizlik karışmasına izin veriyorum; bir fikrim var. "Beni ona götürmeyin. Bırakın gideyim. Sana saldırmayacağım, yemin ederim. Sana zarar vermeyeceğim, seni öldürmeyeceğim, sana karşı çelik ya da yaz yağmuru kullanmayacağım."

"Zarar!" Gülüyor ama aynı soğuk öfkeyle. "Öldürmek mi? Bir solucan bir kurda zarar verebilir mi ya da bir karınca bir kartalı öldürebilir mi? Yaz yağmurundan korkmayız ve insan ya da efit, wight, ghul ya da wraith tarafından dövülmüş hiçbir kılıç ya da herhangi bir nesne

Bu dünya bizi öldürebilir, sıçan. Artık yaşlı yaratıklarız, eskisi gibi yumuşak ve açık değiliz. Ölmemizi ne kadar çok istersen iste, yapamayız."

Sakin olmaya çalışarak arkasına yaslanır. Ama vücudu titriyor ve dudaklarını büzüyor. Söylediklerini düşündüm. Bu doğru değil. Doğru değil çünkü

-

"Az önce söylediğim sözleri unutacaksın."

Zihnim bulanıklaşıyor ve şaşkın bir şekilde cine baktığımı fark ediyorum. Sanırım bir şey söyledi. Önemli bir şey. Ama kelimeler parmaklarımın

arasından kum gibi kayıp gidiyor. *Hatırla, diye* bağılıyor bir yanım.
Hatırlamalısın! Hayatın buna bağlı. Binlerce hayat buna bağlı!

"Sen-" Bir elimi şakağıma koyuyorum. "Bir şey söyledin-" "Şimdi uyu kızım," diye fısıldıyor cin. "Ölümü düşle."

O yükselirken, karanlık üzerime kapanıyor. Annem kabuslarımda yürüyor. Babam. Lis. Nan. Pop. Izzı. *Hatırla*, derler. *Hatırlamalısın*. Ama yapamam.

XXI: Ruh Yakalayıcı

L Bekleme Yeri'ni terk etmek Mauth'u kızdırdı. Ama bana katıldıktan sonra tasmaını gevşetti. Bu da Nasur Kabilesi'nin ticareti için faydalı oldu.

Aish'te, Bekleme Yeri'nin sınırının çok güneyinde. *Fakira*'ları Aubarit, tamamen güvendiğim biri. Ormanı saran çürüme hakkında bir şeyler biliyor olabilir.

Rüzgârda yürürken, uğuldayan bir fırtına, toprak şeytanları ve ara sıra toz fırtınasıyla dolu, kurak arazinin uzun uzantılarını süpürüyor. En son bu kadar doğal olmayan bir havayla karşılaştığımda, bunun arkasında Nightbringer vardı. Bunun arkasında da onun ve benzerlerinin olduğundan hiç şüphem yok. Yola çıktıktan sadece bir gün sonra, bir sığınak bulmalıyım.

Bir kervanla seyahat etmeyeli yıllar oldu, bu yüzden kendimi Blood Shrike ile ilgili hatıralarımı gözden geçirmeye zorluyorum. Biz Fivers'ken burada bir sürü saklanma yerimiz vardı. Bir anısı öne çıkıyor: Bir Kabile kampının ortasında fokurdayan devasa bir sütlaç tenceresini soymak için bana meydan okumuştı. Aptalca bir cesaretti ama açtık ve güzel kokuyordu. Peşimizden gelen Kabile üyelerinden şans eseri kurtulduk; yakınlarda bir mağaraya rastladık ve üç gün boyunca saklandık.

Şimdi aynı mağaraya giderken, bugüne kadar o sütlaç kadar güzel bir şey tatmadığımı düşünüyorum. *Daha tatlı çünkü onu çalarken neredeyse ölüyordun*, dedi Helene, biz karnımızı doyururken sırtarak. *Her lokmanın kıymetini bilmeni sağlıyor.*

Mağara, Aish'in birkaç saat kuzeyindeki devasa bir kayalığın yakınındaydı ve sadece hâlâ orada olduğunu değil, aynı zamanda yakındaki derenin de gürül gürül aktığını görünce rahatladım. Sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyorum, görevimi yerine getirmeme engel olacak hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Ama en azından susuzluk çekmeyeceğim.

Mağaranın hemen dışında küçük bir ateş yakıyorum ve deredeki yansımama bakıyorum; yüzüm, saçlarım ve kıyafetlerim soluk, kum rengi bir bej.

"Sen de bizden biri olabilirsin, Banu al-Mauth," diyor derin bir ses. "Yine de böyle rüzgârlara binecek kadar aptal değiliz."

Ateş ışığına doğru şeffaf bir şekil adım atıyor. İlk başta kafam karıştı, çünkü şekline rağmen insan olması mümkün değildi.

"Rowan Goldgale," diyor figür. "Daha önce tanışmıştık."

İsmi tanıdım. "Evet," dedim. "Duruşmalar sırasında beni ve arkadaşımı öldürmeye çalıştın. Şimdi de sen ve kum efriti arkadaşların Kabile arabalarını yakıyor ve köyleri yağmalıyorsunuz."

"Hepsi de almak zorunda kaldığımız önlemler." Rowan yaklaşıyor ve yağmacı arkadaşlarını da yanında getirip getirmediğini merak ederek arkasına bakıyorum. Ama o kumlu başını sallıyor.

"Ben yalnız geldim, Banu al-Mauth, alçakgönüllülük ve samimiyetle, yalvarışımı duymanız umuduyla."

Ona oturmasını söylüyorum ve mağaranın zemininde bacak bacak üstüne atıyor, formu gaga benzeri bir burun ve ince dudakları seçebileceğim kadar sertleşiyor.

"Nightbringer insan dünyasına karşı harekete geçti." Rowan konuşurken eliyle işaret ediyor. Yüzümdeki, saçımdaki ve kıyafetlerimdeki kumlar bir buluta dönüşüp düzgün bir yığın haline geliyor ve beni biraz daha insani bir görünüme kavuşturuyor. "Türümü köleleştirdi ve bizi sessizliğe yemin ettirdi, ama planları-"

Kum efritlerinin kralı titriyor ve ben öne doğru eğiliyorum. Efritler bana her zaman bir tür kötü niyetli yaramazlık gibi gelmiştir. Ama Rowan daha ciddi olamazdı.

İnsan dünyası. Laia'yı, Blood Shrike'ı düşünüyorum ve merakım beni ele geçiriyor.

"Planları ne? Zaten istediği zaman öldürüyor."

"Yeminlerim onun planlarını paylaşmamı engelliyor ama-"

"Bu çok uygun," diyorum. "O zaman neden onlardan bahsediyorsun?"

"Çünkü halkım çöl rüzgârlarını tıpkı Augurların rüyalarını okudukları gibi okuyor. Büyük bir komutan görüyorlar-"

"Bekleme Yeri hakkında bir şey görüyorlar mı?" Ben soruyorum. Rowan şaşırmış görünüyor. Sanırım kralların sözü nadiren kesiliyor.

"Ormanda çürüme var ve nedenini bilmem gerekiyor. Rüzgâr kehanetleriniz bundan bahsediyor mu?"

"Hayır, Banu al-Mauth. Ama-"

"Eğer bana Nightbringer'ın planları ya da Bekleme Yeri hakkında söyleyecek bir şeyin yoksa," diyorum, "o zaman gördüklerin beni ilgilendirmiyor." Ayağa kalkıyorum ve irkilen efrit de ayağa kalkıyor.

"Lütfen, Banu al-Mauth. Kaderinizde bundan daha fazlası var-"

"Bana şarkı söyletme Rowan." Uzun zaman önce birinin bana mırıldandığı bir melodiyi düşünüyorum. *Efrit, kumların efriti, bir şarkı onun dayanabileceğinden daha fazla.* "Berbat bir sesim var. Boğulan bir kedi gibi."

"Dileyeceksin-"

"Leydi Cassia Slaughter buruşuk bir kocakarıydı," diye şarkı söylüyorum, "ama kızının çok iyi bir şa-"

Bu iğrenç deniz şarkısı aklıma gelen ilk şarkı oluyor ve ben daha mısrayı bitirmeden Rowan uluyor ve ardında sadece bir toz bulutu bırakarak ortadan kayboluyor.

Mağara tekrar sessizliğe büründüğünde yemeğime dönüyorum. Efrit muhtemelen Nightbringer tarafından görevimden dikkatimi dağıtmak için gönderilmiş bir numaraydı. Bu yaratıklara güvenilmez. Ne de olsa Denemeler sırasında Shrike'ı ve beni öldürmeye çalışanlar efritlerdi. Shaeva'nın kulübesini yakan da Efritlerdi.

Yine de huzursuz hissediyorum. Ya Rowan bir oyun değilse? Ya onu dinlemem gerekiyorsa?

Uzun bir süre uyumadım. Ateşin yanında oturup Laia'nın kolyesine şekiller oyuyorum. Başımı yastığa koyduğumda, Mauth'un büyüü nihayet harekete geçiyor ve huzursuzluğu gideriyor. Uyandığımda efrit ve uyarısı unutulmuştu.

""

ertesi gece, gün batımından çok sonra Aish'e ulaştım. Yıllardır buraya gelmemiştim.

-Kısa bir süre önce bir vaha etrafında kurulmuş mevsimlik bir ticaret merkezinden başka bir şey değildi. Ama buraya bir Blackcliff Fiver'ı olarak geldiğimden beri, Aish kalıcı bir yerleşim yeri haline geldi.

Çoğu Kabile şehri gibi nüfusu değişkendir. Ancak Kumandan'ın Sadh'a saldırısı şehri mültecilerle doldurdu. Üç ve dört kat yüksekliğinde inşa edilmiş beyaz badanalı binalar okçularla dolu. Birçok kapı açık, her biri bir öncekinden daha kalabalık, bazıları sığınacak bir yer ararken diğerleri kaçıyor.

Surların kuzeyinde, Nasur kampı kargaşa içinde. Çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan sürekli bir yaralı akını var ve hepsi de Sadh şehrinin düşüşünden bahsediyor.

Beyaz saçlı bir kadın Nasur *Kehanni*'ye "Martialler ne köle ne de esir alır," diyor. "Onlar sadece öldürür."

Kısaca, Laia'nın buraya gelip gelmediğini merak ediyorum. Aish'e gidiyordu.

Aubarit için buradasın, Ruh Avcısı. Laia için değil.

Şehir kapılarının kuzeyine sığınan tek kişi Nasur Kabilesi değil. I Nur Kabilesi'nin yeşil ve altın rengi arabalarını ve Saif Kabilesi'nin yeşil ve gümüş rengi arabalarını tanıyorum. *Fakira*'nın arabasını aramak için geniş kampı incelerken, tanıdık, siyah saçlı bir figür aceleyle yanımdan geçiyor.

Kucağında iki yaralı çocuk var ve onu gördüğümde neredeyse bağırıacaktım. Onu kendi anılarımdan tanımam gerekirdi ama onun yerine Cain'in bana Laia, Helene ve Keris'le ilgili verdiği anılar bana onun kim olduğunu söylüyor.

Mamie Rila. Üvey annem.

Çocukları bir Kabile şifacısına teslim eder ve aceleyle geldiği yoldan geri döner. Sonra aniden durur. Kararsızca karanlığı araştırır.

"E-Elias?"

"Banu al-Mauth şimdi, Mamie Rila." Işığa çıkıyorum.

Sertleşiyor ve başını eğiyor. "Elbette." Sesi alçak ama acısını gizleyemiyor. "Neden buradasın, Banu al-Mauth?"

"Aubarit Ara-Nasur ile konuşmalıyım."

Bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Eğer burada sizi gören olursa . . ." İç çekiyor. "Yardım etmek için burada olduğunu düşünecekler. Gelin."

Mamie kampın kaotik merkezinden kaçınır ve arabaların bulunduğu dış çembere yönelir. Nasur Kabilesi'nin savaşçıları boş alanda nöbet tutuyor.

boşluklar, karanlığa bakarak, belki bir Savaş kılıcının parıltısını ya da daha kötüsü, yaklaşan cinlerin habercisi olan hızlı hareket eden alevleri bekliyordu.

"İşte." Mamie muhafızların yanından geçip Aish'in duvarının gölgesinde duran bir vagona doğru başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Ondan ayrılıp Nasur Kabilesi muhafızlarının yanından geçerek Aubarit'in arabasına doğru ilerliyorum. İçeride çok renkli lambalar ıslıl ıslıl parıltıyor ve kapıya vurduğumda hemen açılıyor.

"Banu al-Mauth!"

Aubarit'in elinde, üzerine kabilesinin geleneksel geometrik desenlerini diktiği bir kefen var. Ani gelişim karşısında telaşlanarak reverans yapıyor ve beni içeri almak için kenara çekiliyor. "Bağışlayın, bilmiyordum-"

"Otur, *Fakira*." Kapısının yanındaki kâsedan tuz alıp dudaklarıma götürüyorum. "Rahat ol."

Bankının kenarında oturuyor, parmakları kefenin içinde derin bir şekilde kıvrılmış, "rahat "ın tam tersi.

"Biraz ister misin-" Bankının yanındaki masada duran sıcak çayı işaret ediyor, yukarıdaki dolaptan bir fincan daha çıkarıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Aubarit, eğer sen-"

"Başlamadan önce, Banu al-Mauth," diyor kız, "bizi affetmelisin. Çok fazla ölü var ama yeterince *Fakir* yok. Çok kalabalık olmalısınız ama savaş-"

"Dünden beri kaç kişi öldü?"

"İki düzine gömdük," diye fısıldıyor. "Sadece yarısı için ayin yapabildim. Geri kalanların ruhları çoktan gitmişti. Size bu kadar çok göndermek istemedim-"

Sözlerinin önemi kanımı buza çeviriyor.

"Bekleme Yeri'nde çok fazla hayalet yok *Fakira*," diyorum. "Çok az var. Geçen hafta sadece bir düzine hayaletin yanından geçtim. Senin ve diğer Fakirlerin Keris Veturia'nın saldırısında ölenlerin ruhlarını teslim ettiğini sanıyordum. Ama sen sadece yarısının ayinini yaptıysan ve diğer *Fakirler* de benzer şekilde dolup taşıysa, Bekleme Yeri'ne yüzlerce hayaletin akın etmesi gerekir."

Fakira neredeyse kefeni düşürecek, korkusu hissediliyordu. "Duvar-"

"Tutuyor. Hayaletler insan dünyasına kaçmıyor. Eğer söyledikleriniz doğruysa, hiç gelmiyorlar demektir. Girenler, insan dünyasına devam ederler. Hayatta çektikleri acılar yüzünden değil, diğer tarafta yatanlardan korktukları için."

Aubarit'in gözlerinde kısa bir dehşet parlıyor ama onun korkusu için zamanım yok. "Büyük bir girdaptan bahsediyorlar," diyorum. "Onları yutmak isteyen bir açlık. Gizemler bu girdap hakkında ne diyor? Bu açlık hakkında?"

Aubarit'in koyu teni soluklaşıyor, serpiştirilmiş çilleri göze çarpıyor. "Gizemler'de girdap diye bir şey duymadım. *Sumandar a Dhuka* var, Acı Denizi-"

"O da ne?"

"BEN-BEN-"

Blackcliff'te, bir emri yerine getiremeyecek kadar korkuya kapıldığımızda Centurion'larımız bizi tokatlardı. Şimdi nedenini anlıyorum.

"Konuş, *Fakira*!"

"Ve Acı Denizi çalkalansa da, her zaman huzursuz, Mauth gerçekten başkanlık ediyor, açlığına karşı bir siper."

Laia'nın sesi zihnimde fısıldıyor. *Bir şey gördüm, Ruh Yakalayıcı. Kayıklarla dolu bir okyanus, bilmiyorum.*

"Bu deniz hakkında başka ne biliyorsun?"

Aubarit, "Burası insanların çektiği acıların deposu," diyor. "Ruhlardan alıp Mauth'a verdiğiniz tüm keder ve acılar Deniz'e gider. Siz nasıl hayaletlerle yaşayanların dünyası arasında nöbet tutuyorsanız, Mauth da Acı Denizi ile bizim dünyamız arasındaki nöbetçidir."

Aubarit çayını bırakır, her kelimedede daha da heyecanlanır. "Ama Gizemler çok büyüktür Banu al-Mauth. Onları öğrenmemize yardımcı olacak bir büyümüz yok, sadece yüzyıllar boyunca aktarılan kelimeler var. Kaynağını bile bilmiyoruz. Cevabınız Gizemler'in bir bölümünde olabilir.

ama onları hiç öğrenemedim. Büyükbabam bana öğretemeden öldü."

O ve bir düzine diğer *Fakir*. Nightbringer'ın el işi.

"İşaretleri bütünüyle bilen *Fakirler* var mı, Aubarit?" "*Fakir* An-Zia," diyor. "Sadh'tan kaçıp kaçmadığını bilmiyorum."

"Bir yolu olmalı-" Vagonun kapısının aceleyle çalınmasıyla duruyorum.

"*Fakira*." Mamie'nin sesini dışarıdan tanıyorum. "Banu al-Mauth, çabuk gel."

Kapıyı çekip açıyorum. "Sonra gel," diye bağıriyorum ama ben daha kapıyı kapatamadan o kapıyı kapatıyor.

"Ufukta yangın var," diyor. "Kaçmalıyız ya da Aish'e sığınmalıyız."

Aubarit kefeni sıkıca kavriyor. "Ateş-"

"Jinn, *Fakira*." Mamie kızın kolundan tutup onu arabadan çeker.

"Cinler geliyor."

XXII: Kanlı Sıçrayan

Heera'nın uyarısı için gökyüzüne şükürler olsun, çünkü ilk kürklü Karkaun bana doğru kükreyerek geldiğinde, hançerlerim kınından çıkarılmış ve

Ben yüzüne iyice bakamadan karnını deşiyor. Bir sonraki kendini benim bekleyen scim'ime saplıyor ve eğer ellerindeki tek şey buysa, bütün Karkaun'larla savaşağım.

Madam Heera'nın genelevi, içleri boşaltılmış cesetlerinden ayrılana kadar bu şehir.

Heera'nın kanının olduğu kaseyi tekmeliyorum. Onu böyle kullanabileceklerini düşündükleri için o piçlere lanet olsun. Gökler, uyarısını iletmeden önce ne kadar acı çekmesi gerektiğini biliyor.

"Geri çekilin, sizi pislikler!" Faris dışarıdan bağıyor.

Barbarlar onu ve Septimus'u buldular. Karkaun'lar dökülürken yatak odalarından ve koridorlardan geçerek merdivenlere doğru ilerliyorum. Bunlar onların en iyi savaşçıları değil. Sadece bizi öldürmek, sayıca üstün gelmek için gönderilen öncüler.

"Ik tachk mort fid iniqant fi! Ik tachk mort fid iniqant fi!"

Yukarıda ilahiler hızlanıyor ve Grímarr'ın sesi diğerlerinin üzerinde yükseliyor.

Arka kapı parçalanıp patlayarak açılıyor ve ölü bir barbar uçarak içeri giriyor. Faris'in devasa gövdesi kapı aralığını dolduruyor ve yanıma gelene kadar Karkaun'ları kenara iterek içeri giriyor.

"Bu da ne böyle, Shrike?"

"Grímarr bir ayın hazırlıyor," diyorum gürültünün üzerine. "Ben onun onur konuyuyum. Septimus nerede?"

Uzun boylu bir Karkaun bana saldırıyor. "Çelik kullanmaya cüret ediyorsun, savaşçı fahişe!" diye bağıyor, scim'i yüksekte tutuyor. Çok yüksek. Onu ezip geçtim ve kafasını kopardım.

"Dışarıda onları avlıyoruz." Faris, Karkaun'un kafasını yana doğru tekmeleyerek, hala koridora ve merdivenlerden aşağı akan düşmanlara doğru fırlatıyor. "Etrafımızı sardılar."

"Oraya gitmeliyiz," diyorum. "Bu gökyüzünü terk eden ilahiyi bitirene kadar zamanını bekliyor."

Merdivenlere doğru savaşıarak geri dönüyoruz. Ama barbarlar gelmeye devam ediyor, kanla kaplı zeminde kayıyorlar, arkadaşlarının ölümleri sadece öfkelerini besliyor.

"Ön kapı, Faris," diye bağıryorum ona. "Kanayan bir yolu kır!"

Karkaun'lara doğru hızla ilerliyor ve ben de onu takip ediyorum, cesetlerle dolu bir sokağa dökülene kadar bıçaklıyor ve kesiyorum - Septimus'un eseri. Yukarıdaki açık pencereden Grímarr'ın ilahileri hararetle bir tona ulaşıyor. *"IK TACHK MORT FID INIQANT FI!"*

"Bana bir kancan olduğunu söyle."

Faris başını sallıyor, nefes nefese. Umarım gökyüzünde öldürdüğü onca Karkaun yüzünden kıyafetler ona yapışıyor, üzerimde öleceği için değil.

"Atlamamız gerekecek." Faris başıyla genelevin arkasındaki soluk taş binayı işaret ediyor, genelevin çatısından bir düzine metre uzakta bir balkonu var.

"Yürü, Shrike!" Septimus üstümüzde bir yerdeki keskin nişancı yuvasından sesleniyor. Bir ok vızıldayarak geçiyor ve bana doğru yaklaşan bir Karkaun'un göğsüne saplanıyor. "Ben seni korurum!"

Genelevden hızla uzaklaşıp bir ara sokaktan geri dönüyorum. Bunu yaparken, yüzlerin bizi izlediğine dair bir izlenim ediniyorum. Çoğunlukla kadınlar ve çocuklar, çünkü erkekler aylardır ortalıkta yok. Geriye sadece Karkaun'lar tarafından kurban edilmek üzere büyüyecek olan erkek çocuklar kalmış.

Tabii ben onları durdurmazsam.

Arkamızda bağırırlar yankılanıyor ve bir grup Karkaun beliriyor. Üç tanesi Faris'in üzerine düştü ve bir tanesi bana atlayarak ayaklarımı yerden kesti. Benim scim yere düşüyor ve saldırgan bedenimi sıkıştırıyor, ağırlığı ve pis kokusu nefesimi kesiyor. Etili elleri boğazıma yapışıyor. Ona doğru dönüp pençe atıyorum ama o sadece gülüyor, tükürükleri soluk sakalına damlıyor.

Birden elleri çözülür ve ağzından kan fışkırır. Devrilir ve koyu tenli, kıvrık saçlı bir Savaşçı kadın öne çıkar ve mutfak bıçağını Karkaun'un boğazından çeker.

"Blood Shrike." Bana elini uzattı. "Ben Neera. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Bizi şu balkona götür." İşaret ediyorum ve Neera

koşmaya başlıyor.

Faris ve ben ikimiz de düşen Karkaun'lardan kalkanları kaptık ve yarım dakika içinde genelevin karşısındaki balkona ulaştık.

Binalar arasındaki mesafe şimdi daha büyük görünüyor, aşağıya bakmak beni hasta ediyor. *Bunu düşünme*. Geri çekiliyorum, koşuyorum ve sıçıyorum, genelevin çatısına o kadar ağır iniyorum ki, dehşet içinde kayıyorum. Ama sonra Faris orada, homurdanarak beni yukarı çekiyor. Daha fazla Karkaun yaklaşıyor ve Grímarr'ın ilahisinin gücüyle tıkırdayan açık bir pencerenin tam üstüne gelene kadar çatıda sıçıyoruz.

"Hazır mısın?" Faris'e soruyorum.

Açık pencereden çatıdan aşağı sallanıyor ve bir çift muhafızı deviriyor. Peşinden gidiyorum ve kendimi bir ucunda kapı olan, mobilyalardan arındırılmış geniş bir odada buluyorum. Grímarr büyük bir mangalın üzerinde duruyor.

Boğucu beyaz duman bulutları yayıyor. Beline kadar sıyrılmış ve balmumuna boyanmış, gözleri başının arkasına yuvarlanmış.

Grímarr'ın hepsi arbaletlerle silahlanmış bir sıra muhafızı, pencereye bakacak şekilde önünde duruyor. Aynı anda, ok üstüne ok benim ve Faris'in kalkanına isabet ediyor.

"Kanayan cehennemler!" Faris geri çekiliyor, kalkanı çatırdıyor. Benimki ortadan ikiye ayrılıyor ve beni arkasına fırlatıyor. Karkaun'ların cıvataları bitti.

Yaylar düşüyor ve muhafızların biz üzerlerine gelmeden önce yeniden dolduracak zamanları yok.

Ben bir Karkaun'u, bir diğerini ve bir diğerini çıkarırken Heera'nın odasının dışından bot sesleri geliyor.

"Kapı, Faris!"

Tam kapı açılırken oraya varır ve yeni bir saldırgan dalgasının altına düşer.

"Senin hakkında yanılmışım, Blood Shrike." Grímarr, kendisini koruyan adamların ölmüş olmasından hiç endişe duymuş gibi görünmüyor. Dişlerinde kanla sırtıyor. "Senin bir kadın olduğunu sanmıştım ama sen-"

Boğazına fırlattığım bıçağı zar zor savuşturuyor. Başımı sallıyorum. Erkekler ve onların gökyüzünü terk eden melemeleri. Kavgada kelimelerin önemli olduğunu sanırlar, oysa aslında sadece dikkat dağıtırlar.

"Dövüş o zaman kızım, dövüş!" Kükrüyor ve beni kendisine doğru çağırıyor. "Taze dökülmüş kanının sıcaklığı dudaklarımda ambrosia gibi olacak."

Keşke bir Karkaun kan testi düzenleyebilseydim. Dex'in bana söylediğine göre, karmaşık değillermiş. Biri kendi kanını dökmeli, tüm

Bıçaklar bir kenara bırakılır ve ölümüne silahsız dövüşülür. Kaybedenin bedeni kirletilir, adı, yaptıkları ve geçmişi silinir. Bu Grímarr için adil bir son olurdu.

Ama şu anda, sadece o piçi öldürmem gerekiyor. Çabucak.

Faris ayağa kalkmış, kapıdaki Karkaun'ların saldırısını geri püskürtüyor ve ben de Grímarr'la aramda duran üç kişiyi yarıp geçiyorum. Onlar düşerken,

Büyücüye çarpıp onu dizlerinin üstüne çökerttim. Ama o bıçağı kalbine saplamaya çalışıyorum ve bir kolunu etrafıma sararak beni boğucu bir kucaklamanın içine çekiyor. Nefes alamıyorum, sadece zırhımı parçalayıp kuduz bir kurt gibi boynumu ısırırken onu pençeliyorum.

Kemerimden bir hançer çıkarıp onu kalçasından bıçaklıyorum. Kolu gevşiyor ve ona yumruk atıyorum, ilk darbe burnunu kırıyor, ikincisinde kan ve dişler uçuşuyor. Geriye savruluyor ama hemen ayağa kalkıyor ve ben de scimimi çekiyorum. Kan boynumdan aşağı akıyor ve öfkemi daha da alevlendiriyor.

Grímarr kendini ölümcül bir darbeye maruz bırakmayacak kadar hızlı, ama süt gibi derisini yarım düzine hızlı kesikle açıyorum, sadece onu yavaşlatacak kadar derin.

"Shrike!" Faris tek dizinin üzerinde, hâlâ savaşıyor ama hızla zayıflıyor. *Şimdi ya da asla, Shrike.*

"Beni öldüremezsin-" Grímarr bir kolunda kalkarıyla ilerliyor. *"Ik tachk mort fid iniqant fi. Senin kanın bir kanal-"*

"Yine mi konuşuyorsun!" Yarım adım geriye dönüyorum ve sağ elimdeki hançerle çalım atıyorum. Scim'immin menziline giriyor ve ben de kafasını koparmak niyetiyle kamçıyı kaldırıyorum.

Ama uşaklarından biri bana saldırdı. Hançeri piçin bağırsaklarına saplıyorum ve scim'imle Grímarr'ın kolunu kesiyorum.

Çığlık atıyor, kısa, tiz bir ses. Sonra adamları Faris'le mücadeleyi bırakıp Grímarr'ın etrafını sarıyor ve onu bizden uzaklaştırıp kapıdan dışarı, merdivenlerden aşağı sürüklüyorlar.

"Haydi!" Faris elimi tutup çekiyor. "Çok fazla var, Shrike."

"Bekle-" Kopan kolu süpürüp yanıma alıyorum, pencereden, balkondan aşağıya, sokağa çıkıyorum. Burası sessiz. Bize saldıran Karkaunlar ya ölmüş ya da kaçmışlardı.

"Septimus!" Sesleniyorum ama genelevin karşısındaki binanın dördüncü katında bulunan Maske'nin tüneğinden cevap gelmiyor.

"O öldü, Shrike. Bir Karkaun oku onu öldürdü." Neera, evi olması gereken yerin kapısında beliriyor ve yakınlardan gelen bot sesleri yankılanırken bize içeri girmemizi işaret ediyor. İçeri girince bana bir pelerin uzattı.

"Grímarr'ın yere kan damlayan koluna başıyla işaret ediyor.

"Dağınıklık için özür dilerim." Faris'in yaralarını sarması için pelerinden birkaç şerit yırtıyorum ve kolu hızla sarıyorum. "Taius Meydanı'na gitmeliyiz."

Grímarr'ın başsız bedenini meydana asmam gerekiyordu. Kolu iş görür.

Neera başıyla arka kapıyı işaret ediyor. "Çatılar ya da evler." O Korkunç derecede solgun olan Faris'e, sonra da boynumdaki sızan ısırik yarasına bakıyor. "Evler, sanırım."

Eteğinin arkasından iki çocuk bana bakıyor. "Sen yaptın Yeter," diyorum. "Gidin buradan. Çocuklarınızı da alın. Eğer biri Karkaunlara bizi içeri aldığınızı söylerse-"

"Hiçbir Martial tek kelime etmez." Neera'nın sesi duygusallıktan boğuk çıkıyor. "Bilginler de öyle. Burada hain yok, Shrike." Gözleri öfkeli. "Biz de seni bekliyorduk."

"Sabah olduğunda," diyorum ona, "Taius Meydanı'nda bir mesaj olacak. Anlatabildiğiniz kadar çok kişiye anlatın."

Komşularından birinin beklediği avluya aceleyle giriyoruz ve bizi bir kapıdan geçiriyor. Orada başka bir kadın, bu yaşlı ve bilge bir kadın, bizi bir sonraki eve yönlendiriyor. Ve böylece şehirde yolumuza devam ediyoruz. Her evde, mesajı fısıldıyoruz.

Shrike geldi. Karkaunların kalbine saldırdı. Tekrar geldiğinde, savaşma zamanı gelmiş olacak.

Halkımın gözlerindeki coşkuyu görünce keşke şimdi saldırıya önderlik edebilseydim diyorum. Ama silah ve mühimmat stoklarımızı takviye etmek için zamana ihtiyacımız var.

Onları şehre kaçırın. Mesajın yayılması için zamana ihtiyacımız var ki saldırdığımızda kadınlar savaşmaya hazır olsun.

Faris ve ben kepenkleri kapalı bir saatçi dükkânından Taius Meydanı'na çıktığımızda beşinci çan çoktan çalmıştı. Bu manzara -ateşler ve üzerlerinde hâlâ tüten dumanlar- beni öfkeliendirmeli. Ama daha çok hasta hissediyorum, uyuşmuşum ve bir düzine yaram kanıyor ve pis kokudan midem bulanıyor.

"Lanet olsun, kızım." Quin gölgelerin arasından çıktı. "Geç kaldın." Zırhına kan sıçramış ama herhangi bir yarası yok gibi görünüyor. Musa topallayarak arkasında beliriyor.

"Dövuşte iyi." Quin Bilgin'i onaylarcasına başını sallar. "Yine de Ilean'dan daha şanslısın. O öldü." Yaşlı adam bana baktı. "Ben ceset görmüyorum, Shrike."

"Grímarr kaçtı." Bunu söylemek içimde çığlık atma isteği uyandırıyor. "Geleceğimizi biliyordu, savaşçılarıyla genelevi bastı. İdare etmek zorundayız. Meydan temizlendi mi?"

"Muhafızların çoğunu yakaladık," diyor Musa. "Ama daha fazlası geliyor. Birkaç dakikanız var."

"Güzel," dedim. "Ben yapamazsam siz ikiniz buradan defolup gidin."

"Bizimle gel Shrike," diye ısrar ediyor Musa. "Karkaunlar mesajı aldı -"

"Mesaj onlar için değil. Gidin."

Marcus imparator olduğunda, meydanın güney ucundaki beyaz badanalı duvara cesetler asmıştı. O duvara doğru gidiyorum, Faris de peşimden geliyor. Biz ona ulaştığımda Grímarr'ın kokuşmuş kolunu arkadaşşıma uzatıyorum. O da sırtıyor ve düşen muhafızlardan birinin mızrağıyla kolu yukarıya saplıyor. Kana bulanmış pelerini alıyorum ve kolun altına mesajımı bırakıyorum. *SONUNA KADAR SADIK*. Bu bir silahlanma çağrısı ve halkımı unutmadığının bir hatırlatıcısı. Savaşacağımızı.

"*Ikfan Dem!*"

Bağırışlar metrelerce öteden geliyor. Karkaun devriyesi.

Faris beni duvardan çekiyor ve ben irkiliyorum, bir elimi ısırık yarasının hala kanadığı boynuma koyuyorum. Oklar başımın yanında pırıldıyor.

"Hadi," diyor. "Meydanın diğer tarafında bir ızgara var. Tünellere doğru gidiyor. Hızlı olursak başarabiliriz."

Ateşlerin arasından hızla geçiyoruz. Ama çok fazla barbar var ve çok az siper var.

"Shrike!" Bir ok havayı yararak geçerken Faris bir uyarıda bulunuyor. Şaft yumuşak giysilerimi kesip omzuma girerken sırtım sarsılıyor. Saniyeler içinde gömleğim kanla ıslandı. Başka bir ok kalçama saplanıyor.

"F-Faris." Dizlerimin üzerine çöküyorum, kolundan ve omzundan oklar çıkmasına rağmen beni ayağa kaldırıyor ve adım adım, işkence edercesine sendeliyoruz. İki kez daha vurulunca vücudu sarsılıyor. Ama devam ediyor, beni de kendisiyle birlikte ateşlerin yanından, açık bir arnavut kaldırımından geçiriyor ve Kemik, cam ve çöplerle dolu dar bir sokak.

"İşte." Az ileride taşların arasına gömülmüş donuk bir bakır disk görüyorum. "Izgara." Yere yığılıp elimle yokluyorum. Başım dönüyor. Bundan kurtulacağım, eğer kaçabilirsem. İyileşebileceğim bir yere gidebilirsem.

"Açamam-açamam-"

Faris ızgarayı tutup kaldırıyor. Karkaunların ulumaları yaklaşıyor.

Arkadaşım önce meydana, sonra bana bakıyor. Eğer buradan aşağı inersek

birlikte ızgara yaparlarsa, bizi hemen takip edecekler ve yakalayacaklar.

"Shrike," diyor Faris. "Beni dinle-"

"Sakin söyleme," diyorum ona. "*Sakin* söyleme, Faris Candelan."

"İkimiz de hayatta kalamayız," diyor. Cildi kemikten daha beyaz, vücudu kan kaybından titriyor. "Saniyeler içinde burada olurlar. Ama kalırsam sana kaçman için zaman kazandırabilirim."

"Ben de vuruldum. Kurtulamayabilirim." Başım bulanıklaşıyor ve bağırışlar artık daha yüksek. Çok yüksek.

"Başaracaksın. Git."

"Yüzbaşı Faris Candelan, size *hemen* şu tünele inmenizi emrediyorum.

."

"Ben bittim," diyor. "İçimde iyi bir savaş kaldı. Bırakın savaşayım. İmparatorluğun Shrike'ına ihtiyacı var. Bana ihtiyacı yok." Solgun gözleri beni delip geçiyor ve ben konuşmıyorum.

Hayır. *Hayır*. Faris'i altı yaşımızdan beri tanıyorum, Blackcliff'in itlaf ağlında açlıktan ölüyorduk. Elias'ı en karanlık ruh hallerinde bile güldürebilen, Marcus onu avlamamızı emrettiğinde aklımı başımda tutmama yardım eden Faris'ti. Beni ilk kez Madam Heera'ya götüren ve kız kardeşimi koruyan Faris. *Faris olmaz. Lütfen, Faris olmasın*.

"Dedim ki, emrediyorum-" Sözümlü bitirmedim. Beni zırhımın kayışlarından yakaladı ve ızgaradan aşağı itti. Ağır bir şekilde yere düştüm, dizlerim büküldü.

"Faris, seni *aptal*-"

Bir an için tek gördüğüm onun silueti oluyor, şafağın sökmesiyle arkadan aydınlanıyor. "Senin yanında hizmet etmek bir onurdu, Helene Aquilla," diyor. "Ver

Elias'ı görürsen ona iyi dileklerimi ilet. Ve Tanrı aşkına, Harper'ın acısına son verin. Zavallı piç kurusu, ona yaşattıklarınızdan sonra samanlıkta bir yuvarlanmayı hak ediyor.

"

Çılgınca bir kahkaha patlattım, yüzüm tuzla mı kanla mı ıslandı, hangisi olduğunu bilmiyorum. Karkaun'lar tazılar gibi körfeze çıktılar ve Faris

peçesini kaldırıp

ızgarayı botuyla kapattı. Kılıçlar çarpışıyor ve son dövüşünü yaparken bir savaş çılgılığı attığını duyuyorum.

"Sonuna kadar sadık!"

Az ileride yanıp sönen bir fenere doğru sendeliyorum. Nereden gelmişti? *Kimin umurunda. Ona ulaş.* Tam ona ulaştığımda, yukarıdaki çatışma sesleri kesiliyor. Uzun dakikalar boyunca dinliyorum, ızgaranın hareket edeceğini umarak. Arkadaşımın ortaya çıkmasını umarak.

Ama yapmıyor.

O öldü. Kanayan cehennem. Faris öldü. Benim yüzümden öldü, tıpkı annem, babam, kız kardeşim, Cook, Demetrius, Leander, Tristas ve Ennis gibi ve onlar ölmüşken ben yaşamayı hak etmiyorum.

Belki de ölüm beni de bulacak, burada, kurtarmam gereken bir şehrin karanlık damarlarında.

Ama hayır. Ölemem. Çok şey tehlikede. Ve şimdiden çok şey kaybedildi. Karkaun'lar ölü vatandaşlarını bulacaklar. Faris'i bulacaklar. Benim peşimden gelecekler.

İmparatorluğun Shrike'ına ihtiyacı var. Yapmak istediğim son şey hareket etmek ama kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine sürüklüyorum. Kanayan bedenimi tutuyor ve sürünüyorum, gökyüzüne arkadaşımın hayatını bir hiç uğruna vermediğini umuyorum.

XXIII: Laia

Ü Esaretimin ikinci gününde cinler bizi güneye yönlendirdi ve birkaç saat içinde Duskan Denizi gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra Kabile çölü. Ürkütücü kaya oluşumları gökyüzüne doğru yükseliyor, her biri güneşin rüzgârla kavrulmuş yüzlerce tonunu taşıyor. Mor yağmur bulutları ufukta ağır ağır uzanıyor ve dondurucu rüzgâr keskin, neredeyse şifalı bir kreozot kokusu taşıyor.

Her birkaç saatte bir, cin bineğinin üzerinde ilerliyor. Gitmeden önce, yine sessizlik talep ederek zaten üzerimizde kurduğu baskıyı pekiştiriyor.

Ama üçüncü günün sabahında unuttur.

Askerlerin çoğu bunu fark etmez ve ölü gözlerle yollarına devam ederler, Atların nal sesleri eşliğinde sallanan bedenler. Sadece yanımdaki Mask Novius, kadın giderken başını kaldırıyor. Cin kadının kontrolüne karşı koymaya çalışırken çenesindeki bir kas patlıyor.

Onu gizlice izliyorum. Maskesi kasvetli kış güneşinin altında parıldıyor ve gözlerini dikmiş karşıya bakıyor olsa da her hareketimin farkında olduğunu hissediyorum.

Rehmat bana yardım etmeyecek ya da edemeyecek. Sihrim yok. Darin'e ulaşmaya çalıştım ama boşuna. Doğal olmayan hızlarda seyahat ediyoruz. Eğer hemen harekete geçmezsem, yarın akşam karanlığında Aish'in ve Gece Getiren'in elinde olacağım. Bana ne yapacağını sadece gökyüzü bilir. Belki beni öldürmez. Ama orada ölümünden daha kötü şeyler. Annemin Kumandan'ın kölesi olarak kaderi bana bunu öğretti.

Çok ileride, cin ufukta uzak bir silüet halinde. Büyük bir dikkatle sol avucumu Novius'un görebileceği bir yere koyuyorum.

Yardım edin, yavaşça iz sürüyorum. Bir planım var.

Bir dakika geçer. Sonra bir dakika daha. *Onu serbest bırakmayacaksın ya da kaçmasına yardım etmeyeceksin.* O cinlerden kurtulamaz. Belki de bunu düşünerek aptallık ettim.

hiçbirimiz yapamazdık.

Birkaç dakika sonra garip bir ses duydum. Elle tutulan bir ağızdan çıkan kükreme sesi gibi.

Novius şimdi bana bakıyor, öfke yüzünün her zerresine kazınmış. Sesi çıkaranın o olduğunu anlıyorum. Cinin kontrolünden az da olsa kurtulmuş.

Aniden atını benimkine sürdü. Eğer yapabilseydim, haykırdım. Bineğim tökezliyor, tedirginlikle başını geriye atıyor, ön ayaklarını kaldırıyor. Kabzayı tutuyorum ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Sırtım çöl zeminine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki neredeyse dilimi ısıracaktım.

Maske kontrol edilmekten nefret ediyor olabilir ama o baştan aşağı bir Savaşçı. Ona dik dik bakıyorum ve o da bakışlarıma aynı zorlukla bastırılmış öfkeyle karşılık veriyor. Attan iniyor, beni bağlı kollarımdan tutuyor ve atıma doğru itiyor.

Uzakta, cin atını döndürüyor ve dörtnala geri dönüyor.
Biz.

"Bu da ne böyle?" Onu bir yere çekerken canavarı şikayet edercesine kişniyor.

Dur. "Ne oldu?" Bana baktı. "Konuş kızım! Ve beni kandırmayacaksın."

"Atımdan düştüm."

"Neden attan düştün? Kasıtlı mıydı? Dikkat dağıtmak için mi? Doğruyu söyle!"

"Bilerek yapmadım," diyorum dürüstçe. "Dengemi kaybettim." İstemeyerek de olsa Maske'ye bakıyorum. Cin gözlerini kısıyor.

"Novius seninle konuştu mu? İkiniz bir şey mi planlıyorsunuz?"

"Hayır," diyorum, Maske'nin boğuk feryadına konuşma denemeyeceği için gökyüzüne şükrederek.

Cin arkasını dönmeden önce uzun süre beni izliyor. Novius atıma binmeme yardım ediyor ve cin tekrar önden gidiyor, Novius'a mesaj yazamayacağım kadar yakınımda duruyor.

Ama bana verdiği parşömeni koluma saklayabileceğim kadar uzağa.

■ O gece parşömeni okumaya fırsat bulamazlar, cinler çok yakından izlemektedir. Ertesi sabah, güçlü ve kuru bir bora bir toz fırtınası yaratır.

Cin atları ilerlemeye zorluyor, ta ki görüş mesafesi o kadar azalıyor ki inleyip homurdanıyorlar. Onları, beklemek için yerleştığımız bir kaya çıkıntısına doğru zorluyor. Bir saat sonra, güneş tepemizde paslı bir disk halindeyken, kum fırtınası dinmemiştir.

Cin, bir kayanın yanına çömelirken zayıf, neredeyse hastalıklı görünüyor. Askerlerin geri kalanı atlarının yanında, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, yerinde donmuş Mariner kurmalı bebekleri gibi durmaktadır.

Rüzgâr bizi savururken, cinin alev alev yanan gözleri üzerimde sabit kalıyor. Bu çölde en son ne zaman seyahat ettiğimi düşünerek dikkatimi dağıtıyorum. Izzi hâlâ hayattaydı. Arkadaşımı düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... nazik tavrını ve sessiz isyanını. Cook'u bir anne gibi sevmesini. Kan bağı olmasa bile o da bir kardeşti.

Onu özlüyorum.

"Kızım." Cinci kadının sesi beni içinde bulunduğum çıkmaza geri götürüyor.

"Bu topraklarda daha önce de yürüdünüz. Bu fırtınalar ne kadar sürer?"

Konuş." "En fazla birkaç saat." Sesim kısık çıkıyor. "Temizlememiz gerekecek

tekrar yola çıkmadan önce atların gözleri. Yoksa kum körü olurlar."

Cin başını sallıyor ama beni yine susturmuyor. Belki de günlerdir gücünü üzerimizde kullanmaktan çok yorulmuştur. Ya da belki Novius'un dediği gibi, en zayıf anındadır.

Beni rahatlatmak için bana bakmayı bırakıyor ve askerlerin arasında yürümek için ayağa kalkıyor. O kadar yavaş hareket ediyorum ki, parşömene uzanıyorum. Sonra gözlerimi siper edercesine başımı dizlerime doğru eğiyorum.

Kendime daha fazla ışık vermeye cesaret edemiyorum, bu yüzden sıkışık yazıyı okumak bir dakikamı alıyor. Ve bir kez okuduktan sonra, şaşkına döndüm. Beklediğim

Maske'nin maymuncuklarının nasıl alınacağına dair talimatlar. Kurtulmak için bir planın ana hatları.

Ama tabii ki bunu bana veremezdi. Cin ona bana yardım etmemesini emretti. Yine de bu hiç mantıklı değil.

İnsan ya da efrit, wight, ghul ya da wraith tarafından dövülmüş hiçbir kılıç ya da bu dünyaya ait hiçbir nesne bizi öldüremez. Ölmemizi ne kadar çok istersen iste, öldüremeyiz.

Bu kelimeler ne anlama geliyor? Neden o-

Hatıralar o kadar hızlı geri geliyor ki başım dönüyor. Bu sözleri bana daha önce de söylemişti ve unutmamı emretmişti. Ama Maske de dinliyordu ve ona böyle bir emir vermedi.

Cin hala askerlerin arasında, bu yüzden kelimeleri hafızama kaydetmek için parşömeni bir kez daha okudum ve sonra rüzgarın onu alıp götürmesine izin verdim. Söylediklerinin ikinci kısmı yalan. Cinler öldürülebilir. Kendi gözlerimle gördüm.

Nightbringer Shaeva'yı bir kılıçla öldürdü. Ve en az koruda kilitli olan cinler kadar yaşlıydı. Belki de daha yaşlı.

Gözlerimi kapadım ve kılıcın ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Elmas gibi parlayan siyah bir orak, hınzırca kıvrılmış ve kısa bir kabzaya tutturulmuştu. Tuhaf bir metaldi, daha önce görmediğim bir metal.

Ama beni bağlayan ışıltılı zincirlere bakarken o zamandan beri gördüğümü fark ettim.

İnsan ya da efrit, wight, ghul ya da wraith tarafından dövülmüş hiçbir kılıç ya da bu dünyaya ait hiçbir nesne bizi öldüremez.

Cin dövmesi o zaman. Sadece onların erişebildiği bir metalden yaratılmış.

Ya da belki orağın özel bir özelliği yoktur. Belki de Nightbringer Shaeva'yı bıçaklamak için bir silah kullandı ama onu öldürmek için büyü kullandı.

Ama hayır, en azından bu zincirler benim sihrimi bastırıyor ve ben sadece bir insanım. Büyüden doğan cinlere ne yapabilirler ki?

Orakla ilgili düşüncelere o kadar dalmışım ki, cin beni tekmeleyip ayağa kalkmamı emredinceye kadar fırtınanın geçtiğini fark etmiyorum.

Ufuktaki tuhaf koyu lekeyi fark ettiğimde akşamın erken saatleriydi. Bir tür büyük göl gibi görünüyor, akıntıları solan ışıktaki gümüş renginde parlıyor. Sonra rüzgâr atların sesini, deri ve çelik kokusunu taşıyor. Ve bunun bir göl değil, bir ordu olduğunu, parıltıların dalga değil, silah olduğunu anlıyorum.

Aish şehri saldırı altında.

Cin, Novius'a bizi şehre doğru götürmesi için emir veriyor, sonra da ayağını boğruüne koyup ilerliyor. Bir an sonra, bir fısıltı kulağımı gıdıklıyor.

"Laia." Rehmat görünmüyor ama sanki hemen yanımdaymış gibi ses çıkarıyor. "Seni şu lanet zincirlerden kurtaralım."

"Yardım edemeyeceğinizi düşünmüştüm," diye fısıldıyorum.

"Khuri akrabasıyla konuşmaya gidiyor. Birkaç dakikamız var. Önce silahına ihtiyacın var-"

"Adını nereden biliyorsun?"

"Senin bilmediğin pek çok şey biliyorum çocuğum. Kılıcın Novius'ta. Görünmez olduğunda onu ondan alabilirsin. Şimdi, bu zincirler. Sanırım yapabilirsin-"

"Gece Getiren" -Rehmat'ı kestim- "Shaeva'yı öldürmek için bir orak kullandı.

Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Anılarınızda ne yaşadığını biliyorum."

Hafızamda muhtemelen gördüğü diğer şeyleri düşünerek kızarıyorum ama sonra utancımı bir kenara itiyorum. Rehmat'ın cevabı dikkatliydi. Çok dikkatli.

"Shaeva bıçak yüzünden mi öldü?" Ben sordum. "Ya da Nightbringer'ın büyüğü yüzünden mi?"

"Bıçak."

Maske şöyle bir bakıyor ve kendi kendime gevezelik ederken muhtemelen deli gibi göründüğümü fark ediyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Eğer kılıç hakkında bildiğin tek şey benim hafızamdakilerse, cinleri öldürebildiğini nereden biliyorsun? Ve neden bana bundan bahsetmedin?"

"Silahı Gece Getiren'den almak imkânsız olacak, Laia," diyor Rehmat. "Ve onu yok edeceği de garanti değil."

"Ama orak *diğer* cinleri öldürebilir." Bağırarak istiyorum ama öfkeli bir fısıltıyla yetiniyorum. "Kabile çölünü kasıp kavuranlar Ölüm ve dehşet onların peşinde. Dışarıdakiler." Aish'e ve ona giderek yaklaşan orduya doğru başımı sallıyorum.

"Laia." Rehmat tedirginlik içinde titriyor ve acaba bu yaratık "o" değil de "erkek" mi diye merak ediyorum, çünkü inatçılığında rahatsız edici derecede erkekçe bir şeyler var.

"Eğer onu durdurmak istiyorsak Gece Getiren'in zayıflıklarını anlamamız gerekiyor. Onun hikâyesine ihtiyacımız var. Kabile *Kehannis*'i bulma planınız akıllıca bir plandı. Ama bunu gerçekleştirmek için kaçmalısınız. Bu savaşa doğru gidiyorsun."

"Gerçekten de öyle," diyorum ve aklıma gelen fikir Afya'nın onaylayacağı bir fikir, çünkü tamamen çılgınca.

"Gel, çocuğum. Aptal olma-"

"Neden korkuyorsun?" Şimdiye kadar Rehmat biraz eli açık olsa da akıllı görünüyordu. Şu anda hissettiğim gibi, onun telaşını hiç hissetmemiştim. "Çünkü Nightbringer'ın seni bulacağını mı düşünüyorsun? Seni yok edeceğini mi?"

Rehmat uzun bir tereddütten sonra, "Evet," dedi. "Ben de bundan korkuyorum."

Hayır, öyle değil. Bunu hemen anladım. Yaratık yalan söylüyor. Gizliyor. Bunu ilk kez kesin olarak hissediyorum ve içimden garip bir sızı geçiyor.

Rehmat daha önce tanıştığım ya da adını bile duyduğum hiç kimseye

benzemiyor ama ona güvenmeye başladım. Benim müttefikim olduğunu düşündüm.

"Sana yardım etmeme izin ver Laia." Rehmat son anda ses tonunu değiştirir, böylece sesi bir derebeyi gibi değil de sakın ve aklı başında çıkar. "Yapmamalısın

bir savaşın ortasında Nightbringer'ın eline düş-"

"Savaşın ortasında onun eline düşmek," diyorum yaratığa, "tam da yapmam gereken şey."

XXIV: Ruh Yakalayıcı

A Aish'in güney binalarından gelen borazan sesleri, nöbetçi kulesinden nöbetçi kulesine yankılanarak çılgınca çalıyor. Rüzgâr yükselir ve Yanmış toprak ve kan kokusu.

Kabile kampı kaos içinde. Erkekler ve kadınlar çocukları arabalara atıyor ve eşyaları süpürüyor. Ocaklar kıvılcım saçıyor. Develer ve atlar, sahipleri eyerleri ve koşumları bağlamak için çılgınca çalışırken inliyor.

Ama Kabile Halkı beni gördüğünde, birçoğu yaptığı işi bırakıyor, gözlerinde umut beliriyor.

"Banu al-Mauth! Bize yardım etmek için mi geldiniz?" "Cinleri yok edecek misiniz?"

Nasur Kabilesi'nin muhafızları Aubarit'in arabasına yaklaşırken onları görmezden geliyorum. "*Fakira*," diyor içlerinden biri. "Kapılar kapanmadan önce şehre sığınmalıyız."

Kabilenin gümüş saçlı *Kehanni'si* kaşlarını çatarak onları takip ediyor. "Çöle kaçmak daha iyi," diyor. "Martialler Aish ile meşgul olacaklar. Bizi avlamayacaklar."

"Saif Kabilesi kaçacak," diye konuşuyor Mamie Rila. "Peşimize düşseler bile onlardan kaçabiliriz."

Bana döndü. "Bize yardım et, Banu al-Mauth," diyor. "Çok fazla cin var. Çok fazla Martial var. Ve bu istilayı davet edecek hiçbir şey yapmamış masum insanlarla dolu bir şehir. Düşmanı yenmek için sihrini kullanabilirsin-"

"Büyü böyle işlemiyor, *Kehanni*."

"Ama yardım etseydin, daha az kişi ölürdü." Aubarit kolumu tutuyor, onu silkelemeye çalıştığımda bile beni bırakmıyor. "Geçecek daha az hayalet olurdu-"

Ama ben daha az hayalet aramıyorum. Onlara ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ya bunu Nightbringer yaptıysa? Laia'nın sözleri kafamda yankılanıyor. Sorularıma cevap verebilecek birkaç *Fakir*, Gece Getiren tarafından öldürüldü. Yaptığı savaşlarda, yüzlerce hayaletin Bekleme Yeri'ne akması gerekirken hiçbiri gelmedi.

Belki de bu, nedenini görmek için bir fırsattır.

"Su getirin." Sesimi yükseltiyorum ve yakınlardaki Kabile Halkı sessizliğe gömülüyor. "Cinler bundan nefret eder."

Mamie Rila, "Tek su Aish'in kuyularından geliyor," diyor.

"Malikh kayalıklarında su var." Bu bilginin bana hiçbir maliyeti yok. "Akarsu yükseliyor."

Aish'in boynuzları tekrar sesleniyor, alçak bir tınıdan çığlıklar yükseliyor. kampın karşısında. Yaklaşan ateş artık uzakta değil. Cinler burada.

Aubarit ve Mamie'nin soruları, şehre girmek için çabalayan Kabile İnsanlarının, Sadh'tan gelen ve sığınacak bir yer arayan mültecilerin yanından akıp giderken duygusuz rüzgârın üzerine düşüyor. Keris Veturia'nın ordusu Aish'in birçok kapısından akın edecek. Kabile kervanları, açık pazarlar ve gezgin oyuncular için mükemmel olan geniş caddeler ölüm tarlalarına dönüşecek.

Yaşayanların dünyası böyledir.

Kimse beni tanımasın diye kapüşonumu yukarı çekip ufku tarıyorum. Çığlıklar güneyden yankılanıyor ve alevler gökyüzünü aydınlatıyor, dönen tayfunlar gibi hareket ediyor. Cinler. Kabile Halkı'nın korkusu havayı bulandırıyor, soğuk geceyi acılaştırıyor.

Bir çatı daha iyi bir manzara sunacaktı ve tırmanabileceğim bir kafes gördüm. Ama içinde yaşlı bir adam ve iki küçük çocuk olan bir araba tarafından engellenmiş. Bir kadın atını arabaya bağlamak için uğraşırken, koşum takımlarına ulaşabilecek kadar uzun olmayan kızı da onları bağlamaya çalışıyor.

Etrafta tırmanacak başka bir yer arıyorum. Hiçbir yer bulamayınca çocuğu arabaya bindiriyorum ve kayışları bağlıyorum. Kız bana bakıyor ve sonra bana parlak bir gülümseme sunuyor. Etrafımızdaki panikle o kadar uyumsuz ki donup kalıyorum.

"Banu al-Mauth!" diye fısıldıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp vagon millerini sabitliyorum. Çocuğun annesi rahatlayarak iç çekti.

"Teşekkür ederim, kardeşim-"

"Nur'a git," diyorum ona, kapüşonumu aşağıda tutarak. "Onları yaklaşan şey hakkında uyar. Diğerlerine de aynısını yapmalarını söyle. Gidin."

Kadın arabanın koltuğuna tırmanır ve dizginleri çeker. Ancak sadece birkaç metre ötede, sokaklara doluşan insanlar tarafından yavaşlatılıyor. Kızı umutla bana bakıyor, sanki onlara yol açacakmışım gibi.

Çocuktan uzaklaşıp kafese tırmanıyorum ve doğuya, gürleyen savaş davullarının sesine doğru yöneliyorum. Uzak, birleşik bir haykırış takip ediyor: "*Imperator Invictus! Imperator Invictus!*"

Keris Veturia geldi. Onunla birlikte, cinler şehri zayıflattıktan sonra öldürme ve yağmalama yapacak bir ordu. Kuvvetleri hâlâ epey uzakta. Ama atlılardan oluşan bir öncü birlik, yollarına çıkacak kadar talihsiz olan Kabile İnsanlarını kesmek için ana güçten ayrılıyor.

Annem onlara liderlik ediyor. Onu tanımak çok kolay, küçücük cüssesiyle ayırt edilebiliyor ama daha çok öldürürken gösterdiği vahşilikle. Çelik ve deri zırh giyer ve uzun bir mızrak kullanır. hızlı ayaklı beyaz bir kısırağın tepesinden kolayca kazığa oturtuyor. Ben izlerken, iki kadını, yaşlı bir adamı ve ona doğru gürleyip onu biçerken felç olmuş gibi duran bir çocuğu öldürüyor.

Hiçbir şey hissetmemeliyim. Duygular dikkatimi görevimden uzaklaştırır.

Yine de annemin bir çocuğu pervasızca öldürdüğünü görünce aklım başımdan gidiyor. Babamı nadiren merak etsem de, şimdi onu düşünüyorum. Belki o da acı çektirmeyi seviyordu. Belki de bu yüzden yaşayanları bu kadar az önemsiyorum. Belki de ailemin insanlıktan yoksunluğu sayesinde Ölümün Seçilmişleri.

Keris aniden atını döndürüyor ve Aish'in silüetini tarıyor. Bakışları bana takılıyor. Garip. Bir okçu olabilirdim. Bir asker. Herhangi biri.

Yine de bir şekilde ben olduğumu biliyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Birbirimize bakıyoruz, kan, şiddet ve tüm günahlarımızla birbirimize bağlıyız.

Sonra atını geri çeker ve bir grup insanın arasında kaybolur. askerler ana orduya dönüyor. Sarsılmış bir halde arkamı dönüyorum ve çatılardan güney gökyüzünü mürekkepleyen cinlerin yarattığı alevlere doğru rüzgârla yürüyorum. Ocak ateşlerinin ve ip yatakların yanından, güvercin kümeslerinin ve ciyaklayan tavukların üzerinden geçiyorum. Savaş sesleri kulaklarımı dolduruyor.

Aylardır kamaramda olduklarını unutarak gözlüklerime uzanıyorum. Savaşmak istediğimi fark ettim. Kafamın içinde olmayan bir savaş

istiyorum. A

Fiziksel güç, eğitim ve stratejiye dayalı olarak kazanılabilecek bir savaş.

Bir silah bulabilirim. Kabile halkıyla savaşırm. Bunu yapmak iyi hissettirirdi.

Mauth'un büyüünün yavaş ağırlığı beni çekiyor, bir hatırlatma ve kendimi silkeliyorum. Savaşlar ölüm demektir. Ve ben yeterince ölüm dağıttım.

Nightbringer. Nightbringer'ı bul.

Şehrin güney ucuna yaklaştıkça alevler daha da kötüleşiyor, ta ki bir mendili ıslatmak için bir su pompasında durmak zorunda kalana kadar.

Altımdan çılgınlık yankılanıyor ve bir bina gözlerimin önünde toza dönüşüyor, pelerinli bir cin adam sabit bir şekilde ona bakıyor, sonra dönüp bir başkasını yıkıyor. Arkasında, ateş formu bir cin sanki kendi savaş arabasıymış gibi havada süzülüyor. Doğal olmayan kuru bir rüzgâr onu takip ederek alevleri körüklüyor.

Aşağıdaki sokaklarda, vücudu nefretle titreşen, alevler içinde bir cin dolaşiyor. Onu hemen tanıdım. Umber. Yolunu kesenleri ve ondan umutsuzca kaçan diğerlerini keserken kılıcı dönüyor. Ben izlerken, bir adamı havaya kaldırıyor ve nefes borusunu yavaşça eziyor.

Ruhu bedeninden ayrılır ve bir anlığına bedeninin yakınında gezinir. Sonra hava, gölgelerde titreyen bir kedinin gözleri gibi parıldar. Ruh kaybolur.

Bekleme Yeri'ne gitmez. Ya da diğer tarafa. Öyle olsaydı hissederdim, iliklerime kadar bilirdim. O zaman ne görüyorum ben?

Çatılar boyunca gizlenerek Umber'i takip ediyor, öldürdüklerini izliyorum. Etrafındaki hava, ruhlar birbiri ardına yok olurken parıldıyor ve titriyor. Her

Ortadan kayboluş geride bir boşluk bırakıyor, havaya ağır gelen bir boşluk.

Umber beni fark etmeden önce, Aish'in en yüksek binası olan Martial garnizonuna doğru rüzgarla yürüyorum. Shaeva'yı hiç bu kadar çok istememiştim. Onun soğukkanlılığı ve engin bilgi birikimi için. Neler olduğunu bilirdi. Bunu nasıl durduracağını bilirdi.

Ama o burada değil, bu yüzden bunu tek başıma anlamlandırmalıyım.

Nightbringer'a, Bilginlere ve onların müttefikleri Kabilelere ve Denizcilere

-düşmandır. Av. Yok edilmesi gerekenler. Ve yine de, serbest bırakılmasına rağmen

Cin korusundaki binlerce soydaşını öldürmek için öncelikle bir Savaş ordusu kullanıyor. Tek mantıklı sonuç, cinlerin insanlarla kafa kafaya savaşamayacağıdır.

Belki de hapsedildikleri için zayıflamışlardır. Belki de büyüleri sınırlıdır. Tüm sihirler Mauth'tan gelir ve ben bile

Mauth'un gücünde bir düşüş, bir uyuşukluk.

Ne olmuş yani, kendimle tartışıyorum. Nightbringer büyüsunü beslemek için hayalet mi çalışıyor?

Bu da en az diğerleri kadar iyi bir fikir. Eğer Mauth tüm sihrin kaynağıysa ve o Ölüm'se, o zaman hayaletlerin bu sihirle bağlantılı olabileceği sonucu çıkar.

Eğer Nightbringer'ın kendisine ulaşabilirsem, teoriyi daha fazla test edebilirim. Garnizonun düz çatısına ulaşıyorum ve rüzgâr yürüyüşümden inip gözlerimi kapatıyorum. Etraftaki tüm binalar alevler içinde. Buradan hiçbir şey göremeyeceğim.

Ayrılmak üzereyken havada bir şey parıldıyor. Çatıda dalgalanan dumanın içinden, pelerinli ve alev gözlü, bir elinde gevşekçe tuttuğu hınzırca kıvrılmış bir tırpanla bir figür beliriyor. Uzun bir tırpana bağlı sapı ve koyu parlaklığı tanıdık.

Tırpanın eskiden bir orak olduğunu fark ettim. Nightbringer'ın aylar önce Shaeva'yı öldürmek için kullandığı bir orak.

"Bana teşekkür etmeye mi geldin, Gaspçı?"

Nightbringer alçak sesle konuşuyor ama sesi artık tüylerimi diken diken etmiyor. Ona baktığımda da endişe duymuyorum. O sadece seven ve nefret eden, arzulayan ve yas tutan canlı bir yaratık. Bekleme Yeri'ndeki işime müdahale eden bir yaratık.

Mauth'un büyüü yükseliyor, tehdidi hissediyor. "Ruhları kurcalıyorsun, cinler," diyorum. "Mauth'u kurcalıyorsun. Buna bir son vermelisin."

"O zaman bana teşekkür etmek için burada değilsin." Nightbringer'ın sesindeki sahte şaşkınlık sinirlerimi bozuyor. "Nedenini düşünemiyorum. Artık geçmen gereken hayaletler olmadığına göre senin için çok daha az iş var."

"Ruhlarla ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol, solucan!" Umber alevlerin arasından Gece Getiren'in yanında belirir. "Meherya ile böyle konuşmaya cüret mi ediyorsun? Faaz! Azul!" Alevlerin içinden iki cin cisimleşir. "Khuri! Talis!"

"Barış, Umber." Nightbringer tırpanını kınına soktu ve dört cin daha ortaya çıktı. İlk ikisi -Faaz ve Azul- binaları yıkarken ve havayı değiştirirken gördüm. Üçüncüsü -Khuri- gölge formunda. Talis olduğunu tahmin ettiğim sonuncusu insan yüzünü takınıyor ve ben onun karanlık yüzünü tanıyorum.

gözleri ve küçük vücudu vardı. Cain'i öldürdükten sonra Umber'a eşlik etti.

Laia'nın ve diğerlerinin zihinlerine düşünceler yerleştiren cindi. Onların en derin korkularını ve en karanlık anlarını hayata geçirdi.

Nightbringer süzülerek yaklaşıyor. Gölgeler etrafında kaynıyor, öncekinden daha derin ve ürkütücü bir şekilde canlı. Üzerine bir ağırlık gibi çöken şeytani bir feyizle kıvranıyorlar. Buna rağmen gücü etkilenmiyor. Eğer bir şey varsa, o da daha güçlü görünüyor.

Nightbringer'ın arkasındaki hava titriyor. Başka bir cin. Umber'ın çağırmadığı biri. Gözlerimi kısıyorum, ne yapıyor bu? O cine doğru tek bir adım atıyorum, çünkü onda bir hayalet kokusu var, yakınlarda bir ölü hissi.

Ancak bu kadarını yapabiliyorum. Nightbringer parmaklarını şıklatır ve Khuri gölgelere doğru adım atar, saniyeler sonra da topal bir insan figürüyle yeniden ortaya çıkar.

"Sen artık Mauth'un yarattığısın evlat. Kendini görevine çok adanmışsın," diyor Nightbringer. "Bu adanmışlığı test edelim mi?"

Figür, Nightbringer'ın tırpanıyla aynı parlak metalden yapılmış zincirlerle bağlanmış. Kıyafetleri koyu renk ve uzun saçları yüzünü gizliyor. Ama kim olduğunu biliyorum. Şeklini ve zarafetini biliyorum çünkü Augur onu kafamın içine soktu ve onu çıkaramıyorum.

Nightbringer Laia'nın saçlarını tutup başını geriye doğru çekiyor. "Eğer onun boğazını kesersem, Ruh Yakalayıcı, umurunda olur mu?"

"Neden hayaletleri götürüyorsun?" Laia'yı görmezden gelmek için kendimi zorluyorum. "Cinlerini güçlendirmek için mi? Kendini mi?"

"Eskiden sevdiğin kadın için tek bir kelime bile etmedin," diyor Nightbringer. "Ve senin gibiler benim zalim olduğumu düşünüyor. Hatırlıyor musun ki

öldürdün mü, evlat? Yoksa yüzleri birbirine karışacak kadar çok mu? Sanırım ikincisi. İnsanlar bu hayattan böyle geçiyor. Öldürmek, parçalamak ve unutmak. Ama-" Etrafındaki şehre bakar.

"Amacıma hizmet ederken meydana gelen her ölümü anlıyorum. Onları hafife almıyorum. Düşmanlarının yüzünü ya da şeklini hatırlayamayan senden ve senin gibilerden daha nazik değil miyim? Evleriniz, hayatlarınız ve aşklarınız

Varlığından bile haberdar olmadığınız kişilerin mezarları-"

Nightbringer'ın elinden sarkan Laia aniden canlanır. Zincirleri ona dokunduğunda çılgılık atan Umber'e doğru uçuyor. Laia'nın ortadan kaybolmasını bekliyorum. Kaçmasını.

Onun yerine Nightbringer'a saldırıyor.

Bir an için gölge ve et karmaşası içinde geriye yuvarlanırlar. Ama ayağa kalktığında Laia'nın bileklerini bir eliyle yakalamıştı.

"Beni öldüremezsin kızım," diye küçümsüyor onu. "Hiç mi öğrenmedin?" "Herkes öyle diyor," diye soluk soluğa kaldı Laia, ona ve

diğer cinlere ters ters bakarak.
"Ama hepiniz canavarsınız. Ve canavarların zayıflıkları vardır."

"Canavarlar mı?" Yüzü bana dönük olana kadar onu döndürüyor.
"Orada bir canavar duruyor. Yanan bir şehirde yürüyor, kendi türünün
çığlıklarını duymazdan geliyor. Değerli hayaletleri dışında hiçbir şeyi
umursamadan. Seni yavaşça öldürürsem yasını tutmaz."

"Beni öldüremezsin," diye nefes nefese kalıyor. "Yıldız-"

"Belki de o küçük hıçkırığın üstesinden gelmişimdir," diyor Gece
Getiren. "Ne olmuş Ruh Avcısı? Krallığın için başka bir hayalet ister misin?
Ya da

belki onun ruhunu da biçerim. Ruhunun nehri asla geçemeyeceğini bile
bile ölmesine izin verir miydin?"

Dikkatim tekrar Nightbringer'ın arkasında olanlara kayıyor.

Kız çırpınıyor, onu pençeliyor.

Ama o "kız" değil. Cain bir daha asla olamayacağından emin oldu.

Eğer korkmasına izin verseydi, başka tarafa bakabilirdim. Bunun
yerine o meydan okuyor.

Nightbringer, onun canını sıkarken bile tekmeliyor ve savaşıyor.

Uzun zaman önce Blackcliff'te birbirimizi ilk kez gördüğümüz bir gün,
bir anı su yüzüne çıkıyor. Gökyüzü, içindeki kararlılık, hayat. O zaman
bile, dünya onun ateşini ne kadar söndürmeye çalışırsa çalışsın, sürekli
yanan bir kor gibiydi.

Gözlerimiz buluştu.

*Yürü git, Ruh Avcısı, diyorum kendime. Arkasındaki cine bak
Nightbringer. Ne yaptığını öğren. Ruhları, onlara yaşattığı korkunç
kaderden kurtar.*

Yürü git.

Ama bir an için, sadece bir an için, öfkeli, hapsedilmiş parçam, eski
ben, özgürlüğüne kavuşuyor.

Ve çekip gidemem.

XXV: Kanlı Sıçrayan

Antium'un altındaki karanlık taş tüneller bir ızgara şeklinde düzenlenmiştir.

Hava kötü olduğunda hareket kolaylığı sağlar. Eğer tünelleri biliyorsanız, onları geçmek çocuk oyuncağıdır.

Benim için, aylar önce Antium'dan kaçışımızın kalıntılarıyla dolu, küf ve ölüm kokan bir kabus. Giysiler ve ayakkabılar. Battaniyeler ve yadigârlar. Ve şimdi de kanım, herhangi bir iz sürücünün takip edebileceği bir iz.

Kesik kesik nefes alışım, ara sıra kemirgenlerin sıçrayışlarıyla noktalanıyor, gözleri uzaktan karanlıkta parlıyor. *Kımıldayın. Hareket etmeye devam et.* Nemli kayaların üzerinde saatlerce sürüklendim. Karkaun'ların bize yaptıklarının bitmek bilmeyen hatırlatıcıları arasında yolumu seçiyorum.

Hayır, sanırım. Kendimize yaptıklarımız.

İçimdeki kan tamamen çekildiğinde, iyileştirme gücümün beni kurtaramayacağını anladığımda duruyorum. Meşalem neredeyse hiç yanmadı. *Sen geceye karşı bir meşalesin - eğer kendini yakmaya cesaret edebilirsen.* Bunu bana Cain söyledi.

Ama bu artık doğru değil. Augurlar gitti. Bu yerde hiç ışık yok. Sadece benim acınası hayatım, nihayet sona erdi ve geride bıraktığımız herkes ve her şey.

Takip edilmeyi bekliyorum ama gelmiyor. Keşke gelse. Keşke Karkaun'lar beni çabucak öldürse.

Gözlerim karanlığa alışıyor ve bir iskeletin yüzüne baktığımı fark ediyorum. Temizlenmiş, çünkü insan olmasa bile bu tünellerde yaşam var.

İskelet büyük değil. Bir çocuk, buruşmuş ellerinde tahta bir at tutuyor. Saldırıda yaralanmış ve burada bırakılmış olabilir. Ya da belki ailesinden koparılmış ve kendi başının çaresine bakması için terk edilmiş.

At bana bakıyor gibi görünüyor. Bana bir şey hatırlatıyor. Ölmeyi beklerken, hatırlamaya da çalışabilirim. Birden kendimi önemli hissettim. Bu atı daha önce nerede görmüştüm?

Ben görmedim, farkındayım. Ama buna benzer bir tane görmüştüm. Uzun zaman önce, Marcus Elias'ı avlamamı emrettikten sonra, Cain beni bir Illustrian evinin küllerine götürdü. Bana orada yaşayan bir ailenin hikayesini anlattı. Bir çocuk. Adı neydi onun? *Hatırla. Hatırlanmayı hak ediyor.*

Ama benim hatırladığım Bilgin Köle-Siyyad. O oydu Çocuk için ata bindi çünkü onu oğlu gibi seviyordu. Ve hayatına mal olsa da çocuk için geri döndü.

Yine de çocuğun adını hatırlayamıyorum. Ve bu çocuğun adını da asla öğrenemeyeceğim. Bilgin bir çocuk mu? Bir Savaşçı mı? Bir Denizci mi yoksa kaosa yakalanmış bir Kabile çocuğu mu?

Önemli değil. Bilgi, bir yer sarsıntısından sonra okyanus dalgası gibi üzerime yuvarlanıyor, acımasız ve sonsuz. Fark etmez çünkü bu bir Hayat çok erken sona erdi. Bir Karkaun çocuğu olsaydı bile, yine de yasını tutmaya değerdi, çünkü bu yaşta, henüz büyüklerinin şiddetiyle şekillenmemiş, hassas ve yumuşak olurdu.

Her kimse, bunların hiçbirini hak etmedi. Bunu ona yetişkinler yaptı. Bunu onun başına ben getirdim. Komutan. Hepimiz güç ve kontrol için çabalıyor ve yolumuza çıkan herkesi yok ediyorduk.

Serra'lı Laia bunu biliyor. Elbette biliyor, çünkü bunu yaşadı. Halkına yapılanlara karşı bastırılmış tüm öfkesi ve ben bunu şimdiye kadar hiç anlamadım. İmparatorluğu korumak gibi büyük bir amaca hizmet ettiğimi sanıyordum. Ama tek yaptığım hiç tehlikede olmayan insanları korumaktı.

Belki de Elias'ın Mamie'den ve onun hikayelerinden öğrendiği şey buydu. Kötü adamın kim olduğunu ve kahramanın kim olduğunu asla anlamadığım hikayeler. Belki de hepimizin onunki gibi daha çok hikayeye ihtiyacı vardır.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum iskelete. "Çok özür dilerim."

Gökyüzü, çok can yaktım. Ve bunu ancak şimdi fark ediyorum, sonunda, artık bir meşale değil, havasız bir kor olduğumda, büyük karanlık sonsuza dek yaklaştığında.

Özür dilemek için çok geç, Helene. Aylardır ilk kez kendi adıma düşünüyorum. Bir şeyleri düzeltmek için çok geç.

En azından Harper'ı kurtardım. En azından o benimle gelmedi. Kendimi öpüşmemizi düşünerek sürüklenmeye bıraktım. Aylar önceydi ama her saniyesini hatırlıyorum. Nasıl tarçın tadı aldığını, beni kendine doğru çekerken gözlerinin nasıl kapandığını ve nasıl-

Ping. Ping. Ping.

Ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve iskelete bakıp dinliyorum. *Selamlar Ölüm*, diye düşünüyorum ve garip bir şekilde rahatlıyorum. *Sonunda beni almaya geldin.*

Ama her şey sessizdi, ta ki birkaç dakika sonra-

Ping. Ping. Ping.

Kendimi karanlığa bıraktım. Şimdi uyumak istiyorum. Zihnimde Avitas Harper'ın düşünceleriyle uzaklara dalmak istiyorum.

Ping. Ping. Ping.

Bu ses de ne böyle? Dönmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Ve sonra karanlığın içinde bir ses.

"Ayağa kalk Kanlı Tırmık, çünkü halkının sana ihtiyacı var. Sonuna kadar sadıksın, unuttun mu?"

"Baba?"

"Baba ve anne. Kız kardeş, erkek kardeş ve arkadaş. Kalkın."

Eller kollarımın altına giriyor, beni ayağa kaldırıyor ama dönüp baktığımda kimse yok ve belki de eller yoktu diye düşünüyorum. Sendeleyerek ilerliyorum, duvara yaslanıyorum, her seferinde küçük bir adım atıyorum.

Ping. Ping. Ping. Ping.

Bu dörttü. Son birkaçı sadece üçtü. Seste de bir ritim var, müzik gibi. Sadece bir insanın yapabileceği bir şey gibi.

Mağaralar olabilir. Antium kuşatmasından önce buraya geldiğimde, tıpkı buna benzer bir ses duymuştum. Cain, mağaraların *hikâyelerini anlattığını söylemişti.*

Eğer bu bir şarkıysa, lanet olası gökyüzü ne diyor? Durmuyor ve sürekli değişiyor. Sadece ölmek istiyorum ama izin vermiyor.

"İşte bu kadar," diyor daha önce konuşan ses. "Devam et. O sesi bul."

Çok geçmeden, ses bir *ping* değil, daha derin bir şey, bir çanın çalması gibi. Ama hayır, çan olamayacak kadar düz ve kısadır. Neşeli ya da nazik değil.

Bir çan gibi. Soğuk ve sert. Benim gibi.

İleride bir ışık görüyorum ve kendimi ona doğru sürüklüyorum, görüşüm netleşiyor.

Meşalelerle aydınlatılmış ve doğal olmayan mavi-yeşil bir ateşle ısınan bir odaya girene kadar ışık daha da parlaklaşıyor. Hiç duman çıkarmayan bir ocakta yanıyor.

PING. PING. PING.

Daha önce hiç görmediğim bir adam örsten başını kaldırıyor. Kafası tıraşlı ve koyu teni dövmelerle kaplı. Benden belki on yaş büyük. Bir elinde bir çekiç, diğerinde ise bir miğfer tutuyor. garip, gümüşü bir ışıkla parlıyor.

"Blood Shrike." Adam bana doğru yürürken hiç şaşırmamış gibi görünüyor, bir kolunu bana doluyor ve köşedeki yatağa gitmeme yardım ediyor. "Ben Spiro Teluman. Seni bekliyordum."

XXVI: Laia

| Nightbringer başımın arkasını tutup sıkıyor. Bir çılgılığı bastırıyorum, çünkü ona bu zevki tattırmayacağım. Gözyaşlarım akıyor gözlerimle ona saldırdım. *Dövüş Laia, dövüş!* Novius'tan hançerimi çaldım, zincirlerimin kilidini açtım ve Khuri-hepsi bu an için- zayıflık ve yenilgi numarası yaptım. Şimdi başarısız olamam.

Gece Getiren'e bakarken Elias başını öne eğer. O da cinler gibi uhrevi ve büyüdür. Bakışlarında empati yok. Eskiden olduğu adamdan eser yok.

Her ne kadar bu planımın bir parçası olsa da, Nightbringer tarafından yakalanmak orağa -şimdi tırpana- yaklaşmak anlamına gelse de, keşke cinlere karşı savaşımında kendimi bu kadar çaresizce yalnız hissetmeseydim.

İstemeyerek Elias'a bakıyorum, sadece Ruh Avcısı'nın buz gibi bakışlarıyla karşılaşacağımı biliyorum.

Onun yerine bakışlarında canlılık görüyorum ve vücudum şaşkınlıkla sarsılıyor. Bu Blackcliff'te tanıştığım Elias. Benimle birlikte Serra'dan kaçan, Kauf'un derinliklerinden kardeşimi de yanına alarak fırlayan Elias.

Mauth'un ezdiğini sandığım Elias.

Harekete geçti, Nightbringer'a saldırmadı ama uzun mızraklı cine doğru ilerledi - Khuri ona Umber diyordu. Ellerin iki hızlı hamlesiyle onu etkisiz hale getirir ve ardından Azul'a doğru geri savurur.

Khuri Elias'ın önüne atlar, ona ters ters bakar, hiç şüphesiz zihnini manipüle ediyor. Ama büyüü savuşturur ve mızrağı takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ona doğru savurur. Kadın darbenin etkisiyle sersemleyerek yere yığılır.

Nightbringer beni çatıya fırlatıyor ve alevden gözleri kıpkırmızı olmuş, çoktan yükselmiş olan Khuri'ye doğru koşuyor. *Kaç*, her parçam çılgılık atıyor.

Kaç, Laia!

Koşuyorum. Nightbringer'ın peşinden, değerli akrabalarına ulaştığı anda tırpana doğru hamle yapıyorum. İşte bu kadar. Ya ben ölürüm ya da bu tırpan benimle gelir.

Ortası yok. Parmaklarımı sapa doladım ve tüm gücümle çektim. *Lütfen!* Kımıldamıyor.

Nightbringer yarım döndü ama ben hançerimi çektim ve tırpanı cinin sırtına bağlayan deri kayışı kestim. Tırpan serbest kaldı ve bir anlığına hareket edemeyecek kadar sersemledim.

"Bana tutun."

Elias yanımda beliriyor ve beni göğsüne çekerek çatıda döndürüyor. Uzaklaşıyoruz ve kanım o anın zaferiyle yükseliyor. Tırpan bende. Elias burada benimle. *Elias*, Ruh Avcısı değil.

Koyu kırmızı bir alev görüyorum-Kehribar. Ani bir duruşa geçtik ve Khuri oradaydı, ağzı hırıltıyla kıvrılmıştı. tırpanını benden al. Umber saldırırken Elias bağırır, mızrağını geri çeker ve Elias'ın omuzlarına indirir. Büyüsü omurga kıran darbeyi köreltmış olsa da durduramıyor, çünkü Elias dizlerinin üzerinde soluk soluğa kalıyor.

"Bu," diyor Khuri doğal olmayan bir sakinlikle, parmaklarımı tırpanın sapından yavaşça çekerken, "sana ait değil, insan." Onun etkisini, zorlamasını hissediyorum.

"Khuri!" Nightbringer'ın bağırışı bir gök gürültüsü kadar alçak, ondan daha önce hiç duymadığım bir dehşetle dolu. "Hayır!"

Kadın irkilerek ona dönüyor ve ben de dizlerine şiddetli bir tekme atıyorum. Tırpanın sapı tuttuğu yerden kurtuldu. Bacakları bükülüyor. öne doğru atılıyor, parmakları bana doğru eğiliyor. Elimdeki tırpanla onu itiyorum ve bıçak onu ateş ve intikam yerine et ve kanmış gibi kesiyor.

Alevler bileklerimden aşağı dökülüyor ve geri çekiliyorum, derim yanıyor. Khuri boğazını sıkıyor ama gücü tükeniyor ve yere yığılıyor. Sonra konuşuyor, sesi sanki içinde düzinelerce Khuri varmış gibi katmanlı.

Gölgenin oğlu ve ölümün varisi Son
nefesinde savaştacak ve başarısız
olacak.

Hüzün, gün ışığına binecek,

Toprak onun arenas1 ve insan onun av1.
Şelale'de yetim tırpana boyun eğecek. Şelale'de
kız çocuğu kan vergisi ödeyecek.

Düşen cini görünce gözlerim yaşardı. Tıpkı bir zamanlar Shaeva'nın yaptığı gibi alev alev yanıyor, külleri rüzgâra kapılıyor. Düşmanım olmasına rağmen, onun ölümüne sevinemiyorum. Çünkü o ölürken, Nightbringer çığlık atıyor.

"Khuri!" Keskin sesindeki keder kanımı buza çeviriyor, çünkü böyle bir acıyı daha önce de duymuştum. Onun feryadı babamın hapishane hücrelerinde inlemesi ve kız kardeşimin boynunun kırılmasıdır. Nan'ın tek çocuğunun yasını tutarken feryatlarını yumruğunda bastırması ve İzzi'nin son nefesini verirken bana korktuğunu söylemesi gibi. Yaşadığım her ölüm ama çok daha kötüsü, çünkü Khuri'yi daha yeni geri almıştı. Onu geri almak için binlerce yıl savaşmıştı.

"Özür dilerim." Tırpan sinirsiz parmaklarımdan düşüyor. "Oh gökler, çok üzgünüm-"

Yanımdaki hava soluk altın renginde parlıyor. "Kaç, Serra'lı Laia," diye fısıldıyor Rehmat, hüznü hissediliyor. "Seni yakıp kül etmesin diye kaç."

Elias Rehmat'ı duydu mu, yoksa sadece Gece Getiren'in öfkesinin sıcak bir denizin üzerindeki fırtına gibi yükseldiğini mi hissetti bilmiyorum. Bunun bir önemi yok. Gözlerim cininkilerle buluştuğunda, Ruh Yakalayıcı'nın kolu bana dolanıyor ve saniyeler sonra rüzgârın üzerindeyiz.

XXVII: Ruh Yakalayıcı

İçimdeki asker cinlerin zayıflıklarını hesaplıyor: Umber'ın yaşam gücünü çekip alırken büyüme yenik düşmesi; glaive'in Khuri; tırpan onu öldürüyor.

İçimdeki Ruh Yakalayıcı, Khuri'nin kehaneti yüzünden sarsılmış bir halde Bekleme Yeri'ni özlüyor. Ağaçların huzuruna, hayaletlerin bana verdiği odaklanmaya ihtiyacım var. Zihnimi rahatlatması için Mauth'a ihtiyacım var.

Ve içimdeki insan, bu kızın kollarımdaki hissine hayret ediyor - yaşıyor olması, sadece Nightbringer'dan kurtulmuş olması değil, aynı zamanda onun silahını kullanmış olması.

"Elimdeydi," diye fısıldıyor rüzgârda yürürken. "Elimdeydi ve kaybettim o."

Durduğumuzda, kuru bir derenin tepesinde bir çarpışmayla ve cılız ağaçlar. Düşüşün yükünü ben çekiyorum, giysilerimi kesen kayalardan irkiliyorum. Dallar şiddetli rüzgârda inliyor Laia başını kolunun içine sokarak gözlerini kumdan koruyor.

"Elias, sen-"

"Tamam." Onu hızla üzerimden kaldırıyorum, sonra birkaç adım geri çekiliyorum. Gökyüzü yıldızlarla ışıldıyor ve Aish'ten o kadar uzaktayız ki ufukta bir parıltı bile yok.

Karanlıkta Laia'nın yüzünü seçmek zor. Ama bu içimi rahatlattı.

"Duyduğumuz kehanet," diyorum ona. "O ilk iki satır benim hakkımdaydı."

"Sen mi?" Yavaşça ayağa kalkıyor. *"Gölgenin oğlu ve ölümün varisi-"*

"Son nefesine kadar savaşıyor ve başarısız olacak." Uzun bir an duraksıyorum. "Başarısızlığımın bedelini biliyorsun. Bunu ilk elden gördün."

"Bu sadece bir kehanet," diyor Laia. "Tüm kehanetler gerçek değildir-"

"Shaeva'nın kehaneti gerçekleşti," diyorum. "Her satırđ. Ve o da bir cindi. Haklıydđn, biliyorsun. Nightbringer hayaletlere bir şey yapıyor. Neredeyse ne olduğunu öğreniyordum. Ama-"

"Ama onun yerine sen beni kurtardđn." Laia içimi biliyormuş gibi bana bakıyor. "Elias." Sesi gergin. "Üzgün değilim. Sen bana geri döndün -Özledim-"

"Nereye gidiyorsan oraya geri dönmen gerekecek," diyorum. "Ormandan yeterince uzun süre uzak kaldım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben rüzgârla uzaklaşmadan elimi tutuyor. Parmakları benimkilerin arasında dolanıyor ve Blackcliff'te benimle geçirdiği geceyi düşünüyorum. Gitmeden önce kılıcımı geri vermeye çalışmıştı. Söylediği sözler o zaman sahip olmadıkları anlam katmanlarını şimdi taşıyor.

Senin bir ruhun var. Hasarlı ama orada. Onu senden almalarına izin verme.

"Konuş benimle," diyor şimdi. "Sadece bir an için." Dere, yıldız ışığında mavi olan bodur ağaçlarla dolu. Ama o uzun, düz bir kaya bulup oturuyor ve beni de yanına çekiyor.

"Bana bak, Elias." Çenemi avucunun içine aldı. "Nightbringer seni yemledi. Ben de ona mükemmel yemi verdim. Bütün insanları tanıdığı gibi seni de tanıyor. Bana yardım etmeni bekliyordu ve daha sonra bunun için kendini suçlu hissedeceğini biliyordu. O her zaman bizden bir adım öndedir. Ama bu sefer bedeli binlerce hayat -on binlerce-"

"İnsan dünyasının endişeleri-"

"O bir melodi çalıyor ve siz de onunla dans ediyorsunuz. Bu seni ilgilendirir. Nightbringer seni Bekleme Yeri'ne zincirlemek istiyor. Bu onun amaçlarına mükemmel bir şekilde hizmet ediyor. Çünkü orada bir şeyleri kontrol etmeye çalışıyorsan, burada savaşıyorsun demektir."

"Eğer Bekleme Yeri'ne zincirlendiysem, bu benim kendi seçimlerim yüzünden, Gece Getiren yüzünden değil."

"Benim yüzümden zincirlendin." Beni bırakıyor, yüzü ellerinin arasında. Onu bu şekilde görmek yanlış hissettiriyor. *Hayır*, fark ettim. Onu bu şekilde görmek ve rahatlatmamak yanlış geliyor.

"Sen öldün Elias, ama yine de başarısız olmana izin vermedin. Darin'i kurtaracağına söz verdin ve öyle de yaptın, her ne kadar bu senin hapsedilmene yol açsa da. Mauth'a hizmet edeceğine söz verdin ve öyle de yaptın, her ne kadar bu halkımın yok olmasına yol açacak olsa da. Sen- şöyle-" Ellerini havaya kaldırır. "Yani

İnatçı! Ve Nightbringer bunu *biliyor*! Buna güveniyor, çünkü bu sayede kimse onu durduramadan insan dünyasını kasıp kavurabilecek."

Laia'nın huzursuzluğu etrafında dönüyor, tek başına taşıyamayacağı kadar ağır bir yük.

"Ormanın hasta olduğunu kendiniz söylediniz. Hayaletler gelmiyor. Size söylüyorum, bu hastalıkların kaynağı Gece Getiren'dir. Eğer Bekleme Yeri'ni düzeltmek istiyorsanız, onun ruhlarla oynamasını engellemelisiniz."

Aramızda bir adım boşluk bırakacak kadar sağduyulu olduğumdan emin olmama rağmen dizlerimiz birbirine değiyor. Ellerimi kalbine doğru çekiyor ve nabzım karşılık olarak titriyor.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor. "Sana pahalıya mal olduğunu biliyorum. Ama bana yardım etmemiş olsaydın-"

"İyi olurdun." Bunu biliyorum. "Sen güçlü ve akıllısın. Sen hayatta kalan birisin, Laia. Her zaman öyleydin."

Gülümsüyor ve aşağı bakıyor, saçları yüzüne düşüyor. "Adımı söylediğini duymak çok tatlı," diye fısıldıyor.

Bir çöl rüzgârı vadiden esiyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum; şeker, ter ve başımı döndüren bilinmez bir şey. Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve başparmağımı yanağında buluyorum. Gece soğuk olmasına rağmen kızarmış.

Laia sanki konuşacakmış gibi bana bakıyor ve parmakları ön koluma bastırıyor. Kendi arzum onunkinin derinliğinde kıpırdanıyor ve onu hayal ediyorum

parmakları sırtıma batıyor, gözleri şu anda olduğu gibi üzerimde, bacakları kalçalarımın dolanıyor-

Dur. Sen Banu al-Mauth'sun.

Ama kayanın üzerinde dizlerinin üzerine yükselip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde ses kayboluyor. Dikkatli davranıyor, sanki kaçacakmışım gibi. Ama çılgınca atan nabzı benimkiyle eşleşiyor ve ellerimi beline atıp onu kendime çekiyorum, dudaklarım onunkileri ayırıyor. Tırnakları boynumu sıyrarak inlediğinde daha da yakınlaşıyorum. Benden çıkardığı ses hiç de makul değil.

Gülümseyerek uzaklaşıyor ve keşke uzaklaşmasaydı diyorum, çünkü aramızda açılan boşlukta kargaşa hakim oluyor, şimdiki zamanımın soğuk gerçekliği zihnimin ufkunu süpürüyor.

Ben bir aptalım. Laia'yı tutmak, onu öpmek, ona dokunmak, onu istememe izin vermek. Tek yaptığım ona umut vermektir.

Bunu hissetmiş olmalı ki yüzümü kendi yüzüne doğru eğiyor. "Elias-" "Bu benim adım değil." Geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, en

soğuk
kendimin bir versiyonu: Maske, Ruh Yakalayıcı, Ölümün Seçilmiş.
Düşünüyorum da

Yarattığım binlerce hayalet, benim yüzümden ölen binlerce kişi - dostlar, düşmanlar ve adını bile bilmediğim insanlar.

Nightbringer insanlar hakkında haklıydı. *Öldürmek, parçalamak ve unutmak.*

"Lütfen," dedim ona. "Benim yüzümden daha fazla kişi acı çekerse kendimle yaşayamam. Uzak durun. Beni rahat bırak. Güvenli bir yer bul-"

"Güvenli mi?" Laia gülüyor ve bu korkunç bir ses. "Bu dünyada benim için güvenli bir yer yok Elias. Kendim için yaratmadığım sürece yok. O zaman sen görevine git. Ben kendi görevime gideceğim."

O bana sırtını dönmeden önce ben gitmiş oluyorum, rüzgârla doğuya doğru yürüyorum, kumlar çalılıklara, çalılıklar ağaçlara dönüşene kadar daha hızlı ve daha hızlı uçuyorum. Kulübeme varana kadar durmuyorum. Orada tek ses benim düzensiz nefes alışım. Ve bir kez yavaşladığında, sessizlik yerleşiyor. Hayaletlerin uğultusunu duymaya o kadar alışmışım ki, tamamen yoklukları doğal gelmiyor.

Ağaçların arasından küçük bir figür çıkıyor. Etrafına masum bir merakla bakıyor ve ben onu hemen tanıyorum. Beni tanıyan Aish'li çocuk. *Tabii ya.* O ve ailesi saldırıdan sağ kurtulamazdı.

"Bekleme Yeri'ne, hayaletler diyarına hoş geldin küçüğüm," diyorum ona. "Ben Ruh Yakalayıcı'yım ve diğer tarafa geçmene yardım etmek için buradayım. tarafı."

"Kim olduğunuzu biliyorum" diyor. "Neden bize yardım etmedin? Sizi aradım."

"Yaşayanları unutmalsın," diyorum. "Çünkü artık sana zarar veremezler."

"Nasıl unutabilirim? O gümüş kadın İrfâ ve Azma'yı aynı anda öldürdü. Azma sadece dört yaşındaydı. Bunu neden yaptı, Ruh Yakalayıcı? Neden yardım etmedin?"

Çocuk sadece bir hayalet, ama onu aktarmam saatlerimi alıyor, çünkü sorularına nasıl cevap verebilirim? Keris'in nefretini bir masuma nasıl açıklayabilirim?

Bittiğinde, nihayet her soruyu yanıtladığımda ve küçük ya da büyük her acıyı duyduğumda, nehre doğru yürür. Eski doğruluk duygusunun beni doldurmasını bekliyorum. Eve kadar bütün yol boyunca bekledim. Gelmiyor, kulübeme girip lambaları yaktığımda bile gelmiyor.

Evim, diyorum kendime. *Ben evimdeyim.* Ama artık ev gibi hissetmiyorum. Hapishane gibi hissettiriyor.

XXVIII: Kan Turna Kuşu

Ş Göğsümde bir şey oturuyor.

Gerçek yavaşça bilincime yerleşiyor ve kılımı bile kıpırdatmıyorum. O her neyse, sıcak. Canlı. Ve uyanık olduğumu fark etmesini istemiyorum.

Ağırılık yer değiştiriyor. Bir damla ılık su alnıma düşüyor. Gerildim. Karkaun su işkencesini duymuştum-

"Ha! Ba-ba-ba-ba."

İki küçük el yüzüme giriyor ve bir insanın yüzünün çekilmemesi gereken şekilde çekiyor. Gözlerimi açtığımda yeğenimi tepemde oturmuş, mutlu bir şekilde salyalarını akıtırken buluyorum. Uyandığımı görünce gülümsüyor ve ben ayrıldığımda orada olmayan mükemmel, inci gibi bir dişini ortaya çıkarıyor.

"Ba!" diye bağıyor ben yavaşça ayağa kalkarken.

"Seni uyandırabilecek biri varsa o da İmparator'dur diye düşündüm"
-Livia yatağımın yanındaki koltuğundan bana bir mendil uzattı-.

Bebeğin salyasını siliyorum ve Zacharias'a bir öpücük veriyorum, parmaklarını çenemden dikkatlice çözüyorum ve bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. Odamın benekli cam pencerelerinin dışında kar taneleri uçuşuyor ve

Şömine havadaki soğuğa karşı pek bir şey yapmıyor. İçim boşalmış gibi hissediyorum.

Biri iç organlarıma kürekle vurmuş. Bu duygudan uzaklaşıyorum, onun yerine ayağa kalkmaya odaklanıyorum.

"Sakin ol, Shrike." Livia Zacharias'ı elimden aldı. "Spiro Teluman seni tünellerden geçirdi ve son iki gündür bilincin gidip geliyor. Boynundaki ısırik enfeksiyon kapmış. Buraya ilk geldiğinde saçmalıyordun."

Ve tünellerden çıkmak en az beş gün sürmüş olmalı.

Kanayan gökyüzü. Bir hafta. Antium için bir vurucu güç toplamalıyım.

Paters'ı planıma ikna etmeliyim. Yeterli silahımız olduğundan emin olun.

Yiyecek ve atlar. Başkentte direnenleri uyarın. Yapacak çok şey var ve ben uyuyordum.

"İlaçlarıma ihtiyacım var, İmparatoriçe." Ayağa kalktığımda görüşüm tuhaflaşıyor ve bacağı çok fena ağrıyor. Ama iyileştirici gücüm için gökyüzüne şükrediyorum, çünkü o olmasaydı Teluman'a varamadan ölmüş olurdu. Topallayarak şifonyere gidiyor ve temiz bir tayyör giyiyorum. "Teluman nerede?"

Livia, "Pater'lar onu zindana atmak istedi ama ben bunun Shrike'ımızı geri getiren adam için kötü bir teşekkür olacağını düşündüm," diyor. "Darin ve Tas'la birlikte demirhanede. Söz açılmışken, genç Tas'a Zacharias'ın odasında küçük bir yatak yaptım. Çocuk demirciliğe pek hevesli görünmüyor, ben de onun yerine İmparator'a eşlik edebileceğini düşündüm."

"Paters hoşlanmayacak-"

"Pater'ler fark etmeyecektir. Onlara göre o sadece bir Bilgin. Ama o zeki ve iyi kalpli. Zacharias'ı seviyor. Belki Tas onunla arkadaş olabilir." Kız kardeşimin yüzü bulutlanıyor. "Tüm bu çılgınlık içinde normal bir şey."

Çabucak başımı sallıyorum çünkü ihtiyacım olan son şey Livia'nın tekrar İmparator'la birlikte Güney Toprakları'na kaçmayı düşünmesi. "Eğer Tas isterse, ben itirazım yok."

"Güzel." Livia bana gülümsüyor. "Ve seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

Dehşet karnımı düğümlüyor, çünkü yüzünde o ifade var. Babama savaş hukuku konusunda meydan okumadan önceki bakış. Beni Adisa'ya göndermeden önce.

"Keris kendini İmparatoriçe ilan etti ve Paterler de bunu kabul etti," diyor Livia. "Sen de aynısını yapabilirsin."

Yaşadığım şokla uygun cevabı bulmam bir anımı aldı. "Bu-bu *ihanet*-"

"Oh, saçmalık. O benim oğlum, Shrike." Zacharias'a bakar ve ona gevezelik ettiğinde gülümsüyor. "Ona asla zarar vermem. Onun için en iyisini istiyorum ve bu hayat o değil. Binlerce Martial ve Alim kurtardın. İnsanlar seni seviyor-"

"Yönetmek popülerlikten daha fazlasıdır." Ellerimi kaldırıyorum.

"Babam kadar diplomatik, annem kadar zeki ve senin kadar sabırlı olmam gerekir.

Beni Paters arasında barış yapmaya çalışırken hayal edebiliyor musunuz? Çoğu zaman onları yumruklamak istiyorum. Büyükelçilerle tanışmak ve havadan sudan konuşmak zorunda kalmak

."

"Ankara Büyükelçisi ile görüştünüz ve şimdi bir anlaşmamız var."

"O da benim gibi bir savaşçıydı. Konuşması kolaydı. Ben savaşmak için yaratıldım, Livia. Yönetmek için değil. Her halükarda, Augurlar Marcus'u imparatorumuz ilan ettiler. Zacharias onun oğlu ve gökyüzünün seçtiği varis-"

"Augurlar öldü." Kız kardeşimin dudakları da sabrı gibi inceliyor. "Herkes biliyor. Keris ve müttefikleri bunu Zacharias'ın İmparator olarak meşruiyetini sorgulamak için bir sebep olarak kullanıyorlar."

"O zaman onlar aptal ve biz de savaşacağız-"

Dış odanın kapısı çalındı ve hiç bu kadar rahatlamamıştım. Tanıdık olmayan bir ses konuşuyor.

"İmparatoriçe mi?"

Scim'im bir anda elimdeydi. "Kim bu lanet olası? Far nerede-" Sonra

hatırladım.

Sonuna kadar sadıktı, ağlamıştı. Gens'imın mantrası. Yaralarım ağrıyor ve göğsümdeki boşluk hissi anlam kazanıyor.

"Bu Deci Veturius." Livia bana kırılacakmışım gibi bakıyor ve ona hırlamak istememe neden oluyor. "Faris'in yerine geçti. Harper onu akladı." "İmparatoriçe," diyor Deci tekrar. "Bağışlayın beni. Yüzbaşı Harper buraya Blood Shrike."

Bir kaçış yolu bulmak için odaya baktım. Dolabın bir geçidi var. Korunuyor. Ama konuşmaya cesaret edebilecek biri tarafından değil.

"O-ah-" Ben dolaba açılan kapıdan geçerken Livia Deci'ye sesleniyor. "Kendisi rahatsız."

"Çok iyi, İmparatoriçe."

Livia, Zacharias'ın parmak eklemlerini çiğnemesine aldırmadan peşimden koşuyor. "Harper çok endişelendi." Bana sitem dolu bir bakış attı. "Quin döndüğünden beri uyuduğunu sanmıyorum."

Kalbim biraz burkuldu, aptalca bir şey bu.

"İmparatoriçe." Geçidin girişine dokunuyorum ve sessizce açılıyor. "Eğer Paterlerin sadakatini sağlamlaştırmak ve Keris'in müttefiklerini cezbetmek istiyorsak, Antium'u İmparator için kazanmalıyız," diyorum. "Yapacak çok işim var. Senin tarafından Gidin."

Küçük kız kardeşim iç geçiriyor ve Zacharias sanki bir sırrın açığa çıkmasını bekliyormuş gibi ciddiyetle bize bakıyor.

"Bir gün, kardeşim," diyor Livia, "kendinden saklamaya çalıştığın her şeyle hesaplaşmak zorunda kalacaksın. Ve ne kadar çok beklersen, o kadar çok

incindim."

"Belki," diyorum. "Ama bugün değil."

Geçitten geçip her zamanki gibi nemli ve soğuk olan, ancak saray mensupları, askerler ve hizmetkârlarla uğuldayan şatoya giriyorum.

"Seni ayakta görmek güzel, Shrike." Hizmetçi üniforması giymiş bir Savaşçı kadın yanından geçerken gülümsüyor, yanında da bir Bilgin asker var.

"Grımarr'a cehennemi yaşattığınızı duydum efendim," diyor. "Hâlâ hayatta olduğu için üzgünüm ama onu öldürdüğünüzde yanınızda olmayı umuyorum."

Darin'in demirci dükkanına giden yol boyunca insanlar selam veriyor ya da benimle Antium hakkında konuşmak için duruyorlar.

"Başkenti ne zaman geri alıyoruz, Shrike-"

"Tekrar ayağa kalkacağını biliyordum-"

"O Karkaun haydutlarından yüz tanesini indirdiğini duydum-"

Ne kadar çok insan yaklaşırsa, o kadar hızlı yürüyorum. *İnsanlar seni seviyor*, dedi Livia. Ama sevmeleri gereken kişi İmparator. Uğruna savaşmaları gereken İmparator.

Yaralarım beni acıtıyor ve Darin'in demirci dükkanına, kalenin ortasındaki yarı kapalı avluya ulaşmam tahmin ettiğimden daha uzun sürüyor. Bilgin soğuğa rağmen beline kadar soyunmuş, kasları dalgalanıyor.

Spiro Teluman körüğü çalıştırırken demirhaneye bir scim daldırıyor. Avluya açılan sivri kemerlerden birinden geçerken, Nawal adında bir Bilgin şifacının Darin'i izlediğini ve yaklaşmak için kendini zorladığını fark ediyorum.

"Bakması zor değil, değil mi?" Yanımdaki sesle sırıyorum, gözlüğüm yarı çekik. Bu Musa, bir eliyle kılıcımı nazikçe kınına geri sokuyor. Bir düzine çürüğü ve çoğu yarı iyileşmiş bir o kadar da kesiği var.

"Çok ürkeksin, Shrike. Sanki bir grup Karkaun'dan kıl payı kurtulmuşsun gibi." Küçük şakasına karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Beni affet," diyor. "Gülmek olanlarla yüzleşmekten daha az acıtır. Faris için üzgünüm. Onu severdim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve şakan berbattı, doğal olarak Faris buna bayılırdı." Bilgin'e bir gülümseme sunuyorum. "Umarım daha kötü durumda değilsindir?"

Yüzünü sıvazlıyor, kendini beğenmiş. "Herkes yara izleriyle daha da gösterişli olduğumu söylüyor."

"Defol git." Kendimi gülerken bulduğuma şaşırarak onu itiyorum ve Darin'e doğru ilerliyorum.

"Bıçaklar nasıl gidiyor?"

Laia'nın kardeşi atlıyor, o kadar dalmış ki beni fark etmemiş.

"Sen Antium'a gittiğinden beri iki yüz tane yaptık," diyor. "Güzel değiller ama kırılmazlar."

Spiro bize katılıyor, tıraşlı kafasındaki erimiş karı bir bezle siliyor. "İşler artık daha hızlı ilerliyor," diyor. "Daha iyi görünüyorsun, Shrike."

"Senin sayende hayattayım." Ona elimi uzattım. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Adamlarına geçen yıl dövdüğüm zırhı giydir." Darin ve Musa sohbet ederken beni kenara çekti. "İmparatoriçe Naibi isteğim üzerine zırhı buraya getirtti. Ama askerleriniz bunun doğal olmadığını söylüyor."

Parlayan bir miğferle ilgili belirsiz bir anım var. Bilginler doğaüstü güçler için mantıklı bahaneler bulmaya çalışırken, Martialler buna karşı temkinlidir. Bu yüzden iyileştirici güçlerimi bu kadar uzun süre sakladım. Büyücülük yaptığım için öldürülmek istemedim.

"Doğal değil," diyorum. "Öyle mi?"

"Zırhı yapmayı bana Augurlar öğretti. Savaşçılarımızın karanlığa karışmasına yardımcı olacak. Okları geri çevirecek. Ateşe karşı dayanıklı. Ve

takılır takılmaz o ışıltıyı kaybeder."

Demirciye düşünceli bir şekilde bakıyorum. "Yolculuk hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama beni beklediğini söylediğini hatırlıyorum."

Cila bekleyen bir scim'e döner. "Augur'lar beni uyardı Gel," diyor. "Sen gelene kadar o lanet mağarada çalışıp zırh yapmama bağlı olduğunu söylediler. Deli olduklarını düşünmeye başlamıştım."

"Neden sen? Ve ..." Darin'e bakıyorum. "Neden o? Onu karşına almanın risklerini biliyordun. Sırlarımızı paylaşmanın. Bu bir mucize, ikiniz de idam edildi."

"Sırlar asla sadece bize ait olmamalıydı." Teluman'ın sesi sert ve gözlerini scim'e dikmiş bakıyor. "Bir kız kardeşim vardı," diyor bir süre sonra. "Isadora. On altı yaşındayken bir Bilgin kıza aşık oldu. Isa'ya kur yapan bir Illustrian tarafından birlikte keşfedildiler."

"Oh," dedim. "Olamaz."

"Onu Marinn'e, dilediği kişiyi sevebileceği bir yere götürmeye çalıştım. Ama başaramadım. İmparatorluk onu idam etmek için benim kılıçlarımdan birini kullandı. Ya da bana öyle söylediler. Sonundan önce onu görmeme izin vermediler."

Kendinden nefret eden bakışı bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyor. "Isa ölmeden önce onlar için kaç kılıç yaptığımı biliyor musun, Shrike?" diyor.

"Masumları öldürmek için kaç tane kullanıldığını biliyor musunuz? Ama ailemi etkileyene kadar sonunda bir şey yapmadım. Bu gerçek ölene kadar peşimi bırakmayacak."

"Bilgin kıza ne oldu?"

"Onu buldum. Onu güneye giden bir gemiye bindirdim. Ankana'da yaşıyor. Ara sıra bana yazıyor. Her neyse, onunla birkaç ay sonra tanıştım." Spiro, Darin'e başıyla selam veriyor. "Meraklı, tıpkı Isa gibi. Onun gibi bir sanatçı. Onun gibi sorularla dolu. Ve bana küçük bir kız kardeşi olduğunu söyledi."

Demirci bana düz bir bakış atıyor, kar birçok piercinginin tozunu alıyor. "Seni bekledim çünkü Augurlar işleri yoluna koyacağını söylediler. Yeni bir dünyanın kurulmasına yardım edeceğini söylediler. Seni bu konuda tutacağım, Shrike. Tiranlarla işim bitti."

"Shrike." Darin sözümüzü kesiyor, kaşlarının arasında bir çatıklık var. "Musa, wight'larından birinin Kabile çölünden yeni döndüğünü söylüyor. Aish, Keris'in eline düşmüş. Laia'yı kimse görmemiş. Günlerdir kayıp."

"Kayıp mı?" Endişe içimi kemiriyor ve Musa'ya dönüyorum. "Her yerde gözün var sanıyordum."

"Biliyorum," diyor Musa. "Wightlar onu bulamaz."

"Bu da benim yapmam gerektiği anlamına geliyor," diyor Darin. "Bilginler için silaha ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama o benim kız kardeşim, Shrike."

Onu şimdi kaybedemem. Onun demircilik becerilerine ihtiyacımız var - eğer ayrılır ve Keris ona ulaşırsa Laia'nın beni öldüreceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Darin, "Ya ona bir şey olduysa?"

"Kız kardeşin," diyorum, "sert biri. Senden daha sert. Benim kadar sert. Nerede olursa olsun, iyi olacaktır. Güneydeki casuslarıma onu gözetim altında tutmalarını söyleyeceğim."

Bu arada Laia'ya bir mesaj gönderdim ve Kabilelere Zacharias'a sadakat yemini etmeleri halinde Keris'e karşı savaşlarında destek vereceğimizi söylemesini istedim. "Ondan haber aldığımda -ki alacağım- söz veriyorum, size haber vereceğim."

Bilgin tekrar itiraz etmek üzere ama daha fazla tartışmak zorunda kalırsam kendimi kaybedebilirim. "Musa." Arıcıyı kolundan tutup ocağın dışarı çıkarıyorum. "Benimle gel."

"Şimdi, Shrike." Musa isteksizce beni takip ediyor. "Kadınlarımı uzun boylu ve otoriter sevsem de ve bu yüze karşı koymanın zor olduğunu bilsem de, ne yazık ki kalbim başka birine ait-"

"Oh, kapa çeneni." Avludan uzaklaştığımızda duruyorum. "O kadar da güzel değilsin." Bana kirpiklerini savuruyor ve keşke biraz daha çirkin olsaydı diyorum. "Antium'da gözlere ihtiyacım var, Bilgin. Benimkilerin hepsi yerle bir oldu."

"Hmm. İnsanlar ne yazık ki güvenilmez." Musa pelerinininden bir elma çıkarıyor ve bir dilim kesiyor. Tatlı kokusu nemi kesiyor ve bana bir parça uzatıyor. "Sana yardım etmemin karşılığında ne alacağım, Kanlı Tırmık?"

"İmparator'un ve onun Blood Shrike'ının teşekkürleri," diyorum. Yüzündeki hoşnutsuzluğu görünce iç geçiriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bir iyilik," diyor. "Benim seçtiğim bir zamanda ve yerde."

"Bunun için söz veremem. Her şeyi isteyebilirsin."

Omuz silkiyor. "Sermayenizi geri almada iyi şanslar."

Tabii ki. İşleri kolaylaştırmazdı. Yine de onun yerinde ben olsaydım, ben de aynısını isterdim. "İyi," dedim. "Ama uygunsuz bir şey olmasın."

"Buna cesaret edemem." Musa elimi hafifçe abartılı bir şekilde sıkıyor. ciddiyetle. "Aslında, şimdi size küçük bir haber vereceğim. Kaptan Avitas Harper buraya doğru geliyor. Kuzeybatı koridorunda, o çok çirkin öküz heykelinin yanından geçiyor ve oldukça hızlı hareket ediyor."

"Nasıl-" Nasıl yaptığını biliyorum. Yine de, özgüllük esrarengiz.

"On saniye," diye mırıldanıyor Musa. "Sekiz-altı-"

Hızla uzaklaşıyorum, bacağımdaki acıdan irkiliyorum. Ama yeterince hızlı değilim.

"Blood Shrike," diye sesleniyor Harper, duymazdan gelemeyeceğim bir sesle. Musa sessizce gülerek uzaklaşırken ona küfrediyorum.

"Harper," diyorum. "Quin'in nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?" Kalenin karanlık taş koridorlarında yürümeye devam ediyorum, ona yetişmek için koşması gerekecek kadar hızlı. Hızlı iyileşmeme rağmen başım dönüyor,

Antium'da olanları henüz atlatamadım. "Ona sormam gerek-"

Harper önüme geçiyor, elimi tutuyor ve beni şaşırtan bir güçle yan koridora çekiyor.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyor. "Belki bunu hak ediyorum. Ama kendine de kızgınsın. Ve olmamalısın. Faris-"

"Faris ne yaptığını biliyordu." Elimi geri çekiyorum ve Harper'ın yüz ifadesindeki kısa süreli incinme beni yere baktırıyor. "Faris bir askerdi. Faris bana bir savaş şansı verdi."

"Ama hâlâ kızgınsın," diyor Harper yumuşak bir sesle.

"Neden olmayayım ki?" diye hırlıyorum ona. "O şehirde bize ne yaptıklarını biliyorsun. Kaybettiğim şehir, Harper. Keris'in ihanet etmesine izin verdiğim şehir-"

"Sen yapmadın-"

"Çok sessizdi," diyorum. "Tüm insanlarımız sinmişti çünkü çaresizce korkuyorlardı. Ölümden ya da işkenceden değil. Bunun için çok güçlüler. Hayır, unutulmaktan korkuyorlar, Harper."

Harper iç çekiyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyor. Faris'in yasını tuttuğum anlar, bir çocuğun kafatasının gözlerine bakarak geçirdiğim, ölümün nihayet geldiğini düşündüğüm anlar.

Derisinin tarçın ve sedir kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor, belindeki çeliğin kokusunu alabiliyorum. Siyah saçlarında kar erimiş, o kadar yakın kesilmiş ki bir kuzgunun tüylerine benziyor.

"Bu korkunç bir şey, Shrike," diyor. "Ama kızgın olmanın nedeni bu değil.

Bana neden kızgın olduğunu söyle."

Uyandığımdan beri içimi kemiren o boşluk genişliyor ve onu durduramıyorum. Her yarayı hissediyorum. Her yarayı.

"Tünellerdeyken," diyorum, "öleceğimi sandığımda seni düşündüm."

İnsanlar yanımızdan geçse de kimse iki kere bakmıyor. Tek gördükleri Kanlı Sıçrayan'ın yanında duran ikinci kişisi. Bir dakika geçiyor. Hala bekliyor.

"Benimle birlikte sen de olabilirdin," diye fısıldıyorum sonunda. "Faris yerine.

Ama öyle değildi. Ve çok fazla Karkaun olduğu için geride kaldığında, ben-" Gözlerim yanıyor. Maskemi aldığı için Nightbringer'a lanet olsun. Şu anda ondan güç alabilirdim.

"Onu hayatım boyunca tanıdım Harper. Blackcliff'ten birlikte kurtulduk. Skies, biz Fivers'ken beni bir ya da iki kez öldürmeye çalıştı. Ama o tünelde sürünürken, benim için savaştığını ve öldüğünü bildiğimde, düşünebildiğim tek şey, orada sen olmadığın için çok minnettar olduğumdu. Çünkü öyle olsaydı, birlikte ölmüş olurduk."

Şimdi ondan geri çekiliyorum ve gözyaşlarım tehdit ediyor. "Ama sen değildin," diye devam ediyorum. "Yani Faris yalnız öldü. Şimdi yatıştırmam gereken Paters, toplamam gereken bir ordu ve planlamam gereken bir istila var. Geri kazanmam gereken bir İmparatorluk var. Ama kaybedebileceğim her şeyden korkuyorum. Yani evet, Harper. Öfkeliyim. Sen olmaz mıydın?"

Gözlerim dolu olduğu için yüz ifadesini göremiyorum. Sanırım bana uzanıyor, ama bu sefer ben uzaklaştığımda peşimden gelmiyor. İyi de oldu. Batıda, halkım Grímarr'ın vahşi yönetimi altında acı çekiyor. Onları hayal kırıklığına uğrattım. O piçin başkentimizi yağmalamasına izin verdim. Bunun için acı çekecek zamanım yok.

Harper'a ya da ona gerçeği söylemenin bana kaçaya mal olduğunu düşünmeye.
Hissedecek zamanım yok.

Almam gereken bir şehir var.

XXIX: Gece Getiren

Yüzyıllar boyunca insanlar yeterliydi. Mauth'un benden istediği gibi, Alacakaranlık Ormanı'na gelenleri sevgiyle karşıladım. Hayır. Çünkü pek çok kişi kaybolmuştu ve bulunmayı, iyileştirilmeyi ve daha nazik bir yere gitmeyi arzuluyordu.

Ama zamanla bir yalnızlık çöktü. İnsanların yaşamları ne kadar zengin ve çeşitli olursa olsun, onlar benim dünyamda kayan yıldızlardı. Parlak ve kısa bir süre parladılar ve sonra söndüler.

Güçlerim tanıdıktı ve Bekleme Yeri'nin kendisi de gizemli değildi. Hayaletlerin nüansları bile tahmin edilebilir hale geldi. İnsan uygarlığı yayıldıkça alanım ruhlarla doldu. Ama ben onları hiç düşünmeden geçebiliyordum.

Huzursuzlandım. Boşluk beni kavradı, hiçbir şeyin dolduramayacağı büyük bir uçurum. İstedim. Özlem duydum. Ama ne için olduğunu bilmiyordum.

Mauth tedirginliğimi hissetmiş olmalı, çünkü zaman içinde yeni Kıvılcımlar Bekleme Yeri'ne girer. Tamamen şekillenmiş ve geldiğimde olduğum kadar şaşkın.

Kendi türün, dedi Mauth, beni onlara yönlendirerek. Çünkü kil ve ateşten olanlar yalnız yürümek için yaratılmamıştır. Ve Sevgili sevgiyi vermek kadar almak için de yaratılmıştı, yoksa sana nasıl böyle bir isim verebilirdim?

O genç alevleri, büyüyüp ıslıl ıslıl yanana kadar besledim. Birlikte isimlerini keşfettik. Sihirlerini. Diriya, yağmurun tadını unuttuğumuz yazın düz sıcağında suyu manipüle etmeyi öğrendi. Pithar, taşla konuştuğunu fark etmeden çok önce taşla konuştu ve Şer'i yukarı kaldırdı.

Jinnaat-şehrimiz. Supnar duvarlara hayat verdi, böylece onları hikâyelerimizle doldurabildik. Zamanla, cinler eşleşmeye başladı ve

kendi küçük alevleri, her biri bir öncekinden daha güzel. Artık bir şehrimiz vardı. Bir uygarlık.

Yine de kendimi eksik hissediyordum. Boş.

L Khuri'den geriye çok az şey kaldı. Yakınımda topladığım birkaç kül, dokunulmamış

Rüzgâr. Umber, Laia ve Ruh Yakalayıcı'nın peşinden uçmak için toplanıyor ama onu durduruyorum.

"Onlar önemsiz," diyorum. "Maro'yu koru. Sadece hasat önemli." Belki de bana meydan okuyacak. Elleri glaive'inin üzerinde sıkılaşıyor ve Faaz ve

Azul bir adım öne çıkar, onun alevini taş ve hava ile bastırmaya hazırdır. Talis titriyor, Khuri'nin kaybı karşısında teselli bulamıyor.

"İntikamımızı alacağız, parlak insan," diyorum Umber'e. "Ama ölümlüler gibi düşünürsek olmaz."

Şehirden çığlıklar yükseliyor. Keris işini iyi yapıyor. Umber da katılmak için can atıyor.

"Kinini insanların üzerine sal," diyorum. "Geri döneceğim."

Khuri'den elimde kalan azıcık şeyi topluyorum ve en nefret ettiğim yere, Alacakaranlık Ormanı'nın derinliklerine doğru rüzgârlara biniyorum. Cin korusu ya da ondan geriye kalanlar.

İçeri girdiğimde, ormandan beni izleyen bir varlık hissediyorum. Bir ruh. Kadim bir dürtü beni ele geçiriyor, o kadar derine işlemiş ki bin yıl boyunca hayaletleri görmezden geldikten sonra neredeyse ona gideceğim. Ama bu içgüdüğü bastırıyorum.

Khuri'nin külleri hafif bir rüzgârla uçup gidiyor ve ben onun hayatını ve olduğu her şeyi düşünüyorum: alevinin derin bordosunu; kardeşlerini nasıl sevdiğini; onlar kaybolduğunda nasıl bir scim aldığını ve gazabıyla tüm bir Bilgin istilacılar lejyonunu nasıl yok ettiğini.

Acım sırtımdaki tırpan kadar keskin olduğunda, Mauth'un savunmasını yarıp geçiyorum ve Alacakaranlık Ormanı'nın ötesinde var olan bir yeri arıyorum. Pençelerin ve dişlerin olduğu bir yer. Bir Acılar Denizi.

Acı bana doğru uzanıyor. *Daha fazlasını* istiyor ve ben onun bitmeyen açlığını hissediyorum. Asla doldurulamayacak bir açlık. Daha *fazlasını*.

"Yakında," diye fısıldıyorum.

O halde Laia sorununu ele alıyorum. Kız artık tırpanı biliyor. Neler yapabileceğini anlıyor.

Yine de onun içinde var olan doğal olmayan büyüü anlamaya yaklaşamadım. Bunu düzeltmenin zamanı geldi.

Oğlum, bunu yapma.

Mauth daha önce de benimle konuşmaya çalıştı. Her zaman, o nefret dolu sesi görmezden geldim, çok eski, çok bilge, çok canavarca duygusuz.

Mauth, "*Sen Sevgili'sin*" diyor.

"Hayır, Baba," diyorum uzun bir süre sonra. "Ben Sevgili'ydim. Şimdi başka bir şeyim."

XXX: Laia

A Elias gittikten sonra öpüştüğümüz kayanın üzerine çöktüm ve başarısızlığımın derinliği karşısında sersemledim. Çünkü mesele sadece Elias'ın tekrar gitmesi değildi. Sonra Ona gitmesini söyledim.

Tırpanı alamadım. Kabile çölünün ortasında tek başımayım, yiyeceğim yok, suyum yok ve ikisine de ulaşmanın bir yolu yok. Her şeyi çabucak. Elimde sadece hançerim ve yeni harap olmuş bir kalp var.

"Rehmat?" Yaratık cevap vermiyor ve Khuri'yi öldürdükten sonra sesindeki dehşeti düşününce irkiliyorum. Sanki ben zalim bir çocukmuşum da bir kuşun boynunu kırdı.

Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes almaya çalışıyorum; tuz, toprak ve ardıç gibi çöl kokularına odaklanıyorum. Rüzgâr saçlarımı ve giysilerimi çekiştiriyor, Nightbringer'ın keskin sesi gibi kafamın içinde yankılanıyor. Nan ve Pop için diliyorum. Annem için. Izzi için diliyorum. Keenan için. Giden herkes için.

Ama gitmeyen biri var. Henüz gitmedi.

Haftalar önce Alacakaranlık Ormanı'nda yaptığım gibi gözlerimi kapatıyorum ve Darin'le beni birbirimize bağlayan her şeyi düşünüyorum. Sonra geçen seferki gibi istenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için usulca sesleniyorum.

"Darin?"

Dakikalar akıp gidiyor. Belki de onu daha önce duymamıştım. Belki de hüsni kuruntuydu-

Laia mı?

"Darin!" Kendimi onun adını sessizce söylemeye zorluyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Evet. Ağır bir duraklama. Demek seni daha önce duydum. Acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Darin'in sesi sanki bir asırdır uyumamış gibi geliyor. Ama bu onun sesi ve ben rahatlayarak hıçkırmak istiyorum.

Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğim?

"On beş yaşındayken komşumuz Sendiya'yı o kadar çok sevmiştin ki, sana korkunç derecede kibirli olduğunu söylememe rağmen bir ay boyunca onun portresini çizmiştin. Ama burnunu çok küçük çizdiğini söyleyip geri verdi. Haftalarca üzülmüştün."

Haftalar değildi. Belki üç gün.

"Üç hafta," diye ısrar ediyorum, ama sırtıyorum.

Neyse ki şansım düzeldi.

"Ugh." Kusma sesi çıkarıyorum. "Bilmek istemiyorum. Kızlar konusunda berbat bir zevkin var, Darin."

Bu sefer olmaz! Onu tanıdığını söylüyor. Nawal, o bir şifacı.

Elbette beni göremiyor olsa da başımı sallıyorum. "Onu tanıyorum. O senin için fazla iyi."

Muhtemelen. Sen iyi misin? Neredesin?

"Ben iyiyim."

Yalan dilime ağır geliyor. Kardeşimi hiçbir zaman kandıramadım. Büyükannemin değerli reçel kavanozunu kırıp suçu bir sokak kedisine atmaya çalıştığımda da; annemle babam ve Lis öldüğünde ve ona, o bana göz kulak olmadan rahatça uyuyabileceğimi söylediğimde de. Sonunda, o da

reçel için suçladı. Ve o zamanlar sadece yedi yaşında olmasına rağmen aylarca uykumu gözledi.

Laia, diyor. Söyle bana.

Sözleri barajı yıkan bir kaya gibidir. Ona her şeyi anlatıyorum. Elias'a ulaşamama ve ona insanlığını hatırlatamama. Benim Khuri zihnimin kontrolünü ele geçirdiğinde iktidarsızlık. Tırpanın parmaklarımdan düşme hissi. Bahsetmediğim tek şey Khuri'nin ölümü. Henüz çok taze.

"Ve şimdi sıkıştım." Sözlerimi bitirdiğimde, ince bir çizginin Doğu ufkunda mor çiçekler açıyor, kanyonlar ve uçurumlardan oluşan dalgalı bir manzarayı ve gökyüzüne doğru uzanan devasa kaya parmaklarını aydınlatıyor. "I

ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Evet var, diyor Darin. Sadece henüz göremiyorsun. Yenilmiş hissediyorsun, Laia. Ve bunda şaşılacak bir şey yok. Tek başına taşımak çok büyük bir yük. Ama ben senin yanındayım, yanında olmasam bile. Önüne çıkan her şeyi hallettiğin gibi bunu da halledeceksin. Ve bunu güçle yapacaksın. O yüzden dur. Düşün. Söyle bana, ne yapacaksın?

Çöle bakıyorum, uçsuz bucaksızlığı karşısında bir hiçim. Bu kayalar, bu toprak, binlerce yıl kalacak, ben ise zamanın içinde bir anım.

çok yakında bitecek. Bu düşünce beni eziyor ve nefes alamıyorum. Sanki bana hava vereceklermiş gibi yıldızlara bakıyorum. Geçtiğimiz on sekiz ay boyunca hayatımda değişmeyen tek şey onlar oldu.

Gerçi bu doğru değil. Benim kalbim de sabitti. Benim iradem. Bu fazla bir şey değil. Ama beni buraya kadar getirdi.

Darin'e "Yakınlardaki bir dereden su akıyor," diyorum. "Çölde o kadar nadirdir ki muhtemelen yakınlarda bir yerleşim yeri -ya da en azından bir yol- vardır. Onu bulmaya gidiyorum. Ben de Mamie Rila ve Afya'yı bulacağım."

Güzel. Her seferinde bir adım, küçük kardeşim. Her zamanki gibi. Dikkatli ol.

Sonra o gitti ve ben yine yalnız kaldım. Ama artık yalnız değilim. Bu arada

Güneş doğduğunda, vadiden bir mil kadar uzakta bir yerleşim yerine ulaşmıştım. Burası küçük bir kabile köyü ve Aish'ten gelen haberleri bir çanta, bir matara ve biraz yiyecek karşılığında takas edebiliyorum.

Köylüler bana sadece birkaç mil ötede bir Martial karakolu olduğunu söylediler. Gecenin köründe, beni gizleyen büyüm ve küçük bir armut çuvalıyla ahırlara gizlice giriyorum. Uygun görünümlü bir kısrak buluyorum ve ben toynaklarını çulla örtüp eyerlerken kıpırdamadan duruyor. Dizginini takmaya gittiğimde neredeyse parmaklarımı ısırıp koparacaktı. Onu ahırdan çıkarmama izin vermesi için dört armutla rüşvet vermem gerekiyor.

Önümüzdeki iki hafta boyunca, şehirden kaçan Kabileleri bulma umuduyla Aish'e doğru yol alıyorum. İki hafta boyunca Nightbringer'ın yeri hakkında haber kırıntıları topladım. İki hafta boyunca suyu karneye bağladım, çalıntı atları takas ettim ve Savaş devriyelerinden kıl payı kurtuldum.

İki hafta boyunca o tırpanı nasıl geri alacağımı düşündüm.

Ve bu iki haftanın sonunda, ufukta beliren bir fırtına nihayet vuruyor. Elbette ben bir handa ya da hatta bir ahırdayken vurmuyor. Gökyüzü ben dar bir yarık kanyonda koştururken açılıyor. Rüzgâr iki yanımdaki dik kayalardan ıslık çalarak iniyor ve çok geçmeden sıırıslıklam oluyorum, dişlerim takırdıyor.

Son köyde gizlice dolaşırken, Aish'in hayatta kalanlarından oluşan büyük bir grubun kanyonun birkaç saat güneyinde terk edilmiş bir nöbetçi kulesinin yakınında toplandığını öğrendim. Yüzlerce aile, onlarca araba. Köylüler, Saif kervanının Nur kervanıyla birlikte oraya ulaştığını söyledi.

Söylentiler doğruysa, Afya ve Mamie de onlarla birlikte olacak. Ama fırtına dinmezse, sığınacak bir yer aramadan önce onlara ulaşamayacağım.

başka bir yerde.

Yağmur şimdi kanyon duvarlarından aşağı süzülüyor ve ben tedirginlikle yukarı bakıyorum. Serra'da yaşarken babam, yağmur yağarken şehrin dışındaki kanyonlara gitmememiz konusunda bizi uyarırdı.

yağışlı mevsimde. *Bir selde sürüklenip gideceksiniz*, demişti. *Yıldırım kadar hızlı ve çok daha tehlikelidirler.*

Adımlarımı hızlandırıyorum. Mamie ve Afya'ya ulaştığımda plan yapabilirim. Keris'in kabile topraklarıyla işi henüz bitmedi. Ama tırpanı alırsak, müttefiklerini saf dışı bırakabiliriz. Onu durdurabiliriz.

Tekrar bir cin öldürme düşüncesi içimi tuhaf bir beklenti ve bulantı karışımıyla dolduruyor. Khuri'nin ölümü yüzüncü kez gözlerimin önünden geçiyor. Düşerken vücudunun yay çizisi. Nightbringer'ın kayıp çılgılığı.

Khuri beni öldürebilirdi. O ve tüm akrabaları artık benim düşmanım. Onun ölümü beni rahatsız etmemeli.

Ama öyle.

"Böylesine kadim bir yaratığın vefatının yasını tutmakta utanılacak bir şey yok, Serra'lı Laia." Rehmat'ın parıltısı ayaklarımın dibinde hızla biriken sudan yansıyan yumuşak bir ışık. "Özellikle de senin elinden geçmişse."

"Amacınız cinleri yok etmekse" -Reşat'ın yağmurdan beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum- "bir tanesini öldürmeme neden bu kadar üzülüyorsunuz?"

"Hayat kutsaldır, Serra'lı Laia," diyor Rehmat, sesi üzerimde gürleyen gök gürültüsü kadar derin. "Bir cinin hayatı bile. En başta savaşa yol açan bu gerçeği unutmaktır. Khuri'nin sevilmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Yağmur daha şiddetli yağıyor ve neden kapüşon takma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Saçlarım sıırılsıklam ve gözlerime akan su, ne kadar silsem de beni kör ediyor. Birkaç saat içinde hava kararacak. Bu lanet yerden çıkmalı ve geceyi geçirecek kuru bir yer bulmalıyım. Ya da en azından altına sığınabileceğim bir kaya parçası.

Rehmat'a, "Onu öldürmek istememiştin," diyorum. "Bir an orada değildi ve sonra-"

"Onu öldürdün. Bu savaşın doğasında var. Ancak düşmanınızı unutmak zorunda değilsiniz. Onun öldürülmesinin sana verdiği zararı da görmezden gelmemelisin."

"Bu iş bitene kadar daha çok ölü cin olacak," diyorum. "Her bir ölü için ağlarsam deliririm."

"Belki," diyor Rehmat. "Ama insan olarak kalacaksın. Bu biraz deliliğe değmez mi?"

"Bu savaşı sona erdirebilecek silahı almama yardım edersen daha iyi olur," diyorum.

"Nasıl kullanacağını bilmiyorsan tırpan sana yardım edemez."

"Onun hikâyesine ihtiyacım olduğunu biliyorum," diyorum. "Ve onu arayacağım. Ama silah olmadan hikâyenin pek bir faydası olmaz." Su artık baldırlarıma kadar geliyor ve hızla yükseliyor. Yürüyüşümü hızlandırıyorum. "Ondan korkmuyorum Rehmat."

"Nightbringer hakkında ne biliyorsun, Laia?"

"Dikkatli," diyorum. "Öfkeli. Büyük bir sevgiye sahip ama nefretle dolu. Bin yılını kardeşlerini özgürleştirmeye çalışarak geçirdi."

"Peki ya aklı?"

"Onun çarpık beyninden neler geçtiğini ben nereden bileyim Rehmat?"

"Ona aşık oldun, değil mi? O da sana." Rehmet'in sesinde garip bir nota var, ama bir an sonra kayboluyor. "Bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Acı çekti," diyorum. "Ailesini kaybetti. Sevdği insanları. Ve-" Gök gürültüsü tepemizde, öncekinden daha yakın. "Uzun bir oyun oynuyor. Yıldız'ın bir parçasına sahip olduğumu öğrendiği anda plan yapmaya başladı. İşler planına göre gitmediğinde, hızla değişti."

"Peki sence Serra'lı Laia, İsimsiz Kral Nightbringer, senin tırpanı istediğini bildiğine göre onu almana izin verir mi?"

"Onu tanıyor muydun?" Neredeyse bağıriyorum, yağmur çok gürültülü. "O bu hale gelmeden önce mi?"

"Daha önce ne olduğum önemli değil."

"Sanırım öyle," diyorum. "Sana güvenmemi istiyorsun. Ama bana ne olduğunla ilgili gerçeği söylemezsen sana nasıl güvenebilirim?"

Rüzgâr kanyonda uğulduyor ve sesi bir çığlığa benziyor. Ya da bir kahkaha.

Kanım donuyor ama yağmurdan değil. En son fırtınaya yakalandığımda Serra'nın doğusundaki çöldeydim, zehirlenmiş Elias'ı Raider's Roost'a götürmek için savaşıyordum. O fırtına Nightbringer'ın eseri idi. Tıpkı birkaç hafta sonra beni Elias'tan neredeyse ayıran kum fırtınası gibi.

"Rehmat," diyorum. "Bu fırtına-"

"Bu o." Yaratık da benim gibi farkına varıyor. "Senin burada olduğunu biliyor, Serra'lı Laia. Sana zarar vermek istiyor. Tırman, çocuğum."

"Tırmanmak mı?" Üzerinde bulunduğum patika çok dar, kanyonun duvarları çok dik. Altındaki toprak gürlerken Rehmat'ın ışığı alarla parlıyor.

"Kanyon taşıyor, Laia! Tırman!"

Rehmat bir düzine metre ileride, kanyonun küçük bir tepeye doğru kıvrıldığı yerde uçuyor. Koşmaya çalışıyorum ama sadece suyun içinde ağır ağır ilerleyebiliyorum. Kulakları sağır eden bir inilti havayı yarıyor. Arkamda bir şey hareket ediyor, paramparça bir orman canlanıyor, ilerlerken yutuyor ve çiğniyor. Ani bir sel.

Etrafımdaki su önce dizlerime, sonra da kalçalarım kadar yükselirken ileri doğru sallanıyorum.

"Daha hızlı, Laia!" Rehmat havlıyor ve şimdi sırta ulaştım, ama tutunamayacağım kadar kaygan. Selin uğultusu o kadar yüksek ki düşündüklerimi duyamıyorum. Tepe duvarı çok hızlı yaklaşıyor.

"Yardım edin bana!" Rehmat'a bağıyorum.

"Tek yol aklınla birleşmektir." Rehmat etrafımda dönüyor. "Ama birlikte çok güçlüyüz, Laia. Ve Nightbringer çok yakınımızda. Eğer sana sihrimi ödünç veririm, bizi hisseder!"

"Nightbringer'ı patlat!" Zıplıyorum, tepeye tırmanıp tırmalıyorum. "Belki de o ateşli piç, öylece yatıp ölmeyeceğimi bilmeyi hak ediyordur, Rehmat! Savaşacağımı bilmeli. Ama bana yardım etmezsen savaşamam!"

Su bana çarpıyor, beni tepeden aşağı sürüklüyor. "Yardım edin yoksa öleceğim!" diye bağıyorum. "Lütfen, Rehmat!"

Yaratık saldırıyor ve bir an için onu zihnimde hissediyorum.

Ama artık çok geç. Sel şimdi beni ele geçirdi ve ben onu çekemedim

Rehmat'ın büyüü, daha düşüncelerimi benimle birleştirdiği gerçeği etrafında toparlayamadan, su beni alıp götürüyor.

XXXI: Ruh Yakalayıcı

Alk bakışta Cinler Şehri her zamanki gibi görünüyor. Rüzgâr yaprakları ve toprağı boş sokaklara savuruyor. Yukarıdaki bulutlar dalgalanıyor ve kabarıyor, fırtına vaat ediyor. Boş binaları bir mozolenin kapıları gibi ağır bir sessizlik kaplıyor.

Uzakta, Alacakaranlık Nehri donuk bir gümüş rengine parıldıyor, normalden daha durgun. Hiç şüphe yok ki enkazla boğulduğu için. Laia'dan ayrıldıktan sonra döndüğümde kıyılarında daha fazla ölü yama buldum. O zamandan bu yana geçen iki hafta içinde, bu ölü parçalar sadece genişledi.

Buraya gelmek istemedim. Neredeyse iki hafta boyunca erteledim. Ama Mauth benimle konuşmuyor. Hayaletler Bekleme Yeri'nde yoklar. Ve her şey Nightbringer'a bağlanıyor. Burada, onun evinde, belki nedenini öğrenebilirim.

Şehrin dış mahallelerine girdiğimde, farklı hissediyorum. Uyandım. Gölgelerin arasından kayıyorum ve rüzgârda sürüklenen bir perdeyi fark ediyorum. Tekrar baktığımda hareketsizdi. Bir pelerinin kenarı görünür hale geliyor, ardından konuşmakta olan seslerin alçak uğultusu geliyor. Sesi takip ediyorum ve kendimi çıkmaz bir sokakta buluyorum. Havada karanfil, kişniş ve elma kokusu aldığımı düşünüyorum ama dakikalar sonra koku gitmiş.

Gerçeklik yerine anıların peşinden koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Birkaç dakika önce Bekleme Yeri'nin ağaçları arasında çılgık çılgıca esen rüzgâr burada sessizleşiyor ve binaların arasına gizlenmiş borulardan yankılanan melankolik bir müziğe dönüşüyor. Melodiler çok güzel. Aynı zamanda benim geçiş sesimi de maskeliyor.

Mauth'un büyüü görünmezliği kapsamıyor, bu yüzden Blackcliff'te öğrendiğim her şeyi kullanmalıyım. Gölgelerden ayrılmıyorum ve acele etmeden şehrin merkezine doğru ilerliyorum. Orada, yüksek binaların sıralandığı bir caddede, solmayan sesler duyuyorum. Benim boyumun iki katı yüksekliğindeki bir kapıdan geliyorlar.

Daha doğrusu, avlunun ötesinden. Doğrudan yaklaşmanın bir yolu yok - keşfedilme riskini göze almadan olmaz. Yukarı baktım, ama Şehrin çatıları eğimli ve cilalı cam gibi pürüzsüz. Onları geçmeye çalışırsam boynumu kırarım.

On cehennem. Binalarının etrafına kanayan çalılar dikmedikleri için cinlere lanet olsun. Derin bir kemere doğru ilerliyorum, gökyüzünde cinlerin olmamasını umarak geçip gitmeyi seçti.

Konuşmaların mırıltısı netleşiyor. Yine de ilk başta anlam veremiyorum. Sonra nedenini anlıyorum. Sesler Arkaik Rei dilinde konuşuyor. Cinlerin dili.

Ama Blackcliff'in retorik Centurion'u bize Arkaik Rei'yi öğretti. Sadhese ve Eski Rei'nin ana dili, Bilgin dili. Teşekkürler O yaşlı keçinin eski dillere bu kadar aşık olmasına şaşıyorum. Birkaç dakika sonra tercüme edebilirim:

"-Savaşamazsın, henüz iyileşmedin. Aptallıkla ölmenin onuru yoktur-"

"-Çabuk sıcak su ve neem yaprağı getirin-"

"-yakında burada olacak. Ama o, Bilgin belasından sonsuza dek kurtulabilmemiz için savaşıyor."

Sesler azalıyor. Bir tür hastane ya da revire rastladığımı anlayacak kadar bir şeyler yakalıyorum. Ama kimin için? Cinler bile yakalıyor mu Hastalık mı? Shaeva ile yaşarken, o asla hapsizdi.

Yaklaşıyorum ve o anda gökyüzünden iki şekil düşüyor, birkaç metre ötedeki caddeye gürleyerek iniyor.

Biri gölge formundaki Umber, glaive'i sıkıca kavramış. Diğeri ise Talis'ten önce ona eşlik eden kara gözlü, kara tenli cin.

Umber yere yığılıyor, alevden bedeni soluyor ve küle dönüşüyor. Şaşırdım. Beni öldürmeye çalışırken kesinlikle bu kadar zayıf görünmüyordu.

"Surfraaz!" Talis seslenir ve soluk benizli, çıkık çeneli ve siyah saçlı bir başka cin revirden koşarak çıkar.

"Sana onun dövüşmesine izin verme demiştim!" Surfraaz tersler. "Ona bak-"

"Umber'e hayır demeyi dene." Talis ayakta durmakta zorlanır ve Surfraaz Umber'in diğer tarafını tutar. Birlikte onu avluya taşıyorlar. "Çok hızlı soldu," diyor Talis. "Bu sefer onu bir ya da iki gün baygın tutmalıyız, yoksa-"

Gözden kaybolurken sözleri de kayboluyor. Merak beni cezbediyor ama fark edilme riskini göze alamıyorum. Bunun yerine, kemerden gizlice çıkıp geldiğim yoldan geri dönüyorum. Bu şehir çok büyük. Bir revir varsa, neler olup bittiğini anlayabileceğim başka bir revir daha olacaktır.

"Kimsin sen?"

Konuşmacı, neredeyse yanından geçip gideceğim bir kapı aralığından ansızın beliriyor. Bana kin yerine merakla bakan bir cin kadın. Başını eğiyor, kumral saçları sırtından aşağı bir şelale gibi dökülüyor.

"Garip kokuyorsun." Havayı kokluyor ama doğrudan gözlerimin içine bakmıyor, işte o zaman en azından kısmen kör olduğunu anlıyorum. "Çok gerçekten garip-"

Bir adım geri atıyorum. Eli dışarı fırladı ve bileğime yapıştı. Tısladı.

"İnsan!" diye bağıyor. "Davetsiz misafir!"

Uzaklaşıyorum ve rüzgârla yürüyorum, sokaklarda hızla ilerliyorum. Ama cinler de rüzgâra binebiliyor ve bir dakikadan kısa bir süre içinde yarım düzinesi beni takip ediyor, parmakları sırtımı ve omuzlarımı tırmalıyor. "*Gaspçı!*" diye bağıyorlar ve sesleri katmanlı, duvarlar arasında seken bir yankıya dönüşüyor.

Sanki şehrin kendisi beni avlıyor gibi.

İçlerinden biri bileğimi yakaladı ve ateşini serbest bıraktı. Mauth'un büyüü beni zamanında koruyamadı. Kolumdan acı fışkırıyor ve rüzgâr yürüyüşümden tökezleyerek çıkıyorum, yuvarlanarak cin şehrinin sınırında duruyorum. Arazi, alçak bir yamaca çarpmadan önce geniş, boş bir düzlüğe doğru düzleşiyor. Tepede: cin korusu. Çeyrek mil uzakta, ama oraya ulaşabilirsem, cinler geri çekilebilir. Korudan nefret ediyorlar.

Ayağa kalktığımda, beni takip eden cinler gitmişti. Biri hariç hepsi.

Talis bir elinde Serric çeliğinden bir hançeri gevşekçe tutuyor, duruşu hem çeliğin onu etkilemediğini hem de bıçağı nasıl kullanacağını bildiğini gösteriyor. Özellikle tehditkâr olmasa da yabancı bir köpeğe duyulan merakla beni izliyor.

Mauth'un büyüünü bir kalkan haline getiriyorum, ama sanki yapamıyormuş gibi kayıtsızca tepki veriyor. uyanmak isteyip istemediğine karar verir. Cin yaklaştığında geri çekiliyorum. Ondan korkmuyorum. Ama aptal da değilim. Hala kanayabilirim. Hala ölebilirim. Ve Talis bunu biliyor.

"Babamızın büyüü kaybolur." Talis daireler çizerek ölçümü alıyor.

"Mauth, Meherya ile bir savaşa kilitlenmiş durumda ve korkarım ki Mauth kaybedecek."

"Mauth ölümdür. Yaşayanlar için ölüm tek güvencedir. Yenilmesi mümkün değildir."

"Yanılıyorsun," diyor Talis. "Ölümünden daha güçlü pek çok şey vardır. Sizin türünüz şarkılarda, türkülerde ve şiirlerde bunları ballandıra ballandıra anlatır."

"Aşk," diyorum. "Umut. Hafıza."

"Keder. Umutsuzluk. Öfke." Talis beni düşünüyor, sonra hançerini bir kenara fırlatıyor. "Korkma, Ruh Avcısı. Büyümü kardeşlerimin üzerinde kullandım. Seni takip eden cinler şehrin diğer tarafında olduğuna ikna oldular."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Onları sahte bir Ruh Yakalayıcı'nın peşinden iyi kalpliliğinle göndermediysen tabii?"

"Seninle konuşmak için," diyor cin. "Kin gütmekten ya da gizlemekten."

Tereddüt ettiğimde ellerini havaya kaldırdı. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, bunu sen kulak misafiri olurken yapardım. Birkaç adım ötede onlarca cin yatıyor, hepsi de seni ölü görmek isterdi."

"Görünüşe göre güçlerini zar zor toplayabilen düzinelerce cin."

Talis'in sırtı kaskatı kesildi. İlginç. "Sher'de ne yapıyorsun? Jinnaat, Ruh Yakalayıcı?" diye sorar.

Sher Jinnaat. Cinlerin Şehri.

"Nightbringer cinlerin büyüsunü geri getirmek için hayaletleri mi çalışıyor?" Onu hazırlıksız yakalama umuduyla soruyu bir bıçak gibi fırlatıyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Tam olarak isabet ettirememiş olabilirim ama gerçeğe çok yaklaştım.

"Sen benim sorularımı yanıtla," dedim, "ben de seninkileri yanıtlayayım. Tıpkı senin istediğin gibi dürüst bir konuşma."

"Ah, bir fey ile bir insan pazarlığı, tıpkı *Kehannis*'inizin anlattığı hikayelerdeki gibi."

Talis gülüyor. Sesin tehditkâr değil, sıcak ve biraz da hüzünlü olması beni şaşırtıyor. "Pekâlâ, Ruh Avcısı. Bire bir. Önce sen. Neden buradasın?"

Komutanın sorgulama eğitimi devreye giriyor. *Mecbur kalırsanız, işbirliği yanılısamasını sürdürürken verebileceğiniz en kısa cevapları verin.*

"Keşif" dedim.

"Ne öğrendin Banu al-Mauth?" diye sorar. "Korktuğun kadar büyük bir tehdit olmadığımızı mı? Değerli insanların güvende olduğunu mu?"

"İkinci ve üçüncü sorularınıza gelince," diye açıklıyorum, saymayı unuttuğumu düşünmesin diye, "güçlerinizle mücadele ettiğinizi ama yine de bir tehdit olduğunuzu öğrendim. Dördüncüye gelince, insanlar benim için değerli değil. Artık değiller. Sadece Bekleme Yeri önemli. Sadece

hayaletler."

"Yalan." Cin onunla birlikte yamaca doğru yürümemi işaret etti. "Serra'lı Laia'dan ne haber?"

Beşinci bir soru. Yine de cevaplarımın hiçbiri ona gerçek bir bilgi vermedi. Bu çok kolay. Ya sözünden dönecek ve sorularımı reddedecek ya da başka bir şeyler dönüyor.

"Bazı isimler yıldızlara kazınmıştır," diye devam ediyor Talis. "Melodi ve karşı melodi, kanda yankılanan bir ahenk. Sizin isimlerinizde de böyle bir ahenk duyuyorum-Laia-Elias." Onları tek bir kelime gibi, bir şarkı gibi duyulacak şekilde söylüyor. "Onu inkâr etmeye çalışabilirsin ama yapamazsın. Kader sizi her zaman ona geri götürecektir, iyi ya da kötü."

"Ben artık Elias değilim. Laia da benim geçmişim," diyorum. "Bekleme Yeri benim bugünüm ve geleceğim."

"Hayır, Ruh Yakalayıcı," diyor Talis. "Savaş senin geçmişin. Savaş senin bugünün. Savaş senin geleceğin. Augurlar bunu biliyordu, sen daha bir çocukken bunu hissetmişlerdi. Yoksa neden Blackcliff için seni seçsinler ki?"

Kabusum başını kaldırıyor. Arkamdaki ordu, ellerimdeki kanlı yaralar. Girdap, çalkalanıyor ve doymak bilmiyor.

Talis yavaşlıyor, bakışları yüzümde sabitleniyor. "Az önce ne gördün?" Ses tonunda garip bir aciliyet hissi var. "Augur'un kehaneti mi?"

Şaşırdım ama sakladım. Şimdi diğer sorularını neden boşa harcadığını anlıyorum. Başından beri sormak istediği buydu.

Ama Kabil kehaneti cinlerden saklamak için çaresizdi. *Eğer Nightbringer söyleyeceklerimi duyarsa, bu her şeyin sonu olur.* Augur gizemli ve manipülatifti ama asla yalan söylemezdi. Açıkça değil. Eğer korkuyorsa, belki de bir sebebi vardı.

"Şimdilik yeterince soru sordun. Sıra bende," diyorum ve Talis çenesi sabırsızlıkla gerilmiş bir halde sırtarak başını sallıyor.

"Nightbringer neden Bekleme Yeri'ne gitmesi gereken hayaletleri alıyor?"

Talis o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki soruya cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum.

"İntikam," diyor.

Kendi cevabımı daha önce düşünmüştüm. *Keşif.* Benden ne kadar çok soru alırsa, kehanet hakkında soru sorma olasılığı da o kadar artar.

Düşün, Soul Catcher. Düşün. Nightbringer hayaletleri büyü toplamak için kullanmıyor. Onları intikam için kullanıyor. Ne tür bir intikam? Benim

Aklıma kabus gibi görüntüler geliyor ve başka bir tahminde bulunuyorum.

"Nightbringer'ın hayaletleri çalmasının kabuslarımda gördüğüm girdapla ne ilgisi var?"

Talis şaşkınlığını gizleyemeyerek başını bana doğru çeviriyor. "Ne kâbusu?"

Cevap vermiyorum ve o da sinirli bir şekilde önüne bakıyor. "Mauth'un boyutu ile sizin boyutunuz arasında bir tür geçit yaratmaya çalışıyor. Dünyadan temizlenmiş olan tüm acıları dünyaya geri döndürmek istiyor."

Ve Acı Denizi çalkalansa da, her zaman huzursuz, Mauth gerçekten de başkanlık ediyor, açlığına karşı bir siper. Aubarit bu sözleri bana söyledi. Ve şimdi Nightbringer'ın bu siperi delmeye çalıştığı görülüyor. Ne amaçla, henüz bilmiyorum.

"Acı çekmek bir ruh halidir, bir duygudur," diyorum. "Hiçbir şey yapamaz." Talis omuz silkiyor. "Bu bir soruya benziyor."

Lanet olsun sana. "Nightbringer bu acıyı nasıl silah haline getirmeyi planlıyor?"

"Acı, kafesten çıkarılmayı bekleyen bir canavardır. Bunun gerçekliğini anlamak için kendi annenize bakmanız yeterlidir."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi.

"Keris Veturia'nın acısı çok derin, Ruh Avcısı. Kardeşlerim yanlışlıkla onun Meherya'nın planını uygulamak için kullanılan bir hizmetkâr, bir insan yardakçısı olduğuna inanıyor. Ama onun çektiği acılar, Meherya'nın onda kendini görmesinin nedeni. Neden o onda kendini görür. Acı, ikisinin de içtiği kadehtir. İkisinin de konuştuğu dildir. Ve ikisinin de kullandığı silahtır."

Anne hepsini izliyor. Yani Keris, Nightbringer'ın planı için sandığımdan daha önemli. Kehanetin geri kalanı çok az anlam ifade ediyor ama en azından bu kısım ona atıfta bulunuyor olmalı.

"Gözetmek" kulağa yeterince yardımsever gelse de, Keris söz konusu olduğunda öyle değil. Muhtemelen Blood Shrike ve Laia'yı gözetlemek için casuslar göndermiştir.

Ve ben.

Talis'e yeni bir şüpheyile bakıyorum. Bu küçük oyun yeterince uzun sürdü. Bitirme zamanı geldi.

"Nightbringer'ın bu acıyı serbest bırakmaktaki amacı nedir?"

"Düşmanın topraklarını hızla temizlemek için," diyor Talis yumuşak bir sesle, "feyle barış içinde yaşayabilsin diye."

Kanayan, yanan cehennemler. Tüm Bilginleri aynı anda öldürmek istiyor. Ve bunu yapmak için bu girdabı kullanacak.

"Savaşın neden kaderiniz olduğunu şimdi anlıyor musunuz? Ruh Yakalayıcı Yemini'ni iyi bilirim. *Zayıfların, yorgunların, düşmüşlerin ve ölmüşlerin yolunu aydınlatmak için.*

Ölümün ardından gelen karanlıkta unutuldular. Artık onlara ışık tutacak kimse yok Elias. Ruhları koruyacak kimse yok. Tabii meşaleyi sen almazsan."

"O hayata geri dönmeyeceğim." Yeterince savaş verdim. Varoluşa yeterince acı getirdim. Yaşayanların dünyasında arzuladığım her şey için, savaş

asla özlemeyeceğim bir şey. "Ayrıca, Kabile Halkı ya da Bilginler için savaşırsam, sonunda sadece Savaşçıları öldürmüş olurum. Her iki durumda da Nightbringer kazanır. Bunu yapmayacağım."

Kayalığa ulaştık ve Talis burada durdu. "İşte bu yüzden sen olmalısın," diyor. "Savaşın acı meyvesini tatmış bir komutan, onu yürütmeye layık olan tek kişidir. Çünkü bedelini anlar. Şimdi -Soruma cevap ver."

"Başka soru yok," diyorum. "Çünkü sana soracak bir şeyim yok. Augur'un ne dediğini sana söylemeyeceğim. Sorma zahmetine girme."

"Ah." Talis yüzümü inceliyor ve görmesini istediğimden daha fazlasını gördüğünü hissediyorum. "Bu tek başına bana aradığım cevabı veriyor. Savaşacak mısın, Ruh Avcısı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama madem bir soru sordun, bir sorum daha var. Neden yaşamama izin verdin? Bu konuşmadan hiçbir şey elde edemedin."

Talis kayalığa, cin korusunun açıkta kalmış, kararmış köklerine bakıyor. "Meherya'yı seviyorum," diyor. "O bizim kralımız, rehberimiz, kurtarıcımız. O olmasaydı, hâlâ o lanet olası koruya kapatılmış, Augurlar tarafından sömürülüyor olurum." Titriyor. "Ama Meherya için korkuyorum. Ve akrabalarım için korkuyorum. Deniz'den çağırdığı şeyden korkuyorum. Acı evcilleştirilemez, Ruh Avcısı. O vahşi ve aç bir şeydir. Belki de Mauth'un bizi ona karşı korumasının bir sebebi vardır."

Yukarıdaki bulutlar değişir ve güneş bir an için aradan görünür. Talis yüzünü ışığa doğru kaldırır. "Bir zamanlar biz de güneşin yaratıklarıydık," diyor. "Uzun zaman önce."

Yanaklarının çukurluğu, çenesinin açısı garip bir şekilde tanıdık geliyor. "Seni tanıyorum." O zaman onu nerede gördüğümü hatırlıyorum. "Seni Shaeva'yla birlikte sarayın duvarlarında, oradaki görüntülerde görmüştüm. Sen Gece Getiren'in diğer muhafızıydın, onun ailesinin."

Talis başını eğiyor. "Shaeva uzun yıllardır arkadaşımı," diyor. "Onun yasını hâlâ tutuyorum. Seni bir Ruh Yakalayıcı olarak adlandırmayı uygun gördüğüne göre içinde iyi bir şeyler olmalı."

O gittikten sonra kulübemin dışındaki açıklığa gidiyorum. Yumuşak çimenler artık karla tozlanmış sarı çalılardan başka bir şey değil. Shaeva'nın yaz bahçesi taze bir toz tabakasının altında kare şeklinde bir yumru. Kulübe loş, yine de her zamanki gibi ocakta yanan birkaç köz bıraktım.

Her şey sessiz ve sessizlik müstehcen, çünkü bu orman hayaletlerin yardım bulması gereken tek yer. Ama artık bulamazlar. Çünkü Nightbringer hepsini alıyor.

Kulübenin içinde lambayı yakmıyorum. Onun yerine şöminenin üzerinde tozlanmaya yüz tutmuş iki scimin önünde duruyorum. Parıl parıl parlıyorlar, ne için yaratıldıkları düşünüldüğünde güzellikleri bir hakaret.

Augur'u düşünüyorum, o iğrenç, garklayan alçağı. Sadece hiçbir anlam ifade etmeyen kehanetini değil, söylediği son iki kelimeyi de. Kanımı kaynatan, içindeki savaş öfkesini kabartan sözler. Mauth'a ettiğim yemin zihnimde çınlıyor, bir çan kadar net.

Bekleme Yeri'ne hükmetmek, ölümü takip eden karanlıkta zayıfların, yorgunların, düşmüşlerin ve unutulmuşların yolunu aydınlatmaktır. Bir başkası seni serbest bırakacak kadar değerli olana kadar bana bağlı kalacaksın. Ayrılmak

ve bunun için seni cezalandıracağım. Boyun eğiyor musun?

Gönderiyorum.

Kimse beni serbest bırakmadı. Hâlâ bağılıyım. Ve Nightbringer'ın kaçırdığı hayaletlerin akıbetini bilmiyorum. Onun güçleriyle savaşmak istesem de istemesem de, daha fazla çalmasına izin veremem.

Sanki dokunduğumda avuç içimi yakacaklarmış gibi korkuyla uzanıyorum. Onun yerine, sanki beni bekliyorlarmış gibi avucumun içine kayıyorlar.

Sonra kulübeden ayrılıp güneşe, Kabilelere, Nightbringer'a ve savaşa dönüyorum.

XXXII: Kanlı Sıçrayan

└ Argent Tepeleri'nin tepeleri ve vadileri arasında yer alan Antium, akşam sisinin kalın parmaklarıyla gizlenerek gözden kaybolur. Nevennes Sıradağları. Kuleleri ve surları kaybolup yeniden ortaya çıkan bir hayaletler şehridir.

Hayır. Yaşayan, nefes alan, sizin önderlik etmenizi bekleyen Martialler ve Alimlerden oluşan bir şehir.

Eskiden başkentte böyle geceleri severdim. İşim bitmiş olurdu, Marcus odasına çekilirdi, ben de şehri dolaşırdım, bazen badem ve fıstık serpilmiş tatlı pembe çay demleyen bir Kabile Kadınının tezgahında dururdum. Mariam Ara-Ahdieh Antium'dan çok önce ayrılmıştı. Karkaun'lar geldi. Şimdi nerede olduğunu merak ediyorum.

"Savaş için güzel bir hava." Spiro Teluman yanıma çömeliyor, omzunun üzerinden bir scim kabzası çıkıyor. Demircinin efsanevi yetenekleri ve uzun süredir ortalıkta görünmemesi ona esrarengiz bir hava veriyor. Pater Mettias da dahil olmak üzere etrafımdaki adamlar ona temkinli bir huşu ile bakıyorlar.

Eldivenlerime rağmen ellerim uyuştı. Arkamdaki karla kaplı çukurda, beş yüz adamım pelerinlerinin içinde kamburlaşmış, nefesleri beyaz puflar.

"Kılıç kıran hava, Teluman," diyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Scimler Serric çeliğidir." Teluman'ın dövmeleri, dövdüğü koyu renkli, vücuda oturan zırh tarafından gizlenmiştir. Karanlıkta onu görmek neredeyse imkânsız. "Kırılmazlar. Zırh nasıl?"

"Garip." Bir eldiven gibi oturuyor, görmemi zorlaştırıyor ve o kadar hafif ki, yorgunluk kıyafeti giyiyor olabilirim. Ama güçlü-Harper ve ben giymeden önce saatlerce test ettik.

Yine de Mettias dışındaki Martialler bunu takmayı reddetti. *Büyücülük* dediler. Teluman bu konuda tartıştı. Ama ben bir emir vermeye istekli değildim.

takip edilmeyecekti.

"Shrike." Harper sağımda beliriyor. Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor, hain olduğu için. Günlerdir benimle ilk kez doğrudan konuşuyor. "Bir terslik var," diyor. "Surlarda yeterince muhafız yok. Sokaklar boş, meydanlar boş. Bu doğru gelmiyor."

Bu duymak istediğim son şey. Antium halkı yardım bekliyor. Karkaun'ları kovmalarını sağlayacak silahları ve askerleri bekliyorlar.

"Musa hangi cehennemde?"

"Buradayım." Teluman zırhına bürünmüş uzun boylu Bilge, bir hortlak gibi karanlığın içinden belirir. "Wightlar, Karkaunların ana saraya yakın büyük, kanlı bir kayanın yanında toplandığını söylüyor. Onu bir sunağa dönüştürmüşler. Bağırıyorlar, çığlık atıyorlar, insanları öldürüyorlar, bu tür şeyler.

Ve mahkumları oraya götürüyorlar. Çoğu askeri. Bazı akademisyenler de var."

Cardium Rock'tan bahsetmeli. "Kadınlar mı?" Yumruğum belimdeki şalın üzerinde sıkılıyor. "Çocuklar mı?"

Musa başını sallar. "Erkekler. Çocuklar. Esir askerler. Savaşmayanlar ya da savaşamayanlar. Binlercesi var."

"Casuslarımız adamların öldürüldüğünü söyledi-"

"Antium'un geniş bir zindan sistemi var mı?" Musa söylüyor ve benim sessizliğim üzerine başını sallıyor. "O zaman öldürülmediler," diyor.

"Saklandılar. Bu her ne cehennemse onun için saklandılar."

"Ruh Yakalayıcı hayaletleri tutuyor," diyor Teluman. "Karkaunlar ordularını güçlendirmek için onları tekrar çağıramazlar."

Musa, "Ruh Yakalayıcı şu anda Bekleme Yeri'nden yüzlerce mil uzakta," diyor.

"Şimdiye kadar ne halt ediyor-"

"Gökyüzü biliyor, Shrike," diyor Musa. "Dün bir wight bana bilgi getirdi. Ayrıntılar için onu geri gönderme fırsatım olmadı." Bana sitemkâr bir bakış fırlatıyor. "Biraz meşguldüm."

"Hâlâ geri çekilebiliriz," diyor Harper. "Quin ve Dex'e bir mesaj iletin. Saldırmak için daha uygun bir zamanı bekleyin."

"Adamları topla," dedim ona, çünkü daha iyi bir zaman olamazdı. Antium'u kaybettim. Karkaunların kazanmasına izin verdim. Ve Keris İmparatorluğu yeğenimden çalmak için benim başarısızlığımı kullandı. Onun için geri almalıyım. Ve hâlâ duvarlarının ardında acı çeken insanlar için geri almalıyım.

Adamlar toplandıgında, sessizlik için elimi kaldırıyorum. Beni düz bir merakla izliyorlar, hatta kalabalığın kenarlarında sessiz duran Ankaralı istihkâmcılar bile.

"Bu gece," diyorum, "Karkaunlar bizi yeneceklerine inanıyorlar." Adamlar tıslıyor ve tükürüyor, öfkeleri benimki kadar keskin.

"Şehrimizi bir katliam alanına çevirebileceklerini düşünüyorlar. Şiddetlerinin bizi korkutacağını sanıyorlar. Ama biz Martial'larız. Ve hiçbir şeyden korkmayız.

"Neredeyse her biriniz Antium'daydınız. Ne yaptıklarını gördünüz. O zamandan beri ne yaptıklarını biliyorsunuz. Şimdi size söylüyorum, o duvarların ardında ne olursa olsun, hangi dehşeti saklıyor olurlarsa olsunlar, bugün geri dönüş yok. Ya kazanacağız ya da öleceğiz. Halkımız için şehrimizi geri alacağız ya da İmparatorluğun çöküşünü izleyeceğiz. Şimdi. Bu gece." Yumruğumu kalbime koydum. "Sonuna kadar sadık."

Desteklerini kükreliyorlar, çünkü bu gece gizlilik bizim avantajımız. Bunun yerine yumruklarını kalplerine bir kez vururlar.

Sonra tepelerden geçip şehrin düzlüklerine, bineklerimizden ve onları korumak için bırakılan bir düzine adamdan uzağa doğru ilerliyoruz. Soğuk beni sürüklüyor ve kirpiklerim donuyor. Ama birkaç dakika koştuktan sonra artık fark etmiyorum. Karkaun nöbetçilerini indirdiğimizde yanaklarım kızarıyor, parmaklarım karıncalanıyor.

Kalın, yaşlı ormanla örtülü kuzey duvarına doğru ilerliyoruz. İçeride bir kapı var, üstü örtülmüş, yıkılmış ve bir ton molozun arkasında unutulmuş.

Orada, G'rus adında Ankaralı bir istihkâmcı kapıyı patlayıcılarla donatmaya başlar. Dört yoldaşı, her birine bir Maske eşlik ederek ortadan kaybolur. Dört Ankaralı daha Quin Veturius ile birlikte geliyor. Bu gece değerlerini kanıtlayabilecekler mi göreceğiz.

Harper elinde bir kanca ile karanlığın içinden belirir. "Askerler," diye fısıldıyor. "Duvarın tepesindeler ve bu tarafa doğru geliyorlar."

Birkaç dakika sonra, sesler aşağıya taşındı. Duvarın bu tarafında asker olmaması gerekiyordu. Casuslarıma göre, çok az devriye varmış.

Şehrin derinliklerinden gelen bir çığlık geceyi deliyor, yüksek ve ürpertici.

Adamlarım tedirgin bir şekilde yer değiştiriyor ve ben de Avitas'tan kancayı alıp Karkaun'lardan yeterince uzağa, kancanın inişini duymayacakları şekilde duvardan aşağı doğru yürüyorum.

Atıyorum ve tuttuğunda, Harper altımda sessiz protestolar tıslarken bile elden ele duvara doğru ilerliyorum.

Tepeye vardığımda iki Karkaun'u inceliyorum. Halklarının çoğu gibi orta boylu ve yapılı, uzun, keçeleşmiş saçları ve benimki kadar soluk tenleri var. Kalın kürkleri hem görüşü hem de sesi engelliyor. Beni fark et, üzerlerindiyim. Ben başını gövdesinden ayırmadan önce ilki küçük bir çığlık atmayı başarıyor. İkincisi silahını çekti; tam da silahı alıp boğazına saplayacağım sırada.

Cesetleri duvarın kenarına sürüklüyorum, başka Karkaun'lar onları aramaya gelirse diye üzerlerine atıyorum ve tekrar aşağı iniyorum.

"Bu," dedi Harper, çenesi gergin, "aptalcaydı." "Bu gerekliydi," dedim. "Neredeyse hazır mıyız?"

G'rus dünyeyi ateşlerken herkesin siper almasını işaret eder. Dakikalar sonra, kulakları sağır eden bir patlama havayı yırtar. Bunu dakikalar sonra duvarın daha aşağısında bir patlama daha izler ve ardından iki patlama daha. Tuzak patlamalar. Daha büyükler ve şehrin merkezine daha yakınlar. Karkaun'lar o noktalarda davetsiz misafir olmadığından emin olana kadar biz çoktan gitmiş olacağız.

"Shrike?" diye yumuşak bir ses toz ve molozların arasından seslenir ve karanlığın içinden bir figür çıkar. Zayıf, koyu tenli ve kıvrırcık saçlı. Neera, Faris ve benim Karkaun'lardan kaçmamıza yardım eden kadın.

Üç adımda ona ulaştım ve o daha silahını çekmeden bıçağı boğazına dayadım.

"Sadık." Kendisine verilen kodu en ufak bir tereddüt göstermeden söylüyor. "Sonuna kadar."

"İyi tanıştık, Neera." Elini sıkıyorum ve gülümsemesi karanlıkta bir umut ışığı gibi parlıyor.

"Çabuk ol, Shrike," diyor. "Karkaunlar gelmeden önce."

Adamlarım şehre ikişer ikişer giriyor. Silahları damlıyor ve her biri beş taş ağırlığında uzun, ince bir paket taşıyor. Yirmi scim, hafif ve güçlü. Gizlenmiş, sarılmış ve adamların sırtlarına sıkıca bağlanmışlar. Halkımız için on bin scim, yapabileceğimiz her şey Delphinium'dan ve artık kapalı olan Kauf Hapishanesi'nden topladık. Taşıyabileceğimiz her şeyi.

"Gidin!" Adamlara tısladım. "Daha hızlı!"

Musa birkaç dakika sonra beni buluyor. "Karkaun'lar yolda," diyor. "Eğer öyleyse birkaç dakikamız var. Quin de tünellerde mahsur kaldı. Bir tanesi

Wight'larım kullandığınız geçitlerin çöktüğünü söylüyor."

O tüneller sadece iki hafta önce iyiydi. Quin'in söylemeyi sevdiği gibi, sadece bir ahmak tesadüflere inanır.

"Karkaun'lar yaptı," diyorum. "Quin'e söyle, lağımcıları bir yol açmalı. Karkaunlar onu gütmeye çalışıyor. Şüphesiz onu yer üstünde pusuya düşürmek ve adamlarının şehre girmesini engellemek istiyorlar. Eğer geçemezse, geri de dönebilir."

Harper beni kenara çekiyor, kapıdan hâlâ geçmekte olan askerlerin bizi duymaması için sesini alçaltıyor. "Şimdiye kadar tünelleri çoktan geçmiş olmalıydı. Zamanında yetişemeyecek."

"O Quin Veturius," diyorum. "Başaracaktır."

"O adamlara ihtiyacımız var," diyor Harper. "Ne kadar çok olursa olsun, beş yüz adamla ve eğitimsiz vatandaşlarla başkenti alamayız. On binlerce Karkaun burada konuşlanmışken olmaz. Bu çok zor olur-"

"Sakin söyleme." Parmağımı dudaklarına götürüyorum ve o da susuyor.

"Biz

daha iyi biliyorum. Keris o kelimeyi bizden öğrendi. İmkânsız diye bir şey yoktur. İmparatorluk söz konusu olduğunda olmaz."

Askerlerin geri kalanı kapıdan geçtiler. Harper ve ben sonuncuyuz. "Bu şehri alacağım, Harper," diyorum ona. "Gerekirse çıplak ellerimle. Gel. Bir fikrim var."

XXXIII: Laia

■ bir ölüm nehri boyunca yürüyorum, ama yalnız değilim. "Seni özledim, aşkım."

Bir gölge yanımda yürüyor. Solgun eller kapüşonu indiriyor, ateş kırmızısı saçları ve hayal ettiğimden çok daha fazlasını saklayan koyu kahverengi gözleri ortaya çıkıyor.

Düşmanım değil, sevdiğim ilk çocuk. "Keenan," diye fısıldadım.

Cildim yanıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Göz açıp kapayınca kadar etrafımda kaynayan çamurlu suları görüyorum.

Sonra Keenan konuşur ve görüntü kaybolur.

"Başın belada aşkım." Nasırlı başparmağını çeneme sürtüyor ve bana aşkım derken yalan söylemiyor. "Boğuluyorsun."

"Boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum."

"Sen güçlüsün." Elimi tutuyor ve yürüyoruz. Zihnimin derinliklerinde bir şey bana sesleniyor, bir sandığa kilitlenmiş, bir dolaba kilitlenmiş, buradan fark edilemeyecek kadar uzakta bir odaya kilitlenmiş bir çığlık.

"Sen hep öyleydin, Yıldız yüzünden. Ama başka nedenlerden dolayı da."

"Karanlık," diyorum. "İçinde yaşayan."

"Evet," dedi. "Anlat bana. Çünkü benim de içimde karanlık var ve aynı madalyonun iki yüzü olup olmadığınızı bilmek istiyorum."

"İki taraf-" Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Nefes almak acıtıyor ve yere baktığımda kıyafetlerim sıırılsıklam, kollarım ve ellerim kanıyor. Tuz tadı alıyorum ve elimi başıma götürüyorum. Başım da kanıyor. İçimden bir ses sesleniyor.

Laia.

"Sana bundan bahsedemem," diyorum. "Anlatmamam gerekiyor." "Elbette." O kadar nazik ki. Çok nazik.

"Uyandırmayalım eğer yapmamalısın."

"Onu çoktan uyandırdım," diyorum. "Sana karşı geldiğimde uyandırdım." Tekrar vücuduma bakıyorum. Çok yorgunum. "Keenan, nefes alamıyorum."

"Boğuluyorsun aşkım," diyor büyük bir tatlılıkla. "Neredeyse ölüyorsun."

Görüşümde bir parıltı. Karanlık. Yağmurun ağırlaştırdığı gökyüzü. Etrafımda beni sürükleyen enkazlı su. Yüksek kanyon duvarları iki yanımda yükseliyor, Darin'in resimlerinden biri gibi kırmızı, beyaz, turuncu ve sarı çizgili.

Darin, kardeşim, beni seven-

Savaş onunla, Laia. Bir ses sesleniyor. Çok uzakta. Ama ısrarcı.

"Burada olmamalıydım." Elimi Keenan'ınkinden çekiyorum, çünkü beni seviyorsa bile bu çarpık bir sevgi.

"Hayır," diyor. "Yapmamalısın." Sesi yumuşak olsa da, arkasındaki bir şey beni kendimden uzaklaştırıyor. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde, hiç bitmeyen bir açlık tarafından parçalanmış vahşi bir yaratığın parıltısını görüyorum. Birdenbire o açlık tarafından kuşatıldığımı hissediyorum, sanki bir kurt sürüsü yaklaşıyormuş gibi.

"Uzak dur benden," diyorum. "Sana *hiçbir şey söylemeyeceğim*."

Vücudu değişiyor, tıpkı ona zırhı verdiğimde olduğu gibi. Ama artık gölge bir yaratık değil, patlayıcı ve vahşi bir şey, kontrolsüz bir ateş, vücudunun her titreşiminden yayılan kötü niyet.

"Bana içinde ne yaşadığını ve nereden geldiğini söyleyeceksin."

"Önce ben öleceğim!"

Sonra gözlerimi bir kâbus dünyasında açıyorum. Bulanık bir kaya nehri ve

Dallar ve döküntüler beni bir bez bebek gibi sağa sola savuruyor ve su üstünde kalmaya çalışsam da burnuma su dolup nefes alamaz hale gelene kadar tekrar tekrar suyun altına çekiliyorum.

Hayır, sanırım. Bu şekilde değil. Böyle olmaz. Suyun yüzeyinden çıkarken çığlık atıyorum.

"Beni içeri al, kızım!" Rehmat belirdi, bana doğru uzandı. "Seni kurtarabilirim, ama beni içeri almalısın."

Su beni bir kez daha aşağı çekmeden önce zar zor duyuyorum. Pençeliyor, tekmeliyor ve çırpınıyorum, selin etkisiyle ellerimde ve bacaklarımda acı patlıyor.

Akıntı beni sürüklüyor. Tekrar yüzeye çıktığımda Rehmat öfke ile çılgınlık arasında bir yerdeydi.

"Selle savaşmayı bırakın!" diye bağırır. "Ayaklarınızı yukarıda tutun!"

İstedikini yapmaya çalışıyorum ama nehir, kabuslarımda gördüğüm girdap kadar aç, ayak bileklerime yapışan aç bir dev.

"Beni içeri al, Laia!"

Yüzeye çıktığımda, zihnimde bir kapı hayal ediyorum ve onu ardına kadar açıyorum.

Neredeyse anında tekrar dibe batıyorum. Tüm vücudum yanıyor. Bir ciğer dolusu su yutuyorum ve bu ölüm olmalı.

Sonra, haftalar önce Adisa'daki o gün gibi, zihnimin arka köşesine itiliyorum - bu sefer dürtme yerine bir itme ile. Vücudum suyun içinden fırlıyor, giysilerim yırtılıyor, çantam düşüyor. Rüzgâr altımda eğiliyor, Rehmat onu kil gibi kolayca yönlendiriyor.

Acaba bu gerçek mi yoksa sel beni öldürdü mü?

Bu gerçek. Rehmat konuştuğunda, artık kendi zihnimin içinden konuşuyor. Yaratığın büyüğü uzuvlarımı doyuruyor ve biz bir oluyoruz, yere bastığım kadar kolay bir şekilde rüzgâra biniyoruz. Beni kanyonun tepesine taşıyor ve ben

yanıma yığıldım, şaşkınlık ve dehşet içinde sele bakıyordum.

Kalk, Laia. Nightbringer yakın-

Yanımda yumuşak bir gümbürtü ve sonra bir el boğazıma yapışıyor, beni kaldırıyor, sıkıyor. Gece Getiren, bir kez daha pelerinli ve gölgeli, nefret dolu, güneş gözlü bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Beni öldüremezsın-Nightbringer-"

"Ama ben artık Nightbringer'dan çok daha fazlasıyım Laia." Sesi aşağıdaki sel gibi, her şeyi tüketen ve haince.

Bir kez daha, kendi zihnimin bir tarafına itildim. Gece Getiren'e tüm öfkesiyle bakıyorum. Ama korku hissetmiyorum, çünkü Rehmat korku hissetmiyor.

"Sen," diye fısıldıyor Nightbringer, "çok uzun zamandır saklanıyordun. Nesin sen? Konuş!"

"Ben senin zincirinin, Meherya. Ben senin sonunum." Ama Rehmat'ın sesi muzaffer değil. Kederli geliyor. Kırılmış gibi.

Nightbringer beni serbest bırakıyor. Bir adım geri atıyor, yavaş bir şok onu sarıyor. Rehmat'ın bu anı bizi uzaklaştırmak için kullanmasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Gece Getiren'e de saldırmıyor. Bunun yerine, cinlerin kralına birlikte bakıyoruz ve Rehmat'ın içinde beklenmedik bir duygu ortaya çıkıyor. Tiksintiyle geri çekilmeme neden olan bir duygu.

Özlem.

Nightbringer da benim gibi felç olmuş gibi görünüyor. "Seni tanıyorum," diyor. "Seni tanıyorum, ama-"

Rehmat elimizi kaldırıyor ama ona dokunmuyoruz. Henüz dokunmadık.

"Ben senin sonunum," der Rehmat. "Ama başlangıçta da oradaydım, aşkım. Sen tek başına kralken, yalnızken ve halkımızdan hep ayrıyken.

Bir gün deniz kenarında dolaşmaya çıktın ve bir kraliçe buldun."

Duyduklarımı zihnimde anlamlandırmaya çalışıyorum ama bu benim için kavrayamayacağım kadar derin bir ihanet. İçimde yaşayan bu şey bir cin miydi? Hem de herhangi bir cin değil, onların *kraliçesi*?

"Rehmat," diyor Nightbringer, bu isim aynı anda hem bir dua hem de bir lanet. "Sen öldün. Duskan Denizi savaşında-"

Neler oluyor böyle? Rehmat'a içimden bağıyorum. O ya da o beni duymazdan geliyor. Ama tekrar konuştuğunda, alıştığım şekilde konuşuyor, sanki sonunda neden konuştuğunu hatırlamış gibi burada.

"Ben ölmedim," diyor. "Olacakları gördüm ve eski bir büyüyü, kan büyüsünü çağırdım. Tırpanını yere bırak, Meherya. Bu çılgınlığı durdur. -"

Ama Nightbringer irkilir. "Yalnızdım," diye fısıldıyor. "Bin yıl boyunca yalnız olduğumu sandım-" Başını sallıyor ve bu o kadar insani bir hareket ki onun için gerçekten üzüliyorum. Çünkü şu anda ikimiz de ihanete uğramış durumdayız.

Lanet olsun sana Rehmat, diye bağıyorum içimden ona. *Çık aklımdan. Laia-*

Çık dışarı! Önce büyüsü, sonra varlığı kayboluyor ve ben yalnız kalıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum Gece Getiren'e, "Bilmiyordum-" Neden

Bunu ona söylüyor muyum? Bunu sadece bana karşı kullanacaktır. Beni sevmiş olabilir, ama bunu yaparken kendinden nefret etti, çünkü halkıma duyduğu nefret soluduğu hava.

Sedir ve limon aroması duyularımı dolduruyor ve bir mahzene dönüyorum.

Sevdiğim kızıl saçlı bir çocuğun beni daha az yalnız hissettirdiği kuzeye. Nightbringer'dan nefret ederek o kadar uzun zaman geçirdim ki, onun eskiden kim olduğunun yasını hiç tutmadım. Keenan, ilk aşkım, arkadaşım, kendi kaybını yaşadığı için benim kaybımı çok derinden anlayan bir çocuk.

"Sen ve ben lanetlendik," diye fısıldıyor Gece Getiren ve ateşi soğumuş elleriyle yüzüme dokunduğunda yılmıyorum. "Bize verilenden daha fazla sevgi sunmaya."

O artık şiddet ya da intikam değil. Tüm nefreti uçup gitti, yerini umutsuzluk aldı ve ellerimi yüzüne koydum. Rehmat kaçtığı için mutluyum, çünkü bu garip dürtü yalnızca bana ait.

Onun parmaklarından tuz akarken benimkilerden ateş damlıyor. Keşke hepimiz birbirimizin kırık kalplerinin çatlak arazisini bilseydik. Belki o zaman

bu yalnız dünyada bizimle birlikte yürüyenlere karşı bu kadar acımasız olmazdı.

Anımız çok çabuk bitti. Sanki ne yaptığının farkındaymış gibi. Ellerini tenimden çekti ve ben kanyonun kenarına doğru sendeledim. Beni tehlikeden kurtarıyor ama bu merhamet eylemi öfkesini yeniden alevlendiriyor gibi görünüyor. Kasvetli gökyüzünden bir rüzgar uğulduyor ve o dönerek uzaklaşıyor.

İşte böyle, yine savaştayız.

O gidene kadar onu izliyorum ve sonra ellerime bakıyorum. Onun ateşinden etkilenmemişler, sanki alevden bir yaratığa değil de bir insana dokunmuşum gibi bütün görünüyorlar.

Yine de yanıyorlar.

XXXIV: Kanlı Sıçrayan

A Şehre girdiğimizde bir boru çalıyor. Onları uykudan, içkiden ve daha az lezzetli eğlencelerden uyandıran bir Karkaun uyarı çağrısı. Birkaç dakika içinde

ses tüm şehirde yankılanıyor.

"Teluman." Çağrım üzerine demirci gecenin içinden belirdi, arkasında yirmi kişilik bir grup vardı.

"Davul kulelerini güvence altına aldıktan sonra," diyorum ona, "Mercator Mahallesi'ndeki güneydoğu kışlasına gidin. Ordularının büyük bir kısmı orada. Yakıp yıkın."

"Olmuş bil, Shrike." Teluman uzaklaştı ve ben Mettias'a döndüm.

Karkaun çizmelerinin gümbürtüsü bize yaklaşırsa da genç Pater'in etkilenmediğini görmek beni yüreklendirdi. İyi bir Maske olabilirdi.

"Bu silahların savaşmaya istekli her Savaşçı ve Bilge'ye ulaştığından emin olun," diyorum. "Teluman davulları çalana kadar saldırıyı durdurmak için haber salın. Musa, Quin'e bir wight gönder. Ulaştığında, kuvvetlerini Cardium Kayası'na getirmesi gerekiyor."

"Shrike," diye itiraz ediyor Harper, çünkü bu planın bir parçası değil. "Grímarr çok iyi korunuyor. Adamlarının büyük bir kısmı orada olacak. Seni ona doğru çekiyor."

"Sen az konuşan bir adamsın, Harper." Adamlarıma işaret ediyorum ve duvarlardan uzaklaşıyoruz. "O yüzden söyleyeceklerini zaten bildiğim şeyler için harcama. Onun ölmesi gerekiyor. Ve onu öldürecek olan da benim."

Harper şaşırmış görünüyor ve sonra gülüyor. "Üzgünüm, Shrike."

Musa, Harper ve son otuz adamım arkamda, herhangi bir Karkaun'dan daha iyi bildiğimiz sokaklarda ilerliyoruz. Şehrin dört bir yanına silah bırakıyor, önceden düzenlenmiş ara sokaklardan, avlulardan ve evlerden geçiyoruz. Her yerde, Antium'un Martialleri ve Bilginleri yumruklarını kalplerine vurarak selam veriyorlar.

On birinci çan çalıyor. Blackcliff'in amfiteyatrosu kadar büyük bir bina olan Kayıtlar Salonu'na yaklaşıyoruz. Salonun çatısı, oyulmuş Taius'un zaferlerinin heykelleri, Bekleme Yeri'ndeki ağaçlar kadar geniş taş sütunlar tarafından ayakta tutulmaktadır.

Salona bir Karkaun mermisi isabet ettiğinde burada yanan ateşten kalan kalın bir kül tabakasının üzerinden geçerek içeri giriyoruz. Taius'un taştan bir heykeli yan yatmış, kafası kopmuş ve dağılmış parşömenlerin ve parçalanmış duvarların altında yarı gömülü.

Kayıtlar Salonu, Cartus Meydanı'nın bir tarafının tamamını kaplıyor. Saray müstemilatı diğer bir tarafı, dükkanlar ve işyerleri ise üçüncü tarafı kaplıyor. Son taraf ise geniş bir kemik çukuruna açılan bir kaya yığını ile kaplıdır. Çukurun üzerinde yaralı bir granit uçurum uzanır ve tepesinde bir düzine devasa şenlik ateşinin gökyüzünü aydınlattığı Kardiyum Kayası bulunur.

Muhafızları öldürmeleri için meydana adam gönderirken, Musa gelip yanıma çömeliyor.

"Spiro'nun başı belaya girdi. Davul kulelerinden birinde bir Karkaun gücüyle savaşıyor." Musa duraksıyor. "Üç yüz adam."

Kanayan, yanan cehennemler. O anda, keşif için önden giden Harper geri döner.

"Sarayın Kaya'ya girişi binlerce Karkaun tarafından kapatılmış durumda," diyor. "Zindanlardan mahkûmları çıkarıyorlar ve-" Harper'ın gümüş yüzünde tiksinti dalgaları. Onu daha iyi görebilmek için ilerliyorum. sadece mahkûmların tepeden itilerek yüz fit aşağıdaki kemik çukuruna atıldığını görmek için.

"Adamlarımızı barbarların giydiği kokuşmuş kürklere ne kadar çabuk sokabilirsin?" Harper'a sordum.

"O uçuruma çıkmadan önce, Shrike."

"Kayanın tepesine çıkın, Karkaunların arasına saklanın ve işaretimi bekleyin. Doğru zaman geldiğinde, kıyameti koparın. Ve-"

Gözlerime bakıyor, kendi gözleri de savaş öfkesiyle yanıyor. Ona dikkatli olmasını söylemek istiyorum. Aptalca riskler almamasını. Hayatta kalmasını. Ama böyle bir duygunun savaştaki yeri.

"Beni yüzüstü bırakma," diyorum ona ve arkamı dönüyorum.

Meydan boyunca uçmak birkaç dakikamı alıyor. Çukura ulaştığımda bir lanet mırıldandım. En ucundan bir kanca sallayabileceğimi düşünmüştüm ama çok genişti.

Bu da onu geçmem gerektiği anlamına geliyor. Ölülerin kafatasları, kemikleri ve cesetleri üzerinden geçmeliyim.

Karanlığı engelleyen tek şey sizsiniz. Babam bir yıldan uzun bir süre önce benimle böyle konuşmuştu. Artık düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum, çukura düşünüyorum.

Yere düştüğümde kemiklerim çatırdıyor ve yumuşak etim patlıyor. Pis kokudan öğürüyorum ve karanlık bir kâbustan fırlamış gibi.

Çok uzun sürüyor. Çukur yüz metre genişliğinde ama bir kıta da olabilir. Ölülerin üzerinden geçerken bir şeyler duyuyorum.

İnliyor.

Hayaletler! Zihnim çılgılık atıyor. Ama bu hayaletler değil. Çok daha kötü bir şey.

Düşüşten kurtulan adamlar. Onları bulmak istiyorum. Bu cehennem gibi yerde onlara merhamet etmek istiyorum. Ama çok fazlalar ve zamanım yok. Teluman henüz davulları çalmadı. Tek bildiğim, o ve adamları ölmüş olabilir, saldırımız daha başlamadan bitmiş olabilir.

Zihninizdeki yenilgi, savaş alanındaki yenilgidir!

Çukurda, ölülerin çürümüş etleri üzerinde yürürken bir ömür geçiyor. Bu anlardan kimseye bahsetmeyeceğimi biliyorum. Çünkü içimdeki bir şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştirdiler. Eğer bu işin sonunda Grímarr'ı öldürmezsem, ben de burada öleceğim ve bunu hak edeceğim, çünkü yapmadım

Şimdi üzerine bastığım herkese yapılan adaletsizliğin intikamını alacağım.

Sonunda uçuruma ulaştım. Engebeli ve geçmesi zor olacak. Gözlerim karanlığa uyum sağlayabildiği kadar uyum sağlıyor ve kendimi yukarı çekmek için kullanabileceğim kayalıklar ve çukurlar.

Bıçaklarımı kınından çıkarıp kayaya saplıyorum ve tırmanıyorum. Dünya aşağı düşüyor. Hâlâ Grímarr'ın ısırığının izini taşıyorum. Çenesini şehime, halkıma batırdığını ve onları kuruttuğunu hatırlatan yarım ay şeklinde bir yara. Ölüm fikrini bastırıyorum ve o piçin boynunu ellerimde tutmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum. Onu kırmanın nasıl bir his olacağını.

Adım adım tırmanıyorum. Zirveye yaklaştığımda ter içindeyim ve nefes nefeseyim, her kasım çılgılık atıyor. Kendimi son birkaç santim sürüklüyorum, kenardan bakarken derin nefesler alıyorum.

Cardium Kayası düz uçlu bir kama şeklindedir. En dar noktası, benim bulduğum yer, otuz metre genişliğinde ve en geniş noktası yüz metre. En uç noktasında, izleyicilerin genellikle burada gerçekleşen infazları izleyebilmeleri için üç teraslı seviye bulunuyor.

Şu anda teraslar Karkaun'larla dolu. Bu arada Grímarr sadece birkaç adım ötede.

Bir peştamal dışında çıplaktır, solgun vücudu kana bulanmıştır. Etrafındaki hava kana bulanmışken manyakça -*Ík tachk mort fid iniqant fi!*

Titriyor. Sol kolunu kestiğim yerdeki deri pembe ve yaralı, sanki iyileşmesi için iki hafta değil de aylar geçmiş gibi.

Bu da demek oluyor ki, hayaletleri diriltmeyi başaramamış olsa bile, elinde başka sihirler var.

Arkasında etrafı muhafızlarla çevrili bir şenlik ateşi yanıyor. Gerçek bir tehdit oluşturacak kadar çok olup olmadıklarını hesaplarken, davullar öyle bir gürlüyor ki, neredeyse beni yerimde tutan bıçaklara olan hakimiyetimi kaybediyorum.

Haklı imparator için kuzey kulesi. Saldırın.

Haklı imparator için doğu kulesi. Saldırın.

Haklı imparator için batı kulesi. Saldırın.

Bir çığlık yükselir, bir sese bir düzine, sonra yüz, sonra binlercesi katılır. Bu bir üzüntü ya da yenilgi çıığı değil, öfke ve intikam çıığıdır. Antium'un dört bir yanında, kadınlar, çocuklar, yaralılar ve yaşlılar Karkaun'ların merhametine kalmış olanlar silahlanıyor. Kan donduran bir ses. Yaklaşan zaferin sesi.

Gözlerimi kapatıyorum ve Antium'un düşüşünü hatırlıyorum. Hayaletler tarafından ele geçirilmiş, kendi insanlarını öldüren adamlarımı hatırlıyorum. Madam Heera'yı ve genelevlerde ağlayanları düşünüyorum.

Sonuna kadar sadık.

Yukarı doğru zıpladım ve kapüşonumu yırttım.

"Grímarr!" Adını haykırarak ona üç bıçak fırlatıyorum. Ama onlardan kaçmak için doğal olmayan bir çabuklukla hareket ediyor. Yüzünü bana dönmeden, tekinsiz bir kakhaha atarak gülüyor.

"Blood Shrike," diyor. "Sonunda."

Adamları yaklaştı ama ben ayaklarına tükürdüm, elimi kestim ve kanın Cardium Kayası'nın taşlarına damlamasına izin verdim.

"Sana meydan okuyorum Grímarr." Sesim şenlik ateşlerinin üzerinden teraslara kadar ulaşıyor. "Çeliksiz ve taşsız, kılıcsız ve yaysız bir savaşa. Birimiz ölene kadar."

Belimdeki bıçak kemeriyle birlikte scimimi de yere attım.

"Ölümüne." Grímarr dönüyor, sırtıyor, gözleri ele geçirilmiş bir adamın saf beyazlığında. *On cehennem*. Karkaun büyücüsü her nasılsa Bir hayaleti koşumla.

"Gel o zaman kızım." Sesi bir diğerrinin üzerine bindirilmiş gibi, ürkütücü bir yankı. "Kıyametine gel, çünkü senin ruhunla cehennemlere bir kapı açacağım."

Karkaunlar heyecan içinde bağılıyor. Grímarr'ın muhafızları ellerini silahlarının üzerinde tutuyor ama geri çekiliyorlar. Meydan okuma kabul edildi.

Büyücünün saçmalıklarını duymazdan geliyorum ve onu nasıl yeneceğime odaklanıyorum. Hayaletler insanlara imkânsız bir güç verir. Grímarr beni ele geçirirse, ölürüm.

Bir çeşit yarı çömelme pozisyonuna geçip sıçramaya hazırlanıyor. Benden daha uzun, daha geniş ve daha ağır. Ama onu ele geçiren hayalet onu olağanüstü hızlı yapıyor. İleri atıyorum, göğsüne iki sert yumruk indiriyorum ve nefes borusuna bir tekme atıyorum.

Normal bir adam sendelerdi. Darbelerden sıyrılıyor ve hala havada uçarken bacağımı kapıyor. Sadece birkaç santim kala onu savuşturuyorum.

Ateşin etrafından dolanıyorum, o da üzerime atlıyor ve karnıma öyle sert vuruyor ki neredeyse öğüreceğim. Gözüne dirsek atıyorum, gözüm sıyrılırken yüzümü buruşturuyorum. Acı içinde inlediğinde, bir kez daha elinden kaçıyorum. Bu sefer uçuruma doğru yaklaşıyorum, dikkatle izliyorum ve ona yaklaşmaya izin veriyorum. Grímarr gözlerini kısıyor ve niyetimi anlayarak geri çekiliyor.

Sanki benden uzaklaşıyor gibi görünüyor. Şenlik ateşinin ötesinde adamları onunla alay ediyor. Süt beyazı yüzünde öfkeli bir hırıltı oluşuyor. İnanılmaz bir hızla ilerliyor. Üzerimden yuvarlanıp çukura düşmesi umuduyla çömelip olabildiğince hızlı bir şekilde bacaklarına saldırmak için sadece bir anım var.

Üzerime atlıyor. Saniyeler içinde beni yakalayacak ve boynumu, omurgamı ya da her ikisini birden kıracak. Çömeldiğim yerden dönüyorum ve hâlâ şenlik ateşinin yanında duran bıçak kemerimi alıyorum. Döndüğümde oradaydı, ağzı köpük içindeydi, gözleri tekinsiz beyazdı.

O çok güçlü. Onu göğüs göğüse dövüşte asla yenemem. Ve bir savaşçı olarak, umurumda bile değil. Savaşın kuralları vardır, bu canavar hiçbirine uymadı. Antium halkını kurtarmak, onur ve zafer arasında seçim yapmam gerektiği anlamına geliyor. Hiç tereddüt etmeden, zaferi seçiyorum.

Bıçağı çok geç görüyor. Bıçağı kalbine saplıyorum, çıkarıyorum ve tekrar saplıyorum, tekrar ve tekrar.

Konuşamaması gerekirdi. Ama içindeki hayalet öfkeleniyor. "Karkaun-meydan okuma-" diye homurdanıyor. "Çelik yok-"

"Ben bir Karkaun değilim." Scim'imi ayaklarımın yanında durduğu yerden kaldırıp boynuna doğru savuruyorum. Saldırımı engelliyor, içindeki hayalet kan kaybından ölmesi gerekirken ona güç veriyor ve ben de dans ederek ondan uzaklaşıyorum.

"Kazanacağını sanıyorsun," diye fısıldıyor ve şimdi çok fazla kan kaybettiği için kıvranıyor.

"Burası benim şehrim. Ve vücudumda nefesim kaldığı sürece onun için savaşacağım."

"Şehirler." Dizlerinin üzerine çöküyor. "Şehirler hiçbir şeydir. Ben bir hiçim. Sen hiçbir şeysin. *Ik tachk mort fid iniqant fi.*"

Omuzları çöküyor ve kafasını koparmak için scimimi savurduğumda beni durduramıyor. Seğiren bedenini uçurumdan aşağı tekmelediğimde, parmaklarımı saçlarına geçirdiğimde ve kesik başını havaya kaldırdığımda üzerimden kan fışkırıyor.

"Lideriniz bu mu?" Adamlarına döndüm. "Kral dediğiniz adam bu mu?"

Sonsuz gibi görünen bir an için Karkaunlar sessizliğe gömülür. Şehir savaş sesleriyle doldu ve uzaklarda, savaşçıların Botlar yankılanıyor. *Quin!*

Haydi, Harper, sanırım. Eğer bundan daha net bir sinyal olsaydı.

Karkaun kalabalığının arasında ilerlemekte olan Savaş esirlerinden bir zafer çıղlığı yükseliyor ve ortalık karışıyor. Her şey Karkaun kalabalığının arka tarafında başlıyor ama adamlarım hızla ilerliyor. Çatışmalar patlak veriyor ve Karkaunlar bağırıyor, silahlarına sarılıyor, düşmanın aralarında olduğunu anlıyorlar.

Kemerimden bir bıçak daha koparıp kavgaya dalıyorum. Tüm nefretim, tüm hüsrانım, kendi eylemsizliğime karşı öfkelendiğim her uykusuz gece içimden dökülüyor.

Savaş esirleri neler olduğunu fark ettiklerinde onlar da savaşır, Zincirler ve hepsi. Grımarr'ın onlara önderlik etmemesi ve hayaletlerin onlara güç vermemesi yüzünden Karkaunlar paniğe kapılır, gelişigüzel bıçaklayıp keserler.

Bıçaklarımın ucunda can verirken, Grımarr'ın söylediğı cümleyi duyuyorum. *Ik tachk mort fid iniqant fi.*

Karkaun kalabalığının içinde, adamlarımdan bir manga bana doğru ilerliyor, aralarında Musa da var. Onlara katılmaya çalışıyorum ama Karkaunlar etrafımızı sarıyor. Musa kayboluyor, saçları uçuşuyor ve kendime, düşman tarafından tekrar istila edilmeden önce onu kimin eğittiğini sormam gerektiğini hatırlatıyorum.

Çok geçmeden, Karkaun'ların sayısı ezici bir hal aldı. Mahkumlar

savaşırken bile sayıca üstün durumdayız.

Kuzguni siyah saçları ve kahverengi tenini fark ettim. Harper yanımda beliriyor, kan sıçramış ve hırlıyor, Karkaun'ları benimkiyle eşleşen bir vahşilikle parçalıyor. Öldüre öldüre barbarları geri püskürtüyoruz.

Ta ki bir düğüm aramıza girene kadar. Harper'ın scim'lerinden biri uçuyor. Yumruğun kemiğe çarpma sesini duyuyorum. Bir Karkaun hançeri parlıyor ve havada kan fişkırıyor.

Bir saniye, Harper orada. Sonra yok. Dövüşürken onu görmeyi, ayağa kalkmasını bekliyorum. Ama ayağa kalkmıyor.

Zihnim korkunç bir şekilde bulanıklaşıyor. Çılgılık atıyorum ve bana en yakın Karkaun'larla savaşıyorum, kalbim dehşet içinde gümbürdüyor. Bu onun kanı değildi. O saldırıyı kolayca engelleyebilirdi. Hayır. Hayır. Hayır. Ona Delphinium'da kalmasını emretmeliydim. Quin'e eşlik etmesini sağlamalıydim. Bedeli bu olacaksa, Antium'u geri almaya çalışmamalıydim.

Ve şimdi-şimdi-

Öldü. Bu olamaz. Harper ölmüş olamaz. Çünkü söylemem gerekenlerin hiçbirini söylemedim. Ona dokunmadım, öpmedim ya da onsuz bu kadar uzun süre hayatta kalamayacağımı söylemedim. *Babam, annem, Hannah, Faris ve tüm sevdiklerin gibi ölü-*

Birdenbire Karkaun'ların arasından geçip tekrar yanıma geliyor, topallıyor ama yaşıyor. Gerçek olduğundan emin olmak için kolunu tutuyorum ve şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

"Sen-" Lanet olsun, sanırım ağlıyorum. Hayır. Bu ter. Öyle olmalı. "Sen-"

Gözleri arkamdaki her neyse ona kayıyor. Beni kenara itiyor ve scim'inin ucuna bir Karkaun saplıyor. Güneyden, davullar tekrar gürlüyor.

Düşman geri çekiliyor, güney çeyreği. Bu haber savaşçılara ve tutsaklarıma yeni bir yürek verdi. Bir grup Karkaun, saraya en yakın olanlar, canlarını kurtarmak için kaçıyorlar.

Cardium Kayası'ndan kaçanların sayısı artarken Harper sırtlıyor ve bana dönüyor. "Kaçıyorlar!"

Başımı sallıyorum ama gülümsememi zorlukla geri toplayabiliyorum. Göğsüm hala onun batışını görmekten, öldüğünü sandığım anda beni bir yumruk gibi kavrayan korkudan dolayı gergin.

Martial askerlerinin ritmik yürüyüşü daha da gürleşiyor ve hatta biz Kaçan Karkaun'ları takip ederken beyaz saçları ve Gens Veturia'nın mührünü görüyorum. Kafamdaki düşüncelerden uzaklaşmak için hızla Quin'e doğru ilerliyorum.

"On cehennem, yaşlı adam." Onu sırtından alkışladım. "Yeterince uzun sürdü."

Karkaun'ları inceliyor. "Görünüşe göre her şey kontrolünüz altında. Onları sürünerek deliklerine geri gönderelim mi?"

Gece kanlıdır ama Karkaunlar alfaları olmadan bir hiçtir. Savaşanlar çabucak yok edilir. Geri kalanlar sadece kaçıyor, yanan bir gemiden kaçan fareler gibi şehirden kaçıyorlar.

Harper'a "Güneyli Paterlere bir mesaj ilet," dedim. "Onlara İmparator Zacharias'a sadık olanların bugün Antium'u kurtardığını söyle."

Şafak doğu ufku aydınlatıyor ve adamlarım Cartus Meydanı'ndaki bir merdivende toplanıyor. Quin, Zacharias'ın şahin ve çekiçli bayrağını sarayın tepesine dikeyiyor.

O bunu yaparken, Antium'dan kurtulanlar sokaklara dökülür. Bir deri bir kemik kalmış Martial ve Scholar erkekleri, zincirlenmiş ama kırılmamış. Bir ellerinde silah tutan kadınlar ve diğer ellerinde çocuklar. Hepsi savaşçı.

Meydan doluyor, sonra da sokaklar. Kalabalığın içinde Neera'yı görüyorum ve bir ilahi başlıyor, önce konuşulan ve fısıldanan bir ilahi. Sonra Antium için savaşan herkes tarafından, hayatta kalan herkes tarafından haykırılıyor.

"Imperator Invictus! Imperator Invictus!"

Duyduğumda kanım kaynıyor. Önce gururla. Sonra tedirginlikle. Çünkü Zacharias için ilahi söylemiyorlar.

Benim için ilahi söylüyorlar.

Merdivenlerden inip yanımda duran Quin'e, "İmparator'un adını zikrediyor olmalılar," diye tıslıyorum. "Bunu değil."

"İmparator bir çocuk, Shrike. Bir sembol. Sen onlar için savaşan bir generalsin. Onların ruhunun gücünü anladın. Ve korkusuzdun. Bırak sana ne derlerse desinler."

Aklım tek bir kelimeye takılıyor: *Korkusuz*. Çünkü ben korkusuz değilim.

Olmak için

Korkusuz, çelik gibi bir kalbe sahip olmak demektir. Ama kalbim kendine ihanet etti. Yumuşak ve umut dolu.

Ve artık bunun tamamen Avitas Harper'a ait olduğunu biliyorum. Ne kadar inkâr etmek istesem de, onun öldüğünü düşündüğümde verdiğim tepki bana ona tamamen, aptalca aşık olduğumu söylüyor. O benim zırhımdaki zayıf nokta, savunmamdaki kusur.

Hain kalbimin cehenneme kadar yolu var.

P□□□ III

T□□ J□□□ Q□□□□

XXXV: Gece Getiren

Bir akşam Ankanese'yi ziyaretten eve dönerken, Bekleme Yeri'nin güneyinde, Duskan Denizi kıyısında dinlenmek ve yemek yemek için durdum. Yıldızların ve dalgaların beni uyutmasına izin verirken, bir titreşim gözüme çarptı. Parlak ve tek başına yanan bir ateş, bir

Büyük, karanlık bir ovada gezgin.

Yaklaştı ve ben alev formuma geçtim, çünkü bu cin her iki elinde de silah taşıyordu ve savaştan hoşlanmasam da buna fazlasıyla hazırdım.

"Selam, akraba." Yanında narenciye ve ardıç kokusu getirmişti, sesi boğuk ve garip bir şekilde aksanlıydı. "Yemeğinizi paylaşacak mısınız? Çünkü bir lokma bile almadan uzun yolculuklar yaptım. Nezaketiniz için size bir masal sunacağım. Buna yemin ederim."

Şaşkınlığımı itiraf ediyorum, çünkü Bekleme Yeri'ndeki tüm cinleri tanıyordum ama onunla hiç karşılaşmamıştım.

"Benim adım Rehmat ve sizin gibi bir alev yaratıcıyım, kralım," dedi. "Ama insanlar arasında bir süre yaşayıp onları anlayabilmek için başka bir yerde doğdum. Onlarla birlikte kan döktüm, onlarla birlikte savaştım ama Mauth kaderim için size katılmamı istedi. şimdi halkımızla birlikte."

Rehmat. Tuhaf bir isim. Beni tedirgin eden bir anlamı olan bir isim. Söz verdiği gibi hikayesini anlattı ve sonra Şer'e gitti. Jinnaat benimle. Ama o günden sonra ormanda kalmaktan hiç memnun olmadı. Garip bir ruh hali onu ele geçirirdi, kılıçlarını sırtına bağlar ve dolaşırdı, bir savaşçı-şair Başını koyduğu her yer eviydi.

Bekleme Yeri'nden ilk kaybolduğunda Onu bir ağaç dalına sarılmış halde bulana kadar aradım, aradım.

Uzak batıdaki Gandifur ağacı, Jaduna'nın ataları olan Jadna kabilesiyle şiir ticareti yapıyordu.

Binlerce mil güneye, Ankaralıların yanına sürüklendi ve onlara yıldızların dilini öğretti. Sonra onlarla birlikte hikayeler söyledi. Kabilelerin ilk Kehannis'i olarak onlara kelimelerden büyü yapmayı öğretti. Ölülerini gören Kabileleri buldu ve onlara daha sonra hayaletleri geçirmek için kullanacakları Gizemleri öğretti.

"Neden," diye sordum kızgınlıkla, "hep böyle uzaklara gidiyorsun? Neden Sher Jinnaat'ta kalamıyorsun?"

Gülümsemesi yüreğimi burktu, çünkü içinde derin bir hüznün vardı. "Amacınızı buldunuz kralım. İçinizde çok fazla büyü var. Ben hâlâ kendiminkini arıyorum. Gücümü bulduğumda geri döneceğim. Bu, ben yemin ederim."

Sihirden yoksun olduğu aklıma gelmemişti, çünkü bana göre hayat, zekâ, mizah ve güzellikle yanıyordu.

Bir gün, tekrar ortadan kaybolduktan haftalar sonra, uykumdan uyandım. Acı dolu sesi yüzlerce mil öteden beni çağırıyordu. İnsan yaşamından arınmış ama her türlü canlıyla dolu bir adaya gittim. diğer türden. Okyanus huzurluydu, parlak bir masmavi, rüzgârlar yaz kirazları kadar tatlıydı.

Rehmat'ı adanın kuzey kıyısında buldum. İnsan formundaydı, kahverengi tenli ve kahverengi gözlüydü, siyah saçlarını örmüştü. İleri geri sallanıyor, kollarını bacaklarına sımsıkı sarıyordu.

"Rehmat?" Onu kucağıma aldım ve başını kalbime yasladı.

"Burası bir ölüm adası Meherya," diye fısıldadı. "Buradan pek çok hayalet geçecek. Onları geçiren sen olmayacaksın, ama Henüz gelmemiş bir başkası. Zarar vermek istemediği halde ona hain diyeceksiniz."

Çılgık attı, kara gözleri benimkileri yakıyordu. "Kor bu kumlarda yürüyecek ve burada meydan okumasının tohumları yeşerecek, ama boşuna, çünkü orman onu çağıracak ve acı onu parçalayacak."

Böylece Rehmat'ın gücünü öğrendik; bu güç şimdiye kadar karşılaştıklarımızdan çok daha hainceydi. Geleceği görmüştü. Benim

*Kendi scry yeteneği izlenimlerle, kısa görüntülerle sınırlıydı.
Rehmat olasılık üstüne olasılık gördü.*

*Söz verdiği gibi Sher Jinnaat'a döndü. Ama bedeli ağır oldu.
Kendini evine kilitledi ve benden başka kimseyle konuşmadı.
Mauth'a onu büyüünün işkencesinden kurtarması için yalvardım.
Ama o gittikçe daha az konuşuyordu. Biz hayaletleri geçirmek için
yaratıldık. Güçlerimizin bir faydası vardı ve hoşumuza gitmese de
onunkinin de bir amacı vardı.*

*"Keşke ustalaşabilseydim," diye fısıldamıştı bana bir keresinde.
özellikle zor bir bölüm. "Başkalarına da öğreteceğim. Buna yemin
ederim." O zor aylar boyunca onunla ilgilendim ve aramızda bir
şeyler tutuştu, başkalarının bulduğu ama benim bulamadığım
derin bir ruh ateşi.*

*o zamana kadar benden kaçmıştı. Kalbim onundu ve eğer o benim
kraliçem olmak istemezse, asla bir kraliçem olmayacağını
biliyordum.*

*Zamanla büyüünü anlamayı ve kontrol etmeyi öğrendi. Söz
verdiği gibi, diğer alevler tutuştuğunda ve öngörü laneti tarafından
rahatsız edildiklerini keşfettiklerinde, onlara bunu bir hediye olarak
görmeyi öğreten Rehmat oldu.*

*Hayalleriyle barıştıktan sonra şiirini yeniden buldu. Ama şimdi
onu sadece benimle paylaşıyor, kalbimin en derin odalarına
fısıldıyordu.*

*Kraliçem olmayı kabul ettiğinde, Sher Jinnaat bir ay boyunca
kutlama yaptı. Ve kendi küçük alevlerimizi dünyaya getirdiğimizde,
tüm şehir hoş geldin şarkısını söylemek için toplandı. Hepsi
iyiydi.*

Bilginler gelene kadar.

*Onlar çocuklarımızı öldürdükten sonra Rehmat bıçaklarını taktı.
bir kez daha. Henüz hayatta olan cinlere güç verdi. Savaşta Bilginleri
alt etmek için yüzyılların deneyimini kullandı.*

*Ama bu yeterli değildi. Kabil'in lanetli meclisi cinleri zincire
vurmayı planlarken, Rehmat onu ilk gördüğüm yer olan Duskan
Denizi yakınlarında savaşta düştü. Alevi karanlığa karışırken onu
kendime çektim ve sıvı ateş gözlerini yüzüme dikti.*

"Sen güçlüsün," dedim. "Bunu atlatacaksın."

*"Adını hatırla." Onun için çok aciliyet vardı
Fısılda. "Sen Sevgili'sin. Unutma, yoksa kaybolursun."*

"Bu dünyayı terk etme," diye yalvardım ona. "Beni yalnız bırakma, aşkım."

"Seni tekrar göreceğim." Ellerimi sıktı. "Buna yemin ederim."

Sonra alevi soldu. Ama onun kül rengi bedenini terk ettim, çünkü kuzeyde büyük bir kötülük ortaya çıkıyordu. Türümün hapsedilmesi.

Durdurmaya çalıştım. Ama tıpkı Rehmat'ta olduğu gibi, çok geç kalmıştım.

"Seni terk ediyorum." Mauth'un alanına, içine onca insanın acısını attığım o engin, sefil denize doğru yolumu zorladım. "Seni terk ediyorum ve artık senin yarattığın değilim."

"Sen her zaman benim olacaksın. Çünkü sen

Meherya'sın." "Hayır," dedim ona. "Bir daha asla."

İssiz bir dünyaya döndüm. Rehmat'ım gitmişti. Shaeva hariç tüm akrabalarım gitmişti.

Yavaş yavaş öldü; onu Ruh Yakalayıcı olarak geri getirmeden önce, hayaletleri geçirmek için Bekleme Yeri'ne zincirlemeden önce bundan emin oldum.

Rehmat'ın bana söylediği son sözlere ağladım, çünkü o yeminini tutmaktan gurur duyardı ve bu yeminini bozmuştu.

Ne kadar aptalmışım. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile yeminini bozmamıştı. En küçük, en basit sözünü bile.

Son ve en büyük yemini neden farklı olsun ki?

XXXVI: Laia

Düşen çantamı bulmam bir saat, beni Afya ve Mamie'ye götürecek yolu keşfetmem ise üç saatimi alıyor. Giysilerim sonunda kurudu, Çamurdan kaskatı kesilmiş olsalar da selden kalan yara ve kesiklere acıyla sürtünüyorlar. Sanki vücudumdaki her kemik kırılmış gibi hissediyorum.

Fırtına Nightbringer'la birlikte kaçtı ve ardında galaksinin parlak mavisini bıraktı. Işık görmeyi kolaylaştırıyor ama yağmurun çalkaladığı çöl zemini artık çamur, tehlikeli ve yapışkan. Adımlarım çıldırtıcı derecede yavaş. Vücudum titriyor, sadece soğuktan değil.

Umutsuzluk beni ele geçiriyor. Bu hızla gidersem, acıdan bayılmadan önce nöbetçi kulesine ulaşamayacağım. Darin'e seslenmeyi düşünüyorum ama sadece onu endişelendiririm. Ve şu anda hiçbir fey yaratığının dikkatini çekmek istemiyorum. Eğer saldırıya uğrarsam, savaşamam.

"Laia."

Rehmat'ın ışık saçan formu yıldızların aydınlattığı çölde bir parıltı yayıyor ve gece yaratıklarını yuvalarına koşuşturuyor. Onun yanında ben sadece bir

Karanlıkta bir leke.

Binlerce sorum var. Ama şimdi o buradayken, kinle damlamayan herhangi bir kelime bulmam uzun dakikalarımı alıyor.

"Sen onun karısısın," dedim sonunda. "Onun *kraliçesi*."

"Ben onun karısıydım. Artık değilim. Bin yıldır onun karısı değilim." Daha birkaç gün önce, sinir bozucu derecede inatçı olduğu için Rehmat'ın erkek olup olmadığını merak ediyordum. Ama şimdi sesinde ve şeklinde bir değişim var. Artık kim olduğunu saklamıyor.

"Sana söylemedim," diyor, "çünkü gerçeğin seni kızdıracağını düşündüm. Cin olduğumu öğrenirsen bana güvenmeyeceğinden endişelendim-"

"Sen bir cinsin!"

"Bir cindi." Patlamamı çileden çıkarıcı bir aplomb ile karşılıyor.
"Jaduna'nın kan büyüü cismani bedenimi, ateşimi korumama izin vermedi. Ama cin ruhları bizim büyümüzle bağlantılıdır. Büyü yaşarsa, ruhlarımız da yaşar."

"Yani seni çıkardılar mı?" diye sordum. "Senin öldüğünü bilmiyordu. Onu da mı kandırdınız?"

"Bu gerekliydi."

"Gerekli." Gülüyorum. "Peki ya on binlerce insanımın ölümü? O da gerekli miydi?"

"Bir cin olarak yeteneğim kehanette bulunmaktı." Rehmat bana kolayca ayak uyduruyor, yolu aydınlatıyor, ama keşke yapmasa. Şu anda istediğim şey karanlık. İçinde acımı dindirebileceğim bir karanlık.

"İleriye giden tek bir yol gördüm Laia. Bilginlerle savaşımızdan önce, Jaduna ile arkadaş oldum. Yüzyıllar boyunca pek çok ilmi paylaştık. Meherya'nın dönüşeceğini öğrendiğimde, büyülerinin bunu durdurmama yardım edebileceğini umarak onlara gittim."

Ellerini açıyor ve formuna bakıyor. "Tek sunabildikleri buydu. Ölümümün ardından ruhumu çekip çıkaracaklarını ve beni kendi halklarının içine yerleştireceklerini söylediler. Yüz erkek ve kadın gönüllü oldu. Soyları üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilmeden böyle bir şey yapmaları, yıllar süren dostluğumuzun bir göstergesiydi. Savaştan sonra parçalanmış bedenimi buldular ve beni batıdaki evlerine götürdüler."

"Yani onların içinde yaşadın," diyorum. "Bir hastalık gibi."

"Altın gözler gibi." Bir esinti kadar sessiz. "Ya da kahverengi ten. Savaş topraklarına, Bilge topraklarına ve Kabile topraklarına seyahat ettiler. Soyları yayıldı. Ve her nesille birlikte, uyanıklıktan ve tetikte olmaktan daha da uzaklaştım. Ta ki geriye kalan tek şey sihrin kıvılcımı olana dek. Bazılarında,

Sen, Kanlı Tırmık ve Adisa'lı Musa gibi, büyü baskı altında uyandırıldı. Kuzeyli Tas, Darin ya da Avitas Harper gibi diğerlerinde ise büyü uyuyor. Ama hepinizin içinde *kedim jadu* var."

"Kadim büyü," diye mırıldandım. "Onca zamandır gizleniyor muydun? Bizi etkilemeye mi çalıştın?"

"Asla," diye yemin ediyor. "Kan büyüünün koşulları vardır. Yeniden doğuşum için üç fedakârlığı kabul etmek zorundaydım. Birincisi: Cin olarak yaşadığım hayat geçmişte kalacaktı.

-Gece Getiren'le geçirdiğim zamanlardan, kraliçe olarak yaptıklarımın, hatta çocuklarımdan bile asla bahsedemem."

Son konuşmasında sesindeki ıstırap çok açıktı. Babam ya da Lis hakkında konuşmakta zorlanan annemi düşünüyorum, yaraları o kadar derindi ki.

"İkincisi," diye devam ediyor Rehmat, "*kedim jadu*'lardan biri doğrudan Nightbringer'a meydan okuyana kadar uykuda kalmam. Ve üçüncüsü: *kedim jadu*'lardan biri onları bir beden olarak kullanmama izin vermedikçe, bedensel bir bedenim yok. kanal."

Gökler biliyor, bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. "Neden cinlerden uzak durmak istedin? Sana zarar verebilirler mi?"

"Tam olarak değil-"

"Hâlâ onlar için bir şeyler hissediyorsun." Suçlamayı çok hızlı bir şekilde yaptım.

çürütmek için. "Bu yüzden Bekleme Yeri'nde ve ben Khuri ile birlikteyken ortadan kayboldun. Onlardan korkmuyorsun. Kendinden korkuyorsun. onları."

"Bu değil-"

"Lütfen yalan söyleme," diyorum. "Cinler senin ailedi. Onları seviyordun. Bunu içinde hissettim. O özlem duygusunu. Bu yüzden mi tırpanı almamı istemiyorsun? Neden *öldürmek* yerine hep *yenmek* diyorsun?"

Onu sevdiğin ve ölmesini istemediğin için mi?"

"Laia'nın kayıpları, çektikleri hesaplanamaz."

"Ben ailemi onun ailesini sevdiğinden daha az sevmiyorum." Ona döndüm ve eğer bir vücudu olsaydı, şu anda siyah bir göze sahip olurdu.

"Annemi kaybettim," diyorum. "Babamı. Kız kardeşimi. Arkadaşlarımı. Büyükannemi. Büyükbabamı. Direniş tarafından ihanete uğradım. Sevdiğim ilk çocuk tarafından ihanete uğradım. Elias tarafından terk edildim. Komutanın kalbine bir hançer saplamak istemediğimi mi sanıyorsun? Sence ben

halkıma yaptıklarının cezasını nasıl çekecekler? Kaybı anlıyorum. Ancak kayıpları toplu katliamlarla telafi edemezsiniz."

"Sevginiz çok güçlü," diyor Rehmat. "Beni uyandıran senin sevgin, halkına olan sevgin. Onları kurtarma arzun. Ama Nightbringer insan değil, Laia. Bir fırtınanın öfkesini bir insanın öfkesiyle karşılaştırabilir misin? Mauth Meherya'yı yarattığında, tüm acılarına, tüm üzüntülerine rağmen bin yıl boyunca hayaletleri aktarabilecek bir yaratık yarattı. Sen *Meherya'nın* ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır," diyorum. "Ve umurumda da değil. Adının ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Belki de *hain*?"

"*Meherya sevgili* demek." Benim iğnelememi görmezden geliyor. "Sadece onu sevdiğimiz için değil, sunduğu sevgi yüzünden.

Akrabalarına. Hayaletlere. Karşılaştığı insanlara. Binlerce yıl boyunca."

Nightbringer'ın halkını özgür kılacak Yıldızı geri almak için sevdiği herkesi düşünüyorum. Keenan olarak beni nasıl sevdiğini hatırlıyorum. O anda aklıma bir şey geliyor ve yüzüm ısınıyor.

"Onun ve benim, bizim-"

Rehmat bir süre durakladıktan sonra, "Biliyorum," dedi. "Ve anlıyorum." "*Sevgilim*," diye fısıldıyorum. Bu sözcük beni umutsuzca üzüyor. Çünkü

Bir zamanlar böyle biri olsa bile, artık böyle biri değil.

"Aşk ve nefret, Laia," diyor Rehmat. "Onlar aynı madalyonun iki yüzüdür. Nightbringer'ın nefreti de aşkı kadar parlaktır. Mauth ne sever ne de nefret eder. Bu yüzden oğlu ona karşı döndüğünde hazırlıklı değildi. Ama Meherya'yı hapsedebiliriz," diyor. "Onu bağlayabiliriz. Benim büyüüm bu dünyada onu zapt edecek kadar güçlü olan tek güç-"

"Hayır," diyorum. "Nightbringer ölmeli."

"Onun ölümü sadece daha fazla umutsuzluk getirecek. Bana güvenmelisin, çocuğum." "Neden?" "Neden?" dedim. "Beni kandırdın.

Ve şimdi bana onun

zayıflıklar. Bana onun hakkında hiçbir şey anlatmayacaksın. Onun yerine Kabilelere gidip hikayesinin var olan ya da olmayan kırıntıları için yalvarıyorum."

"Onunla geçirdiğim zaman hakkında konuşamam. Anlatabilseydim, size her şeyi anlatırdım.

Söyleyebileceğim tek şey onun Sevgili olduğudur. Onun gücü isminde. Ve zayıflığı. Geçmişi ve bugünü. Onu yenmek için ikisini de anlamalısınız."

"Onu yenmek için," diyorum, "o tırpana ihtiyacım var. Ve eğer sana tekrar güvenmemi istiyorsan, onu almama yardım edeceksin. Onun nasıl düşündüğünü biliyorsun. Onu o kadar iyi tanıyorsun ki, sırf onu yenme şansı için bin yılını saklanarak geçirdin."

"Onu artık tanımıyorum."

"O zaman sanırım işimiz bitti," diyorum. "Ve bunu tek başıma yapıyorum."

Ondan hızla uzaklaşıyorum, yumuşak kum ayaklarımı sürüklüyor. Bir rüzgâr kızarmış et ve at kokusunu bana doğru savuruyor. Tepenin zirvesine ulaştığımda, ileride loş ışıklar görüyorum: Kabile kampı.

"Ya tırpanı çalman onun planının bir parçasıysa?" Rehmat önümde dönüyor, öyle ki onun içinden geçmeden ilerleyemiyorum. "Bir tuzak, seni alt etmenin bir yolu."

"O zaman önce onu alt etmeme yardım edeceksin."

Beni düşünüyor, rüzgârdaki bir karahindiba gibi sürükleniyor. Sonunda başını salladı.

"Tırpanı almana yardım edeceğim," diyor. "Buna yemin ederim. Ve eğer istediğin buysa onu öldür."

"Güzel." Başımı salladım. O zaman artık kafamın içinde olmadığına seviniyorum. Çünkü öyle olsaydı, tüm ikna edici sözlerine rağmen artık söylediği tek bir şeye bile güvenmediğimi bilirdi.

XXXVII: Ruh Yakalayıcı

Aish'ten kaçan kabileler arabalarının çoğunu bırakarak şehrin kuzeyindeki labirentimsi çöl kanyonlarına kaçtı. Bunun için onları izlemek için kayda değer bir beceri.

Yine de birkaç gün sonra başarıyorum. Bu da düşmanlarının da onları takip edebileceği anlamına geliyor.

Aubarit'i kampın kenarında, arabasının koltuğunda otururken buluyorum. Kimyon, sarımsak ve kişniş kokmasına rağmen kayıtsız bir şekilde bir kase yahniyi karıştırıyor ve midemin guruldamasına neden oluyor. Her iki taraftaki duvarlar

Kampın yan tarafları yüksek ve yakındaki dere yağmurlardan dolayı gürül gürül akıyor. "İzini saklamalısın," diyorum ona ve şaşkınlıkla başını kaldırıp bakıyor

Karanlıktan çıkıyorum. "Martiallerin seni bulamamasının tek nedeni cesetleri gömmekle meşgul olmaları."

Fakira gülümsemiyor ve omuzları kaskatı. "İnsan dünyasıyla ilgili meselelerin senin endişelenmen gereken konular olmadığını sanıyordum, Banu al-Mauth."

"Öyle değiller," diyorum. "Ama Bekleme Yeri meseleleri öyle. Ve şu anda ikisi bir ve aynı şey."

Fakira kabile üyelerinden birini çağırıyor ve onunla Sadhese dilinde konuşuyor. Ayrılmadan önce merakla bana bakıyor.

"Cüneyt izlerimizi bulacak," diyor. "Mamie Rila'yı, Banu al-Mauth'u, Nur Kabilesi'ni ya da kendi kabilenizi sormadınız."

"Benim kabilem yok, Aubarit," diye hatırlatıyorum ona. "Ancak, bir sorunum var. Sadece Kabilelerin bana yardım edebileceği bir sorun." Bunu kabul etmek sinir bozucu. Ama gerçek bu ve bundan kaçınılamaz. "Aish'ten kim kaçtı?"

"Nasur Kabilesi. Nur Kabilesi. Saif Kabilesi. Rahim Kabilesi. Birkaç tane daha. Kanyonlarda, suyun olduğu her yere dağılmış durumdalar. Yakın çevrede belki üç bin kişi var."

"*Kehannileri ve Zaldarları* çağırın." Kabile liderlerini kastediyorum. "*Fakirleri ve Fakiraları* çağırın. Banu al-Mauth'un onlara ihtiyacı olduğunu söyle."

"Birçoğu hâlâ yas tutuyor." Aubarit duyarsızlığım karşısında şaşkınlığını gizleyemiyor ama ben başımı sallıyorum.

"Yas tutmak için zaman yok," diyorum. "Ne hayatta kalmak istiyorlarsa ne de ölülerinin azap yerine huzur içinde ölmesini istiyorlarsa. Öfkelerini dizginle *Fakira*. Onları bana çağır."

Bir saat içinde vagonunun etrafı insanlarla doldu. Siyah-kırmızı örgülü ve güzel yüzlü küçük bir kadın gibi bazıları belli belirsiz tanıdık geliyor. Kollarını altın ve yeşil renkli aynalı bir elbisenin üzerinde kavuşturmuş ve yanında onun uzun boylu versiyonuna benzeyen genç bir adamla duruyor. *Afya*. Onu Laia ile ilgili anılarımdan hatırlıyorum. *Ve kardeşi Gibran'dan*.

Onu gördüğüm için rahatladım. Zihnimde bir anı sekiyor - bir hayalet tarafından ele geçirilmiş bir halde bana saldırıyor. Umutsuzca onu durdurmaya çalışmam ve bunu yaparken ona geri dönülmez bir şekilde zarar verdiğim korkusu.

Mamie Rila elinde bir kazan çayla geliyor ve kuzeyden esen soğuk rüzgârı savuşturmak için fincanları elden ele dolaştırıyor. Bana sessizce başını sallıyor ama mesafesini koruyor. Yanından uzun boylu bir adam çıkıyor. Kıvrık saçlarının yarısı bir eşarbın altında saklı ve teni benimkinden daha açık. Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyor, sarılmak için kollarını açıyor.

"Ilyaas-kardeş-"

Kendimi ondan dikkatlice kurtarıyorum.

"Ilyaas," dedi. "Benim, Shan-"

Artık adını biliyorum. O benim üvey kardeşim. Mamie'nin diğer evlatlık çocuğu. Ona sertçe başımı sallıyorum. Üzerinde bir *Zaldar'ın* yeni yapılmış dövmeleri var. Arkasında tanıdığım başka yüzler var. Mamie'nin kuzenleri ve kardeşleri, yeğenleri ve yeğenleri. Benim eski ailem.

Bana huşu ve biraz da ihtiyatla bakıyorlar. Sadece Shan bana onlardan biriymişim gibi bakıyor.

Mamie Rila onun koluna hafifçe dokunarak kulağına bir şeyler fısıldar ve gülümsemesi kaybolur. Birkaç dakika sonra geri adım atar. "Affet beni Banu el-Mauth," der. "Eğer haddimi aştıysam."

Yapmadın, diye sesleniyor içimdeki hapsolmuş ses. Onu eziyorum.

"*Fakira Ara-Nasur*." Aubarit'i Cibran'la konuşurken buluyorum. "Herkes burada mı?"

Başını sallayınca kalabalığa bakıyorum. Konuşmalar susuyor ve tek ses kanyonun duvarlarında huzursuzca titreşen kum.

"Nightbringer ruhları çalıyor," diyorum. "Onların karşı tarafa geçmesini engelliyor."

Nefesler yükselir ve Aubarit hasta görünür. Afya Ara-Nur'un eli belindeki bıçağa gider. "Aish'tekiler-" der. "Tüm ölülerimiz mi?"

Başımı salladım. "Hepsi alındı ve-" Girdaptan bahsetmeden önce duruyorum, eski Blackcliff eğitimim devreye giriyor. *Sadece ne olduğunu paylaş*

Gerekli. Nightbringer'ın bu ruhları ne için kullandığını söylemek onları korkutacaktır. Ve korkmuş insanlar kötü piyadeler olur.

"Neden?" Mamie Rila elindeki çayı unutmuş, usulca konuşuyor. "Neden böyle korkunç bir şey yaptın?"

"Cinlerin gücü görüldüğünden daha sınırlı." Kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin verdim. "Güçlüler, evet, ama sadece kısa patlamalar halinde. Güçleri tükendiğinde yavaş yavaş iyileşiyorlar. Belki de hapsedilmelerinin bir yan etkisi."

"Yani ruhlardan mı besleniyorlar?" Shan öyle diyor.

"Bir bakıma öyle," diyorum. "Nightbringer acı çekmiş hayaletleri istiyor gibi görünüyor. Bekleme Yeri'ne gelebilecek olanları. Bu yüzden orası boş. Onları alıyor."

"Ama onlarla ne yapıyor?" Tanımadığım genç bir *Fakir* kalabalığın arkasından konuşuyor. Onu zar zor görebiliyorum - Aubarit'in arabasının yanındaki meşale ışığı o kadar uzağa gitmiyor.

"Henüz bilmiyorum," diyorum çünkü Talis Gece Getiren'in planının işleyişini açıklamadı. "Ama cinlerin hayaletlere *ihtiyacı var*, bu da ölü insanlara ihtiyaçları olduğu anlamına geliyor. Cinler bir şehri korkutur, halkın paniğe kapılmasını ve teslim olmasını sağlar. Keris Veturia ordusunu istediği gibi katletmek için gönderir. Nightbringer acısını çeker ve Keris bir şehri daha ele geçirir."

"Cinlere karşı ne yapabiliriz?" Cıbran söyler ve kız kardeşi cevap verir.

"Peşinde olduğumuz şey cinler değil." Bana bakıyor. "Sen cinleri istiyorsun."

Askerler. Eğer cinlerin piyadeleri olmasaydı, daha az katliam olurdu. Daha az acı. Nightbringer'ın çalması için daha az hayalet."

Zaldarların, Fakirlerin ve Kehannilerin oluşturduğu halkanın ötesinde kalabalık genişler. Korkuları sinsi bir sis gibi yayılıyor.

"Eğer Martiallerle savaşırsak," diyor Mamie Rila, "bu sadece daha fazla hayalet yaratmayacak mı?"

"Askerler Bekleme Yeri'ne nadiren girerler," diyorum ona. "Özellikle de savaşçı askerler. Belki de savaşa ölüme hazırlıklı gittikleri içindir. Her durumda, Nightbringer'ın istediği acı çekmektir. İstirap. Bunu ona vermeyeceğiz."

"Ne öneriyorsun?" Shan sorar.

"Biz savaşırız." Ellerim yumruk oluyor ve kanımdaki savaş öfkesi kıpırdanıyor. "Küçük gruplar halinde saldırıyoruz, isyan tarzı. Yiyecek depolarını, hayvanlarını ve erzaklarını hedef alıyoruz. Yollarına çıkan köyleri boşaltacağız. Keris'in adamları kendilerine ait olmayan topraklarda yürüyecekse bu yürüyüşü mümkün olduğunca zorlaştırmalıyız. Ve bunu Nightbringer'ın çalması için yeni hayalet bolluğu yaratmadan yapabiliriz."

"Neden şehirlerimizi boşaltmıyoruz?" Afya diyor ki. "Çöle ve Serran Sıradağları'na dağılalım mı? Nightbringer ölüm istiyor, değil mi? Saklanarak onu bundan mahrum bırakabiliriz."

"Ne kadar süre saklanacaksın?" Mamie diyor ki. "Keris Veturia pes etmeyecek. Daha uzun sürebilir ama bizi avlayacaktır. Ve sadece bizi öldürmek için değil."

Şimdi Shan konuşuyor. "İmparatorluğunun kölelere ihtiyacı var. Bilgin tasfiyesi sırasında çok fazla kişiyi öldürdü."

"Onlarla bir anlaşmamız var-" diye sesleniyor bir ses, ama Mamie homurdanıyor. "Keris kendi şehrini Karkaunlara sattı," diyor. "Sence anlaşmalar onun için bir şey ifade ediyor mu?"

"Savaşmalıyız," diyor Gibran. "Kabile topraklarında kalmanın bedeli Martialler için çok yüksekse, gideceklerdir. Keris'in kuzeyde başka bir düşmanı daha var. Blood Shrike ve yeğeni."

"Evet, ama Keris onu yenerse," diyor Afya, "ordularını bizim için geri gönderecek. O zaman ne olacak? Savaşmaya devam mı edeceğiz? Kanyonlarda ve çukurlarda mı yaşayacağız? Ne zaman bitecek bu?"

Kalabalık değişiyor, küçük konuşmalar ve tartışmalar patlak veriyor ve kanyon duvarlarında yankılanıyor. Onları kaybediyorum.

Sonra siyah saçlı, altın gözlü bir figür kalabalığın arasından ateş ışığına doğru adım atıyor. Dizlerine kadar uzanan işlemeli bir Kabile tuniği giyiyor ve saçları yeni örülmüş.

Kader sizi her zaman ona geri götürecektir, iyi ya da kötü.

"Laia." Mamie Rila hemen onun yanındadır. "Dinleniyor olmalıydın-" Ama Laia başını sallıyor, omuzlarını yeni bir hüznü sarıyor.

"Tüm bu keder. Bu acı." Altın rengi gözlerini bana dikti. "Hepsi Nightbringer yüzünden. Afya ne zaman biteceğini soruyor. Cinlerin kralı öldüğünde sona erecek."

Kabileler başlarını sallayıp onaylarcasına mırıldanırlar.

"Onu öldürmek basit değil," diyor. "Taşıdığı bir silahın çalınmasını ve güçlü bir büyüü gerektirecek. O silahı ele geçirene kadar onu engellemenin başka yollarını bulmalıyız. Onu müttefiklerinden mahrum bırakmak da bu yollardan biri. Keris onun en güçlü müttefik. Bu amaçla, Elias'ın planı sağlam. Ve o Martialleri tanıyor. Nasıl düşündüklerini biliyor. Onunla zafer kazanma şansımız var."

Eski adımı kullandığında kabile halkı birbirine bakıyor, Mamie'nin gülümsemesini sakladığını fark ediyorum. Laia'yı düzeltmeyi düşünüyorum ama onları büyülediği için sessiz kalıyorum.

"Martialler halkımı ezdi," diyor. "Keris de aynısını size yaptı. Ve onun efendisi Gece Getiren de bu onursuzluğu ölülerinize yaşatır. Peki Banu al-Mauth'un yanında durup onlarla savaşacak mıyız? Yoksa korkak köpekler gibi yuvarlanıp bize istediklerini yapmalarına izin mi vereceğiz?"

"Seyf Kabilesi savaşacak." Üvey kardeşim ayağa kalkıyor ama bana bakmıyor. "Topraklarımız ve ölülerimiz için."

Afya, kardeşinin dürtmesiyle "Nur Kabilesi savaşacak," diyor. "Eğer diğer kabileler de katılırsa," diye ekliyor.

"Nasur Kabilesi savaşacak." Gümüş saçlı *Zalदार* öne çıkar. "Ve eğer Banu al-Mauth'un planı işe yararsa, savaşmaya devam edeceğiz. Olmazsa ..." Omuz silkiyor.

Duygu yayılıyor ve Kabileler teker teker planımı kabul ediyor. Laia bana dönüp, "*Sırada ne var?*" der gibi başını eğdi.

"Sabah buluşacağız," diyorum. "İlk saldırıyı tartışmak için."

Grup dağılırken Laia yaklaşır. Bitkin görünüyor, çizik ve kesiklerle kaplı, yüzünün yan tarafında büyük bir çürük var. Göğsümde garip bir diken hissi var.

Baktığımı görünce elini ona götürüyor. "O bir nehirdi," diyor. "Yani bir doğa gücünü boğmadıkça pek bir şey yapamazsın. Ayrıca, beni çölde mahsur bırakan sensin. Eğer birine kızmak istiyorsan, git bir ayna bul."

"Özür dilerim. Ama-"

"Hayır." Parmağını dudaklarıma götürdü. "*Özür dilerim*, durmak için mükemmel bir yerdi."

Yüzündeki sayısız küçük çizdiği görebileceğim kadar yakınımnda duruyor. Parmaklarımı bir tanesine hafifçe dokunduruyorum.

"Bunu sana yapan nehir," diyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

Gülümsemesi karanlıkta çakan bir şimşek gibi. "Kötü nehri bulacak mısın Elias? Bedelini ödeyecek misin?"

"Bu Soul Catcher. Ve evet." Bu nehre karşı düşüncelerim uğursuzlaşıyor. "Belki onu bir kanyona yönlendirebilirim ya da-"

Ateş altın gözlerini eritiyor ve başını geriye atıp gülüyor. Onu izlemek, bir vadiden gürleyerek inen bir şelaleyi izlemek gibi. Kuzey Dansçıları'nın gökyüzünü aydınlatmasını izlemek gibi. Bunu tarif edemem. Bildiğim tek şey göğsümdeki gerginliğin gevşediği ve farklı, daha hafif olduğum. -Buna tanıklık ettiğin için.

"Bu iyi," diyor. "Bu bir başlangıç."

"Zor bir mücadele olacak." Düşüncelerimi önümde uzanan mücadeleye doğru zorluyorum. "Keris kurnaz bir düşman."

Laia bir parşömen tutar. "Shrike'dan bir mesaj aldım. Yardım teklif ediyor. Karşılığında sadakat istiyor ama bu Kabilelere İmparatorluk'la yaptıkları anlaşmayı yeniden müzakere etme şansı verebilir."

Beni inceliyor. "İstersen bu konuda yardımcı olabilirsin," diyor. "İyi pazarlık yaparsanız sizin için savaşmaya daha istekli olabilirler." Geri çekilen Kabile İnsanlarının ardından başını sallıyor. "Orada pek iyi değildin."

"Onlarla konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum. Omuz silktiğinde, aynı anda hem küçümseyip hem de utandığında, kendimi ilk Ruh Yakalayıcı olduğum zamanı düşünürken buluyorum.

Darin hâlâ Kauf'un yaralarını sarıyordu ve Laia ile ben Alacakaranlık Ormanı'nın sınırında yürüyor, İmparatorluk'tan bahsediyorduk.

Hiçbir şey değişmez, demişti. Hiçbir şey değişmeyecek.

Belki de onu değiştirecek olan bizleriz, demiştim ona. Şu anda İmparatorluğu değiştirmek için yapabileceğiniz tek bir şey olsaydı, bu ne olurdu?

Ben olsam hayalet vagonlardan kurtulurdum. İçeride kilitli olan Bilginleri serbest bıraktırdım.

O gökyüzünü terk etmiş ölüm kutularını ateşe ver.

Ortadan kaybolabilirsin. O zaman Mauth'un beni cezalandıracağını bile bile elini tutmuştum. Rüzgârda yürüyebilirim. Bizi durduran ne?

Aynı gülümsemeyi sundu. Aynı omuz silkme. Ve sonra plan yapmaya başladı. Afya serbest bıraktığımız Bilginleri güneye kaçırmamıza, Darin de savaşa yardım etti. Ama Laia bu işin kalbiydi.

"İnsanları bir araya getirmekte iyisin," diyorum şimdi ona. "Her zaman öyleydin."

"Ve sen de onları yönetmekte iyisin." Kolumdan tutup benimle birlikte yürüyor, o kadar şaşıyorum ki beni çekmesine izin veriyorum. "Eğer

hayaletlerini istiyorsan

geri dönersen, bu yeteneğini kanalize
etmen gerekecek." "Yaptığım şey bu
değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Elias, Kabilelerin senin için savaşmasına
ihtiyacın var. Hayaletleri, Nightbringer'ın onları maruz bıraktığı cehennem
azabından kurtarmalısın. Ama" -bana bir bakış atıyor- "onları anlamazsan
onlara liderlik edemezsin. Hiç kimse kendisini aşağı gören birinin yanında
kılıç çekmek istemez. Sen çok uzaksın. Çok soğuksun. Kabilelerin
sadakâtini istiyorsan, kalplerine hitap etmelisin. İşe kendininkini bulmakla
başlayabilirsin."

XXXVIII: Kan Turna Kuşu

"

Ord Kinnius! Sizinle görüşmekten memnuniyet duyuyoruz."

Livia sade siyah oniks tahtından kalkıyor ve kendisine bakan asık suratlı Illustrian'a gülümsüyor. Kız kardeşim bu sabah Antium'a geldi, şehri almamızdan bir hafta sonra ve üstünü değiştirecek kadar bile zamanı olmadı.

Ama sanki yıllardır buraya yerleşmiş gibi sakin ve soğukkanlı görünüyor. Yağmur çatıda davul çalarak Karkaun'ların pisliğini yıkıyor. Taht odasının yüksek pencerelerinden süzülen sessiz ışık yüzünü aydınlatıyor. Her santimiyle İmparatoriçe Naibi'ne benziyor.

Onun arkasında duruyorum, yanımda Rallius ve Harper var. İkincisi kıpırdandığında neredeyse ona bakacağım. Antium'u aldığımızdan beri, bunun için bahaneler buluyorum. Ve bundan hoşlanmıyorum. Avitas Harper dikkat dağıtıyor.

Karkaunların kabus gibi bir domuz ahırına çevirdiği sarayın temizlenmesine nezaret ederken dikkatimi dağıtıyordu. O benim dikkatimi dağıttı.

vatandaşların yeniden inşasına yardım etmek için şehre asker gönderdi.

Ve bugün Livia güneyden gelen ilk potansiyel müttefikimizi karşıladığı için taht odasında dikkat dağıtıyor.

Dikkatimi tahtın önünde toplanmış olan Teluman, Musa ve Darin'in de aralarında bulunduğu danışma konseyine veriyorum. Lord Kinnius'un bakışları, Serric çelik kılıçlarıyla silahlanmış ve Martial'lere eşit duran Bilginler'in üzerine düşüyor. Kaşlarını çatı.

Kız kardeşim de ona parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Başkente hoş geldiniz." "Ya da ondan geriye ne kaldıysa." Kinnius taht odasının etrafına bakıyor, dikkatle

Livia'nın unvanını kullanmıyor ve ben onun küstahlığı karşısında kaskatı kesiliyorum.

Harper bir bakışıyla beni susturdu. *Müttefiklere ihtiyacımız var*, der gibi görünüyor. Tahıl depoları, mavnaları ve altınlarıyla Gens Kinnia'yı kazanmak, gurur ya da unvanlardan daha önemli.

Livia'nın gülümsemesi değişmiyor ama mavi gözleri soğuk.

"Şehir ayakta duruyor Lord Kinnius," diyor Livia. "Keris Veturia'nın hainliğine rağmen halkı da öyle."

"Blood Shrike'ın başarısızlığına rağmen demek istiyorsun."

"Senin gibi entelektüel bir adamın gaspçının tatlı sözlerine kanmasını beklemiyordum," diye çıkışıyor Livia ve ben kahkahamı bastırıyorum. *Entelektüel kalibre* gerçekten.

"Antium'da Keris'in ihanetine tanık olan binlerce kişi var," diyor kız kardeşim. "İstersen onlarla konuşabilirsin."

Kinnius homurdanır. "Plebler. Bilginler." Quin'e dönmeden önce Darin'i bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu kadar çaresiz olduğunu bilseydim, Veturius, bir ya da iki müfreze gönderirdim."

Tanrıya şükürler olsun ki Livia İmparatoriçe Naibi, çünkü öyle olsaydım Kinnius şu anda kafasını yeniden dikmeye çalışıyor olurdu.

"Ama bir müfreze göndermediniz, değil mi?" Livia'nın gülümsemesi kayboluyor ve bana onun ailemizin öldürülmesinden sağ kurtulduğunu hatırlatıyor. Marcus'tan kurtuldu. Savaşın ortasında doğum yapmaktan kurtuldu.

"Bunun yerine," dedi, "Antium'u senden çok daha cesurca davranan Bilginlerin yardımıyla kazandık. Beni yanlış anlama Kinnius. Halkı için savaşamayacak kadar zayıf bir adamın hakaretlerine tahammül edecek kadar müttefike muhtaç değiliz. Eğer gerçek imparator Zacharias'a olan desteğinizi tartışmak istiyorsanız, o zaman kalın. Eğer korkunuz Keris o kadar büyük ki at pisliği kusmayı tercih ediyorsunuz, Kanlı Sıçrayanım size şehir kapılarına kadar eşlik edecek."

Ve imparatoriçe kaltağına geri dönebilirsin, eklemiyorum.

"Duydum ki Shrike, halk seni Imperator Invictus olarak selamlamış."

Kinnius bana döndü. "Yeğeninizin tahtını kendiniz için almak istiyor olabilir misiniz?"

İki saniye içinde Kinnius'un boğazına bir bıçak dayayacağım. "Devam et." Biraz kan akıttım. "Bitir şu cümleyi, seni korkak sidikli."

"Shrike," diyor Livia tatlı bir sesle. "Lord Kinnius'un aceleyle konuştuğu için pişman olduğuna eminim. Değil mi Kinnius?"

Kinnius ağzını açıp kapatıyor ve çılgınca başını sallıyor. Geri çekiliyorum ve Livia gülümsemesini tekrar ona yöneltiyor. Yüzüne bir yumruk gibi indiğini görüyorum. Tahttan iniyor ve onun koluna giriyor.

"Benimle yürü Kinnius," diyor. "Şehri gör. İnsanlarla konuş. Burada olanlarla ilgili gerçeği öğrendiğinizde, inanıyorum ki

farklı görüş."

Livia Kinnius'a kapıya kadar eşlik ederken bile ellerim titriyor. Quin bana uzun uzun bakıyor ve tek bakan o değil. Cinin haftalar önce bana ne dediğini hatırlıyorum.

Çocuğu sevmiyorsun. O senin kanın, ama onu ölü, kendini de tahtta göreceksin.

Ama yeğenime bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Bu iliklerime kadar bildiğim bir gerçek ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Harper sarayda kalıyor, ben de Livia ve muhafızlarını takip ederek dışarı çıkıyorum ve şehir boyunca onları izliyorum.

Yağmura rağmen çarşılar dolup taşıyor, çocuklar ellerinde mangalda pişmiş kebab şişleri, bal ve erik reçeli sürülmüş ekmeklerle koşuşturuyor. Şehre geri dönen düzinelerce tüccar mallarını seslendiriyor.

Çok sayıda insan Livia ve beni çiçekler ve gülümsemelerle karşılarken Kinnius'a sert bir şüpheyile bakıyor. En azından üzgün görünme nezaketini gösterdi.

Livia'nın adamı iyice kontrol altına aldığından emin olunca saraydaki odama dönüyorum. Livia ve Zacharias'ınkinin aksine küçük ve doğuya bakıyor.

sadece birkaç dakika uzaklıkta olmasına rağmen Nevennes'e bakan geniş odalar. Ben zemin kattayken, onların pencerelerinden aşağıya doğru elli metrelik bir düşüş var. Ama benim kapılarım korumasız, Livia'nınkilerin dışında ise dört Maske var.

"Neden," diyor Dex ben geldikten birkaç dakika sonra beni bulduğunda, "kapınızda korumalarınız yok mu?"

"Şehir devriyelerine ihtiyacımız var," diyorum. "Ve İmparatoriçe Naibi'nin tam kadroya ihtiyacı var. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Ne haberler var?"

"Casusumuz Adisa'dan döndü," diyor Dex. "Dışarıda bir rapor vermek için bekliyor. Bu da Kabileler'den geldi." Bana bir zarf uzattı. "Ayrıca, Serra'lı Darin özel bir görüşme talep etti."

"Onu içeri gönderin," dedim. "Ve Musa'yı bul. Adisa'dan haber alırsam ilk onun haberdar olacağına dair ona söz verdim."

Casusumuzdan haber aldıktan ve Kabile topraklarından gelen mesajı okuduktan sonra Darin içeri giriyor.

"Laia benimle temasa geçti," diyor. "Yardıma ihtiyacı var, Shrike. Ve ben ona gidiyorum."

Kısa bir süre itiraz etmeyi düşündüm - hala daha fazla silaha ihtiyacımız var. Zırh. Ama Darin'in gözlerindeki parıltı bana onun ikna olmayacağını söylüyor.

"Biz Antium'u ele geçirene kadar beklemenizi rica etmiştim," diyorum. "Beklediniz. Seni durdurmayacağım. Ama senden birliklerle birlikte gitmeni isteyeceğim. gönderiyorum." Az önce aldığım mektubu elimde tutuyorum. "Laia'dan da haber aldım.

Kabileler, vergilerinin yeniden görüşülmesi ve askeri desteğimiz karşılığında İmparator Zacharias'ı desteklemeyi kabul ettiler. Beş yüz adam ve iki Ankaralı lağımcı."

"Bu oldukça iyi bir eskort, Shrike."

"Eğer sana bir şey olursa, kız kardeşin benim boğazımı koparacak."

Darin güler. "Gerçekten de öyle olacak." Birden keşke daha gençken tanışsaydık diye düşündüm. O da benim için bir kardeş olabilirdi. Bence o iyi bir kardeş.

"Ona en iyi dileklerimi ilet," dedim. "Ve ona umarım yayını çalıştırdığını söyle."

O gittikten sonra, meseleyi bu kadar düzgün bir şekilde çözdüğüm için kendimi tebrik ediyorum. Ama sonra Adisa'lı Musa geldi. Onu, Denizci başkentine gönderdiğimiz ve bana raporunu çoktan vermiş olan casus Onbaşı Tibor takip ediyor.

"Marinn'e ulaşamadım," diyor Tibor. "İçerideki insanlarımıza da ulaşamadım. Kimse içeri giremiyor. Kuzey rotasını izledim, Delphinium'u geçtim ve Nerual Gölü'nden çıktım. Mariner sahiline varır varmaz hava o kadar kötüydü ki geri dönmek zorunda kaldım."

"O noktaya kadar kötü müydü?" Musa'nın yontulmuş yüzü hiç görmediğim kadar gergin ve Tibor başını sallıyor.

"Gri gökyüzü, biraz kar. Kış sonu için tipik bir durum. Ama Adisa yakınlarında denizler kasıp kavuruyordu. Geçmeye çalıştım. Ama gemilerinin kıyı şeridine yaklaşmadığını söyleyen bir düzine insanla karşılaştım. Denemeye devam edip başarısız olmaktansa bunu size söylemenin daha önemli olduğunu düşündüm."

Tibor gittikten sonra Bilgin'e dönüyorum. Sıkılı yumruklarını saklamak için kollarını kavuşturmuştu.

"Marinn'de genellikle krallığı tamamen kapatacak kadar kötü fırtınalar olur mu?"

"Asla. Bunun Nightbringer'ın işi olup olmadığını anlamak için Kumandan'ı gözetlemeye çalıştım. Ama güneyin her yerinde cinler var ve wightlar onlara yaklaşmayı reddediyor."

"Casuslarım benden cinlerden korktuklarından daha çok korkuyorlar." Ayağa kalkıyorum, çünkü güneye gitmek için beş yüz asker toplayacaksam bunu İmparatoriçe'ye söylemem gerekiyor. Musa beni kapıdan çıkıp

kalabalık koridora kadar takip ediyor.

Bir pencere açık duruyor ve Antium'un kokularını içime çekiyorum. Yağmur ve dağ çamı, kızarmış et ve tereyağı ile tarçın sürülmüş toprak fırında gözleme. Bir düzine Maskenin devriye gezdiği bahçelere bakıyorum.

Çiseleyen yağmurun ortasında Dex, Silvius'la birlikte yürüyor, omuzları birbirine değiyor ve bir fincan dumanı tüten içkiyi birbirlerine uzatıyorlar. Rüzgâr, Dex'in zengin ve neşeli kahkahasının sesini taşıyor.

Harper'la bu şekilde yürümek nasıl olurdu? Bir bardak elma şarabını paylaşmak. Parçalanacakmışım gibi hissetmeden ona dokunmak?

"Shrike?"

Musa'ya geri dönüyorum. "Keris'in ağına sızmaları için kendi casuslarımı güneye göndereceğim," diyorum. "Yakında haber alırsınız. Söz veriyorum. Çözülmemiş bulmacalardan *nefret* ederim. Zaten çok fazla bulmacam var."

"Daha fazla mı?" Musa diyor ki. "Anlat."

"Sadece Karkaun'ların saçmalıkları. *Ik tachk mort fid iniqant fi*. Çevirisini bulamadım ama-"

"Ölüm büyük denizi uyandırır," diye tercüme ediyor Musa, yanlarından geçmekte olan bir grup Bilgin'e başıyla selam vererek. "Ya da-hayır, bekle. 'Ölüm büyük denizi *besler*."

Neredeyse bana çarpacak olan bir Maske'nin sinirli homurtusunu duymazdan gelerek koridorun ortasında duruyorum. "Neden bana Karkaun dilini konuştuğunu söylemedin?"

"Sormadın ki." Musa yürümeye devam ediyor ve şimdi ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum. "Denizciler, Grímarr onların baş belası olmadan önce barbarlarla ticaret yaparlardı. Kraliyet, Nikla'nın prens eşinin ticaret ortaklarının dillerini konuşması gerektiğini düşündü."

"Sen de mi dövüşmeyi böyle öğrendin?" diye sordum. "Çünkü Quin Veturius her on yılda bir iltifat eder. *Eğer* kendini cömert hissediyorsa."

"Belki de bu yüzden ondan hoşlanıyorum." Musa düşünceli düşünceli bakıyor. "Bana dövüşmeyi büyükbabam öğretti. O bir saray muhafızıydı. Çocukken yaşlı Kral Irmand'ın hayatını kurtarmış. Zahmetinin karşılığında bir arıcılık mülkü almış. Babam şifacı oldu ama ben arılarla daha çok vakit geçirdim. Sanırım ikisi de eğitimin beni güçlendireceğini düşündü."

"Öyle mi?"

"Hâlâ hayattayım, değil mi?" Birden sırtıttı ve ben de Harper'ın koridordan geldiğini görmek için döndüm. Kollarını sıvamış, saçlarında yağmur var ve elmacık kemiklerinin üzerinde parlıyor. *Dikkatini dağıtma, Shrike. Sakın*

kollarına ya da yüzüne bakarak

"Shrike, Musa." Yavaşlamıyor, hatta gözlerime bile bakmıyor, sonra da geçip gidiyor. Köşeyi döndükten sonra iki şeyin farkına varıyorum: Birincisi, kalbimin

O kadar gürültülü gümbürdüyor ki, insanların dönüp bana bakmamasına  aşıırıyorum. İkincisi, Musa'nın bana bakıyor *olması*.

"Biliyorsun-" diye söze başladı ama ben onu geçiştirdim.

"Sakin" diyorum, "bana aşk, kayıp ve kırık kalbinle ilgili hüzünlü bir hikâye anlatma."

Musa beklediğim gibi gülmüyor. "Yüzünü gördüm," diyor.
"Cardium Rock'a yapılan saldırı sırasında. Harper düştüğünde.
Gördüm."

"Konuşmayı kes," diyorum. "Birinden tavsiye almaya ihtiyacım yok-"

"Devam et, beni a ağıla," diyor Musa. "Ama sen ve ben bildiğinden daha çok birbirimize benziyoruz ve bu bir iltifat değil. Büyük bir g   konumundasın Shrike. Yalnız olunacak bir yer. Çoğu lider hayatını başkalarını kullanarak geçirir.

Kullanılmak. A k senin için sadece bir lüks değil. Nadir bulunan bir şeydir. Bir armağandır. Onu bir kenara atma."

"Onu atmayacağım." Yürümeyi bırakıyorum ve Bilgin'i kendime doğru çekiyorum. "Korkuyorum Musa." Kelimeleri ağzımdan kaçırmak istememi tim - özellikle de kibri tanıştığım andan beri canımı sıkan bir adama karşı. Ama beni rahatlatmak için benimle alay etmiyor.

"Antakya'da kaç kişi Karkaun'larla birlikte sevdiklerini kaybetti? Saldırıya mı uğradı?" diye soruyor. "Dex gibi kaç kişi sevdiklerini saklıyor çünkü İmparatorluk onları bu yüzden öldürecek?" Musa bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve saçları bir ku  yuvası gibi havaya kalkıyor. "Laia gibi kaç kişi ihanete uğradı ve sonra acısıyla pen ele mek zorunda bırakıldı? Benim gibi, Shrike gibi, artık var olmayan birinin özlemini çeken kaç kişi var?"

"Ba kasını sevmekten daha fazlası var," diyorum. " lke sevgisi vardır, halkını sevmek vardır."

"Ama bahsettiğimiz şey bu değil," diyor Musa. "Sizi seven birini sevecek kadar şanslısınız. O ya ıyor, nefes alıyor ve sizinle aynı çevrede. Gökler adına, bu konuda bir şeyler yapın. Ne kadar zamanınız varsa. Ne kadar zamanın olursa olsun. Çünkü yapmazsanız, yemin ederim pişman olursunuz. Tüm yılların boyunca pişman olacaksınız."

XXXIX: Laia

| Savaş ordusu beklediğimden daha küçükmüş. Aish düştükten sonra on binlerce asker hayal etmişim. Ama Keris ordunun çoğunu Kabile topraklarını sadece on bin adamla ele geçirdi.

Elias, ilk görevimiz için müfreze lideri olarak atadığı Kabilelilere "Üç yüz kişi Maskeli," diyor. Taib ve Aish arasındaki engebeli topraklarda küçük bir tepenin üzerinde toplandık. Savaş ordusu yarım mil ötede yayılmış durumda, en dıştaki nöbetçileri bulutsuz bir gece göğünün altında ay ışığıyla parıltıyor.

"Keris'in ordusunun çevresinde yürüyenler Maskeler," diyor Elias. "Ben onların icabına bakarım. İşaretimle-"

Her bir liderin görevlerini anlatıyor ve onlar da adrenalin ve beklentiyle dolup taşıyor. Ama ben buradaki herkes için endişeden uyuşmuş hissediyorum: Küçük kardeşi Cibran'ın yanında duran Afya; Mamie Rila'nın küçük oğlu Shan ve onun Saif Kabilesi üyeleri; Aubarit'in amcası ve kabilesinin suskun *Zaldar'ı* Sahib.

Mamie Rila ve Aubarit de dahil olmak üzere Aish'in geri kalanları birkaç mil kuzeydeki labirent gibi bir mağara sistemine sığındı. Bu gece onları yüzüstü bırakamayız. Onu ve ordusunu yavaşlatmazsak Keris'in şiddetine maruz kalacak olan Taib ve Nur'dakileri yüzüstü bırakamayız.

Güneyimizdeki karanlıkta, Martial'lerin ateşleri ufku aydınlatıyor. *On bin o kadar da çok değil,* diyorum kendime.

Ama yüz kişi -gücümüzün büyüklüğü- daha da az.

Odaklan, Laia. Elias bu baskın için bana bir görev verdi ama benim de yerine getirmem gereken bir görevim var. Nightbringer muhtemelen orduyla birlikte olacak. Bu da tırpanın da orada olacağı anlamına geliyor.

Görüş alanımın köşesinde beliren altın rengi bir parıltı omurgamı sertleştiriyor. Kalabalığın en arkasında olmama rağmen, gölgelerin derinliklerine doğru kayıyorum.

"Eee?" Ben soruyorum.

"Gece Getiren Keris'le birlikte kampta," diyor Rehmat. "Keşke onu arayıp bulmasaydın, Laia. Bu topraklarda *Kehanniler* var. Arayın hikayeler."

Ancak Aish'ten kaçan tüm *Kehanniler* ne istediğimi duydukları anda çekip gittiler. Sadece Mamie Rila benimle konuşacak kadar cesurdu.

Hikayelerimizi derin yerlerden alırsız, Laia. Arabasının lamba sıcaklığında oturdum ama o konuştuğu hava soğudu. Onlar sadece kelimeler değil. Onlar büyüdür. Bazıları zehir kadar güçlüdür ve onları söylediğinde seni öldürür. Marinn'de tanıştığın kadın - Sulud Kabilesi'nden Kehanni - bunu biliyordu. Bu yüzden Nightbringer'in hikayesini hemen anlatamadı. Wraithlerin onu öldürmesinin sebebi buydu. Aradığın kelimelerden korkuyorum Laia, diye fısıldadı Mamie. Hayatı onları söyleyemeyecek kadar çok seviyorum.

"Eğer hikâye *Kehannis*'i öldürecekse," diyorum Rehmat'a, "o zaman buna değmez." "Silah tek başına onu yenemez."

"Laia. Laia!" Afya yan tarafımı dürtüyor. Bütün grup bana bakıyor. Elias, kollarını kavuşturmuş ve başını eğmiş, şaşkın bir şekilde bakışlarımı karşılıyor. Onun bakışları altında kızarıyorum.

Saldırı planını gözden geçirdiğimizi fark ettim. "Yiyecek depolarını zehirleyeceğim. Görünmeden."

Herkes Elias'a dönüyor, belki de teşvik bekliyor. Ama onu çok soğuk olduğu konusunda uyarmama rağmen sadece başını sallıyor. "Gece yarısı, O zaman," diyor ve kalabalığı yararak bana doğru geliyor.

"Bir kelime?" Ayrı durduğumuzda aşağı bakıyor, kaşları çatık. "Cinler askerlerin arasında olabilir," diyor. "Ve görevi ilk önerdiğimde, büyüü kullanmak konusunda isteksiz görünüyordun. Görünmezliğini koruyabilecek misin?"

İsteksizdim. Rehmat'ın gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri büyüm bilinmez gibi geliyor. Sanki başka birine aitmiş gibi.

"İyi olacağım."

"Dolambaçlı yol yok."

"Benim için neredeyse endişeleniyor gibisin Elias."

"Ruh Yakalayıcı," diye düzeltiyor beni, sesi o kadar Blackcliff Centurion'u gibi çıkıyor ki onu tekmelemek istiyorum. "Senin yeteneklerin diğer baskınların başarısı için önemli Laia. İçeri gir, işi hallet ve bir şey olmadan çık. dikkatim dağıldı."

O uzaklaşırken Afya bana doğru yürüyor. "Ne büyücü ama," diyor ve benim ters ters bakmam üzerine beni itiyor. "Sana hayalet gibi konuşan birine aşık olma demiştim" diyor. "Ama dinledin mi? Bir an için onu unut. Zırhın iyi değil." Son birkaç aydır topladığım karmakarışık koruma parçalarına eleştirel bir gözle bakıyor ve beni atlara doğru yönlendiriyor. "Gitmek zorunda kalmadan önce tamir edelim."

İki saat sonra, Saif Kabilesi'nden diğer on savaşçıyla birlikte Shan'ı çölde takip ediyorum. Tüm konsantrasyonum büyümle bizi gizlemeye odaklanmış durumda; bu kadar kalabalık ve dağınıkken kolay değil. Sonunda, Elias nöbetçi hattına tükürme mesafesindeki sığ bir çukurda durmamı söylüyor. Görünmezliği bırakmam için bana işaret verdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Bakışları nöbetçilere sabitlenmiş, rüzgârla uzaklaşıyor.

"Buna alışamıyorum," diyor Shan bana. "Mamie bana onun öldüğünü kaç kez söylerse söylesin, ben hâlâ kardeşimi görüyorum."

Shan hakkında çok az şey biliyorum. Ama Kauf Hapishanesi'ne gittiğimizde Elias'ın ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Hayatlarının ilk yıllarını birlikte geçirmişler. Belki de Elias'a bunu hatırlatmak gerekir.

"Ona anlatmalısın," diyorum. "Bunu duymaya ihtiyacı var."

Shan şaşkınlıkla bana bakıyor ama o daha konuşmadan gecenin içinden bir uğultu yükseliyor. Birkaç saniye önce devriye gezen nöbetçiler artık ortalıkta görünmüyor. Kabile üyesi ayağa kalkıyor.

"Çok çabuk oldu," diye mırıldanıyor. "Gökyüzü yolunuzu açık etsin, Serra'lı Laia."

Gözlerimi kapatıyorum ve görünmezliğime uzanıyorum. İsteksizce geliyor, ama bir kez açıldığında, kampa girmek yeterince basit. Ateşler düşük, bunun için minnettarım. Gölgele bu gece bize yardımcı olacak.

Kampın tam ortasında büyük bir çadır beliriyor ve tepesinde siyah bir bayrak dalgalanıyor, ortasında bir *K* harfi var. Yara izim kaçınıyor. Keşke Keris Veturia'yı kendi bayrağıyla boğabilseydim.

Ordusunu zehirlemek zorunda kalacak. Uykulayan adamların ve bir çadırdaki pisliği süpüren muhafızların, bahsi kaybettiği için lanet okuyan bir askerin ve zar ve kâğıt oynayan birkaç kişinin yanından geçiyorum. Kampın güneydoğu köşesindeki yiyecek depolarını gözetliyorum. Önümde hafifçe devriye gezen bir hayvan ağılı duruyor.

Etrafında dolaşırken fısıltılar duyuyorum. Çığlıklar. Kırmızı gözler parlıyor mu?

Neden ghullar hayvanların arasında gizlensin ki?

Yaklaşıyorum. Kalemdeki gölgeler yüzlere ve bedenlere dönüşüyor. İnsanlar. Neredeyse hepsi Bilgin, bileklerinden zincirlenmiş ve sıkıca paketlenmiş,

Kirpik izleri görünür derilerinde kabarıyor.

Dolambaçlı *yol yok*, dedi Elias, ama kölelerden haberi yoktu. Burada kalmalarına izin veremem.

Ağılın kapısını koruyan sadece iki asker var, muhtemelen ordunun geri kalanı bağırma mesafesinde olduğu için. Bellerindeki kırbaçlar görüşümü kırmızıya çeviriyor. Yayımı hazırlıyorum. Annem iki oku o kadar hızlı yerleştirdi ki hedeflerini neredeyse aynı anda vururlardı. Ama ben o kadar yetenekli değilim. Hızlı olmam gerekecek.

Nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Nişan al, ateş et. İlk savaşçı boğazını tutarak sessizce yere yığıldı. Ama ikinci atışım karanlığa doğru uçtu. Kalan muhafız scim'ini çekip yardım için bağırırken kampın dört bir yanından davul sesleri yükseliyor. Savaşçılarımız tespit edildi.

Sessizlik bozuldu. Ateş ettiğim muhafız avazı çıktığı kadar bağırıyor. "*Saldırın! Köle kalemleri! Saldırın!*" Bir çan çalıyor, davullar gümbürdüyor, atlar dörtlüye geçiyor, askerler yarı silahlı bir şekilde çadırlarından fırlıyor. Bağırın Martial'a bir ok saplıyorum, göğsüne isabet ettiğinde çıkardığı sestten irkiliyorum. Geriye doğru devriliyor ve hançerimin iki darbesiyle kalemin kilidini kırıyorum.

İçerideki Bilginler şaşkın şaşkın dışarı bakıyor. Tabii ya. Beni göremezler.

Görünmezliğimi kaybetme riskini göze alamam. Nightbringer'ı görürsem tekrar yükseltebileceğime güvenmiyorum.

"Kaçın!" Dedim. "Çöle doğru!"

Tökezleyerek dışarı çıktılar, bazıları zincirliydi, diğerleri ise yapamayacak kadar yaralıydı.

gevşeklikten daha fazlası. Askerler hemen ortaya çıktı ve onları kestiler. O zaman ne kadar aptal olduğumu anladım. Bilginler koşabilseler bile gidecek hiçbir yerleri yok. Kampı temizlerlerse, çölde yollarını bulamazlar.

Her zaman biz. Her zaman benim halkım.

"Oof-" Bir deri bir kemik kalmış bir Bilgin bana doğru koşuyor. Hızla yolundan çekiliyorum, çünkü yiyecek dükkanlarına gitmeliyim. Zaman azalıyor. Ama kampta kaos var, erzak vagonlarına giden yol kapalı.

Karşılaştığım çocuk yanımdan hızla geçti. Bir an iki çadırın arasını kesti. Sonra kaskatı kesildi, göğsüne bir sıyrık saplandı.

Onu öldüren dövüşçü kılıcını çıkarır ve yoluna devam eder. Çocuk düşer.

Ona doğru koşuyorum ve onu yan yatmış, bakışları cam gibi buluyorum. Başını kucağıma çekip saçlarını okşuyorum. Ve sonra, bunu yapmanın aptalca olduğunu bilmeme rağmen, görünmezliğimi bırakıyorum. Onun yalnız ölmesini istemiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Çok özür dilerim."

Adını sormak istiyorum. Kaç yaşında olduğunu. Ama adını biliyorum. Mirra.

Jahan. Lis. Nan. Pop. Izzi. Kaç yaşında olduğunu biliyorum. O, nedenini anlayamadan mürekkepli bir hayalet vagonuna atılan üç yaşındaki çocuk. O, bir savaş askerine yanlış bakmaya cüret ettiği için evinde katledilen seksen yaşındaki büyükbabadır.

O benim. Bu yüzden son nefesini verene kadar onunla kalacağım. En azından bunu yapabilirim.

Gözlerini kapatmak için bir anım var ama daha fazlası yok. Bot sesleri arkamda gürlüyor ve bir yardımcı askerin kılıcını savuşturmak için zar zor yeterli zamanla dönüyorum. Beni yere deviriyor ve çığlık atıp bir avuç toprak alıp yüzüne fırlatıyorum. Geri döndüğünde, bıçağımı karnına saplayıp onu itiyorum. Görünmezliğimi tekrar çekmeye çalışıyorum ama gelmiyor.

Uzakta, Elias'ı çaldığı devasa bir atın üzerinde görüyorum. Simsiyah giyinmiş, yüzü bir fularla yarı yarıya gizlenmiş. Gri gözleri ellerindeki kılıçlar kadar soğuk bir şekilde parlarken, onu yetiştirildiği savaş yaratığı olarak görmemek mümkün değil. Scim'leri kanla parıldıyor ve baş döndürücü bir hızla hareket ederek onu öldürmeye çalışan adamları yok ediyor. Etrafındaki savaşçılar

Ona doğru akıyorum, onu indirmeye kararlıyım.

Kaosun ortasından ayrılıp erzak vagonlarına doğru koşuyorum. Keçiler ve domuzlar yanımdan hızla geçip gidiyor, ben de boynuzlanmaktan zor kurtuluyorum. Gibran hayvan ağıllarını açmayı başarmış olmalı.

Görüş alanımın kenarında bir şey dönmemi sağladığında erzak arabaları görüş alanımdaydı. Koşuşturan hayvanların, bağırان askerlerin ve yanan vagonların arasında siyah bir titreşim görüyorum. Güneş gözlerinin parıltısı. Nightbringer.

"Rehmat?" Karanlığa fısıldıyorum. "Hazır mısın?"

"O seni bekliyor Laia," dedi Rehmat. "Sana yalvarıyorum, bunu yapma." "Yardım edeceğine söz vermiştin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Yemin ettin."

"Sana yardım ediyorum. Tırpanı alacağız. Ama bu yol değil."

Kalbim belki de uyarı için titriyor. Ya da zayıflıktan. Sanırım ikincisi. Cini gördüğüm yere doğru ilerliyorum. Görünmezliğime uzanıyorum. *Kaybol, Laia!* Bir an için büyü benden kaçıyor. Ama sonra onu kavırıyorum ve hızla üzerime çekiyorum.

"Onun dikkatini dağıtmalısın Rehmat," diyorum. "Sadece yeterince uzun

süre-" "Laia." Sıcak bir el benimkine dolanıyor ve ben sıçrıyorum.

"Dolambaçlı yol yok." Elias gözlerimin içine bakıyor, kendi büyüü benimkini kolayca delip geçiyor. "Arabalara ulaşamadın."

"Nasıl-"

"Seni gördüm. Ölen çocukla birlikte." Yüzünde keder beliriyor ve elleri titriyor. Üçüncü Duruşma'dan sonra Blackcliff'in kışlasındaki geceyi düşünüyorum. Tıpkı böyle görünüyordu. Kalbi yerle bir olmuş gibiydi. "Gel. Buradan çıkmamız gerek."

"Gece Getiren ölmek zorunda Elias," diyorum. "Taktığı tırpan onu öldürmenin tek yolu. Ve burada. O burada."

"Senin almanı bekliyor." Onu çekiştirmeme rağmen Elias beni bırakmıyor. "Onun beklediğini yapma, Laia."

Nightbringer'ı gördüğüm yere doğru bakıyorum ve tırpan tekrar parlıyor. Çok yakın.

Çok yakın, farkındayım. Çok açık. Rehmat ve Elias haklı. Nightbringer beni içine çekmeye çalışıyor.

Elias'tan kurtulmaya kalkışmamak için yumruklarımı sıkarak silahtan uzaklaşıyorum. Ruh Yakalayıcı kollarını bana doluyor ve rüzgâra doğru adım atıyoruz. Biz ayrılırken kampın yarısı yanıyor ve geri kalanı da kargaşa içinde. Erzak vagonlarına ulaşamamış olsam da, saldırımız işe yaradı. Dövüşçüler -ve Gece Getiren- bu gece bir darbe aldı.

Yine de Elias'la çölde yarışırken, kafesten kaçtıktan sonra öldürülen Bilginleri düşünüyorum. Kollarımda ölen çocuğu düşünüyorum.

Düşünüyorum.

tırpan, yine ulaşamayacağım bir yerde. Ve bu hiç de zafer gibi hissettirmiyor.

▮ Kabileler, kanyonlar, kukuletalar, vadiler ve mağaralardan oluşan bir labirent olan Bhuth çorak topraklarının derinliklerinde saklanırlar. daha önce seyahat etmişler. Aish'ten kaçan binlerce Kabile insanı mağaralara dağılmış durumda, su buluyor, kamp kuruyor ve Savaşçı atlılara karşı gözlerini dört açıyor.

Afya, Gibran, Shan ve diğerleri benden bir süre sonra sığınağa geri dönüyorlar. Mamie, Aubarit -görünüşe göre herkes- zaferin coşkusuyla bekliyorlar. Her ayrıntıyı bilmek istiyorlar.

Elias kendini çabucak kurtarıyor ve kampın içinde kayboluyor. Benimki daha uzun sürüyor ama bir saat kadar sonra kutlamalardan ayrılıp Afya'nın arabasına gidiyorum. Orada zırhımı çıkarıp kanı dondurucu soğukluktaki dere suyunda yıkıyorum. Kabile Kadını bana üzerime küçük gelen ama sahip olduğum her şeyden daha temiz olan yumuşak siyah bir elbise ödünç veriyor. Sonra, belki de huzursuzluğumu hissetmiş olacak ki, bana Martial'lardan aşırıldığı bir çuval mangoyu atıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Ama huzursuzum. Ölen çocuğun yüzünü ya da Alimlerin çılgınlıklarını unutamıyorum. Ok sapladığım Martialleri düşünmeden edemiyorum.

"Düşmanın yasını tutuyorsun, Laia." Rehmat yanımda belirdi. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Öyle değil mi?"

O kayboluyor ve ben ayağa kalkıyorum. Tüm bu kampta nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek bir kişi var. En az benim kadar kaybolmuş biri. Mangoları alıyorum, uzun bir pelerin giyiyorum ve onu bulana kadar mağaralar arasında dolanıyorum.

Kendisini bulmak kolay değil. Çadırı zifiri karanlık ve iki erzak arabasının ötesinde, bir mağara duvarının gölgesine sıkışmış durumda.

Neden saklandığını anlıyorum. Kimse onu burada aramayacak. Kimse onu tebrik etmeyecek ya da sırtını sıvazlamayacak, bu kadar çok nöbetçiye nasıl indirdiğini paylaşmasını istemeyecek.

"Elias," diye sesleniyorum usulca, belki uyuyordur diye kanatların dışından. Uzun bir dakika boyunca cevap yok. Sonra:

"İçeri gel."

Sırtında Mamie Rila'nın arabasından çalındığına şüphe olmayan yeşil aynalı bir yastıkla bağdaş kurmuş oturuyor. Yalnız bir lamba kısık yanıyor ve cebine bir şeyler sıkıştırıyor, elinde hala odun talaşıyla kaplı küçük bir bıçak var.

Kan sıçramış zırhından ya da kıyafetlerinden eser yok. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymiş ve her gece olduğu gibi gömleğini kaybetmiş gibi görünüyor. Blood Shrike'ın gözlerini nasıl devireceğini düşünerek bir gülümsemeyi gizliyorum.

Sonra onu, pazularının ve çenesinin sert hatlarını, karnının keskin hatlı çıkıntılarını, bir başka lambayı yakmak için öne eğilirken ensesinde kıvrılıp yüzüne düşen siyah saçlarını içime çekiyorum.

"Savaşçılar uyuyor mu, Serra'lı Laia?" Baritonu yumuşak, derin Tınısı vücudumda bir kıpırdanma yaratıyor. Ama bana bakmıyor. Bana ne yaptığından haberi yok. Cehaletinden dolayı ondan biraz nefret ediyorum.

Ellerim titriyor ve onları pelerinimin eteklerine doluyorum. "Uyuyorlar," diye cevap veriyorum. "Ama ben yapamadım."

"Anlıyorum," diyor. "Bir savaştan sonra asla uyuyamam." Arkasına yaslandı ve onu bu kadar iyi tanımasaydım rahatladığını düşünürdüm.

"Bilgin çocuk," diyor. "Onu tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "Ama kimse yalnız ölmemeli."

"Onun hayaleti Bekleme Yeri'ne girmedi," diyor Elias ve ben üstümü değiştirip yıkanmam için geçen sürede onun evine gidip geldiğini fark ediyorum. "Diğer tarafa geçti. Ben hissettim. Çoğu hissetti."

"Nightbringer onları almadı mı?"

Elias başını sallar. "Temiz öldürdük. Çabuk. Acı çekmek istiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için mango torbasını kaldırdım. "Sana bir şey getirdim."

"Şuraya bir tane bırakabilirsin." Bana sırtını dönerek yatağının düzgün düğümlerini çözdü. "Teşekkür ederim."

Hâlâ bana bakmıyor, ben de yanına oturmak için kayıyorum. Pelerinin omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum ve bir mango çıkarıyorum.

"Mangolar tek başına yenmemeli." Altın meyveyi kalçamda yuvarlayarak yumuşatıyorum, tıpkı Serran yazının ortasında yaptığım gibi.

Ruh Yakalayıcı'nın bakışları hareketime kayıyor ve birden Afya'nın vardiyasının tenime oturmasından memnun oluyorum. Elias başka bir yere bakmadan önce mangonun çıplak kalçamda aşağı yukarı izlediği yolu takip ediyor.

O kadar küçümseyici ki neredeyse gidecektim. Ama ellerini yumruk yapmış, kollarındaki damarlar öne çıkıyor ve saçları yüzünü gizlese de çenesi gergin.

Zaferin sıcak heyecanı içime işliyor. Ne hissettiğini bilmiyorum. Belki de öfkedir. Ama bazı duygular hiç olmamasından iyidir. Mangonun üst kısmını dişlerimle koparıp yanıma koyuyorum. Sonra sıkıyorum, tatlı özünü dudaklarımla çekiyorum, suyunun bileklerimden, boynumdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. Onun beni istediğim şekilde izlediğini hayal ediyorum. Boğazımdaki tatlılığı öptüğünü. Kolları beni sarıyor, gecenin soğuk havasını uzaklaştırıyor.

"Nasıl?" diye soruyor, sesi alçak perdeden.

"Sorun değil," diyorum. "Ama sevdiğin biriyle paylaşmıyorsan mango o kadar da tatlı değil."

Sessizlik ve sonra vücutunun yer değiştirmesinin fısıltısı. Parmakları parmaklarımın üzerinde ve ona baktığımda nefesim kesiliyor. O gri gözlerin derinliklerinde bir yerde, tanıdığım Elias'ı görüyorum. Onunla tanıştığım ilk andan beri hayatla yanıp tutuşan adamın sıcaklığını hissediyorum.

Ellerimi tutmasına izin veriyorum, bileklerimdeki suyu yalarken her santimim karıncalanıyor. Bir parmağını boynumda gezdiriyor ve ağzına götürüyor. Sonra mangoyu dudaklarına götürüyor ve gözlerini kapatıyor. Uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürüyor ve küçük bir memnuniyet iniltisi çıkartıyor.

Meyvenin tadı. Sesi duyunca arzularım tavan yapıyor. Her parçam ona doğru acıyor.

"Laia." Uzanıyor, eli belime yaklaşıyor. Nefesim sığlaşıyor. Çadır aniden ısınıyor ve o yaklaştıkça yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Bakışları dudaklarımda, kendi bakışları ise kıl payı uzakta.

Öp beni, ona söylemek istiyorum. *Dokun bana. Bu aptal vardiyayı yırt.*

Mangoyu kaldırıyor. "Ve şimdi," diye fısıldıyor, "daha mı tatlı?"

Parmağı dudaklarıma değiyor ve dişlerimi kısa bir süreliğine dudaklarımda gezdiriyorum. Sarsılıp geri çekiliyor ve onun kalbinin de benimki gibi tekleyip teklemediğini merak ediyorum.

"Olabileceği kadar tatlı değil." Onu gözlerimle buluşturuyorum. Bir an için Elias'ı görüyorum. Benim Elias'ım, tıpkı Aish'teki gibi.

Sonra gitti, çadırdan o kadar hızlı çıktı ki irkildim ve mangoyu düşürdüm. Toprağa çarptı, artık mahvolmuştu, tatlılığı tozdan kesilmişti.

XL: Ruh Yakalayıcı

— ya da on gün boyunca Komutan'ın ordusuna küçük, cerrahi saldırılar düzenleyeceğiz. Keris savunmasını sıkılaştırdıkça, saldırılarımız daha karmaşık hale geliyor.

-Ve daha yüksek bir bedel ödüyorlar. Dördüncü baskında beş savaşçımızı kaybettik.

O gece kampa döndüğümüzde kabile halkı sessizdi. Çoğu benimle göz göze gelmiyor. İçimden onlarla oturmak geliyor. Onlarla birlikte yas tutmak. Hikayelerini dinliyorum. Ama bunu yapmak bana sadece verdiğim ölümü hatırlatıyor. Henüz teslim etmediğim ölümü. Bu yüzden uzak duruyorum.

Taib'den iki gün uzaktayken baskınları bırakıp şehre doğru yola çıkıyoruz. Keris bizden bir gün geride ve tahliyeye yardım etmemiz gerekiyor. Her şey plana uygun gidiyor.

Ama doğru olmayan bir şeyler var.

"Seni rahatsız eden ne Elias?" diyor arkamdan bir ses.

Laia. İlk baskından beri ondan kaçıyorum. O gece onu teselli etmek istedim. Çünkü o da benim gibi öldürülmekten acı çekiyordu. Onu dinlemek, ona sarılmak ve saatlerimi kollarımda onunla geçirmek istedim.

Ama Mauth'un dediği gibi, *dilekler sadece acıya neden olur.*

Bir mazeret mırıldanıp yola koyuluyorum ama Laia atını benimkinin önüne kırıyor.

"Dur, Elias," diyor. "Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim. Sana aşık olmam gurur duymadığım anlamına gelmez-"

"Sen-" Sözleri sıcak bir günde esen bir rüzgar gibi beni sarıyor. *Mauth, lanet olsun sana, hissettiklerimi silip süpürmek için sihrine ihtiyaç duyduğum an bu andır.* Ama geçen her günle birlikte sihir daha da tepkisizleşiyor. Bugün de farklı değil.

"Böyle söylememelisin," diye idare ediyorum.

"Neden?" diye soruyor umursamazca, ama parmak eklemleri dizginlere karşı sert. Saçlarını örmüş ve artık duygularını gizlemeye çalışmıyor.

karanlık gözlerinde. "Bu doğru. Her neyse, buraya bizden bahsetmek için gelmedim. İçini kemiren bir şey var. Baskınlar mı?"

Kayıplarımıza rağmen, baskınlarımız başarılı oldu. Elimizde hiç Gönüllü sıkıntısı çekiyoruz, çünkü mülteci savaşçı grubumuz üç binden biraz fazla atlı ve yarım yüz arabadan neredeyse iki katına çıktı. Sadh ve Aish'ten kaçan kurtulanlar da bize katıldı.

Uçsuz bucaksız çöle dağılmış küçük köylerden kaçan kabile insanları.

"Komutan arıyor," diyorum Laia'ya. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

Keris aynı hatayı iki kez yapmaz. Ve biz onu dört kez vurduk."

"Savunmasını sıkılaştırdı."

Düşmanını tanı. Blackcliff'te komutanın bize savaş hakkında öğrettiği ilk kural buydu.

"Saldırılarımız ona zarar veriyor olsaydı," diyorum, "savunmasını sıkılaştırmaktan daha fazlasını yapardı."

"Erzaklarını ve hayvanlarını yok ettik, Elias," diyor Laia. "Onları günlerce yavaşlattık. Saldırılarımız ona zarar *veriyor*. Taib'e beklediğinden çok daha zayıf bir orduyla varacak."

Ama Taib'i neden umursasın ki? O zaman anladım ve daha önce göremediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Keris bizi güdüyor. Dikkatimizi dağıtıyor.

"Güçlerini ayırdı." Ben de diyorum ki. "Taib onun umurunda bile değil Laia.

Nur'u istiyor."

Kabile çölünün taç mücevherini ele geçirmek Gece Getiren'e Taib'in üç katı kadar ruh kazandıracak. Atımı yavaşlatıp iniyorum, mataramı ve bazı erzakları çantama atıyorum. "Gitmem gerek. Doğru olup olmadığını görmeliyim. Geri döneceğim."

"Gözcü gönderin," diyor Laia. "Ya da en azından savaşçılara gideceğinizi söyleyin.

Onları umursamasanız bile-"

"Mohsin An-Saif. Sule An-Nasur. Omair An-Saif. Isha Ara-Nur. Kasib An-Rahim." Pelerininin kayışlarını sıkıyor ve çantamı sallıyorum. "Bunlar dün gece ölen beş savaşçı. Geride dört anne, üç baba, sekiz kardeş ve iki çocuk bıraktılar."

Atlar etrafımızda dolaşıyor ve savaşçılardan bazıları gizlice bana bakıyor. Birkaçı Laia'ya selam verirken, çoğu gözlerini benden kaçırıyor.

"Onlarla konuşmuyorum çünkü ben onların kurtarıcısı değilim Laia," diyorum. "Onlara her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem. Ya da onları güvende tutabileceğimi.

Bunun yerine onlara düşmanlarından kaçabileceklerini ya da savaşılabileceklerini söylüyorum. Sonuç olarak birçoğunun öleceğini bilerek. Ve tüm bunları hayaletler Bekleme Yeri'nde huzur bulsunlar diye yapıyorum. Bunu ölüleri kurtarmak için yapıyorum, yaşayanları değil."

"İyi," diyor. "Ama kimse bir hiç uğruna savaşmak istemez Elias. Onlara bir sebep vermelisin. Seni tanımalarını ve anlamalarını sağlamalısın. Seni önemsemelerine izin ver. Aksi takdirde geri döndüğünde ordunun kalmadığını görebilirsin."

"Ölülerinin kaderi onların sebebidir," diyorum. "Ve bu olmak zorunda Yeterince." Bineğimin dizginlerini ona uzattım. "Birkaç saatten fazla kalmayacağım."

"Elias-"

"Ruh Yakalayıcı," diyorum ona, çöle doğru rüzgârla yürümeye başlamadan önce, Keris'in ordusundan herhangi bir iz ararken. Yolculuk ederken Laia'nın söylediklerini düşünüyorum. *Kimse bir hiç uğruna savaşmak istemez.* Büyükbabam Quin Veturius efsanevi bir liderdir. Askerleri onu takip eder çünkü ona güvenirler. Savaş zekası. Kendilerini, ailelerini ve hayatlarını önemsedğine güveniyorlar.

Keris korkuyla liderlik eder. İnsan zayıflığının şiddetli ve esrarengiz bir şekilde anlaşılmasıyla pekiştirilen tehditler aracılığıyla.

Saif Kabilesi Akbi Amca'yı sevdiği için onu takip etti. Nur Kabilesi'nin Afya'yı takip etmesiyle aynı sebepten. Kabile savaşçıları bana tam olarak güvenmiyor. Benden korkmuyorlar da. Beni kesinlikle sevmiyorlar. Ben onların Banu al-Mauth'u olduğum için bana saygı duyuyorlar. Daha fazlasını istemeye hakkım yok.

Rüzgârda yürümek bana hız kazandırıyor ama Keris'in ordusunu bulmamı kolaylaştırmıyor. Kabile toprakları üzerinde zikzaklar çizerek gizleniyor olabilecekleri her kanyonu, her çukuru kontrol ediyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

O gece bir vadiye sığındım. Ateş yakarken, Cain'in bana Blackcliff'le, eğitimle ve *onunla ilgili* verdiği anılara geri dönüyorum.

Komutan bana düşmanını yenmek için onu kendinden daha iyi tanıman gerektiğini öğretti. İsteklerini. Zayıflıklarını. Müttefiklerini. Güçlü yönleri.

Ertesi gün, vadilere ya da kanyonlara gitmiyorum. Çünkü artık ordusunu orada bulamayacağımı biliyorum. Bunun yerine, açık çöle yöneliyorum ve elimi soğuk, çatlak toprağa koyuyorum.

Keris'in ordunun görüntülerini ve seslerini büyüleyerek uzaklaştırabilen

cinleri vardır.

Ancak onların yeryüzünden geçişini silemez. Yolun Ortası

Gün boyunca, uzaklardan gelen bir gümbürtü hissediyorum. Binlerce bot yürüyor. Atlar. Arabalar. Savaş makineleri.

Birdenbire ordunun arasına girene kadar o gürültülü sese doğru ilerliyorum. Başları keskin çöl rzgrına karşı eğik, düzgün piyade sıralarının arasında rüzgârla yürüyorum.

Bir ığlık havayı atlatır. "Breach!" diye bağırıyor doğaüstü bir ses. "İhlal!

Davetsiz misafiri bulun!"

Umber uyarıyı haykırıyor ve gökyüzünde bana doğru süzülüyor, hızına hız katmak için rüzgârı yoğuruyor. Askerler varlığını fark etmeden önce kamama rağmen, ateşli eller sırtıma vuruyor. Kokumu aldı.

"Ah, insanların kurtarıcısı!" Umber alevler içinde beni takip ediyor, elinde bir glaive. Kılıcını zırhımın içinden geçirip sırtımın etine saplıyor. "Başarsız olmak nasıl bir duygu?"

Mauth'un büyüsü zayıf bir şekilde dalgalanıyor. Ama Umber'in bir sonraki saldırısını engellemeye ya da yaralı bir kuş gibi rüzgâr yürüyüşümden dönmemi engellemeye yetmiyor.

Yer çok hızlı bir şekilde üzerime doğru yükseliyor ve kemiklerimi sızlatan bir gürültüyle düşüyorum. Acı içimde amansız dalgalar halinde yuvarlanıyor ve sırtımdaki yaradan kan akıyor ama Umber'in işi bitmemiş. Kaçmak için çılgınca ondan uzaklaşırken, bıçağını karnıma doğru savuruyor ve yan tarafımı kesiyor.

"Seni bulacağım, küçük Ruh Avcısı," diye bağırıyor. "Benden kaçamazsın."

Ama kanamayı deneyebilirim. Sadece beni takip edemeyeceği kadar uzaklaşmam gerek. Ateşi Aish'te olduğu kadar parlak yanmıyor. Hâlâ iyileşiyor. Zekiysem onu alt edebilirim. *Hadi ama Ruh Avcısı*, kendime hırlıyorum. *Daha ktleriyle de uğraştın*.

Acıyı zihnimin bir köşesine itiyorum ve rüzgârda yürüyorum, Umber'in etrafında hızla dönüyorum, scimlerimle ona vuruyorum. Kalasının derinliklerine saplanıyor ve çığlık atıyor -belki yaradan, belki de bıçağa uyguladığım tuz kaplamasından. Bir toz ve ateş patlamasıyla yere yuvarlanıyor ve ben uzaklaşıyorum.

Gerçi uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra tekrar arkamda. Başım ağrıyor ve görüşüm iki katına çıkıyor. Ruh Yakalayıcı olsun ya da olmasın, tehlikedeyim. Yaralarım ellerimde rs gibi; onları tutmak için tek yapabildiğim bu.

"Mauth şimdi nerede?" Umber beni sıra sıra takip ediyor, glaive'iyile bana saldırıyor, omzumu yırtarken tyor. "Nerede bu

büyü, küçük Ruh Yakalayıcı?"

Ben döndükçe, döndükçe ve tekrar döndükçe güneşin kavurduğu toprak ayaklarımın altında bulanıklaşıyor. Onu sarsmak, yavaşlatmak için her şeyi yaparım.

Etrafımda büyü dalgalanıyor - benim değil ama Umber'in de değil. Ortadan kayboldu, kin dolu sözleri aniden sustu. Ona ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Koşmaya devam ediyorum, ta ki sonunda daha fazla gidemeyene kadar. Yavaşlamak ölüm anlamına gelebilir; gökler burada başka neler olduğunu biliyor. Ama yapmalıyım. Kalbim çok çılgınca atıyor. Çok fazla kan kaybettim.

Durduğum anda öğürüyorum ve Umber şimdi ortaya çıksa ölmüş olurum. Mauth'un büyüsi hasarı yavaşlatıyor ama dayanamıyorum.

Mataram hâlâ çantamda - Tanrı'ya şükür Umber onu benden almadı - ve az önce gördüklerimi anlamaya çalışırken içindekilerin tamamını içiyorum. Keris'in ordusu çok büyüktü. Başımıza bela olan ordunun iki katı büyüklüğündeydi. Nur'u bir maskenin pireyi ezmesi gibi ezecek.

Nur uyarılmalı. Laia, Afya, Shan - benimle savaşan tüm Kabileler - şehri korumak için hâlâ zamanları var. Ama onlara ulaşmalıyım.

Düşünürken boynum karıncalanıyor.

Dengesiz de olsa ayaktayım ama burada kimse yok. *Halüsinasyonlar. Mükemmel.* En son çölde halüsinasyon gördüğümde neredeyse zehirlenerek ölüyordum.

Bugün değil. Rüzgar yükseliyor, beni kuzeybatıya doğru itiyor, ben de onu takip ediyorum. İçgüdü içgüdüdür. Bazen kafanızın içindeki bir ses, bazen de zihninizin size rüzgârın belirli bir yöne gitmenizi istediğini söylemesidir.

Ne zaman dursam - ki bu sık sık oluyor - aynı duyguya kapılıyorum, sanki izleniyormuşum gibi. Ama düşmanca değil. Nazik de değil. Temkinli hissettiriyor. Bir hayvan diğerini gözlemliyor.

Gün batımında Kabile kervanının ışıklarını fark ediyorum. Gece için durdular ve tek istediğim kampın sessiz bir köşesinde yaralarımı tek başıma sarmak olsa da, rüzgar beni kampın ortasına doğru itiyor. Mamie Rila'nın arabasının yanında durmak için sallanıyorum.

"Elias!" Laia elindeki kâseyi bırakıp bana doğru koşuyor. "Neredesin, kanaman var!"

"Ruh Yakalayıcı," diye düzeltiyorum ve bana ters ters bakarak kolumun altına giriyor. Bunu yaptığı anda bacaklarım tutmuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Çok-çok ağır-"

"Zehirlendiğinde seni bir hafta boyunca ata bindirip indirdim," diyor. "Bundan daha ağır bir zırhın içinde. Shan!"

Üvey kardeşim diğer iki Saif Kabilesi üyesiyle birlikte ortaya çıktı. Birkaç dakika sonra Mamie'nin arabasındaydık, Afya, Mamie ve Shan üzerime eğilmişlerdi.

Laia ortadan kaybolur ve bir süre sonra siyah bir sırt çantasıyla geri döner. Kadın herkesi uzaklaştırıyor ve yaralarımı görünce yüzünü buruşturarak derilerimi kesiyor.

Dilimin ucunda bir şaka dolaşıyor. Gömleğimi çıkarmaya çalışmasıyla ilgili bir şey. Umber'ın yaralarına kan kökü sürerken bedenim sarsılıyor.

"Kim yaptı bunu?" Çenesi sıkılı ve Umber şu anda Laia'yla dövüşecek olsa, işaretlerimi ikincisine koyardım. "Peki Mauth'un büyüü seni neden korumadı?"

"Bilmiyorum." Gökyüzü, başım dönüyor. Laia'nın yüzü bulanıklaşıyor. "Büyü daha zayıf-"

"Senin yüzünden mi?" Bana bakıyor. "Kim olduğunu hatırladığın için mi?"

Başımı salladım. "Zayıflıyor. Mauth. *Zalदारlarla* konuşmam gerek. -Afya-"

"Hareketsiz kalmalısın. Bunlar derin, Elias. Dikmek zorunda kalacağım." İsmi düzeltmek için zahmet etmiyorum. Gücüm azalıyor ve söylenecek daha önemli şeyler var. "Taib'e gidemeyiz," diyorum ona. "Keris Nur'a bir ordu gönderiyor."

"Afya ve diğer *Zalदारlar* Taib'in tahliyesi emrini çoktan verdiler."

Laia diyor ki. "Nur'u uyarması için Cibrân'ı önden göndereceğiz. Ordu ne kadar uzakta?" "Başarabileceğimiz kadar uzakta. Ama hemen kampı dağıtmamız gerek. L-

arabaları bırakın." Dilim ağzımda ağırlaşıyor. "Gerekli olmayan her şeyi ve herkesi. Beni dikin ki emri verebileyim."

"Emri başkası da verebilir. Her zaman sen olmak zorunda değilsin! Tek başına gitmen aptalcaydı."

"Mecburdum," diye mırıldandım. "Başka kimse yok. Nur düşemez, Laia." Kolunu tutuyorum ama artık ne dediğimi bilmiyorum. "Eğer düşerse, Deniz'in kapısını açacak-"

Vagon gıcırıyor ve Shan ortaya çıkıyor. "Özür dilerim." Yaralarımı görünce yüzünü buruşturdu. "Ama burada onu görecektir biri var-"

"Şuna *baksana*." Laia bir elini kalçasına koyar ve ayağa kalkar. Shan telaşla geri çekilir. "*Kimseyle* konuşmuyor."

"Bırak beni," diye homurdanıyorum ve Laia beni yatağa geri itiyor, bu aynı anda hem rahatsız edici hem de ilgi çekici bir şey.

"Kapa eneni, sen," diye hırlıyor bana, gözleri parlayarak. Tekrar Shan'a dönüyor, ama Shan uzaklaşmış ve yerine garip, değişken bir figür duruyor. Rowan Goldgale.

"Sen," dedim. "Beni nasıl buldun?"

"Seni bulmak mı?" Efrit gülüyor ve bu bir kumulun kaymasının derin uğultusu. "Seni buraya getiren bendim, Banu al-Mauth. Hissetmedin mi Rüzgar mı?"

Ben de ig d lerimin beni geri götürdüğünü sanıyordum. "Neden yardım edesin ki?"

" nk  efrite ihtiyacın var Banu al-Mauth," diyor. Rowan'ın arkasında, arabanın dışında başka figürler şekilleniyor. Hayal meyal gördüğüm bir su Siladh olarak tanınır, deniz efendisi efritler. şişedeki rüzgâr gibi dalgalanan bir diğeri. "Ve sana ihtiyacımız var," diyor Rowan. "İstesenez de istemesenez de ittifakımızın zamanı geldi."

XLI: Kanlı Sıçrayan

■ Akşama kadar Harper'ı aramak için cesaretimi toplayamadım ve o zamana kadar ortadan kayboldu. Arayışımın bir saat sonra, Siyahlardan biri

Muhafızlar bana onun sarayın alt katındaki hamamda olduğunu söyledi.

Bir düzine koridor ve üç merdivenden geçerek ilk bakışta bir süpürge dolabının girişi gibi görünen sade ahşap bir kapıya varıyorum. Buradaki tuğlalar çok eski, muhtemelen Bilge İmparatorluğu'ndan kalma. Burası Karkaun'lar tarafından bozulmamış birkaç yerden biri -muhtemelen Çünkü yıkanmayı pek sevmezlerdi.

Hamamın dışındaki koridor terk edilmiş, mavi alevli meşaleler kısıp ateşte yanıyor. Koridorun sonundaki bir pencereden, akşam geceye doğru derinleşiyor.

Bu sadece bir kapı, Shrike. İçinden geç. Muhtemelen orada bile değildir. Temizlenip gideceksin.

Ama kendimi içeri girmeye ikna edemiyorum. Bunun yerine Laia'nın kanayan Kabilelerle birlikte olmamasını dileyerek ileri geri yürüyorum, çünkü yararlı tavsiyeleri olabilirdi. Keşke Faris burada olsaydı. Benim için o kadar heyecanlıydı ki, sanki savaşa girecekmişim gibi beni güçlendirirdi.

Keşke daha çok sevgilim olsaydı. İlk sevgilim Mercator'lu bir çocuktü. İzindeyken Navium'da maskeli baloya katılmıştım. Yakışıklı ve baştan çıkarıcıydı ve benden çok daha deneyimliydi. Kendi maskemin üzerine süslü bir maske takmıştım ve onu hiç çıkarmadım. Bir sonraki ilişkim Demetrius'tu - Blackcliff'teki sondan ikinci yılımızdayken talihli ve tatminsiz bir buluşma. İkimizi de huzursuz etmişti. O barış istiyordu. Ben Elias'ı istiyordum. Bunun yerine, ben sonunda bitirene kadar her hafta birbirimizi bulduk.

Ama ikisini de önemsemiyordum. Harper'ı önemsemediğim gibi değil.

İtiraf et, *seni korkak*, diyorum kendi kendime. *Harper'ı sevme şeklin.*

Bu kelimeden nasıl da korktum. Karkaun'lardan, Keris'lerden ya da cinlerden daha çok korktum. Ama şimdi bunu düşünmek garip bir şekilde

özgürleştirici. İçimdeki bir düğüm çözülüyor, sanki

bir parçam sonunda özgür kaldı.

Devam et, Shrike.

Banyonun kapısını açıyorum ve Harper'ı beline bir havlu sarmış, bir diğerini de siyah saçlarına doğru kaldırmış halde buluyorum. Vücudunun kahverengi teni parıldıyor ve geniş omuzlarına, göğsünden aşağıya, karnının sert kaslarına damlayan bir su damlasını takip ediyorum.

Gözlerimi diktiğimi fark ediyorum ve bakışlarımı yukarı kaldırıyorum, onun yanından geçip odaya giriyorum, başka biri var mı diye bakıyorum, bir elim scim'immin üzerinde.

"Shrike?" Bir tehdit olduğunu düşünerek yanımdan geçip koridora bakıyor. "İmparator sen misin-"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Sesim boğuk çıkıyor. Banyolar Harper dışında boş. Havuz devasa, yeşil ve mavi döşeli, alttan borularla su veriliyor. Buhar, odayı serin tutmak için iki büyük menfezde kayboluyor. Onlara ihtiyatla bakıyorum.

"Zaten temiz, Shrike," diyor Harper. "Yalnızım."

Bir ayağımdan diğerine geçerken zırhım gıcırıyor, hala bakıyorum, işte o zaman bunu hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Çünkü aklı başında hiç kimse aylardır peşinden koştuğu kişiyi baştan çıkarmak için zırh giymez.

Sessizlik çöküyor ve onun soluk yeşil gözlerine kendi gözlerimde bir yalvarışla karşılık veriyorum, beni anlaması, beni zaten olduğumdan daha fazla utandırmaması için ona yalvarıyorum.

"Shrike-" diye başlıyor ve aynı anda ben de konuşuyorum.

"Ben-ah-" Kanayan cehennem. "Güneye gidecek yarım lejyonla ilgili emirleri aldın mı?" Söyledim. "Çünkü gecikmemeleri gerekiyor, ama cephaneliğin onları donatmaya yetip yetmeyeceğinden emin değildim-"

"Neden buradasın, Blood Shrike?" diyor.

"Ben-ben-"

Kanayan Musa ve onun kanayan tavsiyesi. Öylece ortaya çıkıp neden burada olduğumu söyleyemem. Harper'a çok kötü davrandım. Ondan kaçtım, onu görmezden geldim, ona emirler yağdırdım, ona tek bir nezaket ya da minnettarlık sözcüğü bile sunmadım. Ya artık bana karşı bir şey hissetmiyorsa? Ya hayatına devam ettiyse? Bir sürü-

"Shrike, neden buradasın?"

"Su nasıl?" Gıcırıyorum ve zırhımı çıkarmaya başlıyorum.

Neredeyse anında, göğüs plakamın tokalarından biri sıkıştı. Genelde Livia ya da muhafızlardan biri bana yardım etsin, ama burada, Harper'ın önünde,

Aptalca ekiştiriyorum, geçen her saniye yüzüm daha da kızarıyor. Maskemi ne çok isterdim.

Eli benimkinin üzerine kapanıyor.

"Bana bırak," diye mırıldanıyor ve bir an sonra toka gevşiyor. O diğerklerini hızlı parmaklarıyla gevşetiyor. Sonra diz çöküp kaval kemiklerimdeki deri eldivenleri çıkartıyor. Birkaç dakika sonra, üzerimde vardiyamdan başka bir şey yoktu ve o ayağı kalktı, daha önce olduğundan daha yakındı.

"Yapabilir misin-" Bakışlarına karşılık veremiyorum ve havluyu bırakarak arkasını dönüyor. Hay *aksi*. İstemesem de hemen gözlerimi kapatıyorum ve suyun içinde olduğundan emin olana kadar bekliyorum.

Sırtı bana dönükken botlarımı tekmeliyorum, vardiyamı ve donumu bir köşeye atıyorum. Elim uzun bir süre saçlarımın üzerinde geziniyor. Küçüklüğümden beri, Blackcliff'e geldiğimden beri saçlarımı bu şekilde ryorum. Centurionlar saçımı kesmeye çalıştı ama Cain onlara saçıma dokunurlarsa kollarını koparacağın söyledi.

Saçımı nadiren açık bırakırım. Bunu en son mezuniyet gecesi yaptığımı hatırlıyorum, o da sadece annemin ısrarı zerine.

Ama şimdi serbest bırakıyorum. Sırtımdan aşağı dökülüyor ve kendimi suya bırakarak havuzun sıcaklığının kaslarıma işlemesine izin veriyorum. Hava almak için çıktığımda Harper bana doğru dönmüştü.

Kollarımı beceriksizce önümde kavuşturuyorum, tamamen kas olduğumun, Laia'nın gr kıvrımlarından ya da Livia'nın yumuşaklığından hiçbirine sahip olmadığımın farkındayım.

Harper bana doğru ilerliyor, beni yavaşça içine alıyor. Ağzı şimdiye kadar ondan gördüğüm gülümsemeye en yakın şekilde kıvrılıyor. Gökler, ne zamandır farkında olmadan yüzüne bakıyor, en küçük ifadelerini ezberliyordum.

Bazı nedenlerden dolayı dikkatimi suya veriyorum. Reddedilmekten korkuyorum. Ya da alay edilmekten. Ya da onun duygularının kendi kalbimdeki arzu kuyusundan daha sığ olduğunu fark etmekten.

"Bana bak," diye fısıldıyor. Ama bakamıyorum. "Helene," diyor ve adımın dudaklarında çıkardığı ses muhteşem. Gözlerim yanıyor ve eli enemin altına geliyor. "Bana bak."

Bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve gözlerindeki ifade karşısında nefesim kesiliyor.

Benimkiyle aynı arzu, aynı karanlık, aynı baş döndürücü. Bu bakışla hiçbir şeyi saklamıyor. Hiçbir şey saklamıyor.

"Bana neden burada olduğunu söyle."

"Nedenini biliyorsun." Arkamı dönmeye çalışıyorum ama bana izin

vermiyor.

"Ama söylemeni istiyorum. Lütfen."

"Buradayım çünkü beni öpeli aylar oldu ama o anı o kadar sık düşünüyorum ki sanki dün olmuş gibi geliyor," diyorum. "Ve çünkü savaşta yere düştüğünü gördüğümde, sana bir şey olursa dünyayı parçalayacağımı düşündüm. Ve çünkü ben-"

Elleri kalçalarımda ve beni daha yakına çekiyor. Bacaklarım suyun içinde kolayca yükselip beline dolanıyor ve parmakları tenime batıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve boğazımı öpüyor, yavaş ve dikkatli bir şekilde boynumdan çeneme doğru ilerliyor ve sonunda ağzıma yerleşiyor, aniden artık dikkatli değil.

Ama umurumda değil, çünkü ben de dikkatli olmak istemiyorum. Dudağını ısııyorum, vahşi, aç ve boğazından alçak bir ses çıkarıyor. Bilmiyorum

Soğuk taş sırtıma saplanana kadar havuzun kenarına ulaşmıştım ve o beni kaldırıyor, kalçalarım öpücükler konduruyor, daha yukarılara. Onun ellerinde güzelim, kutsalım, sevgiliyim. Dudaklarının altında, çözüldüm.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi gergin kollarında, omuzlarında, boynunda gezdiriyorum, mükemmelliğine, o sarmal güç izlenimine hayret ediyorum. Nefesim hızlanıyor ve bacaklarım, kollarım, yıllarca antrenman yapmanın verdiği kaslarla, onun dokunuşunun altında titriyor. Titreyerek ve sabırsızlıkla tekrar havuza girdiğimde gülümsüyor, sadece bana ait bir gülümseme.

"Helene," diye fısıldıyor kulağıma. İç çekiyorum. "Tekrar söyle."

"Helene." Yüzümü ona doğru eğiyor ve bedenlerimiz birleşirken, ben onun adını haykırırken, parmaklarım sırtına saplanıyor.

İçimde, tekrar tekrar söylüyor. Ta ki ben artık Blood Shrike değil, sadece Helene olana kadar. Onun Helene'i.

XLII: Laia

MAmie Rila beni Nur'a girdikten kısa bir süre sonra buldu. Şehir buraya son gelişimden bu yana çok değişmiş. Kum rengi binalar bir zamanlar üzerlerini örten kabile bayraklarından arındırılmış. Sokaklardaki tek ses rüzgârın fısıltısı ve ara sıra unutulmuş bir keçinin melemesidir.

Bazı açılardan bu Nur Kabilesi'ni tercih ediyorum, çünkü askerlerin baskıcı varlığı artık yok. Afya'nın bana söylediğine göre, Nur Kabilesi kışlalarına saldırdıktan sonra aylar önce ayrılmışlar.

Şimdi *Zaldara*'yla ilk karşılaştığım yerden çok da uzak olmayan bir yerde, kıştan ölmüş sarmaşıklarla boğulmuş kafeslerin gizlediği bir avluda bir operasyon üssü kurduk. Yukarıdan bakıldığında görünmeziz.

Ben bıçaklarımı bileylerken Mamie yaklaşıyor, kalın cübbesini sımsıkı sarmış ve kürklü başlığı yüzünü çerçeveliyor. *Kehannilerin* çoğunun aksine, Nightbringer'ın hikâyesi hakkında bitmek bilmeyen ısrarlarıma rağmen benden kaçmadı.

"O nasıl?" diye sesleniyor ve ben açıklama istemiyorum.

Elias için "Olabilirdiğin çok insanı temizlemeye çalışıyor," diyorum. "Keris'in akşama kadar burada olacağını söylüyor."

"Ne yaptığını sormadım aşkım." Mamie başını eğdi, kara gözleri çok şey görüyordu. "*Nasıl* olduğunu sordum."

"Fiziksel olarak iyileşti." Çoğu insan için bu sakatlıkları atlatmak aylar sürerdi. Ama Elias için değil. "Zihinsel olarak sorunlu. Büyünün onu birkaç dakika, en fazla birkaç saat içinde iyileştirmesi gerekirdi. Bir hafta sürmüş olması onu yiyip bitiriyor. Mauth için endişeleniyor."

"Eğer büyü onun bedeni üzerindeki etkisini kaybediyorsa, sizce ..."

"Aklından çıkmasına izin verebilir mi?" Düşünüyorum. "Bilmiyorum, Mamie. Elias'ın acımasızlığı kendi seçimi. Mauth sadece duygularını uyuşturarak bunu onun için kolaylaştırıyor. Mauth Elias'ın öldürdüğü kişilerin anılarını aldı.

İncittiklerini. Ama şimdi bunu tekrar yapmaya zorlanıyor ve bundan nefret ediyor.

Belki de unutmak bir lütuf olur. Sonsuza dek gitmiş olur ama en azından böyle bir acı hissetmez."

"Onu geri getireceğiz, Laia." Mamie beni yakındaki bir banka götürdü ve oturmamı söyledi. "Önce hayatta kalmalısın. Bu da demek oluyor ki-"

"Nightbringer'ı öldürmek zorundayım."

"Bu demek oluyor ki" -Mamie sözümü kesmem üzerine kaşlarını kaldırdı- "sana bir hikâye borçluyum."

Hala gidiyorum. Bana yardım etmeyeceği konusunda o kadar kararlıydı ki. Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi omuz silkiyor.

"Son birkaç haftadır seni sevmeyi öğrendim Laia." Sanki birine sevgi armağan etmek olağanüstü bir şey değilmiş gibi rahatça söylüyor bunu. "Sevdiklerimden bir şey esirgemek bana zor geliyor. Şimdiden masalı aramaya başladım bile. Gerçi bu kolay değil. Saygıdeğer yaşlılarımızın çoğu cinler hakkında konuşmak istemiyor. Yine de yararlanabileceğim bir kaynağa ihtiyacım var. Bir insana. Bir parşömen. Hatta bir ateş başı efsanesi." Kendini toparlıyor. "Ama daha önce de hikâyeler avladım ve onları mızrakladım. Bu da farklı olmayacak."

"Sanki yaşayan bir şeymiş gibi söylüyorsun, Mamie."

"Bu *Kehanni* büyüsü, çocuğum. Bir *Kehanni* bir hikayeyi hissedebilir. Hatlarını, nefesini hissedebilir. Ben bir hikayeyi sadece konuşmam, onu söylerim, o olurum. *Kehanni* olmanın anlamı budur. Hikaye anlatmak için eğitilen hepimizin kemiklerinde biraz sihir vardır."

Kehanni büyüsü fikri aklımda yüzlerce soru uyandırıyor. Ama Mamie beni yanağımdan öpüyor ve yeni göreviyle meşgul olduğu belli olan yanımdan ayrılıyor.

Saatlerdir ilk kez özgürüm, avlunun kenarında sessiz bir yer buluyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kardeşime uzanıyorum.

Laia. Sesi ürkmüş gibi geliyor. *Nerelerdeydin?*

"Nur'dayım," diyorum. "Tırpanı almaya çalışmak üzereyim. Yapacak çok işim var ama sana bir şey sormam gerekiyor."

Tırpan mı? Nightbringer orada mı?

"Geliyor," diyorum. "Darin, eğer başarısız olursam, ona karşı çıkacağına söz ver."

Tırpanı bulacaksın. Onunla savaşıyorsun."

Elbette, söz veriyorum. Aslında Laia, Blood Shrike asker gönderiyor.

"Nihayet! Ne zamandır bekliyorduk. Neredeler?"

Ama Darin'in cevabını duyamıyorum, çünkü Elias bir takırtıyla avluya giriyor ve konsantrasyonum bozuluyor. *Sonra*, kendi kendime düşündüm.

Yapacağım

*Sonra onunla
konuşurum.*

Elias atından indi ve bana doğru ilerledi.

Hâlâ siyah üniformasını giyiyor olsa da, konuşmasında bir şeyler var. Nur'un dun binaları arasındaki Sadhese beni gülümsetiyor ve Ay Festivali'ni hatırlamamı sağlıyor. Bir kabile üyesi gibi giyinmiş ve bir bulut kadar zarif bir şekilde benimle dans etmişti.

"Laia," diyor. "Dinlenmelisin. Uzun bir gece olacak."

"Ay Festivali'ni hatırlıyor musun?" Ağzımdan kaçırıyorum ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor.

"Serra'da," diyorum. "Seni masken olmadan ilk kez o zaman gördüm. Beni dansa kaldırmıştın-"

"Dur." Temkinli bir adım geri çekilir. "Kendi adıma sormuyorum. Soruyorum çünkü sana sadece zarar veririm Laia. Bunu defalarca kanıtladım. Artık kimseyi incitmek istemiyorum."

"Hâlâ herkes adına karar verebileceğini sanıyorsun." Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Ama yapamazsın. Ve seni sevmekten vazgeçmemi sağlayamazsın Elias Veturius. İçimde bir yerlerde senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorken olmaz."

Pelerinini tuttum, parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Sertçe. Öfkeli ve morartıcı. Burnu rüzgârdan soğuk ama dudakları yumuşak ve lezzetli bir şekilde sıcak. *Beni geri öp, seni ahmak*, diye düşünüyorum ve o da öpüyor, ama çok dikkatli, arzusu kafeste. Bu beni deli ediyor.

Ayrıldığımda bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Uh-
Um-"

Kekeleyerek onu orada bırakıyorum. Bu küçük bir zafer. Ama bugünlerde onları bile elde etmek zor.

N Karanlık isteksizce çöküyor, sanki getireceği dehşete tanık olmak istemiyormuş gibi. Yıldızlar nihayet gökyüzüne hükmettiğinde ufuk aydınlanır,

önce turuncu, sonra beyaz parlıyor.

Cin yaklaşımı.

"Bundan kurtulmak için büyüden daha fazlasına ihtiyacımız olacak Laia." Afya avluya girer. Bakışları, kafeslerin arasından bile görülebilen gökyüzünün ürkütücü ışıltısına odaklanmıştı. "Hazır mısın?"

"Hazır olup olmamam önemli değil." Son oklarımı da tuza batırırken, uzun zaman önce, Elias'ı Blackcliff'ten kaçırmadan hemen önce anneme söylediğim sözleri hatırlıyorum. "Vakit geldi."

"Dikkatli olun." Afya omzunun üzerinden son Kabile Halkı'nı çöle gönderen Elias'a bakıyor. "Seni savunması için ona güvenmiyorum."

"Savunmaya ihtiyacım yok, Afya."

Afya yaklaşan alevlere doğru başını sallıyor. "Peşimizde bu varken, hepimizin savunmaya ihtiyacı var." Ellerimi sıkıyor ve oradan ayrılıyor. Aubarit ve Gibran'ın şehirden ayrılan son arabayı bağladıkları avlu. Etraflarındaki hava titriyor - onları çölde hızlandıracak olan rüzgâr esintileri. Genç Kabile Üyesi *Fakira'ya* yanaklarını pembeleştiren bir şeyler söylüyor. İkisi birlikte uzun saatler geçirmişler ve bu beni gülümsetiyor.

"Fazla zaman yok, Laia." Elias yanımdan konuşuyor ama yaklaştığını görmedim. "Gidelim mi?"

"Rüzgârda yürümeyin." Rehmat'ın nazik ışıltısı aramızda parlıyor. "Seni hissedecektir."

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Ona olan kızgınlığım azaldı ama son birkaç haftadır ortalıkta görünmüyor. Ne zaman ortaya çıksa, sanki odağı başka bir yere sabitlenmiş gibi kırık bir havası var.

Şehrin içinden geçip merkezindeki terk edilmiş Martial garnizonuna varmak asırlar alacak gibi görünüyor. Binaya ulaştığımızda cinler Nur'a ulaşmış ve çığlıklar başlamıştı.

Sese gülümsüyorum. Çünkü bu çığlıkları dikkatle dinleyen biri, onlarda bir tuhaflık olduğunu fark edebilir.

"*Barbar hevesli bizi alçak hayvanlara boyunduruk altına alır. Yeryüzünün şiddeti,*" diye mırıldanıyor Elias ve ben ona şüpheyile baktığımda omuz silkiyor. "Kauf Hapishanesi Müdürü'nün söylediği bir şey. O şeytani yaşlı piç bir kez olsun haklı çıktı."

Gerçekten de bir insan çığlığı çığlığı nedeniyle benzersizdir. Ancak bir fey çığlığı yuvarlak ve temizdir, kenarları yoktur. Testere yerine bir taş.

Şimdi çığlık atan feyler, ateşe karşı bağışıklığı olan ve Kabile Halkı'nın tahliyesini örtbas etmek için dikkat dağıtmayı kabul eden kum efitleri.

Garnizonun çatısına doğru ilerliyoruz. Geniş bir alan, yamalı zırhlar, kum torbaları ve birkaç soluk tuğla yığını ile dağılmış - Kabileler onları sürdüğünde Martiallerin alamadığı her neyse.

"Bu size bir şey hatırlatıyor mu?"

Elias şaşkınlıkla etrafına bakınır. "Öyle mi olmalı?"

"Geçen yıl," diyorum. "Martial hayalet vagonlarından Bilginleri kaçırdığımız zaman. Tek fark, şimdi bunu yapabiliyor olmam-" Elimi siyah saçlarına götürüp geriye doğru itiyorum. "Ve Mauth sana bir yarma vermeyecek baş ağrısı."

Elimi yakalıyor, Ruh Yakalayıcı tekrar ele geçirmeden ve beni serbest bırakmadan önce bir anlığına kavırıyor.

"Sana şans diliyorum Laia," diyor. "Ama benim kendi görevim var. Başın beladaysa yardım edemem."

"Senden bunu beklemiyorum," diyorum. "Ama bana bir şey olursa-"

"Zihindeki yenilgi, sahadaki yenilgidir-"

"Siz Blackcliff tipleri ve tüm deyişleriniz." Botunu tekmeliyorum. "Dinle, Tanrı aşkına. Eğer bir şey olursa, benim için Darin'e kardeş ol. Yemin et."

"Ben-" Kaşlarımı çatıyor ve başını sallıyor. "Söz veriyorum," dedi. "Teşekkür ederim, Ruh Avcısı."

"Elias," diyor bir süre sonra, o soğuk gri gözlere azıcık da olsa sıcaklık giriyor. "Senden Elias'ı tercih ederim."

Şimdi sersemleme sırası bende. Eğer Nightbringer'la yüzleşmek üzere olmasaydık, onu öperdim. Onun yerine, tek yapabildiğim binanın yan tarafında gözden kaybolurken ona bakmak.

Görev, Laia. Göreve odaklanın.

Çatıda koşuştururken, güneyden gelen rüzgâr uğulduyor, cinlerin ve insan ordularının yaklaşmasının tüyler ürpertici bir önsözü.

Kafamı kaldırdığımda güney ufkunun tamamının yüksek bir kum duvarıyla örtüldüğünü görüyorum. Fırtına, Elias ve ben ilk kez geldiğimizde Nightbringer'ın aynı çölde yarattığından on kat daha büyük. Ve hızlı hareket ediyor, çok hızlı.

Çatının yarısına geldiğimde çarpıyor ve beni kuvvetiyle geriye doğru itiyor. Başımı eğmeme rağmen kum o kadar kalın ve rüzgar o kadar güçlü ki zar zor görebiliyorum. Geri dönmeye zorlanıyorum; bir yığın kum torbası ile duvar arasında bir sığınak buluyorum - ki bu hiç de sığınak değil. Çömeliyorum, ciğerlerimdeki kumu öksürerek çıkarıyorum, kum körü olmamak için gözlerime çılgınca bir mendil çekiyorum.

Planım duvarın diğer tarafındaki silah kulübesine saklanmaktı. Ama şimdi bunu yapmam mümkün değil. Nightbringer gelmeden olmaz.

"Yardım edebilirim." Rehmat'ın ısıltısı, kalın kum bulutları içinden süzülürken titriyor. "Eğer beni içeri alırsan."

"Seni hissetmeyecek mi?"

Tereddüt ediyor. "Evet. Ama ben onun için hazırım. Ve bu fırtına sana zarar veriyor." Sanki kıpırdanıyormuş gibi şekli değişiyor ve sesi o kadar yumuşak ki neredeyse duyamıyorum. "Sana zarar gelmesini istemem Laia. İster inan ister inanma, ben sana bağlıyım, tıpkı iyi bir kılıcın yapıcısına bağlı olduğu gibi."

Mamie'de olduğu gibi, onun sözleri karşısında ani bir sıcaklık hissediyorum. Ama temkinli davranıyorum. Rehmat çok kurnaz. O kadar bilinmez ki. Ona tekrar nasıl güvenebilirim?

"Bana katılman için hazır değilim," diyorum ve o hayal kırıklığı içinde geri çekiliyor. Onu incitmek istemiyorum. Ama tekrar ihanete uğramayacağım. O

Tufan'dan beri Gece Getiren'le tanışmadı. Bu, onun yerine gerçekten benim müttefikim olup olmadığını görmek için bir fırsat. "Plana sadık kalalım."

Kulenin tepesinde bir şey gümbürdüyor. Bir ses konuşuyor ve ben hançerimin kabzasını sıkıyor, kaybolma dürtüsüne karşı koyuyor ve öksürerek kendimi ele vermemek için umutsuzca çabalıyorum.

"Yangını yaymak için rüzgârları kamçıla." Nightbringer'ın fırtına sesi çatıda yuvarlanıyor. "Ve fırtınayı kuzeye götür. Yavaşlatın fareleri Martialler onları katledene kadar kaçsınlar."

"Evet, Meherya," diye cevap veriyor bir ses. Elias'ın bize anlattığına göre, bu Azul olmalı, havayı kontrol edebilen cin.

Azul ayrılıyor ve kum fırtınası uğuldayarak geçiyor, kalın kumlar Kabilelerin şehri boşalttığı yere doğru dalgalanıyor. Arkamda, çığlıklar Nightbringer'ın akrabaları evleri ateşe verdikçe şiddetleniyor. Görünüşe göre kum efitleri mükemmel aktörler.

Geriliyorum ve Gece Getiren'in bu çığlıklara dikkat etmediğini umuyorum. Ama onları fark etmemiş gibi görünüyor.

Onun yerine gözlerini Nur'a diyor. Aish, Sadh ve Marinn'deki köylerin çoğunda, her zaman şehrin en yüksek binasını bulurdu. katliama tanık olun. Ne kadar alçakça olsa da, en azından tahmin edilebilir. Başını eğiyor ve arkasında bir şey titreşiyor.

Maro, Rehmat bana Elias ve ben bu planı ilk yaptığımızda söyledi. Ruhları onun için çalan cin. İkisi de böyle alçakça bir hırsızlığı gerçekleştirmek için gereken efordan dolayı dikkatleri dağılacak. Ve kafaları karışacak.

ruhlar görünmez. İşlerinin derinliklerine daldıklarında, size söyleyeceğim.

Yapması gereken tek şey bu. Elias Maro'yu etkisiz hale getirecek. Ben de tırpanı alacağım.

Şehirden gelen çığlıkların şiddeti artıyor ama Nightbringer hareketsiz kalıyor. Rehmat'ın ortaya çıkmasını beklerken kıpırdanmamaya çalışıyorum. Ama gelmiyor. Yakında onu kandırdığımızı anlayacak. Çığlıkların insan sesi olmadığını. Neden bu kadar uzun sürdü?

Birden sırtı tutulur. Kum torbalarına doğru döndü. Bana doğru.

Oh gökyüzü.

"Laia!" Rehmat kulağıma fısıldıyor. "Bırak beni-"

Onu görmezden geliyorum ve hançerimi kaldırıyorum. Onu son gördüğümde pek makul sayılmazdı ama canı de değildi. "Selam, Meherya," diyorum. "Sende istediğim bir şey var."

Uzaktan bir bina yıkılıyor ve cinlerin ateşi daha da yaklaşıyor. Duman havada kıvrılıyor, gözlerimi ve boğazımı yakıyor.

"Bir şehrin yanışını izlemeye mi geldin Laia?" diyor. "Kana bu kadar düşkün olduğunu düşünmemiştim. Ya da cezaya."

Varlığı her zaman etrafındaki havayı bükmüş olsa da, Nightbringer'ın gölgesi yeni bir ağırlıkla sürükleniyor gibi görünüyor. Alev gözlerindeki nefret dipsiz. Dumanlı elinin bir hareketiyle tırpanı kınından çıkarıyor ve boğazıma dayıyor.

Rehmat onun yanında belirir.

"Meherya," diyor. "Kes şunu. Sen böyle biri değilsin-"

"Sen." Öfkesini ona yöneltiyor ama içindeki kötülük akıp gidiyor ve geriye sadece acı kalıyor. "Kendi hainin-"

"Hayır-asla-"

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye ağlıyor. "Kim olduğumuzu, ne kaybettığımızı, ne acı çektiğimizi-"

Laia. Zihnimde konuşuyor. Beni içeri al. Lütfen. O kayboldu. Seni öldürecek.

Ama beni öldürmüyor. Onun yerine tırpanı indiriyor ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Yeni bir zalimlik bekliyordum. Ama beni tamamen görmezden geliyor.

"Bana geri dön," der Rehmat'a, silahını kınına sokarak. "Bu dünyayı soydaşlarımız için yeniden yaratmama yardım et. Sen bir savaşçıydın Rehmat. Halkımız için savaştın, yandın ve öldün. Çocuklarımız için-"

"Çocuklarımızı çağırmaya cüret mi ediyorsun?" Rehmat'ın sesi çiğ ve korkunç. O konuşurken, hançerimi hazırlayarak tırpana doğru kayıyorum. "Sen ne zaman

diğer çocukları öldürmek mi? Sana asla katılmayacağım, Meherya. Ben eskiden olduğum kişi değilim. Tıpkı senin eskiden olduğun kişi olmadığın gibi."

"Nedenini anlamıyor musun?" diye yalvarır ona. "Bunu yapıyorum çünkü seviyorum. Çünkü ben-"

Sırtına doğru hamle yaptım, tırpanın kayışlarını kestim. Döndüğünde, ateşli elleri onu geri almak için havaya kalktığında sesleniyorum, ama Rehmat'a değil.

"Elias!"

Neredeyse anında, Nightbringer'ın arkasından bir ses haykırır. Bu Maro'dur, boynunda tuzla kaplanmış Serric çeliğinden bir kılıç vardır. Arkasında,

Kapüşonunu indirmiş, Elias duruyor.

Ruh Yakalayıcı'nın bakışları kısa bir süreliğine bana kayıyor. *Yardım edemem*, demişti. Yine de aradığımda oradaydı. Sanki düşüncemi anlamış gibi omuz silkti ve başını merdiven boşluğuna doğru salladı. *Git buradan*.

Tırpan elimde, gidiyorum.

XLIII: Ruh Yakalayıcı

Maro fazla mücadele etmez. Yeteneği ruh almakla sınırlı. Yoksa Gece Getiren onu bu kadar yakınında tutmazdı.

Tuzlanmış hançerimin dokunuşu bir yaltaklanmaya yol açıyor.

İim rahatladı, Laia gitmişti. Adımı haykırdığında, en ufak bir tereddüt yaşamadım. Yardım etmeyeceğimi söylemiş olmam önemli değil. Hayaletlerle ne haltlar karıştırdığını anlamak için Maro'yu sorgulamam gerekmesi de önemli değil. O seslendiğinde, önemli olan tek şey oydu.

Ama şimdi o gitti ve Nightbringer bana doğru döndü. Maro'yu birkaç adım geriye sürüklüyorum. Ruh çalan cin gölge formunu giyiyor, dar omuzlu ve ince, neredeyse bir deri bir kemik kalmış. Ağzını açtığında bıçağımı saplıyorum ve acı içinde nefes nefese kalıyor.

"Hayaletleri alıyordun, Maro." Bakışlarımı Nightbringer'a diktim. "Bana onları nasıl geri alacağımı söyle."

"Onları geri getiremezsin," diyor Nightbringer. "Gittiler." "Onlara ne yaptınız?"

"Girdabı besliyorlar." Maro'nun korkusu onu konuşturuyor. "Dünyalar arasındaki duvarı aşmak istiyorsak onu beslemek zorundayız."

"Sessiz ol, Maro!" diye tıslıyor Gece Getiren, ama tüm öfkesi benim için. "Bırak onu, insan." Büyüsü bir kırbaç gibi şaklıyor ve kollarımın derisini öyle yakıyor ki neredeyse Maro'yu serbest bırakacaktım. Ama Blackcliff

beni iyi eğitti. Cine tutunuyorum ve Mauth'un büyüüne uzanıyorum. Bir kalkana ihtiyacım var - beni koruyacak bir şey, böylece Maro'yu uzaklaştırabilir ve Nightbringer'ın müdahalesi olmadan onu sorgulayabilirim.

Ama sihir çok uzakta, tıpkı Umber'in beni kovaladığı zamanki gibi. Güç, boş bir kavadaki damlacıklar gibi yavaşça içime doluyor.

"Hayaletlerimi bana geri ver," dedim cinlerin kralına, "ben de onu bırakayım."

Nightbringer'ın alevden gözleri kısılıyor, dikkati şehre, ateş yaklaştıkça eskisinden daha yüksek sesle yükselen efitlerin çığlıklarına kayıyor. Anlayış bakışlarını aydınlatır ve görülmesi korkunçtur.

"Ah, şimdi anlıyorum, küçük Ruh Avcısı, oynadığın oyunu," diyor. "Şehri boşaltmak çok akıllıca. Efitleri kullanmak. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sizin türünüz bu dünyanın başına bela. *Her zaman* daha fazla insan var ve bu yüzden her zaman biçecek daha fazla insan olacak. Burada olmasa bile başka bir şehirde."

"Ruh hırsızın yoksa olmaz." Bıçağımı tekrar Maro'ya saplıyorum ve bu sefer ateş dışarı sızıyor.

"Dur." Nightbringer'ın yumrukları sıkılır. "Yoksa onu bulurum, göklere yemin ederim. Ve onun ruhunu işkence görmüş bedeninden kendim ayırırım."

"Gördüğüm kadarıyla annemle vakit geçiriyorsun." Gece Getiren genellikle tamamen kontrollüdür. Ama şimdi öfkesi güven verici. Savunmasız.

Ve bundan faydalanabilirim. Onu anlamam gerek. Eğer o bir insan olsaydı, büyümün dallarıyla ona ulaşırdım, hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuşla. Ama Nightbringer her türlü incelemeyi hissedecektir. Hoş geldin. Eğer onun kafasına girmek istiyorsam, zorla girmem gerekecek. Yani ben

Mauth'un büyüsünün son damlasına kadar kazıyıp bilincimi ona fırlatacağım.

Bunu yaptığım anda, kilometrelerce yükseklikte, kilometrelerce kalınlıkta bir duvara çarpıyorum ve bir hayalet gibi içinde sürükleniyorum. Nightbringer'ın zihninde olmadığımı hemen anlıyorum. Başka bir yerdeyim. Gerçek bir yerde, bedensel bir şekle sahip olmadığım bir yer olsa bile. Duvar sihirli ve bu sihir benimkiyle konuşuyor, çünkü kaynak aynı. Bu duvar Mauth'un eseri. Ben Mauth'un boyutundayım.

Duvarın ardında, anlaşılamayacak kadar güçlü, fey ya da insan, herhangi bir dünyevi varlığın kontrol edemeyeceği kadar geniş, acı veren bir Acı Denizi var. Mauth'u diyarında her ziyaret ettiğimde bunu daha önce de gördüğümü fark ettim.

Nightbringer çaldığı hayaletlerin acılarını denize akıtırken bile Deniz, Mauth'un duvarına doğru kabarıyor ve Deniz'e olması gerekenden daha fazla güç veriyor. Her hayaletle birlikte bu azgın okyanus daha da güçleniyor.

Ona çektirilen her acıyla Mauth'un duvarını biraz daha aşındırır. Zamanla duvarı tamamen yıkacaktır.

Ne kadar zaman, merak ediyorum? Nightbringer'ın daha ne kadar acıya ihtiyacı var?

"Neredesin?"

Nightbringer'ın sorusu ağır bir aşağılamayla dolu. Göz açıp kapayınca kadar onu gördüğümü sanıyorum; karanlığın içinde nefretle parlayan bir ateş parçası.

Aramızda, feryat eden ruhlardan oluşan devasa bir girdap haykırıyor ve sonsuza dek Deniz'e doğru dönüyor. Onlara uzanıyorum, onları kendimle birlikte çekmeye çalışıyorum, onlarla birlikte bu yerden kaçmaya çalışıyorum.

Sonra Deniz'den, duvardan, hayaletlerden uzaklaşıp bedenime geri dönüyorum. Bir kolum hâlâ Maro'nun etrafında, ama o benden uzaklaşıp Nightbringer'a doğru koşuyor.

Kanayan, yanan cehennemler. Cinlerin kralı Maro'yu arkasından itiyor ve bana doğru adım atıyor, vücudunun her zerresinde cinayet titreşiyor.

Sonra gecenin içinden, merdivenden bir ok fırlar ve garip, içi boş bir gümbürtüyle Maro'ya saplanır.

Kaçmadı. Tabii ki kaçmadı.

Maro yere yığılıyor ve Nightbringer Aish'te yaptığı gibi uluyor. Onu çoktan geçtim, merdivenlerden aşağı indim, Laia'yı yakalayıp pencereden atladım, boynumuzu kırmamak için rüzgârı dizginledim. Yine de kaldırım taşlarına çok sert çarptım ve yuvarlandım. Kafası mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarptı ve bayıldı. Onu omzuma alıp şehrin içinde cinlerden uzaklaşıyorum, kuzey kapısının ötesindeki çöle ulaşana kadar durmuyorum, artık Kabileler boşalttığı için boş.

"Ruh Yakalayıcı!" Afya bir tepenin ardından beliriyor, kardeşim Shan da yanında.

"Ne oldu böyle?" Laia'ya bakarken yüzünün rengi soldu. "Düştün mü?"

"Başını kaldırım taşlarına çarptı."

Laia'nın ağzının kenarından kan damlıyor. Onu toprağa bırakırken, sanki dev bir yumruk kalbimdeki tüm kanı sıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. *Lütfen, lütfen.* Ne istediğimi bilmiyorum. Ya da kimden istediğimi. Tek bildiğim, nabzını boğazında güçlü ve sabit hissettiğimde tekrar nefes alabileceğim.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama Gece Getiren bizi takip etmiyor. Soğuktan ya da yorgunluktan değil ama korkudan titrediğimi fark ediyorum. Nightbringer'ın amacının Bilginleri yok etmek olduğunu sanıyordum. Ama Acı Denizi'ne yeterince acı dökerse, onu serbest bırakacak. Ve tüm insan yaşamını yok edecek.

Bunun dehşeti çok büyük ve beynimdeki Mauth'tan ilham alan sisin içinde bile kendimi ayağa kalkmaya ikna edemiyorum. Neden? Bunu neden yapıyor?

O kayboldu, Ruh Yakalayıcı. Kederi onu ele geçirdi.

Ölüm'ün sesi o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracaktım. "Mauth?"

Fısıldıyorum. Afya ve Shan bakışıyorlar ve benden uzaklaşıyorlar.

Çok uzun zamandır uzaktasın Banu al-Mauth, diyor Mauth ve Bekleme Yeri'ne dönmek için aylardır hissetmediğim bir çekim hissediyorum.

Afya ve Shan'a dönüyorum. "Geri geleceğim," diye yemin ediyorum onlara. "Söyle ona." Kendimi sürüklenirken hissettiğimde kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı,

amansızca, Alacakaranlık Ormanı'na geri dönüyorum. Mauth tekrar konuşuyor ve bu sefer sözleri içimde yankılanıyor.

Eve dönme vakti geldi.

XLIV: Kanlı Sıçrayan

P Belki de kuzeyden gelen ılık ılıa rüzgar bir alamettir. Bahar çok uzakta değil, en fazla altı hafta sonra. Yine de Nevennes'den gelen fırtına Yerde bir metre kar var ve sarayın bacalarından aşıağıya doğru uğulduyor, ta ki ortalık hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibi sesler çıkana kadar.

"Kanayan bir kehanet değil," diyorum kendime mutfakların yakınında pusuya yatarken. "Sadece bir geceydi. Bir daha asla yaşınmamalı."

"Affedersiniz, Kanlı Tırmık?" Yoldan geçen bir Savaş hizmetkârı telaşla bana bakıyor ama elimle onu geiştiriyorum. Neredeyse yarım saattir buradayım ve ihtiyacım olan bitkileri dedikoduya yol açmadan nasıl isteyeceğimi düşünüyorum. Bildiğim bir şey varsa o da çocuk istemediğimdir. Asla. Livia'nın doğumunu izlemek bana bunu öğretti.

"Ben de seni arıyordum." Harper'ın sesi beni zıplatıyor ve yanaklarım yanıyor.

"Beni her gördüğünde yüzün kızarırsa hiçbir şey olmamış gibi davranmak zor olacak Shrike." Elinde bir fincan tutuyor ve kokusu tanıdık geliyor. Blackcliff'te ay döngümü yavaşlatmam gerektiğinde Mamie Rila bana bunu demlemeyi öğretmişti. Kramp girerken antrenman yapmak özel bir cehennemdi. Demleme hamileliği de önlüyor.

"Aradığınız şey bu olabilir." "Nasıl yaptın-"

"Çocuk istemediğinizi söylemiştiniz," diyor. "Bir kere. Ya da on kez. Ve bu karışımı daha önce de hazırlamıştım."

Başımı sallıyorum ve ifademi yumuşak tutuyorum. Sevgilileri oldu, tabii ki oldu.

Birçoğunu hayal edebiliyorum. Gerçi hayal etmek pek akıllıca bir fikir değil.

"Son Blood Shrike beklenmedik varisler istemiyordu," diyor Avitas ve bu bilgiyi, benim bu kadar açık sözlü olmama rağmen bariz kıskançlık onu öpmek istememe neden oluyor.

Bunun yerine, başımla onaylıyorum. "Doğru. Teşekkür ederim." Bardağı ondan alıyorum ve tadının ne kadar berbat olduğunu hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

Harper'ın gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "İzin verirsen, Shrike." Hızla gözden kayboluyor ve bir an sonra nedenini anlıyorum.

"Günaydın, kardeşim." Livia koridordan geliyor, korumaları da arkasında. Ve lanet çayı atacak hiçbir yer yok. Yapılacak tek şey mümkün olduğunca hızlı içmek, ama tabii ki çok sıcak ve içmeye çalışırken neredeyse yüzüm haşlanıyor.

"Dikkatli ol," diyor. "Yanacaksın-"

Derin bir koku alıyor. Gözleri Harper'ın gidişini takip ediyor.

"Sen-" diyor, yüzüne yayılan yavaş bir gülümsemeyle.

"Bunun bir anlamı yok." Mutfaktan ellerinde tepsilerle iki servis elemanı çıkıyor, biri Bilgin biri de Savaşçı. Birlikte kıkırdıyorlar, bizi görünce sessizleşiyorlar, aceleyle uzaklaşmadan önce Livia'ya reverans yapıyorlar. Livia'yı muhafızlarından uzaklaştırıyorum. "Kapa çeneni-"

"Gözlerin parlıyor." Kolumu kendi koluna doladı ve dairelerine doğru hızla yürümeye başladı. "*Cildin* parlıyor. Bana *her şeyi* anlat."

"Anlatacak bir şey yok!"

"Yalan!" diye tısladı kız kardeşim. "İmparatoriçe Naibini kandırmaya nasıl cüret edersin? Söyle bana, söyle *bana*, hayatımda biraz neşeye ihtiyacım var, kardeşim-"

"Az önce başkenti geri kazandık. Oğlunuz için!"

"O zaman neşe değil, romantizm." Parmaklarını koluma geçiriyor ve fırtınaya doğru adım atarken irkiliyorum. Çayın geri kalanını içerken boğazım haşlanıyor, başka biri kokusunu almasın diye. Bu kimseyi ilgilendirmez. Ama Paters, Illustrian büyükannelerle dolu bir öğle yemeğinden daha yargılayıcı.

"Peki," dedim. "Sana biraz anlatacağım ama pençelerini kolumdan çek, bu bir çocuk için uygunsuz bir davranış-"

"Blood Shrike," diye sesleniyor Pater Mettias karlı avlunun karşısından. "İmparatoriçe Naibi." Bakışları kız kardeşimin üzerinde. "Kaptan Dex sizi bulmamı istedi. Pater Lenidas'ın kuzeydeki malikânesinden bir ulakla birlikte yeni bir yiyecek sevkiyatı daha geldi. Gens Candela ve Gens Visselia'dan da elçiler var. Sizi taht odasında bekliyorlar."

"Teşekkür ederim, Pater Mettias." Livia tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Sonra konuşuruz.

O ayrılırken Mettias'ın gözlerinin onu nasıl takip ettiğini fark ediyorum. Normalde asık olan yüzü yumuşuyor. Kendini silkeliyor ve

hızla bana dönüp bakıyor.

İlginç.

Gens Mettia güçlüdür. Pater'ının bizim tarafımızda olması çok değerli. Ancak onun bize daha sıkı bağlarla bağlı olması, Gens Aquilla'ya tüm kuzey Gensleri nezdinde tartışılmaz bir meşruiyet kazandıracaktır.

"-başka bir haberci." Pater Mettias'ın birkaç saniyedir konuştuğunu çok geç fark ediyorum. "O senin odanda, koruma altında."

"Koruma altında mı?"

"Denizci, Shrike." Pater Mettias bana tuhaf bir bakış atıyor, muhtemelen bunu zaten söylediği için. "Mesajının acil olduğunu söyledi."

Yanından ayrılıp saraydaki odama döndüğümde Musa'nın yaklaştığını görünce şaşırmadım. Dex onu takip ediyor, sinirli görünüyor.

"Onu kilitlemenize gerek yoktu," diyor uzun boylu Bilgin bana, önsöze gerek duymadan. "Onu tanıyorum. Tehlikeli biri değil."

"Bu sadece protokol," diyorum ona. "Üç gün önce kapılarda başka bir suikastçı yakaladık. Onu sorgulamak zorundayım. Tek başına. Fazla uzağa gitme. Sana ihtiyacım olursa, seni çağırırım."

Dex ve ben iki lejyonerin üçüncü bir kişiyle birlikte beklediği odama giriyoruz. Benden daha uzun boylu ve Denizci ordusunun mavi-gümüş pelerinini giyiyor. Koyu teni kirden lekelenmiş ve üzerinde yeni pansuman yapılmış ve kan sızan bir düzine yara var. Saçları düz ve başına doğru kısa kesilmiş. Bir süre baktıktan sonra onu tanıdım.

"Eleiba," diyorum. "Nikla'nın muhafızı. Seni kraliçen mi gönderdi?"

"Blood Shrike." Kısa bir teşekkürle başını eğiyor. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Eskiden Prenses Nikla'nın muhafızıydım ama o zamandan beri onun gözünden düştüm. İmparatoriçe Keris Veturia ile ittifaka karşı çıktığım için görevden alındım."

Kadın beni şaşırtarak tek dizinin üzerine çöktü. "Size resmi bir büyükelçi ya da elçi olarak değil, krallığımızın hayatta kalmasından korkan bir denizci olarak geldim. Çaresizce yardımınıza ihtiyacımız var, Kan Shrike."

Midem bulanıyor ve Marinn'de sessizliğe gömülen casuslarımızı ve krallığı izole eden fırtınaları düşünüyorum.

"Otur." Onun için bir koltuk çektim. "Ve bana her şeyi anlat."

Livia'nın odası benimkine yakın olsa da oraya gitmekte acele etmiyorum. Çünkü Eleiba'nın isteğini duyduğunda ne diyeceğini biliyorum. Ve ona nasıl cevap vereceğimi henüz bilmiyorum.

Kapıyı açtığında gözleri gölgeliydi ve parmağını dudaklarına götürerek beni odaya çekti.

"Bebek az önce uyudu," diye fısıldıyor. "Kulaklarım hâlâ çınlıyor. Zavallı Tas onu bir saat boyunca salladı."

Livia'nın odası ile Zak'ın odası arasındaki kapı hafifçe aralanır ve Tas dışarı çıkar.

"Yakında döneceğim," diye fısıldıyor. "Sadece yemek almaya gidiyorum." "Sonra git biraz dinlen Tas," diyor Livia. "Ben Coralia'yı arayacağım-"

Tas başını sallıyor. "Onun sevdiği şarkıları bilmiyor," diyor. "Benim için üzülme, İmparatoriçe Naibi. Uyanırsa diye yakında döneceğim."

O gittikten sonra kız kardeşimle oturup Eleiba'nın bana anlattıklarını açıklayacak kelimeleri arıyorum. Ama Livia gününü uzun uzun anlatmaya başlayınca -göründüğü kadarıyla bir kâbus- bu gece hiçbir şey söylememeye karar verdim. Yarın zor kararlar ve daha zor konuşmalarla dolu olacak. Bu gece kolay olsun.

"Her şey çok yorucu," diyor Livia. "Sadece bitmesini istemem yanlış mı? Bu şekilde yaşanmaz-"

"Konuşma." Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama o gitmekten bahsettikçe, bu fikir daha da gerçek olacak. "Oğlun hükümdar, kardeşim. Ve sen de onun naibisin."

"Neyin hükümdarı?" Livia diyor ki. "Parçalanmış bir İmparatorluk. Bazıları babası yüzünden onu kabul etmiyor. Diğerleri Keris'ten korktukları için. Onun için diliyoruz ki dünyada yaşıyoruz ama bu o kadar çirkin bir dünya ki."

"İlerleme kaydediyoruz," diyorum. "Bir hafta öncesine göre bir düzine daha fazla Gens bizi destekliyor-"

Livia ayağa kalkıyor ve babamın yıllar önce güneyden getirdiği aynaya doğru yürüyor. Karkaun'ların yıkımından kurtardığımız birkaç şeyden biri. O parmağını yaldızlı kenarda gezdirirken ben ayağa kalkıyorum. onun yanında. Başını omzuma yasladı.

Bir keresinde, annem yaralarım ile ilgilenirken bu aynaya bakmıştım. Elias idamdan yeni kurtulmuştu ve Harper bana çok kötü bir dayak atmıştı.

Komutanın emirleri. Hannah o sabah annem ve Livia ile oradaydı. Dördümüz aynada yansıyorduk.

Şimdi sadece Livia ve ben varız ve alan çok geniş geliyor. Çok boş.
"Onları özlüyorum." Kelimeler ağzımdan kaçıyor ve bir kez
söylediğimde daha fazlası geliyor.
durduramadığım. "Bazen onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum
Livvy-"

"Onları hayal kırıklığına uğratmadın." Livia omuzlarımı tutuyor ve
benden küçük olmasına rağmen bakışlarındaki kararlılıkta, ellerinin
gücünde babamı görüyorum. "Akıntıya karşı durdun, Kanlı Tırmık," diyor.
"Kimse senin gibi ayakta kalamazdı. Sen olmasaydın, hepimiz ölmüş
olurduk."

Ellerimi gözlerime bastırıyorum. "Kanayan Avitas beni yumuşattı,"
diye mırıldanıyorum ve Livia kahkahayı basıyor.

"Tanrıya şükür birileri var," diyor. "Ve sakın şimdi ona kötü
davranmaya kalkma. Ona nasıl hissettiğini söyle, kardeşim."

Onu ittim ve çayıma geri döndüm, ayaklarımı masanın üzerine koydum
çünkü onu kızdıracağını biliyorum. "Mumlarla ve ud çalarak mı?" Ben de
diyorum ki. "Ona çiçekten bir taç da yapayım mı? Gökler, Livia, bir dahaki
sefere evlenme teklif etmemi isteyeceksin."

"Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir değil."

Neredeyse çayımı kusacaktım. "Harper ve ben sadece -bu hiçbir şey ifade
etmiyor-"

Livia gözlerini devirir. "Ben de üç başlı bir Karka akbabasıyım."

"Sabahları bir tanesin."

"Her üç saatte bir uyandırılıp yemek için bağırıldığınızda neşeli olmaya
çalışıyorsunuz."

Ben homurdanıyorum ve kız kardeşim gülümseyerek yüzündeki yılları
siliyor.

"Ah, Helly," diyor o kadar tatlılıkla ki bana o eski isimle hitap ettiği
için ona kızamıyorum bile. "Güldüğünü duymak çok güzel. Yeterince
gülmüyorsun. Avitas'ın senin kadar ciddi olması çok kötü."

Ona sırtıyorum. "Başka yetenekleri de var."

Kıkırdıyor, tiz bir hırıltı, boğulan bir keçi gibi ses çıkarıyor. Ben öyle
söyleyince daha da kıkırdıyor, ta ki ikimiz de uyuyan bir çocuğu
uyandırmayacak kadar yüksek sesle gülmeye başlayana kadar.

Yan odada Zak çığlık atıyor.

"Oh, işte şimdi yaptın." Livia beni itti ve masadaki lambalardan birini
kaptı. "Bu sefer onu uyutmak için sallıyorsun! Zavallı Tas'ın biraz
dinlenmeye, benim de rüyalara ihtiyacım var."

"Bu akşam için planlarım var," diye arkasından sesleniyorum. "Bir çiçek
tacı yapmam gerekiyor, hatırla-"

Kız kardeşim homurdanarak yeğenimin odasına giriyor ve sesi yumuşuyor. "Zakky, aşkım, annen *yorgun* ve seni bu akşam iki kez besledi-"

Sesi kesildi. Anında ayağa kalktım, odanın diğer ucuna geçtim, çığlıklar atarak muhafızları çağırdım. Biz görmeden kimse içeri giremezdi. O kanayan odaya hiçbir geçit yok. Pencereler yerden elli metre yüksekte. Aşağıdaki bahçeler gece gündüz korunuyor.

Kapıdan içeri daldım. Zacharias'ın odası küçük, sadece bir düzine metre genişliğinde, ama şu anda yıldızlar arasındaki boşluk kadar geniş olabilir. Çünkü Keris Veturia pencerenin yanında duruyor, maskesi parlıyor, elinde hınzırca kıvrılmış bir hançer var. Ve Livia onun önünde donup kalmış, ne savaşıyor ne de ılık atıyor. Sadece orada duruyor, kolları yanında gevşek, sesi alçak ve yalvarıyor.

Orada durma, Livia! ılık atmak istiyorum. Koş! Koş!

Bunun yerine kız kardeşimin yalvarışları, Komutan öne çıkıp bıçağını Livia'nın boğazından geçirirken kesiliyor. Ses kumaş yırtılması gibi ve ilk başta duyduklarıma inanamıyorum. Gördüğüm şeye.

İçimde yükselen ılık asla ortaya çıkmıyor, çünkü kız kardeşim düşerken, hayatı içinden akıp giderken, tek düşünebildiğim Keris'e ulaşmak.

Ama Kumandan kollarında kıvranan bir Zacharias tutuyor ve şimdi Livia'nın neden korkudan donup kaldığını anlıyorum. Blackcliff'in Kaltağı'na doğru sıçradığımda, Zacharias'ı bana fırlatıyor. Yeğenim havada uçarken uluyor ve ben onu yakalamak için scim'imi bırakıyorum, tökezliyorum.

Sadece saniyelik bir gecikme. Ama komutanın pencereden kaçmak. Üç adımda pervazdayım, bir pelerin girdabı ve iki güneş gözünün parıltısını görmek için tam zamanında.

Sonra Nightbringer ve yardımcısı ılık atan bir rüzgârın arkasında kaybolur.

Livvy inliyor ve ben onun yanındayım, oğlu kollarımda ağlıyor. kan kaybından ölür. Rallius'un da aralarında bulunduğu muhafızlar odaya dalar ve İmparatoriçe Naibinin düştüğünü görünce sessizliğe bürünürler.

Konuşmasınlar diye elimi kaldırıyorum. Fazla zamanım yok. O zaman İyileşme arzusu beni eziyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun şarkısını arıyorum. O

hemen dudaklarıma geliyor, ama ben mırıldanırken Livia eliyle beni tırmalıyor. Kanla kayganlaşmış ama onu sıkıca tutuyorum.

Şarkı söylemeye devam ediyorum ama Livvy'nin yüzü bembeyaz. İyileşme ihtiyacı daha önce hiç olmadığı kadar azalıyor. Zacharias ona uzanıyor, ağlıyor, şüphesiz Shrike Teyze'nin onu neden bu kadar sıkı

tuttuğunu merak ediyor.

"Bizi bırakma," diye fısıldıyorum ona, çünkü artık çok ileri gittiğini anlıyorum. Bunu iyileştiremeyeceğimi. "Livia, lütfen bizi yalnız bırakma."

Mavi gözleri benimkilerden oğlununkilere kayıyor. Ona gülümsüyor ve küçük parmaklarına kendi parmaklarıyla dokunuyor. Ağlamaları iniltiye dönüşüyor.

Sonra eli gevşiyor ve küçük kız kardeşim, Livvy'm gözlerini kapatıyor ve bir daha açmıyor.

XLV: Laia

Tırpanı çaldıktan sonra günlerce bilincim gidip geldi. Kabileler Nur'un yüz mil kuzeyindeki bir kanyona sığındıklarında, ben daha uzun süre uyanık kalabiliyorum. Ama iyileşmem yavaş oluyor. Bıyıkları olmayan bir kedi gibiyim, yalpalamadan on metre yürüyemiyorum.

Tek istediğim Mamie Rila'nın arabasında kalıp ağrıyan başımı tedavi etmek. Ne yazık ki Rehmat kara kara düşünecek biri değil. Gece Getiren'le yüzleşmemden bir hafta sonra, Mamie akşam yemeği hazırlamak için arabadan ayrıldığında, cin kraliçesi ortaya çıkıyor.

"Nightbringer'ın boğazını kolayca kesebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Rehmat

vagonun diğer ucunda duruyor ve yanımdan ayrılmayan tırpanla arasına mesafe koyuyor. "Ama buna hazır olacaktır. Onu şaşırtmalısın. Onu alt etmelisin. Bunun için de onun hikâyesine ihtiyacın var."

"Sana inanıyorum." Mamie'nin bana verdiği örgü battaniyenin içine kıvrılıyorum. "Onun hikayesini en başta isteyen bendim. Ama savaşmak zorundayız Rehmat. En azından onun hikayesinin kazanmamıza nasıl yardımcı olacağını söyleyebilir misin?"

"Savaş güneş gibidir. Tüm yumuşaklığı yakıp yok eder ve geriye sadece çatlaklar bırakır. Nightbringer uzun zamandır savaşta. Hikâyesini öğrenmek bize zayıflıklarını öğretecektir. Çatlaklardan faydalanmamıza yardımcı olacak."

Daha spesifik bir şey umuyordum. "Onun zayıflıklarını biliyorsun," diyorum, hayal kırıklığı beni ele geçiriyor. "Ama bana ne olduklarını söylemiyorsun."

"Büyü izin vermez-"

"Ama hiç denedin mi?" diye sordum. "Bana onunla olan hayatın hakkında küçük bir şey söyle. Herhangi bir şey."

"O ve ben-biz-" Rehmat'ın altın rengi formu titriyor. "Biz-" Sesi boğuluyor ve çığlık atıyor -kan dondurucu bir ses. Rengi o kadar hızlı soluyor ki tamamen yok olacağını düşünüyorum.

"Dur!" Ayağa kalktım. "Unut gitsin-"

Cin kraliçesi artık solgun bir gölge, onu bağlayan büyü canlılığını alıp götürmüş. "Sana söyledim," diye fısıldıyor. "Kan büyüğü onunla olan hayatım hakkında konuşmama izin vermiyor. *Kehanni*'ye sormalısın."

Birkaç dakika sonra Mamie Rila beni arabasından çıkarken gördü. Bir tencere kabak yahnisini karıştırdığı yerden bana dik dik bakıyor ve kaşığını sallıyor.

"Yatağına geri dön, çocuğum. Hala iyileşiyorsun-"

Ateş, gölgesini arkasındaki kanyon duvarında devasa bir hale getiriyor. Shan gözleme açtığı taştan başını kaldırıp sırtıyor.

"Bunu, bir Martial sorgusundan çıktıktan bir gün sonra arabamızı kullanan kadın söylüyor."

Mamie'nin yanında toprağa otururken irkiliyorum, başım zonkluyor, bedenim Rehmat'ın çığlık sesinden titriyor. Tırpan sırtımda bir kılıf içinde asılı, hantal ama gözetimsiz bırakılamayacak kadar değerli.

Kanyonun her yerinde yangınlar çıktı. Parıltıları, çıkıntıların ve havalandırılmalı brandaların altına akıllıca gizlenmiş. Kızarmış pırasa ve tereyağlı gözleme kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Arkadaş isteyebileceğini düşündüm," dedim Mamie'ye. "Ve ben biraz yalnızım."

Kehanni'nin yüzü yumuşuyor ve yahniyi karıştırmam için kaşığı bana uzatıyor, içine bir tutam tarçın ve ardından bir avuç kuru kişniş serpiyor. Her zaman var olan çöl rüzgârı kanyonda ıslık çalarak binlerce insanın sessiz konuşmalarını bastırıyor ve ateşler kıvılcımlanıp dans ediyor. Efritler kabile insanların yanında yürüyor. Yukarıda, kanyonun kenarında muhafızlar devriye geziyor.

"Mamie," diye başladım. "Merak ediyordum-"

Arkamdan atların nal sesleri geliyor ve Afya ile küçük kardeşi Cibran'ın kendi kervanlarının yanında attan indiklerini görmek için dönüyorum.

"Bir şey var mı?" *Zaldara*'ya sesleniyorum ama o başını sallıyor.

"Unutulmuş bir ayakkabı kadar bile değil," diyor. "Rowan yolculuğun büyük kısmında bizimle birlikteydi." Kum efritine başını sallayarak kanyonun bir tarafında toplanmış olan bir grup akrabasına doğru sürükleniyor. "Hiç büyü hissetmedi. Gittiler."

Mamie bir kase kabak yahnisini bana, diğerini de Afya'ya veriyor. Afya itiraz edince, *Kehanni* ona karanlık bir bakış atıyor ve oturuyor.

Cibran, Shan'ın hazırladığı pofuduk yufka ekmeğinin yanı sıra yahni kokusunun da cazibesine kapılarak kız kardeşinin yanına çöker. "Belki de

Taib," diyor. "Gerçi şimdiye kadar boş olduğunu anlamış olmalılar."

"En azından toparlanmak için zamanımız var," diyorum. "Ve bir sonraki hamlemizi planlamak için." "Generalimiz kayıpken bunu yapmak biraz zor," diye mırıldandı Afya.

Mamie ona sert bir bakış attı ama *Zaldara*'yı sinirlendiği için suçlamıyorum. Elias'ın ortadan kaybolması, Afya geri döneceğine dair güvence verdiğini söylediğinde bile Kabileler arasında huzursuzluk dalgalarına yol açtı.

"Geri dönecek," diyorum. "Nur daha büyük bir savaşta küçük bir zaferdi ve onun da bu savaşta bir payı var. Mamie"-şimdi ona dönüyorum-"hikaye nasıl gidiyor-

Avlanmak mı?"

"Yavaş," diyor *Kehanni* yahni lokmaları arasında. "Hikâyelerimizin iki özelliği vardır. *Sechei* ve *Diladhardha*."

"Gerçek... ve-" Sadhese'm sınırlı ve başımı sallıyorum.

"*Diladhardha* 'acının kalbini bilmek' anlamına geliyor," diyor Mamie. "Biz gerçeği arıyoruz Laia. Ve onu bulduğumuzda, ona empatiyle yaklaşmalıyız. Masallarımızı dolduran yaratıkları, fey ya da insan, anlamalıyız. Onlara saygı duymalıyız. Yaptıkları kötü şeylere rağmen onları sevmeliyiz. Onları görmeliyiz. Yoksa hikayelerimiz, onları dinleyenlerin kalplerinde nasıl yankılanacak?

onları? Hikayeler bir kez anlatıldıktan sonra nasıl hayatta kalacak?"

Zaldara ve Cibran pür dikkat dinliyor, hatta hayatı boyunca *Kehanni*'lerle yaşamış olan Shan bile kaşığını ağzına götürmüş, donmuş bir halde ona bakıyor.

"*Sechei* ve *Diladhardha* bir öyküyü avlamanın ilk adımlarıdır. Onlara ulaştığında, gölgelerden bir hikâye çıkarabilirsin. Gece Getiren hakkında pek çok hikâye duydum. Ama hiçbirini onu anlamamı, sevmemi ya da ona saygı duymamı sağlamadı. Onu sadece büyük bir kötülüğün yaratığı olarak tanıyorum. Onu sevmekten korkuyorum. Ona saygı duymaktan korkuyorum. Bunu yaparsam kendimi kaybedeceğimden korkuyorum."

"Bu tür hikayeler karanlık bir yerdeki derin bir kuyudan çıkarılan ejderhalardır," diye mırıldanıyorum.

"Bunu nereden duydun?" Mamie sorar.

"Sulud Kabilesi'nden *Kehanni*," diyorum. "Nightbringer'ın hikâyesini biliyordu. Ama bana anlatamadan Wraithler onu öldürdü."

Mamie'nin yemeği unutuldu ve dikkatle bana bakıyor. "Sana anlattıklarından başka bir şey hatırlıyor musun? Hikâyenin ne hakkında olabileceğine dair herhangi bir ipucu?"

"Gerçekten-" O zaman duruyorum ve düşünüyorum. "Onun adından bahsetti.

Anlatacağı hikayenin onun adıyla ilgili olacağını söyledi. Nasıl olduğu hakkında.

önemli."

"Onun adı," diye düşünüyor Mamie. "Meherya demiştin. Ve anlamı . . ."

"Sevgili." Bu kelimeyi düşünmek bile beni üzüyor. Ama Mamie başını sallıyor.

"Bu yeterli değil" diyor.

"Yardım edemedin, değil mi?" Rehmat'a mırıldandım. Ama o cevap vermiyor.

Kanyonun kuzey ucundan keskin bir ses geliyor, ardından düzinelerce scimin aynı anda çekilmesinin ürpertici törpüsü geliyor.

Mamie çoktan ateşin üzerindeki kumu tekmeliyor ve beni arabasına doğru kıskırtıyor. Afya atına doğru koşuyor, Cibran da onu takip ediyor. Sonra Afya sesleniyor.

"Laia," diyor. "Bekle, bak!"

Kanyonun aşağısına bakıyor ve şimdi Savaş zırhının parıltısını ve yaklaşık iki düzine asker gibi görünen şeyleri görebiliyorum.

Ama dikkatimi çeken askerler değil. Onlarla birlikte at süren, kumral saçları çöl rüzgârında savrulan, esmer tenli, sırık gibi adam.

"Darin?"

Onun göremeyeceği kadar uzaktayım ama yüzünü seçene kadar kampın içinden ona doğru topallayarak ilerliyorum. Beni fark etti ve atından indi, dev bir yüzünde

gülümseme.

"Laia!"

"Silahlarınızı indirin," diye sesleniyorum çoğu onunla hiç tanışmamış olan Kabile Üyelerine. "Skies, onları yapan kişi o!"

Kardeşim onların arasından geçip beni bir ayı gibi kucaklıyor. Beni yere indirmeye çalıştığında bile gitmesine izin vermiyorum. *Kardeşim. Benim kanım.* Bu dünyada sahip olduğum tek kan. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı fark ediyorum ve nihayet ayrıldığımda onun da yüzü ıslak.

"Tanrıya şükür iyisin," diyor. "Sana geleceğimi söylemeye çalıştım ama konuştuğumuzda tek kelime etmeme bile izin vermedin. Shrike, Kabilelerin Keris'le savaşmasına yardım etmek için benimle birlikte yarım lejyon gönderdi. Çoğu birkaç mil uzakta. Son duyduğumuzda Aish düşmüştü."

"O zamandan beri çok şey oldu." Nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Önemli olan tırpanın bende olması. Onu öldürebilirim Darin. Ama onu ya da kanayan ordusunu bulamıyoruz. Burada, Kabile topraklarında olduklarını düşünüyoruz."

Muhtemelen saklanmak için fey büyüü kullanıyorlar. Sadece onlara ulaşmamız gerekiyor."

Darin yanındaki savaş komutanına bakar - Kanlı Sivrisinek'in amcası Jans'a. Aralarında bir Şey geçer.

"Bu sandığından daha zor olacak Laia," diyor Darin sonunda. "Keris doğuya büyük bir kuvvet gönderdi. Üç yüz gemi. Kuvvetlerinin geri kalanı Nur üzerine yürürken Navium'dan ayrıldılar."

"Anlamıyorum," diyorum. "Keris buradaydı, onu gördüm."

"Artık değil. O ve Nightbringer Marinn'i kuşatıyor. Laia, binlerce mil uzaktalar."

XLVI: Ruh Yakalayıcı

Ya da uzun günler ve geceler boyunca, Mauth ile ilk birleşmemden bu yana hiç olmadığım kadar huzurluyum. Bahar Bekleme Yeri'nden kaçıyor, ama kısır

Kışın ısırlığı nihayet hafifledi ve zamanımı hayaletleri geçerek geçiriyorum.

Kolay değil. Çünkü nehrin yakınındaki çürüme yayıldı ve hayaletler geçmek istemiyor. Ama ne zaman endişelensem, Mauth'un büyüü beni rahatlatıyor. Bu eserde bir doğruluk var. Bir açıklık.

Ama bir gece kulübeme girdiğimde ve kapının yanındaki küçük masadan bir şey düşürdüğümde bu değişiyor. Yere sertçe çarptı ve şömineye doğru sekti. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yarı oyulmuş bir kolye ama nerede? Kimden? Hatırlamalıyım, hatırlamam *gerek*.

Laia.

Adı kafamın içinde bir havai fişek gibi patlıyor. Cain'in bana geri verdiği anılar, o zamandan beri olan her şeyle birlikte bir anda geri geliyor. Laia Nur'da yaralanmıştı. Şimdi iyi mi? Afya ve Mamie onunla ilgilenirdi ama-

Zihnimde yavaş bir sihir dalgası dolaşıyor. Endişelerim kayboluyor. Anılarım soluyor.

Hayır! Kafamın içinde bir ses bağılıyor. Hatırla!

Kulübenin kapısından tökezleyerek geri çıktım, kolyeyi elimde tutuyordum.

Ağaçların arasından bir hayalet beni izliyor.

"Geri döndün," diye fısıldıyor Karinna. "Uzun zamandır yoktun ufaklık."

"Özür dilerim," diyorum ona. "Ben ..." Unutma, içimdeki ses çılgık atıyor. Ama neyi hatırlamamı istiyor?

"Neyin geldiğini gördünüz," diyor Karinna. "Girdap. Kokusunu alıyorum size bilgi. Yine de hiçbir şey yapmıyorsun. Ya sevgilime zarar verirse?"

Bana onun dışarıda bir yerde, hâlâ hayatta olduğunu söylemiştin. Ya girdap onu yok ederse?"

Maelstrom. Açlık. Karanlık. Acı.

Nightbringer. Mauth'un sahip olduğu pekmezden bu ismi çıkardım. beynimden yapılmış. Nightbringer bir şeyi uyandırıyor. Kontrol edemediği bir şeyi. Onu güçlendirmek için hayaletleri kullanıyor ki Mauth'un korumalarını aşip insan dünyasını yok edebilsin.

"Gördüğün şey gerçekleşemez," diyor Karinna. "Sevgilimi incitecek. Bunu hissedebiliyorum. Bunu durdurmalsın."

"Nasıl?" O unutma dalgası üzerime geliyor, Mauth zihnimi manipüle ediyor, ama bu sefer ona direniyorum.

"Evet." Karinna başını sallar. "Savaş onunla. Sevgilim için savaş. Yaşayanlar için savaş."

"Mauth!" diye sesleniyorum. Beni yine görmezden geliyor.

Ya da belki, ani bir sezgiyle fark ediyorum ki, beni duyamıyor. Mauth'un çağırma cevap vermesini bekliyorum. Ama o durmadan Nightbringer'la savaşıyor. Bir savaşın ortasında, bırakın başka bir boyuttan seslenilmesini, yanımdan bile kendi adımın seslenildiğini duymayabilirim.

Kulübemin yanına çömeliyorum. Uzun dakikalar boyunca gözlerim kapalı ve hareket etmiyorum. Bunun yerine büyüyü hissediyorum, Kabil'in bana gösterdiği gibi hayal ediyorum, bu yeri birbirine bağlayan kalın altın ipleri. Bu görüntü zihnimde tekrar tekrar parçalanıyor. Her seferinde, Bekleme Yeri'nin tamamı zihnimdeymiş gibi hissedene kadar onu ip ip yeniden inşa ediyorum.

Sonra, Nightbringer'a yaptığım gibi, kendimi ona doğru fırlatıyorum. İlk başta görüntü titriyor ve sanki parçalanmak üzereymiş gibi titriyor. *Hayır, lanet olsun sana-*

Sonra çok garip bir his beni kavırıyor, sanki devasa bir el beni yeryüzünün derinliklerine sürüklemiş gibi. Yaşayanların dünyasında diz çökmüş bedenimi görüyorum.

Ama bilincim orada değil. Bunun yerine büyüünün ağından aşağı çekiliyorum ve soluk sarı bir gökyüzünün altındaki kayalık bir burna çıkıyorum. Burun arkamda uzanıyor, sisin içinde kayboluyor. Aşağıda vahşi bir okyanus dalgalanıyor, dalgalar o kadar büyük ki anlamaya meydan okuyor. Bir bedenim var - ya da bir bedene benziyorum, ama bu katı bir şeyden çok bir önerme.

Nightbringer'ın zihnine saldırdığımda, tam da burayı, bu boyutu onun bakış açısından görüyordum. Cin lordu Mauth'u kendisiyle intikam

arasındaki duvar olarak görüyordu. Şimdi Mauth'un boyutunu kendi bakış açımdan görüyorum.

Ufuk boyunca, tanıdık, insana benzer bir form yaklaşıyor.

Ruh Yakalayıcı, Mauth diyor ki. *Buraya ait değilsin. Geri dön.*

"Bekleme Yeri'nde bir sorun var," diyorum ona. "Sana anlatmaya çalıştım-"

Senin hiç bilmediğin savaşlarda savaşıyorum, çocuğum. Geri dön.

"Nightbringer yaşayanların ruhlarını emer."

Oğlumun günahlarını biliyorum. Onlar seni ilgilendirmez. Duvarı korumak için sana yeterince büyü verdim. Hayaletlere yardım etmen için. Git o zaman ve onları ilet. Uzakta çok fazla zaman geçirdin.

Ona ulaşmalıyım. Ama nasıl? Ölümün kendisiyle konuşuyorum. Ben bir karıncayım, hislerimi sallayarak evrenin dikkatini çekmeye çalışıyorum.

"Hayalet falan yok," diyorum. "Nightbringer hepsini aldı. Sadece birkaçı kaldı ve onlar da geçmeyecek, çünkü diğer tarafta onları bekleyen büyük bir kötülük hissediyorlar."

Uzun bir sessizlik.

Konuş.

Ona Alacakaranlık Nehri'ndeki çürümeyi ve hayaletlerin korkusunu anlattım. Ona Nightbringer'ın savaşını, Maro'yu ruhları çalmak için nasıl kullandığını anlatıyorum. Mauth'a Nightbringer'ın zihnine girdiğimde gördüklerimi anlatıyorum.

"Bunu nasıl bilmezsin?" Ben de diyorum ki. "Nasıl göremezsin?"

Ben ateşten ya da çamurdan değilim, Banu al-Mauth, diyor. Sizin insan hayatlarınızın küçük ayrıntıları benim altımda. Öyle olmalı, yoksa içine saplanıp kalırdım.

İçinden bir nefes çeker ve büyüğü zayıflar.

Aptallığıma. Nightbringer'ın gazabı sonsuzdur. Bilmiyordum. Sen benim boyutumu nasıl görüyorsan, ben de seninkini öyle görüyorum.

Karıncanın dünyasını anlamaya çalışırken bir evrenin farkına varıyorum.

Cinlerin serbest bırakılması ve görevlerine geri dönmesi gerektiğine inanıyordum. Yani

Onları yaratma amacımı. Acılarının derinliğini anlayamadım.

Nightbringer'ın öfkesini de anlamadım. Bu yüzden onunla savaştım ve Kaybetmekten korkuyorum.

"Ona karşı nasıl kaybedebilirsin?" diye sordum. "Sen Ölüm'sün."

Örümceği hafife alırsan, Banu al-Mauth, ısırabilir. Ve eğer ısırığı zehirliyse, öldürebilir. Nightbringer da öyle. Nereden ısıracağını bilir. Ve zehirle doludur.

"Neden büyüğü benden aldığın gibi ondan da alamıyorsun?" Ben de diyorum ki.

Hayaletleri geçmek ve duvarı tutmak için kullandığın büyü benimkinin bir uzantısı. Onu ödünç alıyorsun. Başka bir şey değil. Ancak rüzgârda yürümen bir hediyeydi. Onu geri alamam. Meherya'yı yarattığımda, ona tüm benim sihrim. Verdiğim şeyi geri alamam. Ölümün bile kuralları vardır.

"Acı Denizi'ni serbest bırakmak istiyor. Tüm yaşamı yok etmek istiyor," diyorum. "Onu durdurabilirim. Ve sanırım cinlere görevlerini hatırlatabilirim. Onları tekrar bir araya getirebilirim. Ama Bekleme Yeri'ni terk edebilmeliyim. Orada kapana kısılamam."

Mauth kaynayan okyanusa bakıyor gibi görünüyor. *Bana yeminini söyle.*

"Ölümün ardından gelen karanlıkta zayıfların, yorgunların, düşmüşlerin ve unutulmuşların yolunu aydınlatmak için."

O halde yapmanız gereken şey budur. Denge yeniden sağlanmalıdır. Eğer bu

Bekleme Yeri'nden ayrılmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama görevine bağlı kal, Banu al- Mauth. Hatıralar seni zayıflatacak. Ve duygular sana iyi hizmet etmez.

O bunu söylerken bile, uyuşukluk üzerime çöküyor. Ama bu sefer, içimde bir şey buna şiddetle karşı çıkıyor.

"Eğer Cain Laia, Helene ve Keris'in anılarını içime geri koymasaydı," diyorum, "Bekleme Yeri'nden asla ayrılamazdım. Nightbringer'ın ne yaptığını asla anlayamazdım. Hatıralarıma ihtiyacım var. Benim anılarıma ihtiyacım var.

duygu." Laia'yı ve haftalardır bana anlatmaya çalıştığı şeyi düşünüyorum. "Kendim savaşçı değilsem insanlara savaşmaları için ilham veremem."

Deniz kendini buruna çarpıyor ve devasa, iğrenç şekiller suyun altında hareket ediyor. Dişler parlıyor. Deniz bana *daha fazla* hırılıyor.

Karışmayacağım, diyor Mauth. *Ama yeminini unutma, yoksa seni bağlamak için kullandığım büyü tarafından yok edilirsin. Bana yemin ettin.*

başka bir insan -cin değil- senin yerini almaya uygun görülüyor. Senin görevin yaşayanlara karşı değil. Göreviniz kendinize de değil. Senin görevin ölümlere karşı, hatta dünyanın kırılması.

Sözleri, mezardaki ilk avuç toprak kadar nihaidir.

"Cinler kaçtı" diyorum. "Hayaletler hapsedildi. Nightbringer tüm şehirleri yerle bir etti ve sayısız ruhu çaldı. Dünya yıkıldı, Mauth."

Hayır, Ruh Avcısı, diyor Mauth usulca. *Acı Denizi'nin gücü kontrol edilemez. Cinlerin kralı tarafından bile. Eğer onu serbest bırakırsa, sadece insanlığı yok etmekle kalmaz. Deniz her şeyi yok edecek. Tüm yaşamı.*

Cinlerin kendileri bile. Korkarım ki Banu al-Mauth, dünya henüz kırılmadı.

aşiret savaş gücünün büyük bir kısmı Nur'un kuzeyindeki Bhuth
çorak arazisinde toplanmış durumda. Kampın merkezine yakın bir
verde, büyük bir

Yaşlılar ve *Zaldarlar*, *Fakirler* ve *Fakiralar* ve *Kehanniler* bir arabanın
yarısı büyüklüğünde bir ateşin etrafında toplanmışlar. Yaklaşırken
yavaşlıyorum, çünkü bir tartışma sürüyor. "-Marinn'i kanamaya gitmiyoruz-

" Nasur Kabilesi'nden *Zaldar*

diğer bir düzine sesi bastırarak konuşur. "Eğer Denizcilere yardım
etmek istiyorsanız, bu sizin seçiminiz-"

"Eğer hepimiz gitmezsek, Gece Getiren kazanacak." Laia'nın sesi kısık
ve öfkesini bastırmaya çalışıyor. "Bilginlerden intikamını alacak ve Keris
halkımı avladığı gibi sizi de avlayacak.

Köleleştirileceksiniz. Yok edileceksiniz. Tıpkı bizim gibi."

"Tırpan sende," diye sesleniyor başka bir ses. "Git onunla savaş. Gece
Getiren'in öfkesine yol açan şiddet sizin halkınız değil miydi?"

"Bu bin yıl önceydi-" Darin konuşuyor, o sırada kalabalığın arasına
serpiştirilmiş savaşçılar fark ediyorum. Blood Shrike'ın adamları.

"Eğer sadece avlanacaksak kalmamızın bir anlamı yok," diyor Afya
zorla. "Gidiyoruz. Savaşacağız. Laia Gece Getiren'i alt eder. Belki
kazanırız."

"Bu haftalar sürer-"

"Aylar," diye seslenir Gibran. "Belki de yıllar. Ama en azından fareler
gibi saklanmak yerine savaşıyoruz."

Mauth'un uyarısını ve Khuri'nin kehanetini düşünüyorum. *Flowerfall'da*,
yetim tırpana boyun eğecek.

Aylarımız ya da yıllarımız yok. Olsa olsa haftalarımız var. Bahar yakın.

Beni ilk gören Laia oldu. Karanlıktan çıktığımda gözleri kocaman olan
Laia.

Banu al-Mauth'un fısıltıları etrafta toplanan kalabalığın arasından yayılır
Ateş. Bana bağırabilirlerdi. Neden gittiğimi sorabilirlerdi. Bunun yerine geri
çekilip bana geçmem için yer açtılar. Dikkatli. Meydan okurcasına.

"Nightbringer'ın kötülüğü düşündüğümüzden daha derinlere uzanıyor,"
diyorum onlara. "Çünkü halkını güçlendirmek için hayaletlerini çalmıyor.
Onları tüm yaşamı yok edebilmek için çalışıyor. Ve eğer bir gelecek
istiyorsak - herhangi bir gelecek - onu durdurmaktan başka seçeneğimiz
yok."

XLVII: Kanlı Sıçrayan

VV imparatoriçe naibini öldürülmesinden iki gün sonra, güneş batıda dinlenmeye çekilirken defnediyoruz. Binlerce kişi Antium'un sokaklarını doldurdu.

Altı Maske onu şehrin kuzey ucundaki Aquilla Mozolesi'ne taşıırken kış gül yaprakları dökülür. Orada, yağmurlu, arduvaz rengi bir gökyüzünün altında, onu çok az tanıyan bir avuç soylu Pater ve Mater tarafından dokunaklı bir şekilde anıldı.

Ya da bana öyle söylendi, sonra. Ben katılmıyorum. Sonraki günler boyunca saraydan ayrılmadım. Onun yerine Keris'i nasıl yok edeceğimi planladım.

Cenazeden iki hafta sonra, Livia'nın danışma konseyiyle birlikte bir toplantı odasına kapanmış, yeni gelen bir grup generalin Silas'ı ve nihayetinde Serra ve Navium'u Keris'ten geri almamızı sağlayacak tek savaş planının neden kendi planları olduğunu tartışmalarını dinliyordum.

"Beklemeliyiz," diyor Tiborum'dan yeni gelmiş yaşlı General Pontilius. Mettias, Quin Veturius, Musa, Cassius ve diğer altı kişiyle birlikte oturduğum uzun masanın etrafında volta atıyor.

"Hayır. Şimdi saldırıyoruz," diyor Quin. "O Özgür Topraklar'ı ele geçirmeye çalışırken. Silas'ı güvence altına alın ve oradan güneye ilerleyin."

"Peki ya bu bir tuzaksa?" Pontilius sorar. "Bizi bekleyen bir ordusu olabilir. Raporlara göre Marinn'deki kuvvetleri yaklaşık kırk bin kişi. Yedekte otuz bin adamı daha var. Geriye hesaplanmamış elli bin adam kalıyor."

"Güneye dağılmış durumdalar-" diye öneriyor Musa ve Pontilius tokat yemiş gibi geri çekiliyor.

"Nereden biliyorsun, Bilgin?"

Bir zamanlar Musa böyle bir küstahlığa gülebilirdi. Şimdi kaşlarını çatıyor. Eleiba'nın Marinn'den getirdiği haberler onu ayılttı. Gönderebildiğim tek şey göstermelik bir güçtü. İki Maske. İki yüz asker. Onlar bile olmayacak

Marinn'e henüz ulaşmamışlardı. *Zamanında ulaşamayacaklar*, diye endişelenmişti Musa. *Keris'i uzaklaştırmalıyız. İmparatorluğu geri almalıyız ki dönmekten başka seçeneğim yok.*

Eleiba ile geri dönebilirdi. Hatta dönmek isterdi. Ama halkı burada, o yüzden kaldı.

"Adisa'lı Musa'nın Antium'u almak için verilen savaşta nerede olduğunu biliyor musunuz?

Pontilius?" Şimdi söylüyorum. "Yanımda, birkaç ay öncesine kadar hiç ayak basmadığı bir İmparatorluk için kan döküyor. Bilginler için savaşıyor. Söyleyin bana *General*, savaş sırasında neredeydiniz?"

Pontilius solgunlaşır. "Yakışıklı bir yüz tarafından kandırıldın-"

O daha sözünü bitirmeden bıçağım boğazına dayandı. "Sakın hata yapma," diyorum, "kabalığın yüzünden boğazını kesmeyeceğimi sanma, ihtiyar.

Bu masadaki herkes tereddüt etmeyeceğimi biliyor."

Pontilius yutkunur ve şüphesiz daha makul olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla, "O bir *Bilgin*-" der.

Yumruğum çenesinde bir *çatlak oluşturdu* ve sersemlemiş bir halde geriye doğru devrildi. Onun adına utandım. Quin'den daha genç. En azından bir yumruğu ayakta karşılayabilmeliydi.

"Sen-" diye kekeliyor. "Nasıl cüret edersin-"

"Seni öldürebilirdi." Şimdiye kadar sessiz ve solgun olan Pater Mettias konuşur. "Kendini şanslı say."

"Unutmamalısın, Pontilius"-Quin Pater'ın adını tükürür -"İmparatoriçe Naibi Livia Bilginleri serbest bıraktı. Danışma konseyi onu destekledi."

"İmparatoriçe Naibi öldü." Pontilius benden olabildiğince uzaklaşıyor. "Ve şimdi bu kadın-"

Quin, "Halk ona Imperator Invictus adını verdiğine ve o da Gens Aquilla'nın Mater'i olduğuna göre, Blood Shrike'in naip olarak görev yapmasını öneriyorum," dedi. Bu sabah beni böyle bir önerge vereceği konusunda uyarmıştı. Ama bu kadar erken gelmesini beklemiyordum ve keşke Imperator unvanını kullanmasaydı.

"Keris'in icabına bakana kadar," diye devam etti yaşlı adam. "Evet mi, hayır mı?"

Bu aslında bir soru değil ve odadan yükselen *evet* sesleri de net.

"Hem Shrike *hem de* naip olamaz." Cassius konuşuyor, ahmak herif. O ve Pontilius birbirlerine bakmıyorlar ama kaynaklarım bana komplo kurduklarını söylüyor. Ne yazık ki adamlarına ihtiyacım var. "Bunun bir

örneği yok."

"Bir Blackcliff komutanının kendi halkına barbar istilacılara ihanet etmesinin, başkentini yanmaya terk etmesinin ve kendini İmparatoriçe ilan etmesinin emsali yoktur," diyorum. "Bu tür suçlara rağmen, siz de dahil olmak üzere yüzlerce Illustrian Pater'in desteğini almasının da bir örneği yok.

Kadim bir doğaüstü kötülüğün yardımıyla gerçek naibi öldürmesinin bir örneği yok." Ellerimi açıyorum. "Ama işte buradayız. Bize yardım edin ya da gidin, Paters. Benim için fark etmez. Yardımınız olsun ya da olmasın, adamlarınız olsun ya da olmasın İmparatorluğu yeğenim için güvence altına alacağım."

Toplantı bittikten sonra, Dex beni buldu. Eski dostumun gözlerinin altında gölgeler vardı. Benim kadar uyumuş gibi görünüyordu. Ama bana nazik sözler söylemiyor ya da anlayış göstermiyor. İkisini de istemediğimi biliyor.

"Yeni sütanne seninle tanışmaya hazır, Shrike," diyor ve ben de onu saray arazisine taşıdığımız Kara Muhafız barakalarına doğru takip ediyorum. "Adı Mariana Farrar," diyor Dex. "Coralia Farrar tarafından önerildi. Kuzenler."

"Demek o da İmparator'la akraba," diyorum. "Onunla nasıl birlikte oldu?"

"Son sütanneden çok daha iyi," diyor Dex. "Anne ve çocuklarla çalıştığı için Silvius'tan da gözlem yapmasını istedim. Hiçbir endişesi yoktu."

"Aile mi?"

"Kocasını bir tabakçı. Kuşatmadan sonra bizimle birlikte Antium'dan kaçtılar.

Tanınmışlar. Sevilen. On altı aylık bir oğulları var. Yakında süttten kesilecek."

Dex'in odasına girdiğimde Mariana ayakta duruyordu. Farrar kanı hemen göze çarpıyor - Marcus ve Zacharias'ın sarı gözlerine sahip. Yanında kucığında bir çocuk tutan genç bir adam duruyor - sanırım kocası. Reverans yapmak ya da eğilmek istediklerini söyleyebilirim. Ama zırhım onları şaşırtıyor.

"Ben Blood Shrike'im ve İmparator'un naibiyim." Unvanım Dilimde bir tuhaflık var ve kelimeleri hiç eğip bükmeden söyleyebilmek için içimdeki Maskeyi çağırıyorum. "Benim görevim İmparatorluğu ve İmparatoru her ne pahasına olursa olsun korumak. Sen onu korumak için tasarlanmış bir makinenin gerekli bir parçasısın. Eğer İmparator'a zarar verirsen, ne yapacağımı sanıyorsun?"

Mariana çenesini kaldırıyor ama sesi bir fısıltıdan ibaret ve bakışlarımla buluşmak için kendini zorlaması gerekiyor. "Öldür beni. Yapman gerektiği

gibi."

Çocuğa ve onu tutan adama başımla selam veriyorum. "Önce oğlunu öldüreceğim. Kocanı öldüreceğim. Sevdiğin ya da sahip olduğun herkesi bulacağım.

ve onları da öldüreceğim. Yaptıklarının dehşetiyle yaşayabilmen için seni sonsuza dek hapse atmadan önce izlemen için ısrar edeceğim. Anladın mı?"

Mariana telaşla başını sallıyor ama ben bakışlarını tutuyorum. "Bana kendi kelimelerinizle anlatın."

"Anlıyorum."

Dex ve ben ona ve ailesine dışarı kadar eşlik ettikten sonra koridorun sonuna geldiklerinde ona döndüm. "Hemşirelik yaparken dört koruma, iki değil." Diyorum. "Kocası ve oğlu sarayda ve gözetim altında kalacak. Eğer kadın

İmparator'a yanlış bakarsa, bana haber ver."

Zacharias'ın sarayın ikinci katında benimkine bağlanan odasına gidiyorum. Oda sarayın bahçesine bakıyor ama o bahçeyi göremiyor. Penceresi tahtayla kapatılmış ve tavandan sarkan birkaç renkli lambaya rağmen, bir çocuk odasından çok bir hapishane hücresi gibi hissettiriyor. Muhtemelen Silvio Rallius ve Deci Veturius yüzünden, her biri bir köşede yığılıp kalmışlardı. Keşke onları daha önce Zacharias'ın odasına yerleştirmiş olsaydım.

Maskelerin yanı sıra Coralia koyu siyah renkte sallanan bir sandalyede oturuyor, Tas ve Zacharias'ın oyununu izlerken gözleri şişiyor. Ben içeri girdiğimde ayağa kalkıyor, ama onu yerine geri gönderiyorum.

Tas, yeğenimle birlikte yerde yatıyor ve kolunda küçük bir tahta atı dans ettiriyor. Çocuk beni fark etmeden önce bir süre izliyorum. Ayağa kalkıyor, ama ben ona yer veriyorum ve oturmasını söylüyorum. Onun geçmişini biliyorum. Harper bana ondan, Bee'den ve Kauf'un diğer çocuklarından bahsetti.

"Shrike," diyor birkaç dakika sonra ve bunu söylemek için kendini zorladığını anlayabiliyorum. "Sana bir özür borçluyum. Eğer o gece Zakky'yi terk etmeseydim, onunla kalsaydım-"

Tas'a gidip diz çöküyorum. Coralia bir köşede sessizce burnunu çekiyor ve hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyor.

"O zaman sen de ölmüş olurdun," diyorum. "Suçu üzerine alma, Tas. Bu sadece ve sadece bana ait. Yine de senden bir ricam var."

Günlerdir bunu düşünüyordum. Livia suikasta uğramadan önce.

"İmparatorun bir arkadaşa ihtiyacı var. Benim gibi bir naibe ya da Rallius gibi muhafızlara değil." Tas'ı ciddiyetle izleyen iri adama başımla selam veriyorum. "Ama bir arkadaş. Bir kardeş. Onunla gülecek, onunla oynayacak ve ona kitap okuyacak ama aynı zamanda ona rehberlik edecek ve onu güvende tutacak biri. Güvendiği biri. Biri

onu anlayan biri. Ancak bu kişi, Tas, savaş ve m¼cadele konusunda eğitilmelidir. Eğitilmesi gerekiyor. Bu g¼revi ¼stlenecek misin?"

Tas rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ben okuyamıyorum, Kanlı Tırmık."

"Sen akıllı bir ¼ocuksun, ¼abuk ¼ęrenirsin. Eğer istersen, tabii ki-"
Birden ¼ocuęun hayır demekten korkabileceğini fark ediyorum. "Bunu bir d¼ř¼n," diyorum ona. "Laia'yı tekrar g¼rd¼ę¼m¼zde belki ona sorabilirsin. O bu t¼r konularda bilgilidir."

Zekeriya atı Tas'ın elinden alır ve birkaç adım ¼teye fırlatır. O da y¼z¼st¼ yuvarlanır, ata doğru sallanır, ona yaklaşamıyor gibi g¼r¼nd¼ę¼ i¼in şaşkındır.

G¼l¼msemeekten kendimi alamıyorum. Keris Livvy'yi ¼ld¼rd¼ę¼nden beri ilk kez. "Bunu daha ¼nce hi¼ yapmamıştı."

Zacharias ilgisini kaybeder, sırt ¼st¼ yuvarlanır ve ayağını ağzına sokar.

"¼ok ge¼meden koşmaya başlar," diyor Tas. "şimdilik ayaklar. Olduk¼a lezzetli, G¼r¼n¼ře g¼re."

"¼ok lezzetli." Yeğenimi kucaağıma alıyorum ve ayak parmaklarını gıdıklıyorum. Bana iki dişini g¼steriyor ve kıkırdıyor.

"Ah, ufaklık." ¼rg¼me doğru hamle yaparken yumruğundan kıl payı kurtuluyorum. "G¼r¼yorum ki Shrike Teyze'nin sa¼ını mahvetmeye kararlısın. Tas, neden gidip yemek yemiyorsun ve biraz hava almıyorsun? B¼t¼n g¼n burada kapalı kalmamalısın ufaklık." ¼ocuk gidiyor ve ben de Zacharias'ı odama g¼t¼r¼yorum.

İ¼indeki maskeler. Yeğenim pencereye, ışığa doğru u¼uyor. Ama ben onu uzakta, karanlıkta, daha g¼venli bir yerde tutuyorum. Serseri bir suikast¼ının kılıcının ona dokunamayacağı bir yerde.

Livia *b¼yle yaşanmaz* dedi. Ama elimizdeki tek şey bu. Arkamda ayak sesleri duyuyorum, tanıdık bir y¼r¼y¼ř. D¼nm¼yorum.

"Yakında yine ışıkta y¼r¼yeceksin yeğenim," diyorum Zacharias'a. "Shrike Teyze seni g¼vende tutacak. Atına binip ¼ęretmenlerinden ka¼acaksın ve iyi arkadaşlarınla harika maceralar yaşayacaksın. Shrike Teyze t¼m d¼řmanlarını yok edecek. Ben pro-"

Kelimeler dudaklarımda ¼l¼yor. ¼¼nk¼ kardeşime onu g¼vende tutaağıma s¼z vermiştim. Annemle babamın ve Hannah'nın başına gelenlerden sonra ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair kendime s¼z verdim.

"S¼z ver, Shrike."

Harper yanımda duruyor, İmparator'u nadir g¼r¼len bir dudak b¼k¼ř¼yle selamlıyor ve başına bir ¼p¼c¼k konduruyor. Zacharias ona belli belirsiz bir g¼l¼mseme sunuyor.

"Yeğeninizin gözlerinin içine bakın," diyor Harper, "ve bir yemin edin."

Başımı sallıyorum. "Ya onu saklayamazsam?" Fısıldıyorum çünkü Alternatif çığlık atmaktır ve eğer kız kardeşim öldüğünde sessiz kaldıysam, şimdi de sessiz kalabilirim.

Harper, "Bu sende kalacak," diyor.

Başımı sallıyorum ve Zacharias'ı benden alan Coralia'ya sesleniyorum. Ben çıkarken Harper beni takip ediyor. Son iki haftadır ondan uzak durmak yeterince kolaydı, aylarca pratik yaptım. O bir şey söylemeden önce beni parçalara ayırıyor, konuşuyorum.

"Quin Veturius'u taht odasının dışındaki küçük odalara getirin," diyorum. "Pontilius hakkında ne yapmamız gerektiği konusunda fikirlerini almak istiyorum-ne yap-"

Harper elimi tutuyor ve parmağıyla *dudaklarımı* okşuyor. Beni taht odasının aksi yönüne ve bir dizi taş merdivenden aşağıya doğru çekiyor. Aşağıya yakın bir yerde, bir moloz yığınının yanında ve yakın zamanda restore edilmiş devasa bir duvar halısının hemen önünde, duvarın bir kısmına dokunuyor ve taş hareket ediyor.

Bu geçidi biliyorum, çıkmaz bir sokağa çıkıyor ve arada birkaç depo var. Rallius saray muhafızlarına günde iki kez kontrol ettiriyor.

Ama tabii ki Harper bunu bilirdi. Beni neden buraya getirdiğini anlıyorum ve o kadar minnettarım ki, koridor kapısı açıkken onu yakalayıp öpmek istiyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey unutulmak. Göğsümdeki bu duygudan kaçmanın bir yolu, sanki Livia'nın adını yüksek sesle söylersem kalbim kuruyup ölecekmiş gibi. Harper bir dikkat dağıtıcı. Çaresiz olduğum bir şey.

Koridora girdiğimizde elimi bırakıyor ve bir fener yakıyor. Fener parladığında tekrar hareket ediyoruz, moloz ve odun dolu bir depoyu geçip tahmin ettiğimden daha büyük olan başka bir depoya giriyoruz. Bir halat paleti ve lambalı küçük bir masa için yeterince büyük. Bir köşede bir sopa ve bir yığın büyük taş duruyor.

"Burada mı uyuyorsun?" Karyolaya bakarak soruyorum ama başını sallıyor.

"Burada sadece hayaletler var, Shrike."

Oda soğuk ama ben pek hissetmiyorum. Pelerinimi çıkarıyorum ama Harper başını sallıyor ve sopayı bana uzatıyor.

"Ah." Tedirgin bir şekilde ona bakıyorum. "Bununla ne yapıyorum ben?"

"Burayı Antium'a ilk geldiğimizde, sen bana babamın nasıl öldüğünü anlattıktan sonra buldum." Gözlerimin içine bakıyor.

"Anlamıyorum."

"Buraya karanlığa bağırarak için geldim," diyor. "Çılgılık atmak ve bir şeyleri kırmak için."

"Ama sen her zaman çok sakınsın."

"Her zaman mı, Shrike?" Gümüş bir kaşını kaldırıyor ve yüzümde bir kızarıklık belirliyor. O her zaman sakın değildir - bu hamamda yeterince açıktı.

"Bağırarak, ağlamama ya da taş kırarak gerek yok." Sopayı bırakıyorum. "İhtiyacım var-"

"Çılgılık atmak için," diyor sessizce ve sopayı tekrar bana uzatıyor. "Ve bir şeyleri kırmak için."

Sanki onun sözleri, içinde uzun zamandır kabul edilmeden yaşayan çarpık ve acıyan bir şeye hayat vermiş gibi. Marcus'un babamın boğazını kesişini izlediğimden beri. Hannah'nın "*Helly!*" diye haykırdığını duyduğumdan beri. Antium'un yanışını izlediğimden beri. Cook, Faris ve Livvy öldüğünden beri.

Yere düştüğümü ancak dizlerim yere çarptığında anlıyorum. Çılgılık Bir asırdır ışık görmemiş bir mahkum gibi içimden kopup gidiyor. Bedenim canlı hissediyor, ama en kötü şekilde, gidenlerin hepsine ihanet ederek. Her şey

Kurtaramadıklarımı. Tekrar tekrar çılgılık atıyorum. Ve çılgılık ilkel bir şeye dönüşüyor, o zaman uluyorum ve ağlıyorum. Sopayı Harper'dan kaptım ve odadaki her taşı kırdım.

Hiç taş kalmadığında, sopayı bırakıyorum ve karyolanın üzerinde bir topun içine kıvrılıyorum. İçimden boğuk hıçkırıklar akıyor ve ailemin kollarında güvende bir çocuk olduğumdan beri böyle feryat etmemiştim. Sonra hıçkırıklar bile kayboluyor.

"Ben yaratılmamışım." Augur'un uzun zaman önce bana söylediği sözleri Harper'a fısıldıyorum. "Ben kırıldım."

Harper diz çöküyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. Sonra yüzümü kendine doğru kaldırıyor, kendi gözleri de ıslak, bakışları nadiren gördüğüm bir şekilde sert.

"Sen kırılmışsın. Ama kırık şeyler en keskin olanlardır. En ölümcül. En beklenmedik ve en hafife alınmış olan kırık şeylerdir."

Burnumu çekiyorum ve yüzümü siliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

"İçin-" *Burada olduğun için.*

Bana çılgılık atmamı söylediğin için. Beni sevdiğin için. Beni tanıdığın için.

Hiçbirini söylemiyorum. Şimdi burada, bu yerde sevişmediğimiz için memnunum. Onu bu kadar uzun süre kendimden uzaklaştırdığım için memnunum, çünkü bunu tekrar yapmak daha kolay olacak.

Sopayı köşesine geri koyup ayağa kalkıyorum. Sonra

uzaklaşıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Ama umarım anlamıştır.

Sevdiklerime ne olduğunu gördüm.

AErtesi sabah şafak sökerken odamdan çıkıyorum ve yan odaya, Zacharias'ın yanına gidiyorum. O uyuyor, Tas yanındaki karyolada, Rallius da ayakta.

Kapının yanında.

"Shrike," diye mırıldanıyor Rallius, bana özel bir an ayırmak için dışarı çıkmadan önce.

Yeğenimin beşiğinin üzerinde durup ona bakıyorum. Kahverengi bukleleri ellerimin altında yumuşacık ve tüylü, tıpkı Livia'nın çocukken olduğu gibi.

"Seni güvende tutacağıma söz veriyorum." Tehdit eden gzyaşlarıma karşı koyuyorum. ığlıklarımı attım, ağladım. Artık yok.

"Bedeli ne olursa olsun. I

onları korumadığım gibi seni de koruyacağım. Buna yemin ederim, kanım ve kemiğim zerine." Ve böylece ayrılıp yeğenimin imparatorluğunu korumaya gidiyorum.

XLVIII: Laia

| Elias, Darin ve beni kanyonun kenarındaki bir kayanın üzerinde otururken bulduğunda ay yüksek ve şişman. Ruh Avcısı'nı görmeden önce hissediyorum

Bir şahin av için eğildiğinde havanın titrediğini hissettiğiniz gibi.

"Ne oldu?" Başımı kaldırdığımda Darin nöbetçi olduğumuz için gözlüğünü çekti. "Ne görüyorsun?"

Elias yaklaşırken kalbim göğsümde bir boğa gibi güm güm atıyor. Darin onu görür ve inler.

"Onu tekmeleyebilir miyim?" diye soruyor kardeşim. "Onu tekmeleyeceğim." "O senin hayatını kurtardı, Darin."

"Küçük bir tekme," diye savunuyor. "Onu incitmez bile. Ona baksana, gökyüzü. Muhtemelen ayağımı kırardı."

"Hayır."

"Peki." Darin, Ruh Avcısı'nın başıyla selamlamasına aldırmadan çantasını kaptı. "İstenmediğimi anlayabiliyorum." Elias'ı geçtikten sonra kardeşim arkasını dönüyor ve sırtarak bir tekme taklidi yapıyor.

Gökyüzü. Kardeşler.

"Kabilelerle ilgili bir gelişme var mı?" Elias'a buraya ne zaman geldiğimi sordum,

Zaldarlar hâlâ Adisa'ya mı gidecekleri yoksa Aish için mi savaşacakları konusunda tartışıyorlardı.

Elias başını sallar. "Çoğu Aish için savaşmak istiyor," diyor. "Çok azı Marinn'e gitmek istiyor."

Parmaklarım tırpanın sapını sıkıca kavırıyor. Bıçak tahtadaki bir yuvaya katlanmış ve tüm dünya için güzel bir bastondan başka bir şey gibi görünmüyor. Eğer Gece Getiren'e ulaşamazsam, aslında öyle olacak. Ve eğer Mamie onun hikayesini bulamazsa.

Son birkaç gecedir hiçbirimiz uyumadık, artık cin kralının tüm ruh hırsızlığıyla ne yapmaya niyetlendiğini biliyoruz. Ürperiyorum, korkuyla sürünüyorum

Örümceklerden bir halı gibi üzerimde.

Elias boğazını temizler ve başıyla kayayı işaret eder. "Sakıncası var mı?"

Şaşırarak hızla yer değiştiriyorum. Her zaman bana yakın olmak için bile mücadele ediyor gibi görünüyor. Ama soru sormuyorum, onun yerine vücudunun sıcaklığının benimkine bu kadar yakın olmasının tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi.

"Buradan Adisa'ya iki aylık bir yolculuk var." Uzun kolunu uzatıyor bacaklarını önünde birleştirdi. "Eğer bizi Duskan Denizi'nden geçirecek gemiler bulabilirsek. Kumandan'ın ablukasından kurtulabilirsek. Ve eğer hava uygun olursa."

"Kabile halkına seni takip etmelerini emredebilirsin," diyorum. "Banu al-Mauth'un sözü büyük önem taşır. Ve şimdiye kadar size güvendiler."

"Sadece şehirlerinin yok edildiğini görmek için-"

"Sadece hayatta kalmak için," diyorum. "Eğer onları harekete geçirmeseydiniz, Nur ve halkı kül olacaktı."

"Birkaç hafta önce bana bir şey söylemiştin," diyor Elias. Ellerini yukarı kaldırmış, başparmağını bir nasırın üzerinde gezdiriyor ve endişeleniyor. "*Onları anlamazsan onlara liderlik edemezsin.* Şimdi Kabileleri anlıyorum. Korkularını anlıyorum. Ölmek istemiyorlar. Ve eğer Adisa'ya savaşmaya gidersek, onları ölüme götürmüş oluruz. Ayrıca, Marinn'e giderek Nightbringer'ın ekmeğine yağ sürmüş olmaz mıyız, merak ediyorum."

"Sence bizi oraya çekmeye mi çalışıyor?"

Elias, "Bence tepkisel olmamalıyız," diyor. "Düşünmemiz gerekiyor."

"Daha fazla düşünemeyiz," diyorum. "Bahara sadece birkaç hafta kaldı."

Çiçek açtığında, yetim tırpana boyun eğecek. Sanırım-" Ürperiyorum. "Sanırım o kehanet benden bahsediyor-"

Bu düşünceyi bitiremiyorum. Dünyada hala mutluluğu yaşayan insanlar var mı? Tadını çıkarın, o insanlara söylemek istiyorum. *Tadını çıkarın, Çünkü yakında hepsi yok olabilir.*

Elias daha yakına kayıyor ve kolu bana dolanıyor. Konuşan bir tavşana da dönüşebilirdi, çok şaşırdım.

"Daha insan ol demiştin-" Hızla bırakıyor. "Üzgün görünüyordun, yani ..."

"Hayır." Bileğini omzuma geri koyuyorum. "Sorun değil. Yine de beni rahatlatıyorsan, kucaklaman bir ağaç dalından ziyade bir şal gibi olmalı."

"Bir şal mı?"

Elbette, romantik olmayan bir kelime seçmek zorundaydım. "Bunun gibi." Kendi kolumu doğal bir şekilde onun beline doladım. "Biz sarhoş değiliz"

okul arkadaşları ahlaksız balık kadınları hakkında şarkılar söylüyor. Biz, sen ve ben
-biz-"

Ne olduğumuzu bilmiyorum. Yüzünü arıyorum, bir daha görebilecek miyim diye merak ediyorum.
cevabı orada. Ama yüz ifadesini görememem için elini gökyüzünün ışıltısına doğru kaldırıyor.

Yine de, kalbimin yarım düzine fazla hızlı çarpışından sonra, kolu sırtımda rahatça örtülene kadar kas kas gevşiyor. İri eli kalçamı çevreliyor ve beni daha yakına çektiğinde, sanki vücudumdaki tüm sıcaklık parmaklarının altında toplanmış gibi hissediyorum.

Banu al-Mauth olmasına rağmen hala baharat ve yağmur kokuyor. Soğuğu unutup onu içime çekiyorum. İstedğim her şey bu değildi. Ama hiçbir şey de değil.

Geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor. İçimdeki gerginlik yavaş yavaş azalıyor. O yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum. Güçlü. Ve daha az yalnız.

"Sence cinler biliyor mudur?" Ona sordum. "Nightbringer Deniz'i serbest bırakırsa ne olur?"

"En azından şüphelenmiş olmalılar." Elias'ın bariton sesinin gürültüsü bedenimde uğulduyor. "Onlar aptal değil."

"O zaman neden onu destekliyorsun?" Ben de diyorum ki. "Bin yıl boyunca hapsedilmek ve sonra sadece tahribat yaratmak ve ölmek için serbest bırakılmak - korkunç bir şey gibi görünüyor atık."

"Belki de hapis onları delirtmiştir."

Ama bu doğru gelmiyor. "Nightbringer'ı ele geçiren delilik değildir," diyorum. "Bu bir niyet. Her şeyi yok etmek *istiyor*. Sanırım bu gerçeği akrabalarından saklıyor." Titriyorum. "Yine de onları sevdiğini iddia ediyor. *Gerçekten* seviyor. onları."

Ayak sesleri arkamızda çıtırdıyor ve birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Banu al-Mauth!" Cibran ve Aubarit yaklaşır ve Aubarit saygıyla başını eğip Cibran'ı tokatlar, o da hemen aynısını yapar.

"Yemek hazır Laia," diyor Cibran. "Afya bizi devralmamız için gönderdi."

Elias ve ben kanyonun zeminine ulaştığımızda, gözleri bir sorun üzerinde çalıştığını anlatan bir şekilde uzaklara dalarak kayboluyor. Kabile halkının çoğu gece için yatmıştı. Geriye kalan birkaç kişi ateşin etrafında sessizce oturuyor, tartışmalar kanyonun aşağısında esen ve alevlerimizi

söndürmek için elinden geleni yapan yalnız rüzgar tarafından bastırılıyor.

"Soğuk kanlı." Afya'nın dişleri kaşığının etrafında takırdıyor. "Ve yeterince odun da yok. Burada daha fazla kalamayacağız."

"Fikrinizi değiştirdiniz mi?"

Afya, "Benim Kabilem kalacak, Mamie'ninkiler ve Aubarit'inkiler de öyle," diyor. "Geri kalanlar ilk ışıkta ayrılmayı planlıyor. Aish'i geri almayı umuyorlar."

"Aish'in bir önemi kalmayacak," diyor Darin ateşin yanında kambur durduğu yerden, "eğer Nightbringer o girdabı serbest bırakır ve herkesi öldürürse."

Afya ve Darin'i bırakıp birkaç metre ötedeki Mamie'ye dönüyorum. Hava, derenin buz tutmasına neden olacak kadar soğuk olmasına rağmen, kanyonun toprağına oturup yıldızlara bakıyor.

"Uyuyamıyor musun?" Ona sordum.

"Hikayenin dışarıda bir yerde, beni beklediğini bildiğim zaman değil."

Mamie

bana dönüyor, karanlık bakışları delip geçiyor. "Onu üzerinde hissediyorum, Laia. Sana yakın. Neredeyse senin bir paręan. Bildiğin her şeyi tekrar düşün. Unuttuğun bir şeyler olmalı. Hikâyenin bir kısmı zihninde kilitli kalmış olmalı. Augur öldüğünde Elias'a ne demişti?"

"Başa dönmemizi söyledi-"

"Kitap ne olacak?" Darin yanımıza oturmaya geldi. "İçinde bir şey olduğunu sanmıyorum?"

Ona şüphayle bakıyorum. "Ne kitabı?"

"Sana verdiğim kitap." Alınmış görünüyor. "İmparatorluktaiken. Sen güneye gitmeden hemen önce."

Boş bakışlarım üzerine omzumu itti. "Vay canına Laia, kız kardeşimin benim düşünceli halimi takdir ettiğini bilmek güzel. Yollarımız ayrıldığında, ben

sana bir hediye vermiştim, hatırladın mı? Onu Adisa'da buldum."

Mamie'nin arabasındaki sırt çantama koşuyorum ve muşambaya sarılı bir paket getiriyorum. Paketin ipi, çantamı kaybettiğimde sel sularına kapıldığım için sertleşmiş ve kesip açmak zorunda kalıyorum. İçinde yumuşak deriyle ciltlenmiş yıpranmış bir kitap var.

Karanlıkta Toplanın, diyor. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Okuyordun," diyor Darin. "Baskından önce. Maske gelmeden önce - Nan ve Pop'tan önce-" Duruyor ve boğazını temizliyor. "Her neyse. Sen okuyordun."

Augur'un kehanetini düşünüyorum ve ateşe ve pelerinime rağmen aniden titriyorum. "*Başa dön.*" Mamie'ye dönüyorum. "Bu-"

Kitabı çoktan elimden aldı. "Evet," diye nefes aldı. "İhtiyacım olan şey buydu. Beklediğim şey buydu."

Geri vereceğini umarak elimi açıyorum. Beni görmezden geliyor ve ayağa kalkıyor, hayal kırıklığı yerini tek bir kararlılığa bırakıyor.

"Okumam gerekmiyor mu-" diye arkasından sesleniyorum. Ama o beni başından savıyor, kitabı kolunun altına sıkıştırmış, takip edemeyeceğim bir yerde bir hikaye arıyor.

XLIX: Ruh Yakalayıcı

Love. Laia'dan ayrıldıktan sonra dünyayı duygusallıktan uzak bir şekilde değerlendiriyorum ve çadırıma çekiliyorum.

Saif kampı. Hiç düşünmeden Laia'nın kolyesini çıkardım ve oymaya başladım.

Aşk burada yaşayamaz. Ruh Yakalayıcı olduğumda Shaeva bana bunu söylemişti.

Yine de tüm bunları başlatan şey en başta aşktı; Gece Getiren'in halkına duyduğu aşk onu cinayete, deliliğe ve intikama sürükleyen şeydi.

Ve onu hâlâ harekete geçiren şey sevgidir.

Cinleri kurtarmak için yüzyıllarca savaşması. Khuri öldüğünde nasıl uluduğu. Laia Maro'yu vurduğunda nasıl öfkелendiğini. Kanayan cehennem, onun adı. *Sevgili*. Nightbringer'ın kalbinde aşk vardı. Onun en büyük silahı.

Ama onu bir silah olarak da kullanabilirim.

| *Zaldarlar* gecenin bir yarısı uyandırılmayı pek hoş karşılamazlar.

Özellikle de çoğu şafak vakti yola çıkmayı planlıyorken.

Ben de Mamie Rila'nın kışın ortasında yaptığı gibi onlara kocaman bir demlik sıcak, şekerli çay yapıyorum.

"Biraz daha bal," diye fısıldıyor Laia tadına baktıktan sonra, Mamie'nin hızla azalan zulasını gizlice karıştırırken.

Çaylar elden ele dolaştığında, *Zaldarlar* da *Fakirler* ve *Kehanniler* büyük bir ateşin etrafına yerleştiler, ben de davamı anlattım.

"Nightbringer'la savaşmalıyız, çünkü dünyanın hayatta kalması onu yenmemize bağlı." Alçak bir homurtu yükseliyor ve ben onun üzerine konuşuyorum. "Ama Adisa'ya gidemeyiz. Martial istilasına uğramış topraklar ve tehlikeli denizler üzerinden en az iki aylık bir yolculuk. Ve o zamana kadar Denizciler hâlâ savaşıyor olacak mı, yoksa Keris ve cinler onları yenmiş olacak mı bilmiyoruz."

"Sadede gel." Shezaad Kabilesi'nin *Zaldar*'ı o kadar küstahça konuşuyor ki, Mamie'nin yaşında ve siyahlar giymiş bir kadın olan *Fakira'sı* kafasının arkasına bir tokat atıyor. Adam başını eğiyor, bakışları bir sokak kedisinininki kadar asık.

"Daha kısa bir yolculuk yapacağız, Sher Jinnaat'a, Bekleme Yeri'nin derinliklerindeki Cinler Şehri'ne." Sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum, çünkü onları ikna etmek için tek bir şansım olacak. "Nightbringer'ın şimdiye kadar yaptığı her şey halkı içindi. Onların öldürülmesine izin vermeyecektir. Onu ve ordusunu Marinn'den uzaklaştırabilir ve elimizin altında olan bir yere çekebiliriz. avantaj."

Bir başka *Zaldar*, "Şehir onlarınsa nasıl bir avantajımız olabilir ki?" diye sorar. "Ateşleriyle ordumuzu darmadağın edecekler."

"Şehirdeki cinlerin çoğu hâlâ zayıf." Laia konuşuyor. "Hapsedildiklerinden beri iyileşemediler."

"Dört bin Kabileliden ve bin efritten oluşan bir ordu hiç de azımsanacak bir şey değil," diyor Afya. "Nightbringer geldiğimizi anlayacaktır."

"Elias ve ben saklanırsak olmaz," diye araya giriyor Laia. "Darin de öyle. Savaşçılarımızı ve malzemelerimizi gizleyebiliriz. Uzaktan bakıldığında ordu sadece bir grup mülteci gibi görünecektir."

"Bunu sevmedik, Ruh Avcısı." Rowan Goldgale ileri atıldı, diğer efritle lordları da onu takip etti. "Bir katliama göz yummayacağız. Çok fazla katliama şahit olduk."

"Amaç cinleri öldürmek değil," diyorum. "Amaç, Nightbringer'ı Özgür Topraklar'dan uzaklaştırmak ve böylece artık ruh toplamamasını sağlamak. Böylece Denizci orduları yeniden toparlanabilir. Denizciler bizim müttefikimiz. Kabileler sığınamazken onlar Bilginlere sığınak sağladılar. Düşmanımız aynıyken onları terk etmek yanlış olur."

Nasur *Kehanni*, "*Bizim* diyorsunuz," diye dikkat çekiyor. "Ama sen bir savaşçısın." "O Banu al-Mauth, *Kehanni*." Aubarit'in sesi buz gibiydi ve Artık bir kış önce tanıştığım o korkak kız değil. "Ölümün Seçilmişsi. Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et, yoksa ruhunu başıboş bırakırım."

Kehanni hazırladığı cevabı ısırarak geri alır. "Denizciler bize yardım

etmedi," diye belirtiyor. "Sadh, Aish ve Nur yandı ve biz

onlardan hiçbir şey duymadım."

İçimde eski bir duygu yükseliyor. Cain anılarımı uyandırdığında hissettiğim ilk duygulardan biri. Öfke - buradaki neredeyse herkesin inatçılığına, küfür ederek görmeyi reddetmelerine.

Ama kendimi tutuyorum. *Zaldarlar* sevdiklerini hızlı bir ölüme götüreceklerinden korkuyorlar. Başarısız olacağımızdan korkuyorlar. Nasur Kabilesi'nden *Kehanni* de aynı şeyden korkuyor.

"Bu bir risk," diyorum. "Ama bu şekilde Nightbringer'ı harekete geçmeye zorlarız. Bize gelmesi için. Saldırısına hazırlanırız ve geldiğinde orduyu mümkün olduğunca uzun süre oyalarız, böylece-"

Gölgelerin arasında duran Laia'ya bakıyorum, eli tırpanını sıkıca kavramış.

"Böylece onu öldürebilirim," diyor.

Sher Jinnaat'taki cinlerle konuşma ve onları bir kez daha Ruh Yakalayıcı olarak hizmet etmeye ikna etme planımdan hiç bahsetmiyorum. Bunu yapmak sadece işleri zorlaştırıyor.

"Başka ne seçeneğimiz var?" Afya konuşuyor. "Katledilmek için Marinn'e zamanında mı varacağız? Ya bu girdap bizi yok edene ya da Kumandan yok edene kadar burada mı bekleyeceğiz? Acılarımız Nightbringer ile başlar ve onunla biter. Onun işini bitirelim."

"Eğer onun işini bitirebilirse," diyor Shezaad Kabilesi'nden *Zaldar*. "Tırpanı onu kullanabilecek birine ver. Neden sen değilsin, Ruh Yakalayıcı?"

Öfkem artıyor ve yumruklarımın sıkıldığını fark ediyorum ama sessiz kalıyorum çünkü Laia öne çıkıyor, *Zaldar'a bakarken* karanlık gözleri alevleri yansıtıyor.

"Nightbringer'la kaç kez karşılaştın ve hayatta kaldın, *Zaldar*?"

Adam bir ayağından diğerine kıpırdanıyor.

"Ona defalarca meydan okudum ve ondan kurtuldum. Bana zarar vermeye çalıştı. Ama ben kendime zarar verilmesine izin vermeyeceğim. Beni kırmaya çalıştı. Ama ben kırılmama izin vermeyeceğim. Cinlerle savaşmaktan korkan ve kendini daha büyük hissetmek için bir kadını eleştirmek zorunda kalan bir adam tarafından dikte edilmeyeceğim."

"Savaşı Sher Jinnaat'a götürürsek," diyorum, "cinlerin ve Keris Veturia'nın bizim yerimize seçim yapmasına izin vermek yerine kendi kaderimizi kendimiz seçeriz."

"Şehirlerimize yaptıkları için o *Herrisada*'dan intikam almak istiyorum," diyor Afya. "Halkımıza. Nur Kabilesi seninle, Banu al-Mauth." Onun

Savaşçılar onun arkasında dizilir ve hep birlikte yumruklarını kaldırıp tek bir kelime haykırırlar.

"NUR!"

"Siz bizim Banu al-Mauth'umuzsunuz." Mamie Rila'nın yanında oturan Shan, Saif savaşçılarına bakıyor. "Ama aynı zamanda bizim kardeşimizsiniz." Mamie'nin elini tutar. "Saif Kabilesi seninle."

Bu sefer, Kabile Saif'in savaşçıları sesleniyor. *"SAIF!"*

"Savaşçılar seninle." Savaşçı lejyonunun lideri Jans Aquillus öne çıkar. Birkaç saniye sonra Rowan Goldgale de ona katılır.

Nasur Kabilesi ve Rahim Kabilesi destek çağrısında bulunur, ardından Ahdieh Kabilesi, Malikh Kabilesi, hatta Sadh'ın yıkımından kurtulan Zia Kabilesi'nin birkaç savaşçısı. Shezaad Kabilesi'nin lideri, savaşçıları ve *Fakira'sı* tarafından teşvik edilerek kendisini en son ilan eder.

Sonunda Laia'ya döndüm. Planımı anlattığım ilk kişi o. Yine de sormak istiyorum.

"Ben de seninleyim." Kollarını kavuşturuyor ve karanlık bakışlarıyla beni sabitliyor. "Ama her şeyi kendin yapmak gibi kötü bir alışkanlığın var. Her yükü taşımak. Her savaşta tek başına mücadele etmek. Bu sefer değil, Ruh Avcısı. Bu sefer benim yöntemimle yapacağız."

L: Kanlı Sıçrayan

Livia olmadan saray koridorları garip bir şekilde boş geliyor. Daha önce, nedimleri dışarıda onun için ayak işlerini yapıyorlardı ve o sadece uyumak için odasındaydı.

Şimdi her yerde askerler var, koyu renkli kıyafetleri içinde yardımcılar ve lejyonerler. Kanlı kırmızı pelerinlerinde maskeler. Eğitim alanının yakınında Quin Veturius'un yanından geçiyorum, Pater Mettias da onun yanında. Selam veriyorlar, nefesleri soğuk havada bulanıklaşıyor ama ikisinin de gözlerinde bir soru var.

Neden hala buradayız, Blood Shrike?

Antium'un ordusu donatıldı, silahlandırıldı ve güneye hareket etmeye hazır. Rei Nehri boyunca yüz mavna adamlarımı Silas'a götürmek için bekliyor. Ve Serra'ya, Navium'a ve zafere doğru.

Gözcüler raporlarını çoktan gönderdiler: yol açık. Yol açık. Quin ve Mettias da dahil olmak üzere danışma konseyinin üyeleri bana karşı sabırsızlanmaya başladı. Sonunda Keris'in topraklarını ele geçirecek güçlerimiz var. Şehirlerini korumaları için binlerce asker bırakmış olsa da kendisi uzakta, Marinn'de Nightbringer'ın savaşında savaşıyor.

Askerlerime güneye gitmelerini emretmeliyim. İmparatorluğu yeğenim için geri almalıyım. Ama emri ben vermiyorum.

Çünkü bu çok kolay.

Keris'in planları her zaman ilk görüldüğünden daha katmanlıdır. Komutan güneyi öylece bana bırakmaz. Bir şeylerin peşinde.

Dondurucu sarayda yürürken, kasvetin ortasında bir renk parıltısı arıyorum. Musa'nın her zaman en az bir tane gösterişli kıyafet giyeceğine güvenebilirim ve şimdi onun bilgisine ihtiyacım var.

Kulağımın yanında bir şey titriyor. "Gökyüzüne şükürler olsun," diyorum. "Efendine beni gözetlemeyi bırakmasını ve beni görmeye gelmesini söyle." Kulağıma doğru dönüyorum.

Mahalleler. "Ona ihtiyacım var!" Elimde çıkan bir yarayı görünce tısladım. "Beni ısırdın mı?"

Beni tekrar ısırıyor, ama bu sefer yanardöner kanatlarını çırparak görüş alanıma giriyor. Vücudu belli belirsiz insana benziyor ama yeşil ve yumuşak sarı tüylerle kaplı.

Ama tekrar gözden kaybolmadan önce gözüme çarpan wight'ın yüzü oluyor.

Çılgınca. Üzgün.

"Neler oluyor?" Scim'ime uzanıyorum. "Musa iyi mi?"

Wight önümde titreşiyor ve beni Musa'nın odasına götürürken peşinden acele ediyorum. Ama oraya vardığımda kapıyı çaldığımda kimse cevap vermiyor.

"Musa," diye seslendim. "Orada mısınız?" Wight etrafımda çılgınca vızıldıyor ve ben lanet okuyarak sağa sola bakıyorum. Tabii ki, askere ihtiyacım olduğu anda etrafta hiç asker yok.

"Bilgin!" Bağırıyorum. "İçeri geliyorum."

Birkaç adım geri atıyorum ve sonra kapıyı tekmeleyerek içeri giriyorum, dışarı çıkıyorum, bekliyorum ... Bilmiyorum. Yine Kumandan. Bir cin.

Musa'nın oturma odası boş ve yatak odasına girene kadar onun yatak çerçevesine yaslanmış buruşuk halini göremiyorum.

"Musa-" İki adımda onun yanındayım. Gözleri kıpkırmızı, yüzü ıslak ve bitkin. "Ne oldu böyle? Zehir mi? Ne yaptın sen-"

Sonra elinde bir parşömen görüyorum. Nazikçe elinden alıyorum. Mektup Eleiba'dan geliyor ve uzun değil.

Ayo düştü. Adisa düştü. Binlerce ölü. Prenses Nikla, Kral Irmand'ı savunurken öldürüldü. İkisi de Keris Veturia tarafından öldürüldü. Acil yardım talep ediyoruz.

"Oh lanet olsun." Onun yanına oturdum. "Gökler, Musa. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kağıt düşer. Yüzünü dizlerine gömüyor ve ağlıyor. Elimde hiç ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kederi çiğ ve utanmazca ve benimkinden çok farklı. Bir süre sonra elini tutuyorum, çünkü bu Laia'nın yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Hıçkıra hıçkıra ağlarken elini sıkıca kavırıyor ve onun hem hayatının aşkını hem de kralını kaybetmenin dehşetiyle boğuşmasını izlerken gözlerim doluyor. "Shrike?" diye sesleniyor kapıdan bir ses. Harper odayı tarıyor, gözlerini

el. "Wightlar beni çağırđı."

"Anlaşıldı," diyorum. Ben ona notu uzatırken o da kılıçlarını kınına sokuyor. Gözlerimiz Musa'nın başının üzerinde buluşuyor ve onun da benim gibi düşündüğünü biliyorum: Keris Veturia'nın kan kaybından ölmesi gerekiyor.

Bir süre sonra Harper diz çöküyor ve ben de başka biri geldiği için şükrederek geri çekiliyorum. Musa'nın acısıyla nasıl başa çıkacağını bilen biri. Ama Bilgin elimi bırakmıyor.

"Onun yasını tutmamalıyım." Yüzünü siliyor ve ben neredeyse onu duymuyorum. "Babamı hapse attı. Topraklarımı aldı. Unvanımı. Bilginler onun yönetimi altında acı çekti."

"Sesi ..." *Korkunç*, sanırım. "Karmaşık." Söylediğim anda irkiliyorum. Ama Musa beklenmedik bir şekilde kıkırdıyor.

"On yıl önce evlendik. Ben 18 yaşındaydım. O on dokuz yaşındaydı. Erkek kardeşi veliahttı ama bir hastalıktan öldü ve saray şifacısı -babam- onu kurtaramadı. O-" Başını sallıyor. "Keder onu aldı. Gulyabaniler onun yanında olgun bir av buldular ve yıllarca zihnini kemirdiler. Onlardan ona bahsettiğimde bana deli dedi. Kral Irmand oğlunun ölümünden sonra o kadar kederliydi ki kızına neler olduğunu göremedi."

"Babam hapisanede öldü. Annem de kısa süre sonra. Yine de-" Harper'la bana bakıyor. "Onu hâlâ seviyordum. Sevmemeliydim ama sevdim." Onun Eller yumruk şeklinde kıvrılır. "Keris, Nikla'nın muhafızlarını katletti. Onu göğsünden bıçakladı ve sarayının duvarlarına çiviledi. Sonra gözleri önünde babasını öldürdü. Ghullar onun işini bitirdi."

Gökyüzü yukarıda. Detaylar beni tedirgin ediyor çünkü çok barbarca. Çok aşağılık.

Ama aynı zamanda zamanlama yüzünden. Önce Livia. Şimdi de Nikla. Bu cinayetler hedefli. Keris, Musa ve wightlarının ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bizi zayıflatmaya çalışıyor.

"Marinn'e gitmem gerek," diyor Musa. "Keris'i bul. Öldürün onu. Nikla'nın varisi birinci dereceden kuzenim. Hâlâ hayatta olup olmadığını gökler biliyor ama daha çok genç. Ona ihtiyacı olacak. yardım et."

Çaresizce Harper'a bakıyorum. Kalbi kırılmışken Musa'ya Komutanın onu manipüle ettiğini nasıl söylerim? Keşke Laia burada olsaydı. Ya da Livia.

Ama ben olmalıyım. Ve o anda, Livia öldüğünde ve Zacharias reşit olana kadar hep ben olacağımı fark ettim. Binlerce yıl boyunca yapmak istemediğim şeyler.

Lanet olsun sana, Keris.

"Musa, bu büyük bir darbe," diye girişimde bulunuyorum ve yüzümü ararken ilk kez maskem olmadığı için şükrediyorum. "Ben de Keris'in zalimliğinin kurbanı oldum. Ve bu asla kasıtsız değildir."

"Kalmamı istiyorsunuz," diyor. "Ama Denizciler önce benim halkımdı. Bana ihtiyaçları var. Ve bana bir iyilik borçlusun Shrike."

"Bunu biliyorum," diyorum. "Eğer hâlâ yarın gitmek istiyorsan, sana en iyi atımı ve bir eskort sunacağım. Tek istediğim, gitmeden önce Keris Veturia hakkında tüm bildiklerinizi gözden geçirmeniz. O manipülatif biri. Acımasız. Düşmanlarını zayıflatmak için kimi öldürmesi gerekiyorsa onu öldürür."

Musa sessiz. Ama en azından dinliyor.

"Seni kızgın istiyor. Tek başına. Ona karşı çalışmak yerine Özgür Topraklar'a doğru yola çıkmanı. Halkın burada Musa. Nikla'nın kovduğu binlerce Alim. Onlar da sana bakıyor."

"Yarına kadar bekleyeceğim," diyor Musa. "Ama gitmek istersem beni burada tutamazsınız."

"Yapmayacağım. Yemin ederim."

O zaman onu terk ediyoruz ve onu korumak için kapısının önüne muhafızlar koymak istesem de, onu içeri kilitlediğimi düşünmesini istemiyorum. Umarım Wight'ları onu güvende tutacaktır.

Avitas'ın odasına, kesintisiz konuşabileceğimiz yere kadar yol boyunca Musa'nın çığlıklarını düşündüm. Sanki ruhu bedeninden çıkarılmış gibi ses çıkarıyordu.

"Gitmesine izin veremeyiz," diyor Avitas odasına girer girmez. "O çok önemli biri. Ya biz-"

"*Emifal Firdaant*," diye Harper'ın sözünü kesiyorum. *Ölüm önce beni alsın.*

"Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermiyorum, onun yerine pelerininin kayışıyla onu kendime doğru çekiyorum. Onu öpüyorum, söyleyemediğim her şeyi bu öpücüğe sığdırmaya çalışıyorum. Elleri kalçalarımın altına iniyor, beni kendine çekiyor ve sonra zırhımın kemerini çözüyor.

Şimdi bunun zamanı değil, biliyorum. Casuslarımızla tekrar konuşmalı ve Keris'in neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmalıyım. Quin'i bulup ona gerçekten güneye gitmemiz gerektiğini düşünüp düşünmediğini sormalıyım.

Ayrılmalıyım. Çünkü Harper'a her dokunduğumda, onu kaybedersem bir daha çıkamayacağımı bildiğim bir yerin derinliklerine düşüyorum.

Ruhum yapmam gereken her şeyle ağrıyor. Üzerimde bir dağ gibi

ağırlaşıyor ve buna dayanamıyorum.

Ben de onu yatağına götürdüm, yapmam gerekeni değil, dilediğimi yapmak için. Ve bunun bedelini ödemeyeceğimi umuyorum.

A Ben uyandığımda Vitas uyuyordu. Penceresinin dışındaki gökyüzü yıldızlarla dolu. Onların güzelliğini takdir etmeme izin veriyorum.

Yapmak zorunda değilmişim gibi davranıyorum.

binlerce insanın kaderini belirleyecek. Ben sadece sevgilisiyle yatakta olan normal bir kadıyım. Ben bir asker miyim? Hayır. Tamamen farklı bir şey. Ben bir fırıncıyım. Güvendedim. Dünya güvende. Kalkacağım, kıyafetlerimi giyeceğim ve ekmek pişir.

İşte bu yüzden ayağına kalkmalısınız. Tüm aşıkları ve fırıncıları, anneleri ve babaları, oğulları ve kızları korumak için.

Vermem gereken bir karar var. Bu kadar kuzeyde kışın pençesi hala sıkı ve eğer ordu gidecekse, o zaman bugün ayrılmalıyız. Soğuk hava dalgasının yaklaştığını hissediyorum ve nehrin donup bizi geciktirmesini istemiyorum.

Ama hala ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden zırhımı bıraktım ve başım sıkıştığında her zaman yaptığım gibi şehri dolaşmaya çıktım.

Sarayın dışındaki sokaklar karanlık ve boş, ama kapılara yaklaştığımda arkamdan bir adım sesi geliyor. Harper yakınımda duruyor, çünkü o benim yardımcım ve bu onun görevi. Bir an sonra yüzümün yakınında kanatlar çırpınıyor - Musa'nın bana tutmam gereken bir söz olduğunu hatırlatma şekli.

Düşün, Shrike. Kumandan ne istiyor? Hükmetmek. Sadece İmparatorluğına değil, Kabilelere, Marinn'e, hatta Güney Topraklarına bile. O zaman neden İmparatorluğunu bana karşı savunmasız bıraksın? Neden güneye yelken açmamı istesin ki?

Çünkü tam olarak nerede olduğumu biliyor. Beni oyalıyor olacak ki ne yapabilecek? Antium ya da Delphinium'u mu talep edecek? Hayır, saldırmak için bekleyen bir ordu olmadığını zaten teyit ettik.

Gökyüzü aydınlanıyor, güneş hâlâ kalın bulutların ardına gizlenmiş ve yoğun bir kar yağıyor. İçinden geçtiğim meyve bahçeleri çıplak, ama bu kışın son bahara boyun eğmeden önce acımasız bir saldırı. Yakında ağaçlar tomurcuklanacak. Bir ay içinde çiçek açacaklar ve kışın soğuğu bir anı olacak.

Çanlar yediyi çalıyor. Kar daha yoğun yağıyor. Geri dönmeliyim.
Musa'nın söyleyeceklerini dinle. Nehir donmadan önce hareket emrini
ver.

Ama yürümeye devam ediyorum. Çünkü henüz cevabımı almış değilim. Meyve bahçeleri çoktan geride kaldı ve şimdi başkentin ötesindeki açık araziye doğru ilerliyorum, bir içgüdü beni şehirden daha uzağa çekiyor.

"Shrike," diyor Harper. "Biz-

"Bir şeyi kaçırıyorum," diyorum. "Ve ne olduğunu öğrenene kadar geri dönmeyeceğim. Beni kandırmasına izin vermeyeceğim, Harper. Bir daha asla."

Şimdi aceleyle hareket ediyorum ve eski bir duygu beni ele geçiriyor- iyileştirme arzusu. Yardım etme arzusu.

"Harper." Bıçaklarımı kınından çıkarıyorum. "Dışarıda biri var."

Beyazın bitmek bilmeyen gerginliğine karşı, bir şey hareket ediyor. Hayır. Birçok şey ve hızla.

"On cehennemde ne var?" Harper diyor ki.

"Wraithler," diyorum. "Yarım düzine kadar. Kovalıyorlar-"

Ama peşinde oldukları ışıltıya bir anlam veremiyorum. Tek bildiğim, eğer Wraithlerden kaçırıyorsa, o zaman ortak bir düşmanımız var demektir.

"Kellelerini uçurmalısın," diyorum Harper'a ama o çoktan ileri atılmıştı bile, scim'i parlayarak wraith'lerden birini kesip biçiyordu. Çılgılık atıyor ve sesi bir diğeri takip ediyor.

Sonra üzerime geliyorlar, hayalet elleri uzanıyor. Biri parmaklarını boğazıma kapatıyor ve soğuk mızraklar içime saplanıyor.

"Bugün olmaz," diye hırlıyorum, sonra da elimi çekip kafasını kesiyorum. Son ikisi bana saldırıyor, ama yarım yamalak panikliyorlar. Havadaki parıltıya döndüğümde çılgınlıkları hâlâ kulaklarımda çınlıyor; aslında bu bir parıltı değil, ışıltılı bir kum bulutu, kabaca insan şeklinde ve açıkça sıkıntı içinde.

"Barış, Blood Shrike," diye fısıldıyor efrit ve ben sanki onu iyileştirmeliyim, onun için şarkı söyleyemeyeceğimi fark ettim. Kum efritleri şarkılardan nefret eder.

"Bir mesaj getirdim," diyor. "Serra'lı Laia'dan. Keris'in duymanı istemediği bir mesaj."

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Laia bu soruyu bana sorman gerektiğini söyledi: Marcus Farrar'ın son sözleri neydi?"

Laia, birkaç ay önce ikimizin de uyuyamadığı bir gece bu ayrıntıyı paylaştığım tek kişidir.

"Pekâlâ," diyorum. "Marcus Farrar'ın son sözleri neydi?" "Lütfen, Shrike.' Tatmin oldun mu?" Başımı salladığımda, efrit devam ediyor. "Marcus Farrar'ın

Nightbringer, Ruh Avcısı'nın ordusunu Marinn'e çekmeye çalıştı. Onun

yerine,

Ruh Avcısı güçlerini Bekleme Yeri'ndeki Cinler Şehri'ne doğru harekete geçirir. Orada, Gece Getiren'i tuzağa düşürmeyi ve işini tamamen bitirmeyi umuyorlar. Ama-ama-" Efrî'tin nefes alış verişî zorlaşıyor. Saniyeler var, o da varsa. "Bunu tek başlarına yapamazlar."

"Bir orduyu yürütmem mümkün değil-"

"Serra'lı Laia başka bir şey söyledi." Efrî'tin kumu donuklaşıyor, ışığı azalıyor. *"Kendi sonun için bile çabala, yoksa her şey kaybolur-"*

Efrî'tin sözleri kesiliyor. Bir nefes ve bir sonraki nefes arasında, kumdan şekli rüzgârda kaybolup gitti.

Harper sessizliğe yöneldiği için gökyüzüne şükürler olsun, çünkü bana her şeyi bir araya getirmem için bir an veriyor. Komutan güneyi açık bıraktı. çünkü saldırmamı istedi. Çünkü Silas'a odaklanırsam, efendisini yok edebilecek tek kişiye yardım edemem.

"Shrike," dedi Harper sonunda. "Gitmemiz gerek. Hava gittikçe soğuyor. Nehir donacak ve güneye yelken açamayacağız."

"Bırak dunsun," dedim ona. "Bugün yelken açmıyoruz. Bugün yürüyeceğiz."

P□□□ IV

T□□ S□□□ J□□□□□□

LI: Gece Getiren

Yıllarca öfkelandim. Köyler yandı. Kervanlar kayboldu. Aileler öldürüldü. Ama sonunda, çok fazla insan vardı. Binlercesini yok ettim ama döndüğümde yüzlercesini daha buluyordum.

İntikam yıllar alırdı. Yüzyıllar. Ve bunu tek başıma yapamazdım. İnsanlığın en kötü özelliklerinden yararlanmalıydım. Kabilecilik.

Önyargı. Açgözlülük. Ve onları birbirlerine düşürürken, çok daha zor bir görev olan Yıldız'ı yeniden oluşturmam gerekiyordu. Çünkü paramparça olmuş, parçaları rüzgarlara dağılmıştı. Her bir parçanın avlanması gerekiyordu. Her biri bana aşkla geri döndü.

Sevdiğim ilk insan bir Alimdi. Sonradan Navium adını alacak olan Nava'lı Husani. Merhum kocası tarafından yapılan Yıldız'ın parçasını kolye olarak takardı. Çocuğu daha konuşmayı yeni öğrenmişken ateşten öldü. Ben de ona kendi acımla boğuşan kızıl saçlı ve kahverengi gözlü bir yetim olarak geldim. Bana oğlum dedi ve adımı Roshan koydu.

Işık.

Varlığım onun içindeki bir boşluğu doldurdu. Beni anında sevdi.

Onu sevmem daha uzun sürdü. Bir insan çocuğunun bedeninde yaşıyor olsam da zihnim bana aitti ve onun türünün benimkine yaptıklarını unutamıyordum. Ama o kabuslarımı yatıştırdı ve yaralarımı sardı. Yüzüme öpücüklerle saldırdı ve bana o kadar çok sarıldı ki, kollarının rahatlığını arzulamaya başladım.

Ona geldikten kısa bir süre sonra ona saygı duymayı öğrendim. Ve zamanla onu sevdim.

Servetimi aramak için evden ayrılacağımı söyledikten sonra kolyeyi bana verdi. Tüm sevgim seninle, sevgili oğlum. Şunlar

Kolyeyi boynuma taktığında gözlerinde yaşlarla söylediği sözler bunlardı.

O anda dönüşmek istedim. Ona bir zamanlar sevildiğimi ama beni seven herkesin gittiğini haykırmak istedim. Onun gibiler sadece halkımı değil, adımı da çalmıştı.

Sahip olduğum tek ebeveyn Mauth'tu ve onun bana olan sevgisi omuzlarıma yüklediği görevden kaynaklanıyordu. Husani bana bir annenin sevgisini sundu: Mauth'un ayık olduğu yerde şiddetli, Mauth'un hesaplı olduğu yerde saf.

Ve ben, onun en çok sevdiği kişi, ona borcumu nasıl ödedim? Bana her şeyi veren, birkaç yıl içinde sevgiyi bin yıl boyunca öğrendiğimden daha fazla öğreten bu insana nasıl teşekkür edebilirdim?

Onu terk ettim. Kolyesini aldıktan sonra ayrıldım. Bir daha da dönmedim.

Birkaç yıl sonra öldüğünde, nirbara- terk edilmiş olarak öldü. Bu dünyadan, nereye gittiğini, yaşayıp yaşamadığını ya da sessizliğini hak etmek için ne yaptığını bilmeden, dudaklarında evlat edindiği oğlunun adıyla ayrıldı.

O zaman onun yasını tutmuştum. Hala yasını tutuyorum.

L Kabileler gibi, Denizcilerin de ölümler için kendi ayinleri vardır. Kabileler gibi onlar da bana karşı bu ayinlerin ne anlama geldiğini anlamaya başladılar.

Hiçbir şey.

Denizci kraliyet ailesinin sarayı, Adisa'nın büyük bir kısmı gibi etrafımda enkaz halinde. Düşmanlarıma sığınak olan şehir Keris Veturia. Binlerce ruh onun ölüm tarlalarından ellerime aktı.

Maro, Laia'nın ona açtığı yaranın etkisinden hâlâ kurtulamadı. Ama ben de neredeyse onun kadar ruh yakaladım. İnsanların ruhları değişken ve incedir. Bana kolayca geliyorlar. Neredeyse isteyerek.

"Şehir bizimdir." Keris sarayın yıkıntıları arasında ağır adımlarla yürürken bakışları eskiden Irmand'ın dalgaların karaya attığı odundan tahtının üzerinde duran parçalanmış cam kubbeye takılıyor. Üzerinde tescilli bir hava var. Burası onun şehri. Onun sarayı. İmparatorluğunun bir uzantısı. Tıpkı söz verdiğim gibi.

Marinn'in cesur askerlerinin kanı üzerine sıçramıştı ama hiçbiri onun vahşiliğiyle boy ölçüşemiyordu. "Ben onu öldürmeden önce Nikla beyaz bayrağı kaldırdı."
_"

Ona alaycı bir bakış attım ve o da başını eğdi, zorlukla korktu. "Lordum," diye ekliyor.

"Adisa yıkılmış bir şehir," diyorum ona. "Ama Denizciler yıkılmış bir halk değil. Şehirdeki pek çok kişi kaçtı. Kaç kişi öldü?"

"On iki binden fazla, lordum."

Daha fazla, diye fısıldıyor Deniz zihnime. *Daha fazla.*

Bakışlarımı teğmenime çeviriyorum. "Seni rahatsız eden nedir, Keris?"

"Çocuğu öldürmeliydim." Ayaklarını kaydırıyor, botları kubbenin çok renkli camını çatırdatıyor. "Zacharias."

"Elinize fırsat geçmişti. Neden saldırmadınız?"

"Ona ihtiyacım vardı," diyor. "Blood Shrike'ı cezbetmek için. Ama onu tutarken aklıma Ilyaas geldi."

"Çocuğunuzu hatırlamış olmak zayıflık değildir," diyorum ona.

"Zayıflık bunu inkar etmekte yatıyor. Ne hissettiniz?"

Keris uzun bir süre sessiz kalıyor ve yetişkin bir kadın olmasına rağmen bir an için uzun zaman önce olduğu gibi çocuk gibi görünüyor. Sanırım benim için hepsi çocuk.

Kanlı scim'inin kabzasını kavırıyor.

"Önemli değil-"

Ama geri dönmesine izin vermiyorum, çünkü zayıflık dışarı çıkmalı ki içinde iltihaplanmasın.

"Oğlunuzu tekrar gördüğünüzde, yapılması gerekeni yapabilecek misiniz?"

"Onu tekrar gördüm," diyor. "Aish'te. O farklıydı. Ama aynıydı. Bir Veturius." İsmi duyusuzca söylüyor. Uzun bir süre konuşmuyoruz.

"Bilmiyorum," diyor sonunda, "yapılması gerekeni yapabilecek miyim?"

Binlerce yıl kendi türünü tanıdıktan sonra bile şaşırtmak insanların yeteneklerinden biridir. Alevden gözlerimle buluştu, çünkü yürüyen tüm yaratıklar

Bu dünyada sadece Keris Veturia bakışlarımdan hiç kaçmadı. En karanlık anları çoktan geride kaldı.

"Bazı şeyler vardır ki ölmezler. Onlara ne kadar bıçak saplarsak saplayalım," diyor.

"Gerçekten, Keris." Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Yanan şehre bakıyoruz. Durgun havada beyaz bir bayrak sallanıyor. Deniz kıpırdanıyor, aç. *Daha fazlası.*

Binlerce kişi öldü. Çok fazla acı var.

Ama yeterli değil.

LII: Laia

W Kabile çölünden çıkıp Güney İmparatorluğu'nun otlaklarına doğru yürüyün. Burası seyrek nüfusludur, bu yüzden uzakta kalmak yeterince kolaydır.

köyler ve garnizonlar. Yola çıkışımızdan yaklaşık üç hafta sonra, benekli ufuk, birbirine dolanmış yeşil dallardan oluşan bir kütleye dönüşüyor.

"Bekleme Yeri. Çok az kaldı Laia." Darin yanımdan konuşuyor. Onu gizlediğim için atı binicisiz görünüyor; at da bunu şiddetli baş vuruşları ve öfkeli kişnemeleriyle protesto ediyor. Önümüzde giden Elias da görünmez, ancak onunla Jans Aquillus arasındaki konuşmanın sabit uğultusunu duyabiliyorum.

Her tarafta silahlar ve zırhlar istiflenmiş durumda. Savaşçıların çoğu arabaların içinde seyahat ediyor, binekleri ise binici yerine erzak taşıyor. Kum efritleleri kervanın tozunu dindiriyor, böylece fark edilmiyor ve rüzgar bulutları üzerimize çekerek bizi daha da gizliyor. Bir cinin bunun bir ordu olduğunu anlaması için yaklaşması gerekir. hiçbirisi yok.

"İçeri girdiğimizde," diyor Darin, "Ruh Yakalayıcı görünmezliğe gerek kalmayacağını söyledi."

"Çünkü ondan saklanmamız mümkün olmayacak," diyorum. Rehmat bana katılarak sihrimi güçlendirmek istedi. Ama bu kadar uzun süre birçoğumuzu saklamaktan yorulduğum için, onun tekrar zihnime girmesine dayanamıyorum. Çok istilacı hissettiriyor.

"Ondan saklanmak konusunda endişelenme," diyor Darin. "Buraya kadar geldik, değil mi? O ateşli piçlerden iz yok."

Tek sunabildiğim zayıf bir gülümseme. Korku kemiklerimde alevleniyor. Bu eski bir düşman, çocukluğumdan beri yoldaşım. Gelecek olanın korkusu. Ağaçların arasında beni neyin beklediğinin korkusu. Kabilelerin ve Bilginlerin çektiği tüm acıların daha kötü bir şeyin habercisi olmasından korkuyorum.

"Seninleyim Laia." Rehmat güvensizliğimi hissederek bana alan açtı. Güneş ışığı figürü rüzgara rağmen sabit bir şekilde yanımda süzülüyor. "O geldiğinde, senin yanından ayrılmayacağım."

Başımı sallıyorum ama henüz ona güvenmiyorum. Çünkü Gece Getiren'i öldürmeliyim ve o bir zamanlar Gece Getiren'i seviyordu.

Sevgi. Her zaman bu kelimeye dönüyorum. Darin aşk yüzünden hapse girdi. Elias aşk yüzünden geleceğinden vazgeçti. Nightbringer aşk yüzünden intikam peşinde.

Ama kendimi sıkıntılı halimden sıyrıyorum, aşk sayesinde hala yaşıyorum. Elias'a baktığımda, o ne kadar isterse istesin, Maske'yi ya da Ruh Avcısı'nı görmüyorum. Aşk, Kanlı Sıçrayan'ın, onun için yürümeyi kabul etmesinin nedenidir. İmparatorluğu'nu elinden almak yerine, bizi desteklemek için yüzlerce mil öteden geldi.

Gerçi Nightbringer'ın hikâyesi olmadan aşkın bana bir faydası olmaz. Bekleme Yeri'ne sadece bir gün kala, zamanımız kalmadı. Mamie Rila'nın arabasını beklemek için atımı kenara çekiyorum. Arabayı Shan sürüyor, o da yanında oturmuş, gözleri kapalı, mırıldanıyor.

Yanına yaklaştığımda, bir şekilde varlığımı hissederek, "Henüz değil çocuğum," diyor.

"Fazla zamanımız yok."

Gözlerini açtığında, beyazlar sanki günlerdir uyumamış gibi kızarmış. Bakışlarından gecenin derinliksiz kuyusu görünüyor ve birden başım dönüyor, düşmemek için bineğimin kulpuna tutunuyorum. Ta ki O başka yere bakıyor, ben kendime dönüyorum. "Henüz değil."

"Yakında olmalı," diyorum ona. "O ormana girdiğimiz anda öğrenecek. Ve bizim için gelecek."

Mamie sanki onları yeni fark etmiş gibi önündeki ağaçları izliyor.

"Gecenin en karanlık saatinde bana gel," diyor. "Yıldızlar uyurken. Gel ve Masalı dinle." Son kelimeyi sanki tekil bir varlıkmiş gibi vurguluyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. "Gerçi sana ne faydası olacak bilmiyorum."

ehmet gece yarısından hemen sonra beni derin uykumdan uyandırdı.

K Şişman bir yarım ay ölü çimenleri maviye boyuyor ve Mamie'nin arabasına giden yolumu aydınlatıyor.

Yolu net bir şekilde görebiliyor olmama rağmen adımlarım ağır. I

Mamie'ye hikayeyi anlatması için yalvardım. Ama şimdi duyma zamanı geldi, duymak ister miyim bilmiyorum.

Yolda Elias'ın nöbet tuttuğunu ve kampın çevresinde yürüdüğünü görüyorum. Ben yaklaşırken tüm vücudu değişiyor ama Bekleme Yeri'nde onunla birlikte yürürkenki gerginliği yok. Bu farklı. Dokunuşumdan kaçan yaralı bir şey değil. Onun yerine gerginliği, çalınmak için can atan bir ud teline benziyor.

"Blood Shrike şafakta burada olacak." Dikkatini İmparatorluğun inişli çıkışlı tepelerinde sabit tutuyor. "Cin korusuna varmak dört günden fazla sürmez."

Orman budaklı ve geçit vermez görünüyor ama Elias kuşkularımı seziyor. "Orman bizim için açılacak," diyor. "Ve cin korusu bizi tutacak."

O yeri düşündüğümde ürperiyorum. Rehmat da benim Kauf'tan nefret ettiğim gibi nefret ediyor, çünkü akrabalarının acı çektiği yer orası. Ama ben orada öğrendiklerim yüzünden nefret ediyorum. Gördüklerim ve duyduklarım: Annemin Keris'in ellerinde eziyet çekmesinler diye babamı ve kız kardeşimi öldürmesi. Annemin şarkısı ve işlediği suçun sesi. Parçalanmış hayatların, yok olan kalbinin yumuşak çatırtısı.

Hâlâ kâbuslarımda o sesi duyuyorum. Asla unutamayacağım kadar sık. Zihnimin bir köşesinde pusuda bekleyecek kadar sık.

"Geri dön," diyor Elias ve ben hatıralarımdan sıyrılıp şaşkınlıkla yere bakıyorum, çünkü eli benimkine dolanmış.

"Seninleyim Laia," diyor. Bu sözleri bana Blackcliff'ten kaçarken söylemişti, sanki asırlar önceymiş gibi geliyor.

"Öyle misin?" Fısıldıyorum, çünkü bunu istememe rağmen ona güvenmekten korkuyorum.

Tekrar uzaklaşacak diye korkuyorum.

Yüzümden bir bukleyi geriye doğru kıvrıyor. Beni ateşleyen basit bir jest. "Deniyorum."

Aramızdaki mesafe çok büyük, bu yüzden bir adım daha yaklaşıyorum.

"Neden?"

"Çünkü-" Sesi alçak ve bir şeye çok yakınız. Gökyüzü Ne olduğunu biliyorum, ama sadece oraya varmak istiyorum. "Çünkü sen-sen benim-" O anda kafasını kaldırdı ve yüzünde alaycı bir yarım gülümsemeyle geri adım attı.

"Ah-birisi seni bekliyor."

Etrafa bakıyorum ve Mamie'nin yakındaki bir arabanın arkasında kaybolduğunu görüyorum. İçimden lanet ediyorum.

"Bir gün," diyorum Elias'a, "sözümüz kesilmeyecek. Ve senden bu cümleyi bitirmeni bekliyorum."

Mamie'nin arabasına ulaştığımda, Elias'la ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Çünkü beni bekleyen tanıdık, sevgi dolu Mamie Rila değil, Saif Kabilesi'nden *Kehanni*. Çan kollu, patlıcan moru cüppeler giyiyor ve boynu çok kalın. Yeşil ve gümüşün bir düzine tonunda el işlemeli ve kenarları minik aynalarla süslü. Gür saçları bağlanmamış ve omuzlarında gece yarısı halesi gibi muhteşem bir şekilde kıvrılıyor.

Tek kelime etmeden, onu takip etmemi işaret ediyor. Yukarıdan görülebileceğinden endişelenerek kampa dönüp bakıyorum ama rüzgâr onu gizlemek için yoğun bir sis yaratmış.

"Git," diye fısıldar Rehmat. "Onlar güvende."

Mamie Rila ve ben nöbetçilerin yanından geçip sisle örtülü bir tepeye doğru ilerliyoruz. Tepeye vardığımızda bana nemli çimlere oturmamı söyledi ve karşıma yerleşiyor. Buradan kampı göremiyorum. Mamie'den başka bir şey göremiyorum.

"Masal artık içimde yaşıyor, Serra'lı Laia," diyor. "Daha önce anlattıklarına hiç benzemiyor. Ben değiştim. Ama korkma. Çünkü geri döneceğim."

Gözleri beyaza dönüyor ve ellerimi kavıyor. Sesi derinleşiyor, yumuşak bir tınıdan dünyanın kalbinden gelen bir hırıltıya dönüşüyor.

"Genç bir dünyanın ışıltısı içinde uyandım," diyor ve ben etkileniyorum. "İnsanın avlanmayı bildiği ama toprağı işlemediği, taşı bildiği ama çeliği bilmediği zamanlar. Yağmur, toprak ve hayat kokuyordu. Umut kokuyordu."

"*Kalk, sevgilim.*"

Sonraki birkaç saat boyunca Mamie'yle değil, Gece Getiren'le birlikte oturuyorum. İmparatorluk'ta değil, Bekleme Yeri'nin derinliklerinde, sonra da çok ötelerdeki topraklardayım. Daha yeni yeni anlamaya başladığım bir yaratığın hikâyesiyle büyülenmiş değilim. Ben *oyum*.

Onun yaratılışını, eğitimini, yalnızlığını öğreniyorum. İnsanlarla olan ilişkisini ve halkına duyduğu iliklerine kadar derin sevgiyi. Rehmat'ı hayattayken olduğu gibi keşfediyorum, vahşi bir gezgin şair. Kabil'den bahsedildiğinde - ne zaman

Mamie onun ve Bilginler'in yaptıklarından bahsediyor, nefretle yanıyorum. Ve Nightbringer'ın intikamını, Husani'ye olan aşkını

duyduğumda kalbim kırılıyor.

"-O zaman onun yasını tutmuştum. Hâlâ yasını tutuyorum."

Başladığı gibi aniden, Masal sona erer. Mamie'nin gözleri tanıdık kahverengisine dönüyor ve konuştuğunda kendi sesiyle konuşuyor.

"Bitti," diyor.

"Hayır." Ayağa kalkmasını engelledim. "Bu yapılamaz. Başka bir şey olmalı. Tırpanla ya da en zayıf olduğu zamanla ilgili bir şey. Onunla ilgili başka bir şey."

Mamie başını eğiyor. "Karanlığın bana verdiği tek şey bu, aşkım," diyor. "Bu kadarı yeterli olacaktır."

Ama öyle değil. Öyle olmadığını zaten biliyorum.

LIII: Ruh Yakalayıcı

| Kanlı Kızkuşu ve ordusu kuzeyden, Bekleme Yeri'nden uzanan düzlüklerden yaklaşıyor. Toynakların gümbürtüsü Kulakları sağır eden, at ve insan kokusunun bunaltıcı olduğu bir anda Shrike yumruğunu kaldırır ve kuvvetlerini yavaşlatarak durdurur.

Rüzgâr ovada uğulduyor ve iki ordu birbirine bakıyor. Bilginler Blood Shrike'ın birliklerinin yanında duruyor, doğru. Ancak çok daha fazla Martial var ve Kabileler halklarının Martialler tarafından yok edildiğini gördü.

Shrike atından inip yaklaşıyor. Az olan büyüm yükseliyor ve onun içinde ne olduğunu hissediyorum. Sevgi. Neşe. Üzüntü. Ve Mamie'ye baktığında, kendinden nefret eden derin bir kuyu.

Mauth'un uyarısı aklımda çınlıyor. *Senin görevin yaşayanlara karşı değil. Göreviniz kendinize karşı değil. Göreviniz ölümlere, hatta dünyanın yıkılışına karşıdır.*

Ama Blood Shrike'ın çıplak, yaralı yüzüne baktığımda, geçmiş beni bunaltıyor. O sadece Shrike değil. O Helene Aquilla. Arkadaş. Savaşçı. Silah arkadaşı. Birlikte şiddet uyguladık. Birlikte hayatta kaldık. Blackcliff'teki o uzun yıllar boyunca birbirimizi ölümden, delilikten ve yalnızlıktan kurtardık.

Onu görmemek Cain'in bana yaşattığı anıları görmezden gelmemi kolaylaştırdı. Şimdi karşımda dururken, bu hatıralar onun scim saldırılarından biri gibi vuruyor - hızlı ve acı verici.

"Selam, Shrike."

"Selam, Banu al-Mauth." Ölü bir antilopun üzerinde karşılaşan iki kartal gibi temkinli bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

Sonra bana kaşlarını çatıyor. "Bensiz başlamak istemedin mi?" diye soruyor.

"Daha çok, bu konuda sızlanmanı dinlemek istemedim."

Her iki taraftan da toplu bir nefes veriş ve ardından herkes atından inip birbirini selamlıyor. Laia yanımdan geçip Shrike'ı kucaklıyor.

"En sevdiğim tiranım nerede?" Laia sorar ama nazikçe, çünkü wightlar Livia'nın ölüm haberini getirmişlerdir. Shrike'ın yüzünün üzerinden bir gölge geçer.

"Zacharias güvenli bir evde," diyor, "Tas ve Dex Amca ve tam teçhizatlı Maskelerle birlikte. Onu buraya getirmekten daha akıllıca olacağını düşündüm." Pembe gölgeler gözlerinin altında yuvalanıyor. "Başka bir savaş. Hiç bitecek mi Ruh Avcısı? Yoksa yeğenime bırakacağım miras bu mu olacak?"

Ona verecek bir cevabım yok ve Darin'i selamlamak için dönüyor. Laia Musa'yı arıyor, elini uzun Bilge'nin yüzüne koyuyor ve o tatlı gülümsemesiyle sessizce konuşuyor. Bir dakika önce adama karşı hiçbir şeyim olmamasına rağmen, aniden yüzünü can sıkıcı buluyorum. Laia beni fark ediyor ve sırtıyor.

Musa uzaklaşırken, "Gökyüzü adına, Ruh Yakalayıcı," diyor. "Bu kıskançlık mı?"

"Olmasını istiyor musun?" *Kes şunu*, kendime söylüyorum. *Seni aptal*. Ama gün geçtikçe daha neşeli görünen eski ben, bu sesi bir çöp kutusuna atıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ uygunsuz zamanlarda flört ediyorsun." Güçlü eller beni kendine çekti.

Büyükbabam Quin Veturius, arkamdaki Kabile Halkı sıralarına bakıyor. Eğer kibir kuruyabilseydi, iki ordu da toza dönüşürdü. "En azından bir orduyu yönetiyorsun. Bahse girerim bunda da iyisin. Kanında var."

Kendimin aynası olan gri gözleriyle karşılaştığımda, uzaklaşmayı düşünüyorum. Bir savaşa girmek üzereyiz ve kazansak bile hayaletlerin yanına dönüp tüm bu yüzleri bir kez daha unutmak zorunda kalacağım. Hayaletleri ikna edebilsem bile

Mauth, cinlerin Ruh Yakalayıcılar olarak geri dönmesinin özgürlüğüm anlamına gelmeyeceğini açıkça belirtti.

Ama büyükbabam beni ayı gibi kucaklıyor, neredeyse kaburgalarım kırılıyordu.

"Seni özledim oğlum," diyor ve kollarım kalkıyor, çünkü benden daha büyük olduğunu bildiğim birkaç kişiden birine sarılmanın verdiği bir rahatlık var. Benden daha güçlü.

"Ben de seni özledim büyükbaba."

"Doğru." Blood Shrike Mamie'den uzaklaşır. Mamie'nin ona söyledikleri yüzünden yüzü asılmıştı ama kendini toparladı. "Yaklaşık on bin askeri, atlarını, arabalarını ve erzaklarını buradan nasıl geçirmeyi planlıyorsun?"

Budaklı ormana doğru başını sallıyor.

"Sorun içeri girmek değil," diyorum. "Sorun içeri girdiğimizde ne olacağı." Onun yanından geçip devasa erzak trenine doğru bakıyorum.

"Tuzu getirdin mi?"

"Kanaması kolay olmadı," diyor. "Ama elimizde bir düzine araba var."
"Etrafına fazladan nöbetçi koyun," diyorum ona. "Son parçasına kadar ihtiyacımız olacak."

Bir saat sonra Bekleme Yeri'ne ulaşıyoruz. Ağaçlardan oluşan duvara yaklaştıkça temkinli konuşmalar sessizliğe gömülüyor. Alçak çalılar gövdeler arasındaki boşluğu tıkıyor. Ürkek bineğimi ileri doğru itiyorum ve ağaçlara bir yol açmalarını söylüyorum. Orman isteksiz, bu yüzden daha sert itiyorum. *Mauth. Bu ordu devam için çok önemli.*

Ormanda bir parıltı ve sonra yavaşça yer değiştiriyor. Bir geyik izinden başka bir şey olmayan yerde, şimdi on arabaya yetecek genişlikte toprak bir yol var. Kendimi Bekleme Yeri'nin haritasına ayarladığımda, her şey her zaman olduğu gibi, sanki bize yer açmak için sıkıştırılmış gibi.

Günün büyük bölümünde ormandan hızla geçiyoruz. Orduyu sessiz olmaları için uyarmama gerek yok. Ağaçlar yolun üzerinde bunaltıcı bir şekilde yükseliyor, sarmaşıklar sanki yoldan geçen bir insanı yemeyi düşünüyorlarmış gibi görüş alanımızın hemen dışında yer değiştiriyor ve kıvrılıyor.

Burası hiç bu kadar boş olmamıştı. Bir süre Karinna için korkuyorum, Gece Getiren'in onu da götürdüğünden endişeleniyorum, ta ki onu bir derenin yanında uçarken görene kadar.

Yaklaşan orduyu görünce kaçtı. Yanımda at süren Laia da onu gördü.

"Kimdi o?"

"Hiç kimse," diyorum çabucak. Ama diğer tarafımdaki Kanlı Sıçrayan kuşu inanmayarak homurdanıyor.

"Büyükanneimin hayaleti," diye rahatladım. "Quin'in karısı. Onun burada olduğunu bilmiyor ve öyle de kalması gerekiyor. Bilmesi ona sadece acı verir. Her halükarda ondan uzak dur. Çok utangaçtır ve yeterince şey yaşadı."

Shrike benim sertliğim karşısında şaşırmış görünüyor ve Avitas Harper sağımda belirirken Laia'yı konuşmaya çekiyor.

"Banu al-Mauth," diyor. "İkmal treni çavuşu yavaşlamamızı istedi. Atların dinlenmeye ihtiyacı varmış."

Başımı sallayıp emri veriyorum ve Maske yanımdan geçmek için dizginlerini şaklatırken, aylar önce onunla ilk tanıştığım bastırdığım tüm soruları düşünüyorum. Mauth'un zihnimden silip attığı sorular. Sesleniyorum.

"Sen-" Muhtemelen bunu iyice düşünmeliydim. "Babamız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve eğer biliyorsan -tabii, eğer istemiyorsan-"

"Sana benziyordu," diyor Avitas. "Öldüğünde sadece dört yaşındaydım. Ama yüzünü hatırlıyorum. Yine de yeşil gözleri vardı. Tıpkı benim gibi. Teni ikimizden de çok daha koyuydu. Musa'ninkine daha yakındı. İri elleri ve köyün içinden geçen bir kahkahası vardı. İyiydi." Avitas başını eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Senin gibi."

Avitas'ın sözleri içimde boş olduğunu bilmediğim bir parçayı doldurdu. Yıllarca babam hakkında düşünmeyi umursamadım. Birdenbire her şeyi bilmek istedim.

"Blackcliff'e neden öğretmenlik yapmaya geldiğini biliyor musun? Genelde Centurionlar daha yaşlı olur."

"Annemin dediğine göre, ya öyle olacaktı ya da kovulacaktı. Görünüşe göre emirlere uyma konusunda kötüyümüş."

Buna gülümsüyorum ve sonrasında sohbetimiz kolaylaşıyor. Akşam yaklaşıp ve Shrike yanımıza gelene kadar konuşuyoruz.

"Durup kamp mı yapacağız?" diye soruyor. "Yoksa siz ikiniz bütün gece dedikodu yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Daha sonra, herkes yolda yatarken, o günü düşünüyorum. Shrike'ı ve büyükbabamı görmenin ve kardeşimle konuşmanın nasıl bir his olduğunu. Babam hakkında bir şeyler öğrenmenin nasıl bir his olduğunu.

Duygularımı o kadar uzun süre körelttim ki bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey hissetmek sarsıcı. Mauth, duyguların *size iyi hizmet etmeyeceğini* söyledi. Ama artık geçecek hayalet yok. Ve ben yoruldum, kendime hissetmememi söylemekten çok yoruldum.

Ertesi gün kendimi uzak tutmak ya da savaş hazırlıklarına dalmak yerine Shan'ı buluyorum. Evlenmemek için yaptığı numaralara gülüyoruz. Daha sonra Mamie'den bir hikâye koparıyorum ve büyükbabamla konuşuyorum. Shrike'ı arıyorum ve Faris ile Livia'dan, İmparatorluktan, cinlerden ve yaklaşan savaştan konuşuyoruz. Asırlardır ilk kez, içimdeki öfkeli ses huzura kavuştu.

Bir de Laia var. Aramızda daha az kelime geçiyor ama sohbetimiz hiç bitmiyor. Yanımdan geçerken kollarıma ya da omuzlarıma dokunuyor ve beni ailemle birlikte izlerken gülümsüyor. Beni ona bakarken yakaladığında, kara gözlerinde bir söz ve bir soruyla bana bakar. Geceleri rüyalarımda geziniyor ve ben ihtiyaçtan sızlayarak uyanıyorum.

Yıllar önce, Blackcliff'te beşinci sınıf öğrencisiyken, bir casusluk görevi için Nevennes'e gönderilmiştim. Derin bir kıştı ve bir sabah uyandığımda Bir gece önce yaktığım ateş sönmüştü. Çakmaktaşım kalmamıştı, ben de

Yalnız bir közün üzerine eğilmiştim. Çekirdeğindeki koyu kırmızı parıltı, eğer ona zaman ve hava vermeye istekliysem, sıcaklık vaat ediyordu. Yanmaya hazır olana kadar bekleyecek kadar sabırlı olsaydım.

Laia bana karşı, benim o kora karşı olduğumdan çok daha sabırlı. Ama ben

Ona açılmak için mücadele ediyorum. Çünkü olacaklardan sağ çıkarsak, Bekleme Yeri'ne geri döneceğim. Onu unutacağım.

Belki de yapmayacağım. Belki de onun anısı, yaşayanların dünyasına dönüp kendi başına ya da başka biriyle bir hayat kurarken bile beni herhangi bir hayaletten daha kötü bir şekilde rahatsız edecek. Bu düşünce beni tehlikeli bir şekilde umutsuzluğa yaklaştırıyor.

Tek yapabildiğim onu bastırmak. Üç gün boyunca, ormanda yürürken, onun yerine gülüşünün müziğini, vücudunun şiirini ezberlemeye odaklanıyorum. Her dokunuşun ve her bakışın tadını çıkarıyorum.

Ta ki üçüncü gece onu aramak zorunda kalana kadar. En azından birkaç dakikalığına Ruh Yakalayıcı'yı bir kenara bırakıp Elias Veturius'un konuşmasına izin vermeyi denemeliyim.

Ay yükseldiğinde çadırımdan çıkıp Laia'nın genellikle uyuduğu Saif Kabilesi'ne doğru ilerliyorum. Ateşler kısık yanıyor ve Mamie Rila dışında Kabile dinleniyor. *Kehanni* beni fark ediyor. Hafifçe gülümsüyor, sonra arabasına doğru başını sallıyor.

İçeride bir fener parlıyor ve Laia'nın silueti bir pencerenin önünden geçiyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor. Ona ne diyeceğim? *Seni özledim. Özür dilerim. Keşke-*

Düşüncemi tamamlayamıyorum. Birden ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Neredeyse bu duyguyu fark etmeden önce, şemsiyelerimi çekip ağaçların arasında bir şeyin sinsice hareket ettiği ormana döndüm. *Hayaletler mi?* Hayır- bir sis, alçak ve gürültülü, yavaşça orduya doğru sürünüyor.

Yukarıda, rüzgâr efritleleri bir uyarı çığlığı atıyor, ani çığlıkları uyuyan kampa bir sarsıntı gönderiyor.

"Cinler!" diye bağıyorlar. "Cinler geldi!"

Mamie Kabileleri ayağa kaldırırken ben de hemen emirler yağdırmaya başlıyorum ve Blood Shrike değerli tuz kaynağımızı korumak için ekstra muhafızlar çağırıyor. Nöbetçiler çoktan tuzlu oklarını yerleştirdiler ve ordu kampın çevresini hızlıca kuşattı, silahlar hazır.

Fakat cinler ateşle yaklaşmazlar. Gökten de inmiyorlar. Seçtikleri silah sis gibi görünüyor. Korku nidaları

askerler sisi uzaklaştırmaya çalışırken saflarda yankılanıyor. Etraflarında kıvrılıyor, acımasız ve kurnaz bir şeyi gizliyor.

Laia elinde tırpanla arabadan çıkar. "Elias?" diyor. "Neler oluyor?"

"Wraithler," diyorum ona, uyarıyı seslendirmeden önce. "Wraithler! Scims çizin. Kafalarını koparın!"

"Sonunda, öldürecek bir şey." Büyükbaba kampın ortasından dışarı doğru adım atıyor. "Sıkılmaya başlamıştım. Elias, oğlum-"

Ama gerisini duymuyorum. Sis yaklaşıyor, sesleri boğuyor, görüşü bulanıklaştırıyor. Kalbim sıkışıyor. Mamie Rila yakınlarda, ve Shan. Shrike ve Avitas. Afya, Gibran ve diğerleri. Değer verdiğim tüm bu insanlar, ölüm peşlerinden geliyor.

Belki de duygularımın beni yönetmesine izin verdiğim için kendime öfkelenmeliyim. Ama bunun bir anlamı yok. Ailemle, arkadaşlarımla geçirdiğim zaman için pişman değilim.

Wraithler saldırıyor ve sisle çarpıtılmış bağırsıklar duyuluyor. Bıçaklarımı kaldırıyorum. Kafamdaki harita bana wraithlerin nerede olduğunu söylüyor ve savaş öfkesinin beni ele geçirmesine izin veriyorum, onları parçalıyorum. Bir ses kasırgası çığlık atıyor Kafalarını koparıırken etrafımda dolanıyorlar ve hiçbirinin Laia'ya ya da Büyükbaba'ya, Shrike'a ya da Avitas'a, Mamie'ye ya da Shan'a yaklaşmadığından emin oluyorum.

Sonra sis dalgalanır ve titrek turuncu bir renk alır. Yangın tepemde çizgiler. Daha net görebilmek ve duyabilmek için sisten uzaklaşıyorum.

"Erzak arabalarını koruyun!" Bağıriyorum, çünkü yiyeceğimiz yoksa yarına kadar cin korusuna ulaşırsak da fark etmez. Orada açlıktan öleceğiz.

Blood Shrike yanımda beliriyor. "Ruh Yakalayıcı. Kanayan düşmanı göremiyoruz. Nasıl-"

"Onları durdurabiliriz." Wraith çizgisinin hemen ötesinde bir grup cinin hareket ettiğini hissediyorum. "Gelin."

Beni kampın güneyindeki sisli ağaçların arasına kadar takip ediyor, wraithler yaklaştığında havada şarkılar söylüyor. Çok az bir çabayla kafalarını uçuruyor ve ben de İkinci Deneme sırasında nasıl savaştığımızı hatırlayarak ona dönüp bakıyorum.

"Kendini geliştirmişsin."

"Dokunuşunu kaybetmişsin." Gülümsemesi karanlıkta hoş bir neşe parıltısı. "Bana bir dakika ver. Cinler yakınlardaysa bıçakları tuzlamalıyım."

Tabii ki. Cinleri öldürmek ya da en azından onlara zarar vermek istiyor. Ben onları korkutup kaçırmayı planlamıştım ve cinlerini de yanlarında

götürmelerini sağlamayı. Yapamam.

Shrike'in cinlere zarar vermesine izin veremem. Mauth'a onları Ruh Yakalayıcı olarak geri getirmenin bir yolunu bulacağıma söz vermişken olmaz.

"Burada bekle," dedim. "Ben sadece-"

"Hiç şansın yok." Tuzunu bir kenara bırakıyor. "Bir orduyu buraya kadar komutanı öldürülürken seyirci kalan bir aptal olmak için getirmedim." Kıpırdamadan duruyor. "Dinle."

Uzaktaki bağırışları ve çığlıkları ayırmak birkaç dakika alır. Etrafımızdaki ağır sessizlikten savaş çatışmaları yükseliyor. Kanlı Sıçrayan bakışlarımı karşılıyor.

Sonra sola doğru sıçrar, sisin içinden fırlayan bir grup ateş biçimli cinden kaçınmak için zar zor zamanında yetişir. Shrike kükrer, çığlıkları havayı kırbaçlar ve alevli bir figür yere düşer, ancak bir başkası onun yerini alır. Fakat kılıçları konusunda cinlerden daha yeteneklidir ve silahları tuzla kaplıdır. Bu tek başına onları öldüremez ama yaralar.

Cinlerden biri ona bir ısı dalgasıyla saldırırken bir ağacın arkasına kaçıyor, sonra dışarı çıkıp scim'ini yaratığın boynuna fırlatıyor. Yaratık kaçarken, ben Shrike'ı iterek onu geriye savuruyorum.

"Ne yapıyorsun, Ruh Yakalayıcı?" Şaşkın bir şekilde dönüp duruyor ama ben daha açıklama yapamadan, tanıdığım bir cin -Talis- mızrağıyla saldırıp Shrike'ı yere seriyor. Kafası sertçe yere çarptı ve hareketsiz kaldı.

Talis bana saldırıyor ama onu itiyorum. "Bekle," diyorum. "Lütfen, bekle. Sana zarar vermek için burada değilim."

Cin ayağa kalkıyor, mızrağı boğazıma dayanmış. "Ormana en son bir insan ordusu geldiğinde ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Sadece konuşmak istiyorum." Ayağa kalkıyorum, ellerimi kaldırıyorum ve hızlıca düşünüyorum. "Sen haklıydın. Acı kontrol edilmek için değildir. Ve-ve

Meherya serbest bırakmak istediği şeyi kontrol edemez. Mauth'un kendisi söyledi.

Serbest kaldığında, Acı Denizi tüm yaşamı yok edecek. Sizi bile. Dünyayı parçalayacak-"

Hâlâ ateş formunda olan bir başka cin öne çıkar. "Belki de dünyanın kırılması gerekiyordur."

"Bununla hiçbir ilgisi olmayan milyonlarca insan var," diyorum. "Binlerce kilometre uzakta yaşayan ve başlarına geleceklerden habersiz olan-"

"Yine de ordunla, çeliğinle, tuzunla buradasın ve tarihi tekrarlıyorsun." Talis'in öfkesi güçlü, ihanet duygusuyla besleniyor. Bana güvenmişti. Ben

de bu güvenin karşılığını evine bir ordu getirerek ödedim.

"Sadece Meherya'yı Marinn'den uzaklaştırmak için." Çabuk konuşuyorum, çünkü Kanlı Sıçrayan kıpırdanıyor. "Talis, lütfen onu silah bırakmaya ikna et. Bu sonsuz cinayeti durdurmak için."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Talis o kadar yaklaşıyor ki, insan formunda olmasına rağmen tenim yanıyor. "Kendime karşı mı döneyim?"

"Mauth'a geri dönün," dedim. "Ruh Yakalayıcıları olarak görevlerinizi üstlenin

-" Bunu söylerken bile kulağa çok adaletsiz geliyor. Onları hapseden insanlarsa, cinler neden insan hayaletlerini geçirsin ki?

"Geri dönemeyiz." Talis'in bakışları kasvetli. "Bize yapılanların geri dönüşü yok. Misilleme olarak yaptıklarımızdan. Artık lekelenmiş durumdayız."

O kadar kesin konuşuyor ki, umutsuzluk beni sarıyor. Korkunç şeyler yapmanın ne demek olduğunu biliyorum. Onlar için kendini asla affetmemek. Mauth dengeyi yeniden kurmamı istiyor ama nasıl yapabilirim? İnsanlar ve cinler arasında çok fazla şiddet yaşanıyor.

"Talis!" Ağaçların arasından başka bir cin belirir. "Geri çekilmeliyiz, çok kalabalıklar-"

Talis bana son bir kez düşünceli bir bakış attıktan sonra dönerek uzaklaşıyor, diğer cinler de onu takip ediyor. Sis de onlarla birlikte kayboluyor. Çığlıklar ve bağırışlar arkamızdan yankılanıyor, ordunun büyük kısmı hala kalan wraithlerle savaşıyor.

Soğuk bir şey boğazımı dürtüyor. Döndüğümde Kanlı Sıçrayan'ın tekrar ayağa kalktığını, elindeki sopayla derimi deştğini görüyorum.

"Neden düşmanın öylece çekip gitmesine izin verdin?" diye tıslıyor.

LIV: Kanlı Sıçrayan

Ruh Avcısı elini kılıcıma götürüyor ama ben ona hırlıyorum, o da kollarını kaldırıyor.

"Sen de onlarla birliktesin," dedim. Kanayan cinle konuşuyordu. Onlara yalvardı. Onları serbest bıraktı. "Onlarla savaşmak bile istemiyorsun."

"Savaşın ne faydası var, Blood Shrike?" Yüzüne kazınmış hüznün Çocukluğumdan beri tanıdığım arkadaşımın yerine bir Ruh Yakalayıcı'nın üzüntüsü bana çok eski geliyor. "Bir kralın açgözlülüğü ya da bir komutanın gururu yüzünden kaç kişi öldü? Dünyada ne kadar acı var, çünkü bize yapılanı aşamıyoruz, çünkü acıyı geri vermekte ısrar ediyoruz?"

"Bu savaş açgözlülük ya da gurur yüzünden değil. Çünkü deli bir cin dünyayı yok etmeye çalışıyor ve bizim onu kurtarmamız gerekiyor. Skies, Ruh Yakalayıcı, onun suçlarını hatırlıyor musunuz? Laia'nın ailesi. Navium. Antium. Benim abla-"

"Cinlere önce ne yaptık?"

"Bu kanayan Bilginler'di!" Göğsünü dürtüyorum, sonra irkiliyorum, çünkü bu bir taşı dürtmek gibi. "Dövüşçüler-"

"Yarım bin yıl boyunca Bilginleri ezdiler," diyor Ruh Yakalayıcı. "Onları ezdiler, köleleştirdiler ve topluca öldürdüler-"

"Arayan Marcus ve Komutandı-"

"Haklısın," diyor. "Beni yakalamaya çalışmakla çok meşguldün. İmparatorluk için büyük bir tehdit, değil mi? Tek başına, canını kurtarmaya çalışan, bir arkadaşına yardım etmeye çalışan bir adam."

Ağzımı açıyorum. Sonra kapatıyorum.

"Bir şeyin bizim hatamız olmamasının her zaman bir nedeni vardır." Şimdi bıçağımı itiyor ve ben onu durdurmuyorum. "Neden bunu yapmak istemediğini anlıyorum."

sorumluluğunu kabul etmek istemiyorum. Ben de kabul etmiyorum. Çok acı veriyor. Skies, yaptığım şeyler." Ellerine bakıyor. "Bununla barışabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama daha iyi olabilirim."

"Nasıl?" diye sordum. "Mamie ile konuştum, biliyorsun. I-" Yapmak istemedim. Utanıyordum. Ama kendimi ona gitmeye zorladım. Kendime sordum

Elias'ı avlarken onu ve kabilesini hapsedtiğim için beni affetmesini istedim. Affetmeyi reddedince de kendimi oradan uzaklaşmaya zorladım. "Bu kadar büyük günahlar nasıl geride bırakılır?"

Tuhaf bir şekilde, tünelde kendimi ölü bir çocuğa bakarken bulduğum o andan beri kendime sorduğum soruyu ona sorduğumu fark ediyorum.

"Bildiğim kadarıyla gökyüzü," diyor. "Ben de senin kadar kayboldum, Shrike. İmparatorluk bizi eğitti. Bizi olduğumuz kişi yaptı. Ama bir noktada sen bunu kabul ettin. Herkes kabul etmez. Tavi'yi hatırlıyor musun?"

Başımı kaldırıyorum. Bu eski bir anı ve hoşuma gitmeyen bir anı. Biz Fiver'larken kaybettiğimiz bir arkadaşımızın anısı. Tavi, Elias ve benim için kendini feda etti -ve onun cesareti olmasaydı ölecek olan bir grup Bilgin için.

Ruh Yakalayıcı, "Tavi, İmparatorluk ne olmamızı istiyorsa o olmamız gerektiği fikrini reddeden tanıdığım ilk kişiydi," diyor. "Dördüncü Duruşma'ya kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Bazen bir canavar olarak yaşamaktansa ölmek daha iyidir."

Elimi tutuyor ve ben başlıyorum. Teninin soğuk olmasını bekliyordum ama parmaklarıma sıcaklık veriyor.

"Savaşmak zorundayız," diyor. "Laia'ya Nightbringer'ı öldürmesi için bir şans vermeliyiz. Ama canavar olmak zorunda değiliz. Bizden öncekilerin yaptığı hataları yapmak zorunda değiliz. Ben cinlere merhamet gösterdim. Belki onlar da merhamet gösterebilir. Belki de Gece Getiren'in niyetini gördüklerinde bu anı hatırlarlar."

Kampa dönerken yol boyunca onun sözlerini düşündüm. Wraithler geri çekildi ve birlikler biraz dağınık olsa da, düzen hızla yeniden sağlandı.

"Savaş güçlerinden en az iki yüz ölü var." Döndüğümde Harper beni buldu. "Kabilelerden üç yüz kişi daha. Afya parçalanmış ve Laia "

Kanayan cehennem. On bin kişiden beş yüz ölü az bir sayı değil. Bizim üç katımız bir orduyla karşı karşıya olduğumuzda değil.

Ölüleri çabucak gömüyoruz. Laia yaralıların triyajını yapıyor ve birkaç saat sonra tekrar yola koyuluyoruz. Ruh Yakalayıcı cezalandırıcı bir hız belirliyor, ama askerlerime şikayet etmeleri için cesaretle bakıyorum. Etmiyorlar. Kimse tekrar yolda yakalanmak istemiyor.

Şafaktan önce karanlığa doğru ilerlerken Ruh Yakalayıcı bana ve Quin'e, "Gün ortasına kadar cin korusuna ulaşmış oluruz," diyor. "Cinler nefret ederler. Yaklaşmayacaklar. En azından hemen değil."

"Banu al-Mauth." Bir rüzgâr efriti beliriyor ve sözlerini yakalamak için zorlanıyorum. "Nightbringer'ın ordusu hemen doğumuzda, nehrin karşısında. Yarın şafakta koruya ulaşmış olacaklar."

"Mümkün değil," diye homurdandı Quin. "Bu kadar hızlı hareket edemezler." "Onun büyüyle hareket edebilirler," diyor Ruh

Yakalayıcı. "Bu şekilde Kabile topraklarından ayrıldıktan sonra Marinn. Hazırlanmak için sadece bir günümüz var. İstihkâmcılar humbaraları ne kadar çabuk hazırlayabilir, Shrike?"

"Ankaralıları göre birkaç saat," diyorum. "Gerçi"-ona kaşlarımı kaldırıyorum-"Onları kullanmak istemenize şaşırdım."

"Caydırmak için savaş makinelerini kullanacağız." Sözleri demirden.

"Öldürmek için değil."

Dudağımı ısııyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Cinleri caydırmak yeterli olmayacak. Ve eğer savaşa bu zihniyetle girsek, kaybederiz.

"O aptal değil, Shrike." Diğer yanımda giden Harper üvey kardeşine bakıyor. "Ona güven."

"Asıl güvenmediğim kişi Komutan," diyorum. "O cadı bunu bize karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktır. Onun hakkında bir şeyler bulmalıyız. Düşünüyordum da" -Ruh Yakalayıcı'ya dönüyorum- "daha öncekilerin hatalarını tekrarlamak zorunda olmadığımızı söylemiştin."

Bana soran gözlerle bakıyor. "Ve?"

"Ve Keris'i takip eden Martialler bunu imparatoriçelerini sevdikleri için yapmıyorlar." Ağzım kelimenin etrafında dönüyor. "Onu takip ediyorlar çünkü ondan korkuyorlar. Ve o kazandığı için."

"Ona suikast düzenlemek istiyorsun."

"Geldiğini görecektir," diyorum. "Cook Komutanı herkesten iyi tanıyordu. Laia'ya Keris'in hikâyesini öğrenmesini söyledi. Hikâyesini öğrenirsek onu nasıl durduracağımızı da öğreneceğimizi söyledi. Laia'ya Musa'ya sormasını bile söyledi ama Musa pek bir şey bilmiyordu. Kimse Keris'in hikâyesini tam olarak bilmiyor. En azından yaşayan hiç kimse."

Ruh Yakalayıcı ne demek istediğimi anlıyor ve atını çekerek Quin'in

duyamayacağı bir yere gitmesini bekliyor. "Karinna'yı senin için
çağırmiyorum.

sorgulamak" diyor. "Benim görevim hayaletleri iletmek. Onlara eziyet etmek değil." "Ben sadece onunla konuşmak istiyorum," diyorum. "Ve eğer benimle konuşmazsa, tamam."

Ruh Yakalayıcı bineğinin üzerinde tedirgin bir şekilde kayar. "Onu senin için çağırmayacağım," diyor. "Ama-" Şafak yaklaşırken tepeleri görünen ağaçlara bakıyor. "Seni merak ediyor. Seni izlediğini gördüm. Sanırım ona kızını hatırlatıyorsun."

Keris'in Veturia'yı kanattığını hatırlattığım düşüncesiyle geri çekiliyorum ama Ruh Yakalayıcı devam ediyor.

"Onun merakı bir nimet olabilir, Shrike. Karinna daha önce hiç Burada yaşayan tek bir canlı bile yoktu. Muhtemelen sevdiği kendi kocası bile. Nazik olmanız gerekecek. Sabırlı. Hızlı hareket etmek yok. Bırakın konuşsun. Ama ona konuşacak bir şeyler sunun. Akan su bul. Hoşuna gider. Ve geceye kadar bekle. Hayaletler karanlığı tercih eder. Son-"

Gri gözlerini bana çeviriyor, buz gibi ve sert, bir Ruh Yakalayıcı'nın uyarıcı bakışları gibi. "Keris'e *aşkı*m diyor. Onu bir çocuk olarak hatırlıyor. Keris'in neye dönüştüğünü bilmek onu üzecektir."

Saatlerce hayalete ne söyleyeceğimi düşündüm. Ne diyeceğimi bulduğumda güneş yükselmiş ve askerler yorgunluktan homurdanmaya başlamıştı. Yol, geniş, yaralı bir düzlüğe doğru düzleşmeden önce sık ağaçların arasından yukarı doğru kıvrılıyor.

"Cin korusu," diyor Ruh Avcısı bize.

Dönümlerce uzanıyor, Büyük Çöplük gibi dümdüz, sadece ara sıra yanmış ağaçlar boş taramayı kırıyor. Ortada, kömürleşmiş kollarını gökyüzüne doğru uzatmış, en alt dalından bir zincir sarkan büyük, ölü bir porsuk ağacı.

"Perili gibi hissediyorum." İsteksiz atlarımızı araziye sürerken Laia ürperiyor.

"Burası perili," diyor Ruh Yakalayıcı. "Ama ordu için yeterince büyük. Ve"- korunun kenarından görünen bir vadiyi başıyla işaret ediyor-"Sher Jinnaat orada yatıyor. Cinlerin Şehri. Burası bir saldırı başlatabileceğimiz en iyi, en savunulabilir yer."

Attan indim ve kenara doğru yürüdüm. Bir düzine metre aşağıya doğru keskin bir eğim var. "Mızraklılarımızı buraya yerleştirebiliriz." Ruh Yakalayıcı yanıma geliyor ve vadiye bakıyoruz. Doğuda ve güneyde nehirle, batıda ise ormanla çevrili muazzam bir yer. "Sonra okçular ve mancınıklar."

"Aşağıdan saldırmak Keris'e hiç yakışmıyor," diyorum. Üzerimde parlayan güneşe rağmen, vadi yoğun bir sisle kaplanmıştı, tıpkı

Dün gece kampımızda. "Bize avantaj sağlamak onun yapacağı bir şey değil. Onun kuvvetleri bizimkilerden sayıca üstün olsa bile."

"Onun cinleri var," diyor Ruh Yakalayıcı. "Mızraklıları ve trebüleri yok etmek için ateş getirecekler. Çirkin bir savaş olacak, Shrike. Tek yaptığımız Laia'ya zaman kazandırmak."

"Blackcliff'te geçirdiğimiz onca yıl boyunca," diyorum, "seninle böyle kılıç çekeceğimizi hiç düşünmemiştim. Bir Bilgin bir cini avlarken eski öğretmenimizi savuşturmak."

"Arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok, Blood Shrike," diyor ve sesinde kalbimi sızlatan, bana hayatta kaldığımız her şeyi hatırlatan bir şiddet var. "Hiç kimse."

Çadırlar kuruluyor, atlar nöbet tutuyor, ateşler yakılıyor ve tuvaletler kazılıyor. Her şeyin yolunda gittiği belli olduğunda, kendimi savaştan ayırıyorum

hazırlıklarımı yapıp ağaçların arasına gireceğim.

Kuzeye, Sher Jinnaat'tan ve cin korusundan uzağa gidiyorum. Ormana bahar gelmiş ve bitmek bilmeyen çamların yeşili, ara sıra rastlanan Tala ağacının pembe dallarıyla kırılıyor. Kamptan bir saat sonra küçük bir dereye ulaşıyorum. Oturuyorum. Ve sonra şarkı söylüyorum.

Bu sessiz bir şarkı, çünkü bana zarar verecek yaratıkların dikkatini çekmek istemiyorum. Bu şarkı bir şifa şarkısı. Annelerin ve kızların. Kendi annemin ve yaşadığı sürece beni güneş ışınları gibi yıkayan sessiz sevgisinin.

Boynumda bir hava titremesi. Artık yalnız değilim.

Yavaşça döndüm ve nefesimi tuttum. İşte orada, tıpkı Ruh Yakalayıcı'nın söylediği gibi, ufacık bir şey. Beni izliyor ve ben konuşmuyorum.

"Sevgilim çok yakın," diye fısıldıyor. "Ama ona ulaşamıyorum. Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun?"

Elias'ın uyarısı zihnimde yankılanıyor. "Aşkını biliyorum," diyorum.

"Ama

-"O biraz farklı."

"Sadece bir tane aşkım var." Karinna'nın sesi kızgın geliyor. "Benim aşkım. Benim küçüğüm."

"Bana ondan bahset," diyorum. "Bana aşkından bahset."

Karinna gidecekmiş gibi benden uzaklaşıyor ve ben de Ruh Yakalayıcı'nın söylediklerini düşünüyorum. Sabırlı olmak. Ona konuşacak bir şeyler sunmak.

"Sadece ona ulaşmana yardım etmek istiyorum," diyorum. "Annem öldü." Kalbim kederle sıkışıyor, beni çok uzun zamandır kovalayan bir

duygu

Uzun. Kendime hissettirmekten nefret ettiğim bir duygu. "Kız kardeşlerim de," diyorum. "Babam. Kaybı bilirim. Acıyı bilirim."

"Evet." Karinna hayalet başını eğerek arkasına döner. "Diğerinde hissettiğim gibi sende de hissediyorum."

"Diğeri mi?" Scim'ime uzanıyorum ve bu hareket Karinna'yı ürkütüyor. Geri çekildi ve ben de sesimi alçaltarak ellerimi kaldırdım.

"Ne, hangi öteki? Başka kiminle konuşuyordun?"

"Bir ruh." Karinna çırpınarak yanımdan geçiyor ve sanırım ellerini saçlarımda hissediyorum. "Senin gibi perili."

Şimdi arkamda kayıyor ve hareket etmeye korkuyorum, baktığımda gitmiş olacağından endişeleniyorum. Ama geri dönüyor, yüzümün önünde sürükleniyor.

"Gel, küçük kırık kuş," diye fısıldıyor. "Benimle yürü. Seni diğer hayalete götüreceğim. Sana aşkımı anlatacağım."

LV: Laia

"H Yemek yemedin mi daha?"

Darin beni Kabile Halkı'nın arasında buldu, orada hâlâ Wraith saldırısının yaralarıyla mücadele edenlerle ilgileniyordum. Aubarit az önce

Bana katıldı, beden konusundaki içsel anlayışı onu mükemmel bir partner yapıyordu. Sersemlemiş bir halde kardeşime baktım. Yemek yemeye vaktim olmadı. Yaralılara yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey için zamanım olmadı.

"O yapmadı. Ben de öyle." Musa, uzun saçlarını başının tepesinde düğümlemiş, malzemelerimi taşıyor - en çok da *güzel Martial'i kızdırmak için, diye* kendi kendine kıkırdadı.

"İkiniz de gidin." Aubarit çantamı Musa'dan aldı. "Saatlerdir bununla uğraşıyorsun. Cibran bana yardım edebilir." Kirpiklerinin altından Darin'i takip eden genç ve yakışıklı Kabile üyesine bakıyor.

"Ah, genç aşk," diyor Musa ve ben ona bakıyorum, acaba onun bakışında acı görüyorum. Ancak gülümsemesi, son zamanlarda çizgili ve ıssız olan yüzünden yılları alıp götürüyor.

Darin, Musa ve beni Blood Shrike'in çadırına götürüyor. En büyük çadır. ve bir komuta merkezi olarak ikiye katlanıyor. İçeride Shrike, Avitas ve Elias; Spiro, Quin ve birkaç Savaşçı Patron ile birlikte merkezi bir masanın etrafında toplanıyor. Afya onların karşısında duruyor ve büyük bir harita üzerinde taşları hareket ettiriyor.

Darin hemen çadırın uzak köşesine yöneliyor; orada birileri kuru meyve, gözleme ve mercimek yahnisi koymuş. Midem umutla sızlıyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Ruh Yakalayıcı içeri girdiğimde bana ve kısa bir süre Musa'ya bakıyor, sonra tekrar Shrike'a dönüyor.

"-katapultlar sabaha kadar bitmeyecek," diyor. "Ve düşman ordusu o zaman geleceğinden, bize fazla zaman bırakmıyor.

şehri yıkmak."

"Onları yıkmaya çalışmıyoruz," diye cevap veriyor Elias. "Sadece Sher Jinnaat'taki cinlerin Laia'ya ulaşana kadar mesafelerini korumalarını istiyoruz.

Nightbringer. Okçuları buraya koyarsak" -bir haritayı işaret ediyor- "nehir boyunca
."

"Kıskanıyor," diye mırıldanıyor Musa kulağıma. "Beni işaretle."

"Kıskanmıyor." Daha önce öyle olabileceğini düşünmüştüm. Ama Elias son birkaç gündür daha kendinde olsa da, hâlâ mesafesini koruyordu. "O Ruh Yakalayıcı ve burada ölümlere hizmet etmek için bulunuyor."

"Saçmalık." Musa beni dürttü. "Baksana şuna."

"Beni görmezden geliyor."

"Ah, ama sen kalın kafalısın, *aapan*." Yemeğe doğru ilerlerken Musa bana bıkkın bir bakış atıyor. "Seni görmezden gelmesi için önce senin farkında olması gerekir.

Ve öyle. Yaptığın her hareketin farkında. Şu anda ayağın takılsa
."

Bunun üzerine Musa sinsice ayağını uzattı. Tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü düşüyordum, kendimi tam zamanında yakaladım. Neredeyse kendimi toparlayamadan, Ruh Yakalayıcı sanki odanın öbür ucundan beni yakalamak istercesine elini uzatıyor. Blood Shrike ve Avitas Harper birbirlerine bakıyorlar. Bu sırada Musa kolumdan tutmuş, kendini beğenmiş bir sırıtişla tabloyu izliyor.

"Gördün mü?" diyor. "Söyledim-ow!" Parmaklarımı gereğinden fazla bir güçle koluna geçirdiğimde yüzünü buruşturuyor.

"Planlaması gereken bir savaş var Musa," diyorum. "Şu anda bana ayıracak zamanı yok. Ne de benim ona."

"Sevgi, bir savaşta planlama ya da stratejiden daha güçlü olabilir. Sevgi bizi savaştan devam ettirir. Sevgi bizi hayatta kalmaya iter."

"Skies, karışmayı bırak-"

"Karışıyorum çünkü umut ediyorum, *aapan*." Sesinden mizah akıyor ve eminim ki sevgili, lanetli Nikla'sını hatırlıyor. "Hayat umut etmemek için çok kısa."

Musa özür dileyerek Darin'in yanına gidiyor ama kardeşim benim için bir tabak hazırladığında, ben sadece seçebiliyorum. Birkaç dakika sonra geceye adım atıyorum. Bir damla yağmur burnuma düşüyor. Saniyeler içinde, çamurlu bir sabah vaat eden bir bahar çiselemesi yağıyor.

Mamie'nin arabasına gitmek istemiyorum, orada uyuyordum.
Onun yerine kampın içinde dolanıyorum, kimse bana seslenmesin diye
kapüşonumu indiriyorum. Altın bir şekil belirliyor ve Rehmat konuşuyor.

"Seni rahatsız eden ne?"

Sanırım *sana güvenmiyorum. Sabah ölebileceğimi. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.*

"Yarın seninle birlikte savaşaacağım," diyorum ona. "Gece Getiren'i yenebilmemiz için bana katılmana izin vereceğim. Ama şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum."

Başını eğerek onaylıyor. "Aramam gereken başka biri var. Zamanı geldiğinde döneceğim genç savaşçı, daha önce değil." Parıltısı kayboluyor ve beni bir kez daha karanlıkta bırakıyor.

Mancınıklar üzerinde çalışırken lambalarını yanık tutmak için mücadele eden bir grup askerin yanından geçiyorum. Yarın nasıl olacak? Blood Shrike'ın birliklerinin ne yapması gerektiğini ve efitlerin nerede olması gerektiğini biliyorum. I

Kabilelerin nasıl bölüneceğini ve Keris'in güçlerinin nereye saldırmasını beklediğimizi biliyoruz.

Ama Nightbringer'la yüzleşmeyi aklım almıyor. Rehmat onu yenmenin sırtıma bağladığım tırpanla öldürmek kadar kolay olmayacağını söylüyor.

Yine de Mamie'nin hikâyesi bana çok az bilgi verdi.

Sevgi, bir savaşta planlama ya da stratejiden daha güçlü olabilir.

Musa dedi ki. Ama benim aşkım çöle dökülen bir su gibidir.

Asla ışığı göremeyeceği bir yarıktan aşağıya. Asla daha büyük bir şeye dönüşmeyecek.

Saçmalama, Laia. Daha sakın bir ses hakim, daha bilge bir ses. O sefil Maske'nin beni öldürdüğü günden beri öğrendiğim bir şey varsa Dedeler ve nineler ve tutuklu Darin, yapabiliyorken sevmelisiniz. Çünkü yarın, sevdiğiniz her şey kül olabilir.

Kabile Saif ve Mamie Rila'nın arabasının yanından geçerken aklım Elias'ta. Onunla ilk tanıştığımda nasıl hissettiğimi. Gözlerinde parlayan o ateş, benimkine çok benzeyen o özgürlük ihtiyacı. Blackcliff'ten kaçtıktan sonra güvenimi yavaş ve dikkatli bir şekilde nasıl kazandığını ve bana benden önce nasıl inandığını.

Ve tam da bu ormanda annemin bir katil olduğunu ve hala yaşadığını öğrendikten sonra bana nasıl sarıldığını düşünüyorum.

Daha sonra, hatırlamak istemediğim sözler söyledi. Çünkü bu sözleri söyleyen adamı bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum, ona ne kadar ismiyle hitap edersem edeyim.

Eğer farklı görünüyorsam, seni sevdiğimi unutma. Bana ne olursa olsun. Hatırlayacağını söyle, lütfen.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum ve cin korusuna doğru ilerliyorum.
"Hatırlıyorum."

""

E Lias'ın çadırı kampın kuzey ucunda, ağaçlara diğer askerlerden daha yakın bir yerde. Ama sadece ona bakarak biliyorum, ve içimde beni ona bağlayan bir sesi dinliyorum, o orada değil. O sesi güneye, cin korusunun kenarına kadar takip ediyorum, orada tek başına duruyor, sırlıklam olmuş, Sher Jinnaat'a bakıyor.

Ona doğru bir adım attım, sadece bir bıçağın tıslamasını duydum. Soğuk çelik boğazımla buluşuyor. Yüzümü seçiyor ve anında gözlüğünü düşürüyor.

"Üzgünüm." Şehre geri döner. "Zıppır."

"Ben de öyle." "Savaştan önce hep böyle midir?" diye soruyorum.

"Sen de birkaç savaşa katıldın," diyor.

"Her şeyin bana bağlı olduğu bir yer değil."

"Yalnız değilsin. Darin var. Afya, Mamie ve Kabileler var." Elias'ın bakışları bana döndü. "Blood Shrike ve Martiallar. Musa ve Bilginler. Seni sevenler. Senin sevdiklerin."

"Kendini unuttun o zaman," diyorum. "En çok da sen."

Başını sallıyor. "Buradayım çünkü burada olmalıyım," diyor. "Bu benim görevim. Hatalarımı telafi etmek benim sorumluluğum. Senin sevgini hak etmiyorum, Laia-"

"Öğrenmedin mi?" Ben de diyorum ki. "Aşkımı hak edip etmediğine sen karar veremezsin. Buna ben karar veririm. Sen benim aşkıma layıksın. Mamie'nin sana duyduğu sevgiye ve Blood Shrike'ın hissettiği sevgiye layıksın. Sen

Korkunç şeyler mi yaptın? Ben de öyle. Biz savaşın içinde doğduk Elias. Bildiğimiz tek şey bu. Hatalarınız hayatınızın geri kalanını belirler, eğer izin verirsiniz.

Onlara izin vermeyin."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor ve elime uzanıyor. Aramızda bir kıvılcım sıçırıyor ve tereddüt ediyor, ama sonra parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Sana sormak istediğim bir soru var," diye ağzımdan kaçırıyorum, çünkü şimdi sormazsam asla soramayacağım. "Ama bu Mauth'a yemin etmeden önceydi. Hatırlar mısın bilmiyorum-"

"Konu sen olunca her şeyi hatırlıyorum," diyor ve nabzım hızlanıyor.

"Afya ile Nur'dan kaçtıktan sonra sen gittin," diyorum. "Gitmeden önce bana bir şey söyledin. Uyuyordum ama-"

"Sana bir şey söylediğimi nereden biliyorsun?" Bana dönüyor ama yüzü gölgeler içinde.

"Ne dedin sen?"

"Dedim ki-" Ama kısa keser. Çiseleyen yağmur şiddetlenir ve sağanağa dönüşmekle tehdit eder.

"Boş ver." Yağmur şiddetlenirken sesini yükseltiyor. "Kampa geri dönmeliyiz Laia. Kuru giysilere ihtiyacın var-"

Ama kamp insanlarla, silahlarla ve yarının geleceğini hatırlatan şeylerle dolu. Başımı sallıyorum ve beni çekiştirdiğinde topuklarımı yere vuruyorum.

"Beni başka bir yere götür," diyorum. "Rüzgârda yürüyebilirsin. Gidebileceğimiz bir yer olmalı."

Bana doğru yavaşça, kasıtlı olarak adım atıyor. Gözleri yanıyor, tenimde bir okşayış kadar sıcak bir şekilde geziniyor. Sadece gözlerimizle rüzgârda yürüyebilirdik.

Ellerini birleştirdi, ama kollarını belime doladı ve karanlıkta uçarken yüzümü göğsünün sert genişliğine gömdüm.

Yarın, savaş ya da Nightbringer üzerinde durmuyorum. Kendimi Elias'ın dokunuşunun hissine bırakıyorum. Onu içime çekiyorum, o baharat ve yağmur kokusu rüyalarımı örüyor.

Aniden duruyoruz, o bizi sabitleyene kadar birkaç adım tökezliyoruz.

"Ormanda cinlerin gitmeyeceği tek yer burası," diyor. Kulübesi.

Kapı kilitli değil çünkü hiçbir insan Bekleme Yeri'ne bu kadar yaklaşamaz. İçeri girdiğimizde Elias çirayı çakmak taşına sürtüyor ve şömineden hafif bir parıltı yükseliyor. Alev yükseldiğinde, bana dönmeden önce dört ya da beş lamba yakıyor.

"Kuru giysilere ihtiyacın var." Yatağının yanındaki sandığı açıyor ve yumuşak siyah bir gömlek bulana kadar karıştırıyor.

Tırpanımı Elias'ın silahlarının yanına bırakıyorum ve tuvalette üstümü değiştiriyorum, sırlıklam giysilerimi çıkarıp havluyla kuruluyorum. Aynanın olmadığına şükrediyorum. Gömleği bana çok büyük geliyor ve saçlarım da

Felaket, bu sabah onu evcilleştirmek için kullandığım düzinelerce iğne büyük bir kütleye karıştı. Onları çıkarmak asırlarımı alacak. İç çekiyorum, Elias'ın tek tahta tarağına uzanıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Ruh Yakalayıcı kuru kıyafetlerini giydi ve ayakkabılarını çıkardı. Ateşin önünde geyik derisinden bir kilimin üzerine oturmuş, ellerini ısıtıyor.

"Orada uyuyabilirsin." Yatağını işaret ediyor. "Ben yerde yatarım. En azından yarından önce iyi bir gece uykusu çekersin."

Aklımdaki uyku değildi ama omuz silkip yanına bağdaş kurarak oturdum. Çok dikkatli bir şekilde iğnelerimi çıkarmaya başladım. İlk birkaçı beni irkiltiyor, o kadar karışık ki onlarla saçımın yarısını koparacağımdan endişeleniyorum.

Elias bana bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Ateş, kahverengi tenini derin, baştan çıkarıcı bir altın rengine boyuyor ve koyu renkli, asi saçları gözlerinin içine düşüyor.

Kabin soğuk ama onun bakışları altında ben soğuk değilim. Onun bakışı Ruh Avcısı'nın bakışı gibi değil.

Dikkatini elimdeki iğneye ve onu çıkarmak için gösterdiğim etkisiz çabaya yönlendiriyor.

"Bana bırak." Yanıma gelip arkamdaki kalın minderin üzerine oturuyor, uzun bacaklarını iki yana açıyor.

Ellerini saçlarımda hissediyorum, nazikçe tokayı çıkarıyor. Titriyorum ve o da daha yakına kayıyor, göğsü sırtıma değiyor. Sıyrılan Boynumdaki kirli sakalı çıldırtıcı ve kendimi gömleğimi ellerimde düğümlerken, sonra çözerken buluyorum. Birden kelimelerim tükendi, düşüncelerim

Arzu, kafa karışıklığı ve öfke karmaşası. *Neden bu kadar acımasısın? Ona bağışlamak istiyorum. Sevdiğim adam yerine Ruh Avcısı olmaya bu kadar kararlıysan neden sıcaklık, nezaket ve dokunuşunu sunuyorsun?*

Ama bu düşünceleri kovuyorum. Bu gece öfke hissetmeyeceğim. Ne de korku. Sadece umut.

Vücudum onunkine karşı eriyor ve başımı geriye yatırıyorum, böylece iğnelere ulaşması daha kolay oluyor. Özellikle inatçı bir tanesini çıkarıyor ve bu kadar büyük ellerin, şimşir ve hançer tutmaktan nasırlaşmış ellerin, saçlarımdaki iğneleri bu kadar akıllıca çıkarabilmesine hayret ediyorum.

"Senin sihrin saç düğümlerini de kapsıyor mu?" Mırıldanıyorum.

Derin, sessiz kahkahası göğsümde yankılanıyor. "Görünüşe göre. Çok uyumlu görünüyorlar."

"Senden hoşlanıyor olmalılar."

Tekrar geriye kayıyor ve onu artık hissedemediğim gerçeğine itiraz etmek istesem de bacakları, kalbi daha hızlı atan tek kişinin ben olduğumdan şüphe bırakmayacak şekilde benimkilere baskı yapıyor.

"Çölde o gece, ayrılırken," diyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki titriyorum, vücudumdan aşağı bir heyecan akıyor. "Sana bir şey söyledim."

Bir iğne daha çıkarıyor. Gömleğim bir omzumdan kayıyor ve kolunun sert kasları yavaşça omzuma değiyor.

"Dedim ki: Sen benim tapınağımsın." Sesi alçak ve boğuk. Bedenimi onunkine yaslıyorum, duramıyorum, ruhumun derinliklerinde sızlayan bir istekle onu arzuluyorum.

Kokusu beni sarhoş ediyor ve onu her zaman hatırlayabilmek için içime çekiyorum. Bir iğneyi daha dikkatlice çıkarırken bile sert kalçaları kalçalarımı sıkıyor. Onu hissediyorum, her şeyini, Ruh Avcısı olsun ya da olmasın, beni en az benim onu istediğim kadar çok istediğini bilecek kadar.

"Sen benim rahibimsin," diyor. Dudakları boynuma değiyor ve ben bunu hayal etmiyorum. Son iğneyi de çıkarıyor. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor, şimdi gevşek, büyük bir özenle. Belime dokunuşu daha az sabırlı -bacaklarım yana sarkana, göğsüm onunkine bastırılana kadar bedenimi kendine çekiyor.

Ellerim kalçalarına düşüyor ve başımı arkaya yatırıp dudaklarını boğazımın çukurunda gezdirirken nefes nefese kalıp parmaklarımı kalçalarına gömüyorum. Onu istiyorum. Gökyüzünde, onu istiyorum. Daha çok çünkü kendini tuttuğunu, tüm vücudunun ihtiyaçla titrediğini hissedebiliyorum.

"Sen benim duamsın," diyor ve şimdi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onun içindeki savaşı görüyorum. Ruh Yakalayıcı ile Elias arasında gidip geldiğini görüyorum. Görev ve umut arasında. Üzerine yüklenen görev ile çok arzuladığı özgürlük arasında. Bundan sonra ne söyleyeceğini biliyorum. Mantrasını birçok kez fısıldadığını duydum ama hiç böyle olmamıştı. Ama olduğu kişi ile olmak istediği kişi arasında bocalarken hiçbir şey söylemiyorum. Sanırım *oradasın. Bana geri dön.*

"Sen benim kurtuluşumsun," diye fısıldıyor.

Sonra bir nefes, bu anın öncesini ve sonrasını işaretleyecek bir zaman dilimi. Kimin kazanacağını bilmediğim bir kalp atışı ya da sevgimizin yeterli olup olmadığını.

Sonra gözleri açılıyor ve o Elias Veturius, sıcak, güzel ve benim. Onu kendime çekiyorum, dudaklarından kelimeleri çalarken yemyeşil ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ellerimi omuzlarının sert düzlemlerinde, kollarında gezdiriyorum - bu yeterli değil. Ondaki daha fazlasını istiyorum, hepsini.

Beni daha yakına çekiyor, benim kadar aç, beni aynı karanlık sıcaklıkla öpüyor, sanki bu gecenin, son gecemizin, tek gecemizin bir daha asla gelmeyeceğini biliyormuş gibi.

LVI: Ruh Yakalayıcı

■ Mauth, Laia ve benim birlikte olmama itiraz ederse, duymam. Ve eğer görev takıntılı Ruh Yakalayıcı bana aptal olduğumu fısıldarsa, duymam. onu da. Dudaklarını dudaklarımda hissederken kendimi kaybediyorum, kokusu duyularımı dolduruyor. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor, dudaklarımdan öpücükler omuzlarımdan çıkıntılara kadar.

Tırnakları sırtıma batıyor ve beni ısırtıyor, aynı anda hem nazik hem de güçlü. Beni kavrayan sıcaklık hissine lanet okuyorum ve onu itiyorum.

Yarın savaşmamız gereken bir savaş var. Yerine getirmem gereken bir görevim var. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

"Laia-"

Ama başını sallıyor, altın rengi gözleri ateş saçıyor ve bir parmağını dudaklarıma koyuyor. "Beni seviyorsun," diyor. "Ben de seni seviyorum. Ve bu gece önemli olan tek şey bu."

Ellerini göğsümde gezdiriyor, üstüme çıkıyor ve yumuşak bir çekişle gömleğimin düğmelerini açıyor, her hareketinde meydan okuyor. *Durdur beni*, diye meydan okuyor. Ama durdurmayacağım. Dünya için değil ve saniyeler içinde onunkini çıkarıyorum.

Her kıvrımının, her kasının, her yarasının, her santiminin mükemmelliğine hayret ediyorum, ama bunun için kelimelerim yok ve o utanarak başka tarafa bakıyor, kolları kendini örtmek için kalkıyor.

"Sakın buna cüret etme," diyorum hararetle. "Sen mükemmelsin." O zaman gülümsüyor, hayal ettiğim gülümseme.

"Bu," dedi, "yüzünde gördüğüm en memnuniyet verici ifade."

Onu kendime doğru çekiyorum, dişlerimi dudaklarında gezdiriyorum, sonra boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin sert mükemmelliğine ve altındaki ipeğe doğru iniyorum.

Giysiler - lanetli giysiler - geriye kalanları çıkarıyoruz, bunu yaparken gülüyoruz ve sonra hala üstümdeyken elimi tutuyor, vücudunun en tatlı yerine götürüyor, başını geriye atıyor, ben öyle yaptığımda nefesi sığlaşıyor

diliyor. Gülümsüyorum, üstümde sallanırken, kendini zevkine kaptırırken gözlerinin kapanışını izlemekten aşırı derecede memnunum.

Vücudu titriyor ve Laia'nın kendi vücudunu kaybettiğini hissettiğimde neredeyse kontrolümü kaybediyorum. Tekrar sakinleştiğinde bana bakıyor, ani bir utangaçlıkla başını eğiyor ama ben çenesini kaldırıyorum. Ateşin ışığı altın rengi gözlerini derinleştiriyor ve kor gibi yanıyorlar.

Sonra onu yavaşça öpüyorum, uzun zamandır istediğim şekilde. Acele etmiyorum, ağzının dolgunluğunun tadını çıkarıyorum, kalçalarının pürüzsüz kabarıklığında daireler çiziyorum. Dudaklarımı vücudunda gezdirirken yüzünü, ifadesindeki narin değişimleri, nabzının boğazında benimki kadar hızlı atmasını izliyorum.

Ama sabırsızca inliyor ve bu ses beni çözüyor. Onu sırtüstü çeviriyorum, ağırlığının sadece bir kısmını ona veriyorum. Parmakları benimkilere dolanıyor ve başının üzerinden kaldırdığımda bana doğru kıvrılıyor.

"Evet-"

"Laia." Onu o kadar çok istiyorum ki kendimi yavaşlatmak işkence gibi geliyor. Ama onu incitmek istemiyorum. Şimdi Elias'ım ama yarın ve sonraki her gün yine Ruh Yakalayıcı olmalıyım. "Emin misin?"

Bacağını kalçalarımın dolayarak ve beni kendine doğru çekerek cevap veriyor, ta ki hareket eden ne o ne de ben oluncaya kadar. Ve ben bu anın içinde kaybolmaktan başka bir şey istemesem de, o benim adımları soluyor.

"Elias," diyor soluklarının arasında ve ona bakmamı istediğini biliyorum. Tereddüt ediyorum, çünkü bunu yaparsam kalbim çıplak kalacak. Ama aşk ondan nazik dalgalar halinde yuvarlanarak beni sarıyor ve sonunda bakışlarıyla buluşuyorum.

Laia'nın sabit bakışları beni ele geçiriyor ve o kendini bedenlerimizin hareketine, arzusunun ıstırabını doyuma ulaşmanın coşkusuyla birleştiren o kadim simyaya kaptırırken orada yeşeren karanlık tutkuyla hipnotize olup kayboluyorum.

Adımı haykırırken, parmakları yumruklarımda sıkılaşıırken, vücudu içime doğru yaylanırken, aynı yere doğru ilerlerken, acı ve zevkin o tarifsiz kavşağında, sonunda bir olarak birlikte ilerlerken başka tarafa bakmıyorum.

|||||

H Biraz sonra, sırt üstü uzanmış, ikimiz de su gibi hava çekerken, dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bana sertçe bakıyor. "Bunu yapmak zorundayız.

Kazan," diyor.

"Neden?"

"Çünkü bu birlikte geçireceğimiz tek gece olamaz." Parmakları Tenimdeki çizgiler hafif ama sesi sert. "Seninle bir hayat istiyorum. Maceralar. Yemekler. Ateşin önünde geç saatlere kadar süren geceler. Binlerce yağmurlu yürüyüş. Uygunsuz yerlerde kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsun. Ch istiyorum

-" Durdu, gözlerinde üzüntü vardı ama bunu çabucak gizledi. Ama ne söyleyeceğini biliyorum. Çünkü ben de çocuk istiyorum, belki şimdi değil ama bir gün. "Daha fazlasını istiyorum," diyor.

Gülümsüyorum ama onun cinleri yok etmek istediğini hatırlayınca gülümsemem çabucak kayboluyor. Ama ben istemiyorum. Ve eğer bir mucize olur da Nightbringer yenilir ve cinler Ruh Yakalayıcıları olarak yerlerine geri dönerlerse, bizim için hala bir gelecek yok. *Senin yerine başka bir insan -cin değil- uygun görülene kadar bana yeminlisin.*

"Ne oldu?" Kollarını göğsümde kavuşturuyor ve çenesini oraya dayıyor, böylece sadece gözlerini görebiliyorum. "Seni yiyip bitiren ne?"

Onun ve benim asla bir hayatımız olamaz. Macera yok. Yemek yok. Gece geç yatmak yok. Yağmurlu yürüyüşler yok. Uygunsuz yerlerde kıyafetlerini çıkarması için konuşmak yok.

Çocuk yok.

Bu gece elimizdeki tek şey. Mauth tam gücüne kavuşur kavuşmaz beni geri çekecek. Ve Laia bir kez daha kaybolacak.

Sorusuna cevap verecek kelimeleri ararken bile ışık değişiyor. Daha birkaç dakika önce sıcak ve altın sarısı olan kulübe maviye bürünürken gece kaçıyor.

Güneyimizde ordu uyanıyor, askerler kendilerini hazırlıyor olacak. Ötede, nehrin yakınında, Nightbringer hepimizin üzerine bir kıyamet salmaya hazırlanıyor.

Laia'yı kendime çekip bir kez daha öpüyorum, tüm sevgimi, umudumu ve arzumu bu öpücüğe koyuyorum. Birlikte geçireceğimiz bir ömür boyunca ona vermek istediğim her şeyi.

Ne yaptığımı hissediyor ve dudaklarımda tuz tadı alıyorum.

"Elias-" diye fısıldıyor. "Yapma-"

Ama başımı sallıyorum. "Soul Catcher," diyorum. "Bu Soul Catcher."

Başını sallıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Elbette," diyor.
"Gitmeliyiz."

Geceyi ateşin yanında geçirdiğimiz için artık kuru olan giysilerimizi bulup sessizce giyiyor, botlarımızı, silahlarımızı ve zırhlarımızı takıyoruz. Laia tırpanı çektiğinde, sanki ağırlaşmış gibi iç geçiriyor. Kapıdan ilk o çıkıyor, açıklıkta arkası dönük beni bekliyor.

Kulübenin kapısını sıkıca kapatıyorum, bir Augur'unki kadar güçlü bir önseziyle vurulduğumda nefes alıyorum, o ve ben buraya bir daha asla birlikte dönmeyeceğiz.

LVII: Kan Turna Kuşu

A Ormandan çıktığımda, sonsuza dek değişmiş olarak, duyduğum sözleri düşünmüyorum. Gördüklerimi düşünmüyorum. Bir cini riske atamam- herhangi bir cini- zihnimdeki düşünceleri topluyorum.

Onun yerine Avitas Harper'ı düşünüyorum. Sakinliği, sıcaklığı, bana sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bakışı.

Döndüğümde gecenin derinliğıydi ve ordu kampı sessizdi. Onu çadırımın dışında volta atarken buluyorum, beni görünce kaşları çatılıyor.

"Biliyorum," diyorum, çünkü onun "*Uzaklara gidemezsin, sen Kan Şahini'sin*" konuşmasını ezberlemiştim. "Ama tek başıma bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"Söyle bana-"

"Yapamam." Çadırımın önündeki muhafızları gönderiyorum. "Her şey benim sessizliğime bağlı."

"Blood Shrike-"

"Helene," diye fısıldadım ona. "Bu gece bana Helene de."

Beni çıldırtan o yarım gülümsemesini göstermeden önce bir süre beni izliyor. Sonra beni çadırın içine çekti, elleri saçlarımda, dudakları daha kapak kapanmadan benimkine. Onu karyolama doğru sürüklüyorum ve sessizce, birbirimiz için çıldırarak, arzularımızı doyurana kadar tamamen soyunma zahmetine bile girmeden üzerine yığılıyoruz.

Daha sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde uyandım, vücudumda bir ürperti dolaşıyordu.

"Sorun ne?" diye soruyor, kolunu kalçalarıma atmış, hâlâ yarı uykulu. "Yok bir şey," diyorum. "Uyumaya devam et."

"Sen de yapmalısın."

"Öpeceğim." Onu öpüyorum ve kendimi onun koyu kirpiklerine, sivri elmacık kemiklerine, otururken cildinin dalgalanışına bakmaya bırakıyorum.

"Harper," diyorum tereddütle. "Avitas. . ."

"Mmm?"

Seni seviyorum. Ne kadar basit kelimeler. Ama yeterli değiller. Ne demek istediğimi ifade etmiyorlar.

"*Emifal Firdaant,*" diyorum ona.

"Bunu daha önce de söylemiştin." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bunu söylerken ona tam olarak bakamıyorum. "Ölüm önce beni alsın." "Ah, hayır, aşkım." Beni kendine yaklaştırdı. "Önce sen gidemezsin. Ben gidebilirim.

Eğer yaparsan dünyayı anlamlandıramazsın."

Bununla birlikte gözlerini kapatıyor ama ben uyuyamıyorum. Çadırın tepesine bakıyorum ve yağmurun brandaya vuruşunu dinliyorum. *Emifal Firdaant*, gökyüzüne yalvarıyorum. *Emifal Firdaant*.

LVIII: Laia

Elias ve ben kampa geri döndüğümüz anda Kanlı Sıçrayan saldırdı. "Mancınıklarla ilgili bir sorun var, Ruh Yakalayıcı." Spiro'nun savaş zırhı, saçları kusursuz örgüsüyle başına sıkıca yapışmış. "Hangi cehennemdesin sen-"

Aramıza bakıyor ve soluk kaşları yukarı kalkıyor, sonra benim gözlerimdeki yıkımı ve onun gözlerindeki soğuk mesafeyi görünce çatılıyor.

Musa dirseğimde belirdi. Gece kaybolduğumu biliyor olmalı ama hiçbir şey söylemiyor. Etrafındaki wightlar, huzursuz bir bulut gibi kayıyor.

"Onlara gitmelerini söyledim," diyor, onları izlediğimi fark ederek. "Cinlerden korkuyorlar. Ama reddettiler." Kampın ortasına doğru başını sallıyor. "Darin seni arıyor, *Aapan*. O ve Spiro, Mamie Rila'nın arabasının yanındalar."

Bilgin'e minnettar bir baş selamı veriyorum ve aceleyle kardeşimi ve demirciyi bulmaya gidiyorum; birincisinin elinde bir çuval, ikincisinin elinde bir scim var.

"Senin için bir hediye, Laia." Darin çantayı kaldırdı. "Tırpanınla birlikte gitmesi için. Küçük kız kardeşimin ve hepimizin kurtarıcısının uyumsuz zırhlarla ortalıkta dolaşmasına izin veremem."

"Sanki yeterince baskı yokmuş gibi," diyorum yarı şaka.

Zırh hafif ve esnek ama başka bir hissi de var, adını koyamadığım bir hissi.

"Bu gölge dövmesi," diyor Spiro. "Bunu Augur'lardan öğrendim. Etrafına uyum sağlamana yardımcı olacak, fark edilmeni zorlaştıracak. Ve seni cin ateşinden koruyacak."

Belime bir kemer bağlıyor, kısa bir scim ve hançer takılı. Darin yayımı tırpanımın üzerinden sırtıma asıyor ve ikisi de gururlu iki ağabey gibi beni içlerine alırken gülümsüyorlar.

Bir kabile borusu uyarı sesi çıkarıyor. Düşman yaklaşıyor. Düzen almış bir grup Martial koşarak yanımdan geçip giderken derin bir nefes alıyorum.

kayalığın kenarında. Dev tuz bloklarıyla dolu bir araba gümbür gümbür geçiyor. Elias'ın sesi kampta yankılanıyor, soğukkanlı ve sakin, askerlere yerlerini almalarını emrediyor.

Etrafımdaki herkes hareket ediyor ama ben ölü toprağa kök salmış durumdayım. Ya başarısız olursam? Bu adil bir savaş değil. Komutanın otuz binden fazla adamı var. Bizde bunun üçte birinden azı var. Onun wraithleri, cinleri ve bir sürü maskesi var. Bizimse birkaç düzine maskemiz ve şarkıyla, çelikle ya da ateşle zayıflatabileceğimiz efritlelerimiz var.

Keris'in Nightbringer'ı var.

Bizde de ben varım.

Darin'in eli omzuma yaklaşıyor. Kafamdaki gürültüyü biliyor, tabii ki biliyor.

"Beni dinle." Bana annemizin gözleriyle bakıyor, size o kadar derinden inanan birinin gözleriyle ki başka seçeneğiniz yok. kendinize inanın. "Buradaki en güçlü kişi sensin. Kamptaki en güçlü kişi. Benden, Spiro'dan, Blood Shrike'tan, Ruh Yakalayıcı'dan, Afya'dan daha güçlüsün.

Sen Dişi Aslan'ın kızıydın. Nan ve Pop'un torunusun. Sen Lis'in ve benim kız kardeşimsin."

Gözleri doluyor ama durmuyor. "Bana ne yaptığını söyle. Anlat bana."

"Kumandan'dan kurtuldum," diyorum. "Ve Blackcliff'ten. Bizim Ailemin ölümleri. Nightbringer'dan kurtuldum. Ona meydan okudum. Seni kurtardım. Savaştım. Halkımız için savaştım."

"Ve sen savaşımaya devam edeceksin." Darin şimdi iki omzunu da tutuyor. "Ve kazanacaksın. Bugün yapılması gerekeni yapacağına senden daha çok güvendiğim tek bir kişi bile yok Laia. Tek bir kişi bile."

Bu sözler Shrike ya da Elias'tan gelse cesaret verici olurdu. Ağabeyimden ise hayat vericidir. Onca insan arasında onun bana inanmasında bir şey var ki skimimi kavramamı, çenemi dikleştirmemi ve daha dik durmamı sağlıyor. Bugün kazanacağım.

"Seninle gelebilirim," diyor. "Seninle gelmek istiyorum. Yalnız *değilken* neden onunla tek başına savaşasın ki?"

Ama başımı sallıyorum, babamın boynunun kırılışını, Lis'in boynunu düşünüyorum. Komutanın annemi manipüle etmek için ailemi nasıl kullandığını.

"Gece Getiren aşkımı hep bana karşı kullandı, Darin," diyorum. "Bunu

tekrar yapmasını istemiyorum. Senin için endişelenemem. Sadık kal

planı."

"Laia-" Kararsız görünüyor, sonra beni kucaklıyor. "Seni seviyorum. Dövüş. Kazan. Her şey bittiğinde görüşürüz."

"Laia!" Darin kampın içinde kaybolurken Elias seslenir. Afya ve Cibran onun yanındadır ve uzun yaylarla silahlanmış bir Kabile Halkı ve Bilginler müfrezesi yakınlarda beklemektedir. "Vakit geldi. Biz sonuncuyuz."

"Rehmat?" Elias'a doğru koşarak sessizce söylüyorum. Ama yaratık görünmüyor.

Elias'ın çoktan gönderdiği binlerce askerin sonuncusu olarak ağaçların arasından dolanıyoruz. İzlediğimiz yol bizi doğruya, yukarıya doğru götürüyor.

nehre doğru 60 metre alçalan dik bir uçurumda sona eriyor. Sağımızda ve solumuzda yüzlerce Kabile üyesi ve Bilgin yayları hazır bir şekilde bekliyor.

Gökler, Nightbringer'ın Keris'in ordusunun önünü nasıl açtığını biliyor. Belki de Elias gibi ormanı manipüle etti. Belki de cinlerine bir yol açtırdı. Durum ne olursa olsun, düşman askerleri dar bir şeride yaklaşıyor. Nehir boyunca sığılıklar, tekneleri olmadan geçebilecekleri tek yer.

Ve onları oklarımıza maruz bırakacak kadar kayalıklara yakın. "Ateş etmeyin," diye solumdan nefes alıyor Afya. "Sadece uzun yayların menzil."

Nişancılığım gelişse de, onun tavsiyesine kulak verdim. Her halükarda, Gece Getiren'i izlemek için buradayım. Umarım o aynısını yapamazken onu gözetlemek için.

Yukarıdaki gökyüzü açık olsa da, Martial'lerin içinden çıkacağı orman sisle kaplıdır. Ve gözlerimizin önünde sis yoğunlaşıyor.

"Lanet olası gökyüzünde bu da ne?" Afya güneyden nehir boyunca uzanan kalın bir bulut kümesini işaret ediyor. Sülfürik bir kokusu var ve kuzeyden esen, oklarımızı destekleyen rüzgârla tamamen zıt.

"Nightbringer," diyor Elias. "Burada olduğumuzu biliyor. Runner!"

Genç bir Bilge hemen Elias'ın yanında belirir. "Rüzgâr efritlelerini çağır," der. "Onlara sisi dağıtmalarını söyle."

Çocuk kaybolur ve şimdi sis aşağıdaki nehri örtmüştür. Suda sıçramalar duyuyoruz ama aşağıya bakmak bir kova sütün içine bakmak gibi.

"Karşıya geçiyorlar," diye tıslıyor Afya. "Bir şeyler yapmak zorundayız." "Henüz değil," diyor Elias. "Efritleleri bekleyeceğiz."

Kokuşmuş sis izleri siper aldığımız tepeye yaklaşıyor ve şimdi bağırışlar duyuyoruz, Keris'in ordusu sığıklardan geçerken verilen emirler. Oradan, bu sırt ile cin şehri arasında bir şerit halinde uzanan temizlenmiş bir alan boyunca ilerleyecekler. Ve sonra, birliklerimizle savaşmak için kısa yamaçtan yukarı çıkacaklar.

Dakikalar ilerledikçe kıpırdanıyorum. "Elias-"

"Henüz değil." Solgun gözleri sise dikilmiş. Askerler tedirgin bir şekilde yer değiştiriyor ve o da sıraya sesleniyor, "Hazır ol."

Sonra başımızın üzerinde bir vınlama ve rüzgarın çılgınlıkları sisin içinden ok gibi fırlıyor, dönüyor, yırtıyor, parçalıyor ve bir çocuğun sonbahar yapraklarını dağıttığı gibi dağıtıyor.

Elias elini kaldırıyor ve sırt boyunca uzanan okçulara nişan almalarını işaret ediyor. Bulut yeterince incelindiğinde aşağıda büyük gruplar halinde nehri geçen adamları görüyoruz.

Elias kolunu aşağı doğru sallıyor ve aynı anda fırlatılan binlerce okun tınısı havada yankılanır. Keris'in adamlarından biri bağırarak uyarıda bulunur ama askerler suya batmış oldukları için kalkanlarını zamanında kaldıramazlar. Dalgalar halinde düşerler. Elias kolunu tekrar kaldırıp indiriyor, sonra da istediği zaman ateş etmesi için işaret veriyor. Bir asker dalgası daha düşer, sonra bir başkası.

Onları burada durdurabiliriz. Belki bin Kabile uzun yayı Martiallerin işini bitirmeye yeter. Keris'in yaralarını yalayarak Navium'a dönmesini sağlamak için. Nightbringer'in iki kez düşünmesini sağlamak için.

Sonra bir bıçak, kabzası hala demirhaneden yeni çıkmış gibi parlıyor, gökyüzünden ıslık çalarak geliyor ve yanımda duran kişinin göğsüne saplanıyor. Afya.

Homurdanıyor ve geri adım atıyor, kollarıma yığılmadan önce şaşkınlıkla bıçağa bakıyor. *Hayır, oh gökler, hayır.*

"Afya!" Cibran çığlık atar ve bir anda kolunu ona dolar.

"Zaldara, hayır."

"Onu triyaja götürün" dedim. "Çabuk olun. Kalbine isabet etmemiş. Git, Gibran!"

Ama gökyüzündeki bulutlar önce turuncuya, sonra da cinler gökyüzünden fırlarken derin ve öfkeli bir kırmızıya dönüşüyor.

Umber, ateşli kamasıyla onların arasında. O da

Otuz adım ötede yere çakılıyor ve etrafındaki ağaçları dümdüz ediyor. Afya ve Cibran'ın ikisi de uçarken, kızın kılıcı iki düzine askerimizi aynı anda ateşe veriyor.

"Geri çekilin!" Elias seslendi ve biz bunu bekliyorduk. Beklediğimizi biliyorum. Ama cinlerin hızlı ölümlerine hâlâ hazırlıksızım. Askerlerimizi rüzgârın kâğıdı yırttığı gibi yırtıyorlar. Bir kaç adamımız öldü. İki kişi. Beş kişi.

"Koş, Laia!"

"Afya-Gibran-"

"Kaçın!"

Elias beni çekiyor, sesinde öfke var. Öfkesinin korkudan kaynaklandığını hemen anlıyorum, çünkü burada duruyorum, ölüm yaklaşırken kımıldamıyorum.

Ama Umber önümde dursa da, glaive'iyile beni yere serecek olsa da, sadece hırlıyor ve arkasını dönüyor. Elias beni ağaçların arasından geçirip cin korusuna geri götürüyor, geride bıraktığımız askerler bile ormandan damlıyor.

Kampımız organize bir kaosa dönüşmüş durumda ve Elias anında emir yağdırıyor. Mancınıklar yüklendi, deniz efitleri onları cinlerden korumak için üzerlerinde geziniyor. Savaş makineleri yaklaşan orduya değil, Sher Jinnaat'a doğrultuldu. Ateş ya da taş değil, devasa tuz blokları fırlatarak şehirdeki cinlerin kardeşlerine katılmasını ve biz savaşıma fırsat bulamadan savaşa karar vermelerini engelleyeceğiz.

"Kaç kişi öldü?" diye seslenir Shrike Elias'a.

"Bizim tarafta yaklaşık iki yüz kişi var," diyor. "Belki bin kişi de onların tarafında."

"İstedığınız gibi haberciyi gönderdik," diyor Shrike. "Keris kafayı geri gönderdi. Ceset ata bağlı."

"Ruh Yakalayıcı!" Rowan Goldgale önümüzde cisimleşiyor. "Savaşçılar burada. Nightbringer-"

Elias Blood Shrike'ı yakalar, savaş için scim'ini çekmeye başlamıştır bile. "Keris'e bir santim bile verme, Kanlı Sivrisinek. Bir şeyler bulacaktır.

Kolunu. Her zaman öyle yapar."

Shrike acımasızca gülümser. "Ve benim yapmadığımı kim söyleyebilir, Ruh Avcısı?"

Ona sırtıyor, o eski Elias gülümsemesi ve onunla birlikte yok oluyor. Gökyüzü alev alev yanıyor, aramızdaki cinler ordunun üzerine cehennemi yağdırıyor, biz karşılık veremedi bizi yok etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Elias bana dönüyor ama onu itiyorum. "Git," diyorum. "Onları uzak tut." "Laia-"

Onu terk ediyorum, çünkü veda edersem zaten teslim olmuş

oluyorum. Onu tekrar göreceğim. Görüşeceğim.

Kamp şu an çılgınlık içinde ama ben korkmuyorum. Umber beni alaşağı edebilirdi ama etmedi. Nightbringer beni kendisi için istiyor.

Eski bir sakinlik beni tuketiyor. Elias'ı idamdan kurtarmadan ve Kauf'a girmeden önce hissettiğim sakinlik. Savaşın ortasında Livia'nın çocuğunu doğurmanın verdiği huzur. Olabildiğince hazır olduğumu bilmekten doğan bir sakinlik.

Cin korusunun batısındaki ağaçların arasına dalıyorum ve Sher Jinnaat'a bakan küçük bir kaya platosuna ıkıyorum. Kaya

Kaçırmak imkansız. Özellikle de savaşı yukarıdan izleyen bir cin için.

Platoya ulaştığımda Rehmat'ın altın ışıltısı önümde beliriyor.

"Buradayım, Laia."

"Bunun için gökyüzüne şükürler olsun," diyorum Rehmat'a. Önümde durmak için yanıma geliyor ve ellerini önünde kavuşturuşunda neredeyse resmi bir şey var. Başını eğiyor, kelimeler olmadan bir soru soruyor.

Başımı sallıyorum ve o içime akıyor, bilincime öyle bir katılıyor ki nefesim kesiliyor. Ben oyum, o da ben. Ve ben bunun böyle olması gerektiğini bilsem de, o kendini benim bilincimin sadece bir köşesiyle sınırlasa da

onun varlığından rahatsız oluyorum. Kafamın içinde başka birinin olmasından nefret ediyorum.

Burnun kenarına gidip aşağıya bakıyoruz. Keris'in ordusu yamaca ulaşmış ve hızla tırmanıyor. İlk asker dalgası oradaki mızraklara saplanıyor ama ordu uzun süre geri ekilmiyor.

Umber bir dalış yaparak mızrakları yakar ve Keris'in Savaşçıları kendilerini Elias'ın güçlerinin üzerine atar.

İzlerken gözlerim doluyor. Çok fazla l var. Kimin için savaştıkları önemli değil, çünkü Gece Getiren için hepimiz aynıyız. Birbirimizden nefret etmemiz için bizi manipüle etti. Diğer tarafı onun bizi gördüğü gibi görmeye. İnsan olarak değil, sadece katledilmeye layık haşaratlar olarak.

Ama o yaratık nerede? Cinleri ortalığı kasıp kavursa da hiçbir yerde görünmüyor.

Bu kadar yeter. Geçen her saniye daha fazla insanın ölmesi demek, ki bu da tam olarak onun istediği şey.

Tırpan sırtıma ağır geliyor. Çok ağır. Kınından ıkarıyorum. Güneş bir bulutun ardında kaybolmadan önce siyah elmas bıçağın üzerinde ışık parılıyor.

bulut. Yağmur tehdit ediyor ve ben yaklaşan fırtınaya bakıyorum. Keşke üzerimize yağsa, çünkü cinler ıslaktan nefret eder. Ama gökyüzü açılmıyor.

"Hadi o zaman, seni canavar," diye tıslıyorum, rüzgârın sözlerimi ona taşımasını umarak. "Benim için gel."

"Nasıl istersen, Serra'lı Laia."

O derin hırıltılı ses. Kabuslarımın sesi. Çok şey alan ses.
Dönüp Nightbringer'a bakıyorum.

LIX: Ruh Yakalayıcı

Antium'dan gelen birlikler savaşmak istemiyor. Bunu gözlerinde görüyorum, Keris'in kükreyen süvarileriyle yüzleşmek için kalkanlarını kenetlerken ruhlarını hissediyorum.

kayalık.

Eğer istediğimi yaparsam, uzun süre savaşmayacaklar. Ama Umber'a gitmeliyim.

Nightbringer'ın yardımcısı, onun yokluğunda diğer cinlere komuta ediyor. Eğer beni dinlemesini sağlayabilirsem, bu çılgınlığa bir son verebiliriz.

Hava ağırlaşıyor ve garipleşiyor. Sanki görünmeyen bir el yeryüzünden yukarı doğru bastırıyor, onu yırtmak istiyor. Korkarım ki girdap çok yakın.

Umber kayalığın önünden geçerken kahkahalar atıyor.

Keris'in askerlerini caydırmak için attığımız kazıkları yakıyor. Askerlerimiz önce öfkeyle, sonra da yer gümbürdeyip sarsılırken korkuyla haykırıyor. Faaz güçlerini kullanarak onların dengesini bozdu. "Rowan!"

Kum efriti ve akrabaları çoktan cinlere doğru ilerlemeye başladılar ve benim ordum hızlı bir şekilde duruyor.

Zırhları tarafından korunan ve kendi mızraklarını kullanan piyadelerimiz, arkalarındaki binlerce Bilgin okçunun yaylım ateşiyle desteklenen hattı tutuyor. Ölüm karşısında ürperiyorum; acımasız ve sonu gelmeyen. Yaralıların çığlıkları havayı dolduruyor.

Blood Shrike sıra dışı füzelerini, yani dev tuz bloklarını fırlatırken mancınıklar gıcırıyor. Bir blok çok yaklaştığında cinlerden biri çığlık atar ve yere düşer. Askerlerimizden bir tezahürat yükseliyor ama Umber intikam için ortalığı kasıp kavuruyor. Mancınıklardan birini koruyan düzinelerce okçunun arasından sıyrılıyor, alev formunu delip geçen tuz kaplı okları görmezden geliyor ve savaş makinesini etkisiz hale getirmek için ipleri kesiyor.

Rüzgârla ön cepheye doğru yürürken, içimde eski bir öfke yükseliyor, savaş kurdu uluyor, kan için kükrüyor. Scimlerim şarkı söylüyor onları kırbaçlarken

ve savaşçıların arasından sanki dumandan doğmuşum gibi kolayca geçiyorum. İstesem düzinelercesini öldürebilirim. Yüzlercesini.

Ama benim istediğim insanlar değil. Ve öldürmek de yardımcı olmaz. Umber'a ulaşmalıyım.

Onu hattın en batı tarafında buluyorum, sıkışık bir falanksı yırtarak kalkanlarını kenara itiyor. Kendisine saplanan oklardan sıyrılıyor ve Spiro Teluman beliriyor, korumasının altından kayarak scim'ini boynuna doğru savuruyor.

Ama kılıç kılıcını çevirip onu etkisiz hale getirmeden önce sadece ateşli vücuduna bir bakış atıyor. Öldürmek için hamle yapıyor ama bu sefer onu karşıliyorum ve glaive'inin tahtası yüzümdeki izleri siliyor.

"Gaspçı," diye tıslıyor. "Senin burada yerin yok. Onların yanında savaşamazsın."

"Ve hapsedilmenle hiçbir ilgisi olmayan insanları öldürmeye hakkın yok." Etrafından dolanarak onu daha az askerin olduğu ormana doğru çekiyorum. Ama benim hızıma rağmen elindeki kılıcı koluma saplıyor. Spiro'nun zırhı olmasa kemik kıran bir darbe olurdu.

Umber kükreyip tekrar saldırıyor ama ben savuşturuyorum ve kılıcını yüzümün arasında yakalıyorum.

"Senin türün bir baş belası." Kılıcını çekmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Kökü kazınmalı."

"Yok edilecek olan sadece biz değiliz," diyorum ona. "Eğer Nightbringer Acı Denizi'ni bu dünyaya getirirse, herkes -her şey- ölecek. Sen de dahil. Dünya düşecek-"

"O zaman bırak düşün," diye bağılıyor. "Sonunda barışa kavuşacağız-"

"Ölülerin huzuru" diyorum. Neden anlamıyor? "Hissedemiyor musun, Umber? Hava doğru değil. Nightbringer sana ne yaptığını söyledi mi? Planını seninle paylaştı mı?"

"Meherya'nın bizimle hiçbir şey paylaşmasına gerek yok. O bizim *kralımız*. Bizi özgür bıraktı.

Ve bizi senden ve senin türünden kurtaracak, böylece Sher Jinnaat'ta sessizce yaşayabileceğiz-"

"Acı Denizi'ni uyandırıyor," diye bağıriyorum ona, çünkü mantık işe yaramıyor gibi görünüyor. "Ölülerden aldığımız her acı, dehşet ve yalnızlık parçasını toplayıp dünyaya geri vermeye çalışıyor. Uyandığında, cin olduğun için sana merhamet edeceğini mi sanıyorsun?"

"Neler çektiğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz!"

Kılıcını elinden alıp bir kenara fırlatıyorum. "Seni ben öldürmeyeceğim," diyorum. "Ama senin Meherya'n öldürecek. Bana bak ve yalan söylemediğimi bil. Eğer kralının ruhları biçmeye devam etmesine izin verirsen, uyandırdığı şey hepimizi yok edecek."

Savaş yaklaşırken bile geri çekilip kılıçlarımı indiriyorum. "Lütfen," diyorum. "Durdurun onu. Ne yaptığının, neyi serbest bıraktığının farkında olmayabilir."

"Meherya'ma karşı gelmem." Umber başını sallıyor, alevleri arasında bir ürperti dalgalanıyor. "O senin anlayamadığını anlıyor, Ruh Avcısı. Biz çok kırıldık. Asla eskisi gibi olamayız."

"Sana ihtiyaç var," diyorum umutsuzca. "Denge için gerekli-"

"Denge!" Umber ağlıyor. "Dengeden en çok kim faydalanır, Ruh Avcısı mı? Mauth, çocuklarımızın ölmesine izin veren, ama bizden onun

Teklif mi? Öldüren, sakat bırakan ve tüm acınızı temizlememiz için bize veren sizin türünüz mü? Bin yıl boyunca dengeyi koruduk ve bakın bize ne kazandırdı. Eğer bu sizin için bu kadar önemliyse, Mauth'a söyleyin hayaletleri geçirmek için daha fazla insan bulsun."

O hızla uzaklaşıyor ve savaş kaçamayacağım kadar hızlı bir şekilde etrafımı sarıyor. Bir grup lejyoneri yarıp geçiyorum. Benden çok uzakta olmayan Darin, Spiro ve bir grup Saif Kabilesi insanı Keris'in askerlerinden oluşan bir müfrezeyle savaşıyor.

Onlara yardım etmek için harekete geçiyorum, ama önümde başka bir savaş dalgalanıyor ve yanımdan hızla geçen bir sarışın görüyorum, gümüş bir maske ve soluk gri gözler kutsal olmayan bir öfkeyle parlıyor.

Annem bir scim'in iki darbesiyle bir Kabile Kadını ve bir yardımcı askeri kazığa oturturken, diğeriyle bir Bilgin'in kafasını koparıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki insan onun rüzgârda yürüdüğünü düşünebilir. Yeteneği uhrevi ama yine de derin, benzersiz bir insani vahşiliğe dayanıyor. Gerçi ben

Onu yüzlerce kez dövüşürken gördüm ama hiç böyle görmemiştim.

İlk başta beni fark etmediğinden, savaşa çok dalmış olduğundan eminim.

Sonra durur ve etrafımızda erkekler ve kadınlar çabalayıp ölürken, biz sessiz bir cebe hapsoluruz. Onunla ilgili tüm anılarım bir anda zihnime doluyor, keskin sözler, kırbaçlar ve onun izlemesi-her zaman izlemesi, bildiğimden çok daha fazlası.

"Nightbringer'dan uzak dur, Ilyaas," diye beni uyarıyor ve ben yıllar öncesine, buranın çok batısındaki bir çöle geri dönüyorum. *Kervana geri dön, Ilyaas. Karanlık yaratıklar geceleri çölde dolaşır.*

Ben daha onun uyarısına bir anlam veremedim, o gitti, yüzündeki maske kendisinden bir buçuk metre uzun ve onlarca yaş büyük bir adamın yüzüne çarptı. Onun babası. Benim büyükbabam.

"Git oğlum," dedi büyükbabam. "Yıllardır benimle dövüşmek için bekliyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu konuda olmaz."

Büyükbaba Keris'in ilk saldırısını kolayca savuşturuyor ama Keris iki kat daha hızlı hareket ediyor ve onun her darbesini önceden sezmiş gibi görünüyor. Ağzı acımasız bir kesik, vücudu gergin ama bakışlarında görmeye alışık olduğum o kurnaz özgüven yok. Onun yerine, perili bir adam gibi görünüyor, bulunduğu yerden başka bir yerde olmak isteyen bir adam gibi. Güç ve yetmiş yıldan fazla bir süredir savaşçı olmanın verdiği cazibe onu Keris'e karşı hayatta tutmaya yetebilir.

Ya da olmayabilirler.

Bir çığlık başımı döndürüyor ve kalbime saplanan bir mızraktan zorlukla kurtuluyorum. Shan saldırganı bayıltıyor ve sonra savaşın içinde yutuluyor ve ben ona doğru ilerlemeye çalışsam da Rüzgarda yürürken bile bedenleri aşmak imkansız.

"Ruh Yakalayıcı!"

Darin görünür, nefes nefese ve kanlar içinde, Spiro da arkasındadır. "Laia nerede?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Platoya doğru gidiyordu."

Darin omzunun üzerinden kayalık burna doğru bakıyor ama buradan hiçbir şey göremiyoruz.

"Bizi orada istemediğini biliyorum." Çılgına döndü. "Karışmayacağıma söz verdim. Ama her şey yanlış geliyor. Yaklaşan bir şey var ve o benim kalan tek ailem, Ruh Avcısı. Onu öylece yalnız bırakamam."

Laia onun büyük kardeşlerin yaptığını yapacağından ve ona yardım etmek için kendini tehlikeye atacağından korkuyordu. Acısını ve niyetini hissederek omzunu tuttum. "Eğer peşinden gidersen, bu onun dikkatini dağıtabilir. Bu onun ihtiyaç duyduğu ya da istediği son şey, Darin. Lütfen-

"

Sözlerim, Kaya-Faaz'ın dev bir kayayı ordumuzun en uzak noktalarına fırlatırken çıkardığı çığlıklarla bastırılıyor. Keris'in kuvvetleri zaferle kükrerken, kaya toprağa mezar derinliğinde bir kanal kazıyor ve beraberinde düzinelerce askerimizi de götürüyor.

Darin'in etrafındaki Savaşçılar ve Bilginler bu kadar çok yoldaşın aniden ölümü karşısında feryat ediyor ve Keris'in adamlarına yeni buldukları bir güçle saldırarak onları yamacın kenarına doğru geri püskürtüyorlar. Savaş öfkem yükseliyor, savaşmam, öldürmem için

bağırıyor. *Savaş senin geçmişin. Savaş senin bugünün. Savaş*

senin geleceğin. Cin Talis bana böyle söyledi. Ve öyle de oldu. Öfkeme yenik düştüm, korkularım etrafımdaki adamları kırbaçladı.

"Darin!" diye sesleniyorum ama cevap vermiyor. Spiro Teluman yanımda, çırağını bulmak için etrafındaki yüzleri tarıyor. Ama Darin ortadan kayboldu. Uzaklardan, Blood Shrike emirlerini haykırıyor ve Keris korkunç bir zaferle bağırıyor. Yeryüzü inliyor, cinlerin yarattığı bir temblor ve devasa

Çatlaklar açıldı ve düzinelerce askerimi yuttu. Mancınıklardan biri Faaz bir kaya parçasını fırlatınca patlıyor. Bir alev kükremesiyle iki tane daha patlar.

Zaten savaşın kakofonisiyle ağırlaşan hava, sanki bir fırtına kopmak üzereymiş gibi yoğunlaşıyor.

Banu al-Mauth.

Mauth'un sesi çok sessiz ama kafamın içinde bir çan gibi çalıyor.

Affet beni, Banu al-Mauth, diyor. Onu durduracak gücüm yok.

Oh kanayan, yanan cehennemler. Kafamda bir görüntü yanıp sönüyor - Mauth'un öngörüsü. Korkunç, aç bir ağız, Mauth'un bariyerini delip dünyaya doğru patlıyor.

"Mauth," diye fısıldadım. "Hayır."

LX: Kanlı Sıçrayan

VV Elias'ı Laia'nın kaybolduğu ormana doğru koşarken gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Ona gidemiyorum. Ona seslenemiyorum bile. Keris'in kuvvetleri okçularımızın yarısını öldürdü ve Umber mancınıklarımızı onun lanet olası kılıcı. Cinleri durdurmak için yaptığımız tüm girişimler onların fey üstünlüğüyle karşılaştı. Ruh Yakalayıcı, yaratıkların bir sınırı olduğunu söyledi. Yaşam güçlerini bizi yok etmeye harcadıkça zayıflayacaklarını söyledi.

Ama zayıflık varsa da ben göremiyorum. Sadece kuvvetlerimizin yok edildiğini görüyorum, Laia'dan hiçbir iz yok, hala yaşadığına dair hiçbir belirti yok. Efitler cesurca savaşıyor ve başarısız oluyorlar, çünkü cinlerle boy ölçüşemiyorlar.

Çılgılık atan güneşlere karşı kıvılcımlar.

Kumandan'ın saflarından Wraithler akıyor ve onun adamları geri çekilirken bizimkiler çekilmiyor. Bilginler, Martialler ve Kabile İnsanları ile omuz omuza duruyor. Bir Wraith dalgası üzerimize geliyor, cehennemi soğukları adam üstüne adam diz çöktürüyor. Ama ben çılgılık atıyor ve scimlerini savurarak kafalarını mısır sapı gibi koparıyorum.

"Imperator Invictus!" Askerlerim etrafımda toplanıyor. "Imperator Invictus!"

Ama bu yeterli değil. Çok fazla wraith, çok fazla cin, Keris için savaşan çok fazla asker var.

Panik beni sarıyor, Antium'da hissettiğim dehşetin aynısı. Yenilginin umutsuzluğu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapılamayacağı bilgisi.

Karanlığı engelleyen tek şey sensin. Bugün, yenilmeyeceğim. Bugün, Antium'un intikamını alıyorum. Livia için.

"Shrike!" Harper yanımda beliriyor, nefes nefese, sayılamayacak kadar çok yarası kanıyor. Onu iyileştirmek için bir dürtü hissediyorum. O kadar güçlü ki şarkısı çoktan dudaklarımda. Ama ben bunu bir talebe dönüştürüyorum.

"O nerede, Harper? O yok edilene kadar bu iş bitmeyecek."

"Sancağı orada-" Önümde, mancınıkların çok ötesinde ve kayalığın yakınında, Keris'in sancağı cinlerin yarattığı rüzgârda şaklıyor. Yakınında, bir

Adam etrafındakilerden birkaç santim yukarıda duruyor, kızıyla dövüşürken beyaz saçları uçuşuyor.

"Quin'le savaşıyor," diyorum. Bu benim en iyi şansım. Harper'a dönüp bakışlarını yakalıyorum. "Uzak dur," diyorum. "Seni bana karşı kullanacak. Anlıyor musun? Uzak dur."

İtiraz etmesine izin vermiyorum, onun yerine ilerleyip yolu açıyorum. Keris'in sancağına yaklaştığımda Quin görüş alanımdan çıkıyor. Onu öldürdü mü? *Öz babası, lanet olası.*

Bana doğru gelen savaşçılar kılıcımın ucunun altına düşüyor. Çılgık atıyorum, hırlıyorum ve benden iki kat daha geniş savaşçıları yolumdan çekiyorum, gazap zihnimi tüketiyor, Keris'in sivri taçlı sancağı yaklaşıp ve o önümde durana kadar.

Bu iblis. Bu küçük, kaslı, ölümcül delilik. Bu katil, lejyonerlerimden birinin içini boşaltıyor, sonra da alaycı bir tavırla bana dönüyor.

Adamlarım etrafımı sararak onunla savaşıyor ve Blackcliff'in Kaltağı ile Kanlı Tırmık'ı birbirlerine bırakıyorlar.

Keris'e bir santim bile verme, Blood Shrike. Elinde bir şeyler vardır. O her zaman yapar.

Ve benim yapmadığımı kim söyleyebilir, Soul Catcher?

Hafızamı zorluyorum, çünkü onunla birlikte Karinna'nın söylediği sözler, Bekleme Yeri'nin derinliklerinde bana gösterdiği şey geliyor.

Nightbringer ya da onun

köleler zihnimden bu tür düşünceleri toplayabilir. Bunlar bir zayıflıktır ve bugün benim zayıflığım olamaz. Bugün, şimdiye kadar olduğumdan bin kat daha akıllı, hızlı ve iyi olmalıyım.

Keris sanki sadece benim için saklıymış gibi öfkesini serbest bırakıyor. *Her kaçışını, her meydan okuyuşunu sana ödeteceğim.* Kelimeleri vücudunun şiddetiyle, yüzünün acımasızlığıyla haykırıyor. *Hepsi için seni cezalandıracağım.*

Vahşiliği o kadar ürkütücü ki, savunmaya geçerek tökezliyorum. O ne normal bir düşman ne de adil bir düşman. Bu kadın bana her şeyi öğreten kadın.

savaş, hayatta kalma, çarpışma hakkında bildiklerini. Ölüm makinelerini geliştiren kadın

-Hiçbiri kendisinden daha etkili değildi.

Yeteneğimi bilse de kalbimi bilmiyor. Keris, anne babasının ve kız

kardeşinin gözleri önünde boğazlarının kesilmesine tanık olmadı. Keris

Yaşayan son kardeşinin ölürken çocuğunun gözlerinin içine bakmasını, tüm umutlarının bir bıçak darbesiyle yok olmasını izlemek.

Keris öfkeyle yanıp tutuşuyor. Ama benimki keder yüzünden daha sıcak yanıyor. Ve onu serbest bırakıyorum.

Kumandan'ın tercih ettiği silahlar ikili scim'lerdir. O daha küçük, bu yüzden yaklaşma riskini göze almak zorunda. Omzuna ve boynunun yan tarafına birer darbe indirene kadar onu uzakta tutuyor, hamlelerinden kaçıyor, savuşturmaya savuşturmayla karşılık veriyorum.

Ama en zayıf noktaları olan bacaklarını ya da boğazını kesmem için çok hızlı hareket ediyor.

Yüzümde bir sızı ve yanağımdan aşağı akan ılık kan. Keris'in bıçağı boğazıma birkaç santim yaklaştığında başımı geriye atıyorum. Aynı anda diğer bıçağını sol tarafıma öyle bir savuruyor ki Spiro'nun zırhı bile darbeyi durduramıyor. Seremonilerimi giyiyor olsaydım, ölmüş olurum.

Savaş hala etrafımızda dönüyor ve Harper'ın scim'ini bir saldırganın boğazına soktuğunu görüyorum - bacaklarına bir sopanın savrulmasını zar zor önlüyor. Adamlarım sayıca az olmalarına rağmen Kumandan'ın kuvvetlerini geri püskürtüyor ve bu manzara yüreğime su serpiyor.

Sanki yanımdan kan akmıyormuş gibi hareket ediyorum, etrafında dönmeden önce sağ elimdeki scim ile çalım atıyorum. Bıçağım hamstringlerinden birkaç santim uzakta ve onu kırbaçlıyorum.

Ama metalin eti keserken verdiği tatmin edici ses yerine, sol bileğimde derin bir yanma hissediyorum. Beni kandırdı. Arkasına geçeyim ve sol tarafımı, zayıf tarafımı açıkta bırakayım diye sırtını açık bıraktı. *Shrike, seni aptal.*

Scim'im elimden işe yaramaz bir şekilde düşüyor ve bıçağı zırhımı delip kalçama saplanıyor. Beni ikiye bölmeden önce sendeleyerek geri çekildim, görüşüm iki katına çıktı. *Ayağa kalk, Shrike! Ayağa kalk!*

Başımı bedenimden ayıracak bir darbeyi savuşturmak için kalan scim'imi tam zamanında kaldırıyorum. Scimlerimizin karşılaşma kuvveti benimkini gevşetiyor, ama o başıboş bir çamur parçasına basıp kayıyor ve bana geri çekilme şansı veriyor.

Gerçi pek işe yaramıyor. Silahsızım, korkularım ulaşamayacak kadar uzakta.

"Shrike!" Her zaman tetikte olan Harper, Keris'in sol tarafındaki savaştan kurtuluyor ve bana bir hançer fırlatıyor. *Hayır. Hayır. Uzak dur. Uzak dur, seni aptal!* Keris hançeri yakalıyor ama Harper çoktan bir tane daha fırlattı.

İkinci kılıcı bana fırlattığında bile, onu havadan çekip aldığımda, göğüs plakasının çarpık olduğunu görüyorum, savaşta gevşemiş.

"Harper!" Çığlık atıyorum ama Keris dönmüş, yakaladığı bıçak havada ona doğru savruluyor. Kanatlı ölüm.

Göğsüne batıyor.

Sanırım *bir* sıyrık. Çamurun içinden ona doğru sürünüyorum. *Tamir edebilirim. Ona geri şarkı söyleyebilirim.* Ama başka bir çelik parıltısı havayı kesiyor. Bu bıçak kalbine saplanıyor. Düşüyor.

"Hayır!" Ona ulaşıyorum, dizlerim çamura batıyor. Hayat onu terk ederken yeşil gözleri parlıyor, göğsünden kan sızıyor.

"Harper, hayır-" Fısıldıyorum. "Hayır-lütfen-"

"Helene-" Adımı söylüyor ama ben duyamıyorum. Savaş çok şiddetli, kalbim çok gürültülü atıyor. *Hayır, hayır.* Bedeli buysa zafer istemiyorum.

"*Em-emifal F-F-Firdaant-*" diye fısıldıyor ve sadece bir an önce benimkini kavrayan eli çamura düşüyor.

Onu kendime geri getireceğim. Söyleyeceğim. Ama yapamıyorum, çünkü bir şey yine sol tarafımı yırtıyor. Boğazımdan patlayan çığlığa engel olamıyorum. Sonsuz bir his, tüm acımın, tüm yenilgimin ve üzüntümün toplamı.

Keris beni izliyor. Elinde hançer, yaklaşıyor, çektiğim acıdan zevk alıyor, tadını çıkarıyor.

Kalkmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. *Sadık. Sonuna kadar sadık.* Ama son geldi. Ve ben hazır değilim.

LXI: Laia

B*Farkındayım, Laia. Rehmat'ın sesi zihnimde keskin. Doğru olmayan bir şeyler var.*

Nightbringer platoya çarparken konuşmuyorum. Korku zihnimi ele geçiremeyecek. Onu yeneceğim. Onu yok edeceğim.

"Hissedebiliyor musun aşkım?" diyor Gece Getiren ve benimle mi yoksa Rehmat'la mı konuştuğunu bilmiyorum. Bana doğru adım attığında, ben yerimde dursam bile Rehmat beni geri itiyor. Tökezliyorum.

Benimle *kal*, diyorum içimden ona. *Bunun zor olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini biliyorum. Ama birlikte hareket etmezsek kazanamayız.*

"Seni durduracağız." Rehmat ve ben birlikte konuşuyoruz ve sesim titrese de kendimi çelikleştiriyorum. "Bu dünyayı Acılar Denizi'ne açamayacaksınız. Buna izin vermeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?" diyor ve yaklaşırken ellerini yüzüme doğru kaldırıyor.

Benimle kal, Rehmat'a tekrar söylüyorum. Bu kez, zihnimde onun dokunuşundan irkilirken bile sabit duruyoruz.

"Bu şekilde olmak zorunda değil" diyoruz. "Sen Meherya'sın. Sevmek için yaratılmışsınız." Aşağıdaki savaş alanını işaret ediyorum. "Bu senin yolun değil."

"Yaptığım her şey sevgiden kaynaklanıyor," diyor ve alev gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kalbim, ya da Rehmat'ınki. "Bizden alınan her şeyin sevgisi. Geriye kalanların sevgisi."

O kadar yakın ki tırpanım elimde olsaydı onu öldürebilirdim. Yavaşça kolumu geri çekiyorum. Ama Rehmat beni sıkıca tutuyor. Uzuvarım işbirliği yapmıyor.

Onu öldürmek zorundayız, ona hatırlatıyorum. Yönetimi devralmayacağına söz vermiştin.

Yemin etmiştin.

Doğru olmayan bir şeyler var, diye fısıldıyor.

"İlerlemenin yolu bu değil." Rehmat şimdi konuşuyor, onu durdurmaya çalışsam da. "İntikamın seni teketmesine izin vererek sevgimizi onurlandıramazsın. Halkımızı onurlandırmıyorsun. Ya da ocuklarımızı..." Son kelime boğuldu, çünkü kan büyüsü onunla olan hayatından bahsetmesine izin vermiyor. "Göster Pişmanlık," diye onu teşvik ediyor. "Pişmanlık. Hayatınızı Mauth'un size verdiği göreve adayın. Dengeyi yeniden sağla."

Ne yapıyorsunuz? şimdi çok fkeliyim, çünkü planımız bu değildi. Yaptıklarının affı yok.

Rehmat eğilmez. *fkeni dizginle, Laia,* diyor. *nk yanlış bir şey var ve ben bunu ondan ıkarmalıyım.*

Sesi zayıf ya da kendine benzemiyor. Her zamanki gibi sert ve uyanık görünüyor. Ama yine de kımıldamıyor. Tırpana uzanmama izin vermiyor. Dışlerimi sıkıp onunla mücadele ediyorum, tırpana uzanmaya çalışıyorum. Nightbringer bileğimi tutuyor.

"Beni öldürecek misin aşkım?" diyor. "Kendi Meherya'nı mı?"

Laia, buradan kamalısın. Rehmat'ın sesi yükselir, çılgınca. *Ne planladığını bilmiyorum ama hemen kamalısın.*

Ondan uzaklaşmaya, tırpana uzanmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Bedenim donmuş durumda.

Bırak gideyim, Rehmat.

O ben değilim! Rehmat bağırıyor. *Dövüş onunla, Laia! Kurtul ondan!*

Ama Nightbringer beni hâlâ tutuyor ve ona karşı çabalasam da gözümü bile kırpamıyorum. Rehmat'ın giderek artan çılgınca telkinleri arasında, bana çok şey kazandıran bir ses duyuyorum.

"Laia! Buradayım-

"Darin.

Ormandan fırlıyor, ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çünkü Gece Getiren'e doğru çok hızlı ilerliyor. Metrelerce uzakta, sonra sadece birkaç adım. Peesi tuzla parıldıyor ve hiç şüphesiz, bir saldırının bana Gece Getiren'in elinden kaçmak için birkaç dakika kazandıracadıını umarak onu yukarı kaldırıyor.

"Darin!" ığlık atıyorum. "Dur!"

Nightbringer kafasını bile evirmiyor. Sadece beni bırakıyor, bakmadan arkasına uzanıyor ve Darin'in boynunu kırıyor.

Ses.

Aylardır kabuslarıma giriyor. Babam böyle öldü. Lis nasıl öldü. Annemin umudunun nasıl öldüğünü.

Darin yere yığılır, koyu mavi gözleri açıktır ama artık meydan okuyamamaktadır.

O-

Kardeşim-

Asla başka bir scim dövmeyecek ya da birkaç kömür darbesiyle tüm dünyaları çizmeyecek.

Hayır.

Asla burnundan soluyana kadar gülmeyecek, okuduğum nadir kitapların peşine düşmeyecek, Elias'a kötü kötü bakmayacak ya da bana güçlü olduğumu söylemeyecek.

Hayır.

Onun çocuklarını asla kucağıma alamayacağım. O da benimkileri asla kucağına almayacak. Asla öğüt vermeyecek, ay çöreği yemeyecek ya da benimle Anne, Baba ve Lis'in hikayelerini anlatmayacak.

Çünkü o öldü.

Kardeşim öldü.

Laia, Rehmat zihnimde haykırıyor. Nightbringer'ı öldürme. Onun istediği bu. İhtiyacı olan şey. Bu son-

Sesi kayboluyor, çünkü tek duyabildiğim o cehennem gibi çatırtı. Darin'in parçalanmış bedenine bakarken annemi ve babamı görüyorum. Kız kardeşimi, Nan'i, Pop'u, Izzi'yi görüyorum. Sonsuz Bilgin ölümlerini görüyorum, her şeyi bizden koparılmış, vahşileştirilmiş savaş çocuklarını. Evler. İsimler. Aileler. Özgürlük. Güç. Gurur. Umut.

Laia, Rehmat fısıldıyor. Bana kulak ver. Lütfen. Dinle.

Ama dinlemeyi bıraktım.

LXII: Gece Getiren

LAia'nın yüzü iyi bildiğim bir dehşetle buruşuyor. Titriyor, çektiği acı onu tüketiyor. Hırlama ile keskin bir parçalama arasında bir ses ve saniyeler sonra Rehmat'ı aklından çıkarıyor. Kraliçemin parlayan formu arkamda yere yayıldı.

Laia'nın elleri tırpanın üzerinde sıkılaşıyor. Rehmat ona doğru koşuyor. Öngörüsü ona ne olacağını söyledi mi yoksa beni en iyi o mu tanıyor, bilmiyorum. Ama fark etmez.

"Lütfen Laia," diye yalvarır kıza. "Onun istediği de bu."

Laia kraliçemi görmezden geliyor, ben de öyle. Rehmat diye biri yok. Ne de

Aşağıdaki savaş. Bu an benimle sevdiğim kız arasında. Farkında olmadan halkımı kurtarmaya yardım eden kızla. İhanet ettiğim ve reddettiğim kız.

Tırpanı kaldırıp bana doğru ilerlerken bir an için acıma duyusuna kapılıyorum. Ona sarılmak istiyorum. Ona yakında tüm acılarımızın yok olacağını söylemek için. Dünya acının vücut bulmuş hali tarafından tüketilecek ve hayatta kalan kimse olmayacak, kendi akrabalarım bile.

Her şey iyi olacak, çünkü her şey karanlık olacak, demek istiyorum.

Çünkü onu seviyordum, bu cesur, vahşi saçlı, altın gözlü kızı, korkmuş ama meydan okuyan, tereddütlü ama kararlı. Onu olduğu ve olacağı her şey için sevdim.

Tırpan havada ıslık çalarak boğazımı kesiyor. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Laia dikkatli değil. Blood Shrike'in ona verdiği eğitim unutuldu ve bu cinayetin zarafetini yok etti. Beni öldürmüyor. Tüm acılarını öldürüyor. Ona, ailesine, halkına yapılan her şeyi.

Ancak Keris'in de dediği gibi, bazı şeyler ölmez.

Acı içime işliyor, buz özümde yanan ateşe nüfuz ediyor.
Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküp ona bakarak minnettarlık içinde ağlıyorum.

Ne yaptığımı anladığında gözyaşları yüzünden aşağı süzülür. Çünkü Laia'nın ruhu özünde iyidir. Tırpanı bırakır, vücudu titrer. Ama tam olarak anlamıyor. Henüz anlamamıştır.

Büyük bir çaba gerektirse de, alevden ete, onun bildiği insan formuna geçiyorum, kızıl saçlı ve kahverengi gözlü, kanayan, kenarları solan. Belki bu, sonunda, onu biraz rahatlatır.

"Laia. Laia, benim tatlı aşkım." Onu sevdiğime inanmayacak olsa da, bu şimdiye kadar söylediğim en doğru şeydi.

Rehmat onun içinde yaşamış olsa da, Serra'nın Laia'sı
Bu uzun yolculuğun son ayağında yanımda. Serra'lı Laia bana meydan okudu ve beni yenmeye yemin ettiğinde halkının ve dünyasının sonunu getirdi.

Deniz şimdi benim için gelecek. Bu dünyada bir delik açacak. Beni tüketecek. Aylarca avlandıktan, öldürdükten ve acı biriktirdikten sonra, insanların umutsuzluğunun asla benimkine eşit olamayacağını anladım. Girdabı serbest bırakmanın, bu dünya ile Mauth'un ki arasında bir delik açmanın tek yolu, kendi acımın bin yılını Acı Denizi'ne dökmektir.

"Ağlama aşkım," diye fısıldıyorum ona. "Bu dünya bir kafestir. Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim."

Bedenim kaskatı kesiliyor ve Deniz artık içimde, Mauth'un boyutundan çıkıp benim aracılığım ile bu lanetli boyuta giriyor. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca gökyüzüne bakıyorum, soluk mavi, üzerinde bulut parçacıkları geziniyor.

Hafızam beni Alacakaranlık Nehri'ne götürüyor. Rehmat yanımda oturuyor, sıcak tenini tenime bastırılmış, koyu renk saçları başının üzerinde yığılmış. Çocuklarımız henüz bebek ve alevle gölge arasında dans ediyorlar, üzerimde yuvarlanıyorlar, Rehmat ve ben bulutlardaki hikayeleri işaret ederken kıkırdıyorlar.

Ne kadar güzel bir gün.

Ve sonra olduğum her şey, olduğum her şey parçalanıyor ve bölünüyor. Deniz içimden akıyor, küçücük ve inanılmaz derecede ağır bir şeye dönüşüyor. Karanlık değil ama boşluk, en beyaz beyaz, umudun yokluğu ve acının doluluğu - keskin, dokunaçlı acı.

Aşağıdaki savaş alanında ve Sher Jinnaat'ta, benim türüm durup bana doğru dönüyor. Bunu hissediyorlar, dünyalar arasındaki yarığı. Belki de onu durdurmayı umarak ilerliyorlar. Ruh Yakalayıcı ormandan fırlıyor, herhangi bir insanın gücünün ötesinde hareket ediyor, sersemlemiş Laia'yı yakalıyor, onu içimde şekillenen canavarca *şeyden* uzaklaştırıyor.

Bedenim parçalanıyor ama ben hala varım. Deniz etrafımı sarıyor, beni tüketiyor. Özümün her zerresi acı çekiyor. Artık ne Meherya'yım, ne İsimsiz Kral, ne de Gece Getiren.

Ama tamamen başka bir şey.

$$\frac{P_{\square\square\square} V}{T_{\square\square} M_{\square\square\square\square\square\square}}$$

LXIII: Ruh Yakalayıcı

Laia'yı böyle çılgılık atmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ta ki platoya yaklaşıp Darin'in boynu kırılmış bir şekilde yere yığıldığını görene kadar. Onun çılgılığı

Sonsuz, keder üstüne keder, sanki çılgılık atan sadece kendisi değil de sevdiklerini savaş çılgınlığında kaybetmiş binlerce kız kardeş, kız ve anneymiş gibi.

Tırpanını Nightbringer'ın boğazına doğru savuruyor, onu tekrar tekrar kesiyor. Ama bir terslik var, çünkü vücudu sarsılsa da kolları gevşemiş durumda. Onu durdurmak için büyü kullanmıyor.

Çünkü bu anı bekliyordu. Çünkü eğer Deniz'i serbest bırakmaya yetecek kadar acı istiyorsa, o zaman bunu bir kerede ömürler ve ömürler boyunca sağlayabilecek yaşayan tek yaratıktır.

Bedeni eski insan formuna dönüşür. Zaten kurşuni olan hava durgunlaşır. Çok uzaklarda, herhangi bir insanın erişemeyeceği bir yerde, bir bariyer yırtılır. Mauth'un derinden tükenmiş olan gücü, Acı Denizi duvarından içeri girerken tamamen kaybolur.

Laia'ya doğru rüzgârla yürüyorum, Gece Getiren çözülüp yapışkan gri bir dumana dönüşürken onu ondan uzaklaştırıyorum. Dumanın içinde bir figür diz çökmüş, başı geriye eğik, gökyüzüne bakıyor. Nightbringer'ın ruhu, alev gözleri sönük, görünüşe göre huzur içinde.

Sonra Acı Denizi içinden geçer ve büyük, dönen bir kasırgaya dönüşür. Darin'in bedeni girdabın içinde kaybolur, sonra çok yakınından geçen iki cin, ağaçlar, kayalar-

"Rehmat!" Ayaklarım kayıyor ve rüzgârda yürümeme rağmen fırtınanın çekimi çok güçlü. Parlayan bir figür belirliyor ve açıklamama gerek kalmadan Laia ile birleşiyor. Tüm gücümle onları ormana doğru itiyorum. girdaba doğru eğilen ama henüz kırılmamış ağaçlar.

Girdap bedenimi geriye, Laia'dan uzağa sürüklüyor. Çekime karşı koyuyorum, umutsuzca topuklarımı yere vurmaya çalışıyorum ama plato pürüzsüz, gri bir kaya ve tutunacak bir yer bulamıyorum. Acı Denizi gürliyor.

Açım. Çok aç.

İradem zayıf değil. Şimdi ölmeyeceğim, bu şekilde değil. Girdap hayatımı benden çalmayacak. Beni tüketmeyecek. Çünkü ben Banu al-Mauth'um, Ölümün Seçilmişisi. Ben Ruh Yakalayıcı'yım, Kapılardaki Muhafız'ım.

Ama tüm iradem Acı Denizi'nin gücü karşısında bir hiç. Beni istiyor ve bana sahip olacak, çünkü ben sadece deri ve sinirin bir arada tuttuğu kemikler, kan ve acıdan ibaretim. *Laia. Laia, kaç.* Onu görüyorum, Rehmat'la savaşıyor.

Cin kraliçesi onu uzaklaştırırken bana geri dönmeye çalışıyor.

Gözlerimiz çılgınca bir an için buluşuyor. Sonra Acı Denizi beni karanlığa sürüklüyor ve bedenimi ve ruhumu ele geçiriyor.

LXIV: Laia

Darin'in cesedi kasırganın içinde kayboluyor. Ama bu kaybın yasını tutacak vaktim yok, çünkü aniden Elias'ın çok yakınımda olduğunu farkına varıyorum.

Fırtına. Rehmat beni tuttuğunda çığlık atarak ona uzandım.

Onu kurtaramazsın, Laia. Sesi kederli, çünkü o, tüm yaratıklar arasında, bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyor. *Senin için hayatını verdi. Bir hiç uğruna olmasına izin verme.*

Onun adını haykırıyorum. Gri gözleri altın rengiyle buluştu.

Sanki hiç var olmamış gibi, bir an ile bir sonraki an arasında kaybolur. Vücudumdaki hissi kaybediyorum ve Elias'ın peşinden sürüklenmemi engelleyen, bana güç aşılayan ve bir ağaç dalına tutunmaya zorlayan sadece Rehmat oluyor.

"Bırak beni," diye bağıyorum, çünkü Gece Getiren kazandı. Savaşımız sona erdi.

Ben ne yaptım? Bu dünyaya neyi serbest bıraktım?

Sesim kayboldu; sadece Gece Getiren'in ölmediğini, dünyaya salmaya çalıştığı acının ta kendisine dönüştüğünü öğrendiğimde irkilebiliyorum.

Girdap platodan aşağıya doğru süpürülürken aşağıdan toplu bir çığlık geliyor, kudurmuş gri bir huni. Birkaç dakika içinde Keris'in ordusunu yırtarak önce yüzlerce, sonra binlerce askeri yutar. Aldığı her canla daha da büyüyor, acıdan besleniyor. İçinden derin, ürkütücü bir kükreme duyulur, çağların öfkesi ve acısı.

Onu durduramayız. Benim yüzümden her şeyi tüketecek. Çünkü ben Nightbringer'ı öldürdüm ve ona istediğini verdim.

Yalnız olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Çocukken Bilginler Mahallesi'nin büyük sessizliğinde, annemle babamı ve kız kardeşimi dilediğim tüm o geceler. Darin'i bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm Blackcliff'in sessizliği.

Ama bu yalnızlık farklı. Yutan. Dünyanın yıkılmasından sorumlu bir kızın yalnızlığı.

Dünya yeniden yaratılmadan önce kırılmalıdır, aksi takdirde denge asla yeniden kurulamayacaktır.

Elias aylar önce bu ormanın dışında benimle böyle konuşmuştu. *Dünya yeniden yaratılmadan önce kırılmalı.*

Yeniden yapılmadan önce.

"Rehmat," dedim. "Onun zincirleri olduğunu söylemiştin."

Uzun zaman önce imgelemlerimde gördüğüm şey buydu. Ama o artık yok Laia. Acılar Denizi'nde kayboldu. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bağışla beni ama seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok geç olana kadar niyetini göremedim.

"Sana güvenmeliydim Rehmat." Platonun kenarına doğru yürüdüm. "Çünkü tüm hayatım boyunca benimleydin. Çünkü sen benim bir parçamsın. Artık sana güveniyorum. Ama sen de bana güvenmelisin. Bin yıl önce bu çılgınlığı başlatan bir cin ve bir insandı. Bir cin ve bir insan bunu durdurmalı. Ona gitmeliyim."

Seninle geleyim.

"Hazır olduğumda," diyorum ona içimden çıkarken, "seni arayacağım. Gelecek misin, Sher Jinnaat'tan Rehmat?"

"Geleceğim, Serra'lı Laia."

Şiddetli kasırgaya doğru dönüyorum ve onu bir kelimeyle çağırıyorum. "Meherya."

Bana doğru kayıyor, öfkeli ve aç, acım onu cezbediyor. Buruna ulaşana kadar, dokunacak kadar yaklaşana kadar bekliyorum.

Sonra kendimi karanlığa attım.

LXV: Ruh Yakalayıcı

Blackcliff'in koridorlarında yanımda yürüyen savaşçı adam tanıdık gelse de onunla hiç tanışmadım. Koyu kahverengi teni ve siyah saçları var. Saçları dalga dalga omuzlarından aşağı dökülüyor. Kuzeyli Genslerin tarzında sarılmış bir düzine ince örgü tarafından geride tutuluyor.

Gözleri baharın ilk filizlerinin renginde ve benimkine yakın olan boyuna ve omuzlarının heybetli genişliğine rağmen, yüzünde beni hemen rahatlatan bir nezaket var. Hayattayken bir Maske olmasına rağmen, şimdi bir Maske takmıyor.

"Selam oğlum," diyor usulca. "Yüzünü görmek güzel." Gözleri üzerimde geziniyor. "Büyükbaban gibi uzun boylusun. Onun elmacık kemikleri sende de var. Ama benim saçlarım. Benim yüzüm. Biraz da tenim. Ve ..."

Bakışlarımla buluşuyor.

"Gözleri," diyorum. "Sen Arius Harper'sın." *Babam*, diye eklemiyorum. Başını eğiyor.

Ona karşı temkinliyim. Babam hakkında tek bildiğim Avitas'ın bana anlattıkları: Arius Harper karı severdi ve sıcak Serran yazlarına asla alışamadı. Gülümsemesi insana uzun ve soğuk bir kıştan sonra güneş açmış gibi hissettirirdi. Genç bir çocuğa sapan tutmayı öğretirken elleri büyük ve nazikti.

Yine de aylar önce Blackcliff'in altındaki bir zindanda Keris Veturia'nın söylediği bir söz aklımdan çıkmadı.

Baba başarısız olduktan sonra oğlunun beni öldürmesine izin verecek değildim.

"Annemle tanıştığında evliydin."

Başını sallıyor ve Blackcliff'in loş salonlarından birinden diğerine geçiyoruz. "Renatia ve ben genç yaşta evlendik," diyor. "Çoğu Martial gibi çok gençtik. Kuzeyli Gens'lerde yaygın olduğu üzere evlilik görücü usulüyle oldu. Biz . . .

birbirimizi anladık. Bir başkasına aşık olduğunda ona kalbinin sesini dinlemesini söyledim. O da benim için aynısını yaptı."

"Ama sen ve Keris-" Kanayan cehennemler. Babana annene zorla sahip olup olmadığını nasıl sorarsın?

"Keris her zaman şimdiki gibi değildi," diyor babam. "Onunla tanıştığımda bir Kurukafa'ydı. On dokuz yaşındaydı. Ben burada bir savaş yüzbaşısıydım." Bir bakış atıyor etrafımızdaki baskıcı tuğla duvarlar. "O bana aşık oldu. Ben de ona."

"Kumandan" *aşka muktedir değildir*, demek istiyorum. Ama belli ki bu her zaman doğru değildi.

"Beni öldüren Illustrians ona saat yaptırdı." Babam diyor ki sanki başka birinden bahsediyormuş gibi. "Ona bir Pleb olarak ona layık olmadığını söylediler. Onları durdurmaya çalıştı ama çok fazlalardı. Bu onu mahvetti. Acısına teslim oldu."

Babam ve ben Blackcliff'in loş koridorlarından çıkıp çan kulesinin avlusuna adım atıyoruz. Bir ürperti bastırıyorum. Kanım bu taşları suladı. Benim ve diğerlerinin.

"Mauth büyüsünü kullanmama izin vermeden önce duygularımdan vazgeçmemi istedi," diyorum. "Verdikten sonra da onları bastırmama yardım etti. Onları yıkadı uzakta. Ve ben bunu istedim. Çünkü bu bana yaptığım tüm korkunç şeyleri unutturdu."

"Unutamazsın," dedi babam. "Unutmamalısın. Mauth senden sevgiyi aldığında hata yaptı. Öfkeyi, neşeyi, pişmanlığı ve hüznü ve tutku."

"Bunu yaptı çünkü Kabil'in açgözlülüğü ve Meherya'nın aşkı mahvolmasına neden oldu," diyorum babama. "Ama şimdi Mauth dengenin yeniden kurulmasını istiyor. Cinlerin geri dönmesini istiyor. Ve onlar beni dinlemeyecekler."

"Neden ikna etsinler ki? Önce kendini tüm neşeye açmazsan onları ikna edemezsin-" Babam omzuma dokunuyor. Mamie'nin bir hikâye anlattığını görüyorum, Laia'nın dudaklarını dudaklarımda hissediyorum, Blood Shrike'in neşeli kahkahasını duyuyorum.

"Ve tüm acılar," diye ekliyor babam ve şimdi Kabil'in beni Kabile Saiften kopardığını görüyorum. İlk kırbacımın acısıyla çılgılık atıyorum, ilk cinayetimin olan genç bir adamı bıçaklarken ağlıyorum.

Ölümün bitmesini istiyorum. Ama bitmiyor. Demetrius ve Leander benim ellerimde ölüyor. Laia ve ben Serra'dan kaçıyoruz ve asker üstüne asker idam ediyorum. Kauf yanıyor ve mahkumlar çıkan kargaşada ölüyor. Hayaletler Bekleme Yeri'nden kaçır ve binlerce kişiyi öldürür.

Katil! Serran yeraltı mezarlarındaki mağara efriti işaret ediyor ve çığlık atıyor.

Katil! Ölümün ta kendisi! Yürüyen Azrail!

Hasta hissediyorum. Çünkü günahlarımı bilmeme rağmen onlarla yüzleşmedim. Ne zaman aklıma gelseler, Mauth onları uzaklaştırdı.

"Nasıl devam edebilirim?" Babama sordum. "Böyle bir yıkım yaratmışken? Verecek tek şeyim ölümken?"

O zaman Mauth'u diliyorum, varlığının bana verdiği o sessiz sakinliği ve mesafeyi. Ama orada değil. Yaptıklarımın anıları ile aramda çıplak bir dehşetten başka bir şey yok.

"Sakin ol oğlum," diyor babam. "İkinci Duruşma'dan hemen sonra deden sana ne söyledi?"

"Hayaletleri takip edeceğimi söyledi."

"Artık sen de acı çekiyorsun," diyor babam. "Nightbringer gibi. Annen gibi."

"Acı, ikisinin de içtiği kadehtir." Babamın bakışlarıyla buluşurken Talis'ten alıntı yapıyorum. "İkisinin de konuştuğu dildir. Ve ikisinin de kullandığı silahtır."

"Evet," diyor. "Ama sen onlar gibi olmak zorunda değilsin. Sen acı çektin."

Acı yarattınız. Öldürdünüz. Ama bedelini de ödediniz. Hayatınızla, hem de iki kez, kalbinizle ve aklınızla. Binlerce kayıp ruha rehberlik ettiniz. Binlerce hayat kurtardınız. Sen bu dünyada iyi şeyler yaptın. Seni hangisi tanımlayacak? İyilik mi? Yoksa acı mı?"

Bir elini göğsüme koyuyor ve ben bunun ne olabileceğine tanık oluyorum. bir babaya sahip olmak gibi. Bu benim deneyimlerimden o kadar farklı bir hayat ki, ancak sonrasında var olabilir. Keris -annem- beni kucaklıyor, tatlı gülümsemesi bir vahiy gibi. Babam beni ondan alıyor ve omuzlarında sallıyor. Avitas yanımdan koşarak geçiyor, beni aşağı çekerken yeşil gözleri parlıyor ve ben de onu kovalıyorum. Annemle babam konuşuyor ve ben sözlerini duyamasam da dilleri sevgi dili.

Bunu görmek ruhumu yaralıyor, çünkü gerçek olmasını çok istiyorum. Bunun bir anı olmasını, bir dilek olmamasını. Acının hiçbirimize dokunmamış olmasını istiyorum.

"Ah, oğlum." Babam beni kollarına aldı. "Olması gereken bu değildi."

Bana uzun dakikalar boyunca sarılıyor, ben de gözlerimi kapatıp kendimi yas tutmaya bırakıyorum.

"Ya geri dönmezsem." Geri çekiliyorum. "Burada kalabilirim. Seninle birlikte. Yine de-" Etrafıma bakıyorum, çünkü bir sis çökmüş, kalın ve serin ve Blackcliff'in karanlık duvarları soluyor. "*Burası* neresi? Ve sen nasıl buradasın? Yıllar önce öldün."

"Ben senin kanında yaşıyorum, oğlum. Senin ruhunda yaşıyorum." "Yani ben de ölüyüm."

"Hayır," diyor. "Acı Denizi bariyeri aştığında seni de aldı ama seni tüketmeden Mauth seni kapıp götürdü. Sen ikisinin arasındasın. Hayatının büyük bölümünde yaptığın gibi bir scim'in kenarında yürüyorsun. Acı Denizi'ne düşebilir ve kendini acının içinde kaybedebilirsin. Ya da dünyaya dönebilirsin, çünkü sen hâlâ Ruh Yakalayıcısı'sın ve bir görevin var. Denge yeniden sağlanmalı."

"Cinler." *Senin görevin ölümlere karşı, hatta dünyanın yıkılışına kadar.* "Ama dünya-" *Kırıldı*, diyecektim ki aylar önce Laia'ya söylediğim sözleri hatırladım. *Dünya yeniden yaratılmadan önce kırılmalı.*

Babam bana "Dünyayı yeniden yaratmaya yardım edecek misin oğlum?" diye soruyor.

"Ben cinlere çoktan yalvardım," diyorum. "Onlar olmadan dengenin sağlanamayacağını söyledim. Dinlemediler."

"Çünkü onlardan bunu isteyen Ruh Avcısı'ydı." Babam beni omuzlarımdan tutuyor ve gücü içime akıyor. "Ama hepiniz bu değilsiniz. Söyle bana, sen kimsin?"

"Ben Banu al-Mauth'um." Onu anlamıyorum. "Hayaletleri geçiyorum -"

"Kimsin sen, oğlum?"

"I-" Bir adım vardı. Neydi benim adım? Laia söyledi. Tekrar tekrar söyledi. Ama artık hatırlayamıyorum.

"Kimsin sen?"

"Ben-ben-" *Kimim ben?* "Keris Veturia'dan doğdum," diyorum. "Masalı anlatan *Kehanni*'nin oğluyum. Serra'lı Laia'nın sevgilisi. Blood Shrike'ın dostuyum. Avitas Harper ve Shan An-Saif'in kardeşiyim. Quin Veturius'un torunuyum. Ben-"

Kafamın içinde iki kelime yankılanıyor, Kabil'in ölmeden önce bana söylediği son sözler. Kanımı kaynatan kelimeler, altı yaşında bir çocukken büyükbabamın bana öğrettiği ve bana adımı verdiği kelimeler. İçime kazınan kelimeler Blackcliff'te beni.

"Daima muzaffer."

İçimde bir kapı açılıyor ve Blackcliff kayboluyor. Büyük girdap beni sürüklüyor, sanki babamla yaptığım konuşma hiç olmamış gibi, sanki Acı Denizi'nin beni aldığı zamanla şu an arasında sadece saniyeler varmış gibi.

Uzakta parıldayan bir ışığa doğru mücadele ederek ilerliyorum. Deniz o kadar yakın ki ayaklarımı sürüklediğini hissediyorum, ama yaşayanların dünyasına doğru savaşarak ilerliyorum ve bu iki kelimeyi tekrar tekrar haykırıyorum.

Daima muzaffer.

Daima muzaffer.

Daima muzaffer.

LXVI: Keris Veturia

| Kız kardeşleri nasıl öldüyse, Blood Shrike da öyle ölecek. Ailesinin öldüğü gibi. Boğazı kesilerek, yeterince yavaş bir şekilde ölecek. onu yendi.

Bir yanımda onun bu kadar kolay düşmesine öfke duyuyor. Tek yapması gereken sevmemektir. Eğer sevmeseydi, değerli bir düşman olurdu. Kimi öldürürsem öldüreyim, ona asla zarar veremezdim.

Çok uzaklarda, derin, yeri titreten bir hırıltı yankılanıyor. Görmezden geliyorum.

Ben yaklaşırken Shrike yan tarafını tutuyor ve o küçük, kırık bir şey. Yenilginin bir zehir gibi damarlarıma girmesine izin verseydim, kendimin bir versiyonu. Sevmeme ya da umursamama izin verseydim, ben.

Bana meydan okuyan bir düşman verin, diye bağıyorum içimden. Bedenime çılgılık attıran, beni daha hızlı düşünmeye, daha sıkı savaşılmaya zorlayan bir düşman.

"Seni üzgün yaratık," diyorum. "Şu haline bak. Çamurun içinde diz çökmüşsün. Ordun etrafında ölüyor ve hiçbirisi sana yardıma gelecek kadar cesur değil. Seni zayıf, kırık kuş, adını söylediği anda ölmüş olan bir adamın yasını tutuyorsun. Sen bir aptalsın, Helene Aquilla. Seni daha iyi eğittiğimi sanıyordum."

Soluk mavi gözleriyle bana bakıyor, taç örgüsü kan ve çamurla kararmış.

"Lovey."

Kelime bir fısıltı, Shrike'ın ağzından çıkan bir nefes. Parmaklarımı uyuşuyor ve karnım sanki yılanlarla doluymuş gibi kıvrılıyor. Bu duyguyu tanımıyorum. Kesinlikle korku değil.

Bu ismi nereden öğrendi?

"Sana böyle seslendi." Shrike etkisiz bir şekilde yan tarafını tutuyor. Eğer onu şimdi öldürmezsem, kan kaybından ölecek.

Birdenbire, onun ölmesini istemiyorum. Henüz istemiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve boğazını yakalamak için çömeliyorum. "Bu ismi sana kim söyledi?" Tıslıyorum.

"Bilgin mi? Bir Savaşçı-"

"Yaşayan kimse yok," diye fısıldıyor Shrike. "Bana bir hayalet söyledi. Karinna Veturia.

Burada, Alacakaranlık Ormanı'nda bekliyor Keris. Otuz yıldan fazla bir süredir bekliyor."

Shrike'a bakarken, savaş hala ötemizde devam ediyor, anılar yükseliyor, bir ömür önce dinlendirdiğim karanlık bir miasma. Sarı saçlar ve Serran yaz gökyüzü kadar mavi gözler. Rei Nehri boyunca kuzeye, Serra'ya doğru giden bir mavna. Çok yönlü Kabile lambalarıyla aydınlanan ve bin bir renkten yastıklarla dolu bir kamarada onunla geçirdiğim uzun saatler. Güvertede nöbet tutan babamın adamlarının rahatlatıcı güm güm *güm sesleri*.

Ellerinde dans eden yeşil bir ip, bir süpürgeye ve kedi bıyıklarına, sivri uçlu bir şapkaya, bir merdivene, sırtında istiridye olan bir adama dönüşüyordu.

Bunu nasıl yapıyorsun? Sorduğumu hatırlıyorum.

Sihirli, küçük aşkım, dedi.

Göster bana, anne.

Sonra üstümüzden garip sesler geldi. Ağır botların uğursuz adımları. Bağırışlar ve duman. Ateş ve tanımadığımız yüzler kapıdan girip beni yakaladı. Annemi yakaladılar.

"Sen bir çocuktun." Blood Shrike beni ölüm alanına geri getirdi. Savaşa. "Direniş'in anneni alması senin suçun değil. Ona zarar vermeleri senin suçun değil."

Shrike'ı bıraktım ve sendeleyerek geri döndüm. Evet, ben bir çocuktum. Bilgin asilerin muhafızlarımızı ve mavna kaptanını öldürmesini izlemekten başka bir şey yapmayan bir çocuk. Annem ve ben kaçırılıp pis bir dağ inine götürülürken bile dilsiz kalan bir çocuk. Yanımdaki odada isyancılar anneme işkence ederken ağlayan ve feryat eden bir çocuk.

Annesi çığlık atarken hiçbir şey yapmayan bir çocuk. Ve çığlık attı.

Ve çığlık attı.

İsyancılar babama ulaşmak istediler. Büyük Savaş evlerinden birine darbe vurmak istediler. Ama o geldiğinde, babam çoktan ölmüştü.

"Annen cesur olmaya çalıştı Keris," diyor Kanlı Sivrisinek ve ben hâlâ konuşuyor olmasından o kadar ürküyorum ki onu susturmaya zahmet etmiyorum. Shrike ölmüş olmalıydı. Neden hâlâ ölmedi?

"Annen sessiz kalmaya çalıştı ama isyancılar ona zarar verdi. Çıgıllıklar ilk başta seni korkuttu. Ona zarar vermemeleri için onlara yalvardığını duyabiliyordun."

Kendi annem. İlk aşkım. Ağladım, sonra yalvardım ve sonra bağırmanı kesmesi için ona bağırdım çünkü ağlamaları beni çıldırtıyordu. O zayıftı. Çok zayıftı. Ama ben de zayıftım. Sessiz kalabilirdim. Onun için güçlü olabilirdim ama değildim-

"Sen bir çocuktun Keris," diyor Blood Shrike, ama ben düşüncelerimi yüksek sesle söylemedim. Söyledim mi?

"Bilgin asilerin sana ve annene yaptıkları affedilemezdi. Ama senin yaptığın şey -çıgıllık atmayı kesmesi için ona bağırman- daha o anda seni affetti. O sadece seni tekrar görmek istiyor."

Yer sarsılıyor ve büyük bir inilti havayı yarıyor. Ama Shrike'dan gözümü ayıramadığım için fark etmedim bile. Ayağa sendeleyerek kalkıyor, beklediğim gibi yenilmiş değil ama kararlı.

"Seni bekliyor, Keris."

Etrafımızda kaynayan savaşın içinden çıkan gölgeyi uzaktan hissediyorum. Bacaklarımın arkasına bir bıçak saplayarak beni sakatlıyor ve yere düşüyorum.

-Ne olduğunu anlayamadan. Gölge scim'imi serbest bırakıyor ve önümde dönüyor.

Sonra kaputunu geriye atıyor ve kendi eserimle, geçmişten gelen bir hayaletle yüz yüze geliyorum ve zihnim bomboş kalıyor. Uzun zamandır ilk kez şaşırıyorum.

"Benim elimde öleceksin Keris Veturia," diye fısıldıyor Serra'lı Mirra, çok canlı ve hala acınası bir şekilde yaralı, mavi gözleri alev alev yanıyor

öldürücü bir şevkle. Bıçağı boğazımda. "Bilmeni istedim."

Onu durdurabilirim. Blood Shrike, Mirra'yı gördü ve bir uyarı çıgıllığı attı, çünkü içgüdülerim o arbededen çıkar çıkmaz bir kılıç çekmemi sağladı.

Ama annemi düşünüyorum. *O seni bekliyor, Keris.*

Ve Mirra'nın kılıcı hedefini bulur.

Dişi aslan hançeri boğazıma saplayıp sürüklerken acı boynumu yakıyor. Gücümü bilmiyor, bu şekilde kan kaybından ölürken bile kalçasına saplayabilirim, onu birkaç dakika içinde öldürecek bir delik açabilirim. Ölürken bile onu yok edebilirim.

Ama aniden, artık savaş alanında değilim. Artık bir kabuktan başka bir şey olmayan bedenimin üzerinde yükseliyorum. Zayıf, işe yaramaz ve çamurun içinde üşüyen.

Büyük, şiddetli bir girdap orduma doğru dönüyor, onu parçalıyor, gözlerimin önünde yok ediyor.

"Lovey?"

"Anne." Döndüm. Bu o, ruhumun unutulmuş köşelerinde yasını tuttuğum annem. Gülümsemesi ıslıl ıslıl, bana bir güneşin doğuşunun gücüyle çarpıyor. Elimi ona uzattım.

Bunu kabul etmiyor. Nefes nefese kalıyor ve geri çekilirken şok, camsı formunda dalgalanıyor.

"K-Keris?" Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen o değilsin." "Anne," diye fısıldıyorum. "Benim. Keris. Senin aşkım."

Benden uzaklaşıyor, o tanıdık mavi gözleri kocaman ve kederli.

"Hayır," diyor. "Sen benim aşkım değilsin. Benim aşkım öldü."

Ona uzanıyorum ve boğazımdan garip, boğuk bir ses çıkıyor. Ama başka bir şey yaklaşıyor. O büyük, dünyayı sarsan kükreme, sanki binlerce tazi peşime salınmış gibi. Döndüğümde kendimi girdapla karşı karşıya buluyorum. Ufku yutuyor, girdaplı ve açgözlü.

Daha önce benzerini hiç görmemiştim. Yine de onu tanıyorum. "Nightbringer?"

Keris. Adımı söylüyor ama sesi kendisi gibi çıkmıyor. "Nightbringer.

Beni geri getir," diyorum. "Daha işim bitmedi. Savaş henüz Ücretler. Nightbringer!"

Beni duymuyor ya da artık umursamıyor.

"Senin için savaştım," diyorum. "Sen olmasaydın o nehri asla geçemezdim ya da daha yüksek bir yerde düşmanla savaşılamazdım. Sana güvendim-"

Fırtına devam ediyor ve ben o zaman öldüğümü anlıyorum. Geri dönüş olmayacak.

Öfke beni tüketiyor ve dehşet. Sonunda güvendiğim tek yaratıktan gelen bu ihanete katlanamam. Bu benim ölümüm olamaz.

Daha fazlası var, daha fazlası olmalı.

"Anne-" diye sesleniyorum, onu arıyorum.

Ama o gitti ve geriye sadece açlık, fırtına ve benim için bitmeyen bir acı kaldı.

LXVII: Laia

girdabın dişleri var ve zihnime batarak bana anılarımı enjekte ediyorlar. Babam, kız kardeşim, annem. benden alındı.

Anılar kayboluyor, yerlerini tanımadığım başkaları alıyor. Önce birkaç tane, sonra yüzlercesi, sonra binlercesi etrafımda dönüyor. Hikaye üstüne hikaye.

Keder üstüne keder.

Ölülerin bedenleri yok olsa da ben hala cisimliyim ve kendimi hiçliğe bıraktım. Bu cinlerin yaptığı bir delilik ve uzun zamandır içimde yaşayan bir cin var.

Ama o artık senin içinde değil, girdap tıslıyor. Artık yalnızsın. Seni tüketeceğim, Serra'lı Laia. Çünkü her şey acıdır ve acı her şeydir.

Görüş alanımın yakınında titrek ışıklar yanıyor. Tatlı kahkahalar ve alevden küçük figürler -Rehmat'ın çocukları, fark ediyorum. Nightbringer'ın çocukları. Başka tarafa bakmak istesem de, kendimi onların ailesini, neşelerini izlemeye zorluyorum. Kendimi onların ışığının sönüşüne tanıklık etmeye zorluyorum.

Bu girdabın hepsi onun. Nesillerin acılarını kendi acılarıyla birleştirdi. O haklıydı. Onun için dünya bir kafesti. Şimdi her yerde o var. Tüm bu anıların, tüm bu acıların içinde yaşıyor. İçinde kaybolmuş.

Ama girdabın bile bir merkezi vardır. Bir kalbi. Onu bulmalıyım.

Hatıralar çılgık çılgına yanımdan geçerken her adım bir asır sürüyor. *Laia*. Kafamı çeviriyorum, çünkü Darin'in sesi karanlığın içinden uğulduyor. Bir şey söylüyor ama anlayamıyorum. Ona ulaşırsam yeniden bir araya geleceğimizi biliyorum. Ölüm hepimize sahip olacak -Darin'e, babama, anneme, Lis'e, nineme ve babama. En son ne zaman yedimiz bir arada ve mutluyduk?

En son ne zaman İmparatorluk bizi yakalamasın diye kaçmıyor, saklanmıyor ya da fısıldamıyorduk? Hatırlamıyorum. Tek hatırladığım korku. Annem ve babamın gidişi ve onların kaybının acısı. Nan'ın kızı için uluduğu o gün, ailemi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Ama annem geri döndü. Geri döndü ve benim için savaştı ve ben onun sözlerine tutunuyorum. *Seni seviyorum, Laia*. Kendimi onun sevgisine bıraktım. Her ne kadar işkence görmüş olsa da, yine de sevgiydi, bana verebileceği tek şekilde.

Girdap, her *şeyin acı olduğunu* söyler. *Ve acı çekmek her şeydir*.

Bu kasırga daha kaç kişiyi yuttu? Geriye kimse kaldı mı? Kendimi pratik düşünmeye zorluyorum. Kalmış olmalı. Ve bir kişi bile kaldığı sürece, onlar için savaşmaya değer.

Bir adım diğerinin önünde, dönen rüzgârla savaşarak ilerliyorum. Bir saniye bile savaşmayı bırakırsam, kaybederim.

Ama sonra, Nightbringer da kayboldu. Belki de bunu kabul edersem, aynı yere varırız.

Bıraktım.

Fırtınanın beni parçalamasını bekliyorum, ama bunun yerine rüzgarda bir yaprak gibi süzülüp sürükleniyorum. Nightbringer'ın anıları içimden akıp gidiyor. Görmediğim onca yıl ve aşk. Katlandığı her şey. Kalbim yalnızlıktan ürperiyor. Daha önce, ona zırhı verdiğimde bunun bir anlık görüntüsünü görmüştüm. Şimdi acısının uçurumu önümde esniyor ve saklanacak bir yer yok.

Bir şeyin etrafında, girdabın merkezinde döndüğümü fark ediyorum. Bir kez, iki kez, her bir tur daha kısa, ta ki sis dağılana ve parlak beyaz bir parçayı seçebilinceye kadar - dünyalar arasında bir yırtık, içinden kederin

Keder patlar. Her biri nefes alır ve yamyamca bir açlığın çılgınlığıyla birbirlerini pençelerler.

Kirin kalbinde, ince bir ruh parçası azap içinde kıvranıyor, belli belirsiz insan şeklinde, binlerce çürük renk.

Nightbringer. Ya da her neye dönüştüyse.

"Tüm dünya düşecek," diye fısıldıyorum ona. Eğer dünyalar arasındaki yırtığı kapatmasını sağlayamazsam, kaybederiz. "Ve bunu istemediğini biliyorum. Durmalısın."

"Bir çocuk böyle şeylerden ne anlar ki?" diyor Nightbringer. "Sen yeni doğmuş bir çimen yaprağının üzerindeki çiysin. Ben dünyanın kendisiyim."

Girdap beni yutuyor ve Nightbringer'a yaklaşıyorum. Adını çağırıyorum. Ama o beni görmezden geliyor, acısına gömülmüş. Rehmat'ın sözleri aklıma geliyor.

Onun gücü isminde. Ve zayıflığı. Geçmişi ve bugünü. Nightbringer insanların ona verdiği isimdi. Kral ile birlikte İsimsiz. Ama ondan önce başka bir adı vardı.

"Meherya," diyorum. "Sevgili."

O zaman uluyor, yankılanan bir çığlık içimde bir şeyleri kırıyor. Ama yine de saklanıyor, çünkü o da artık Sevgili değil. Görevine ve insanlığa sırtını döndü. Mauth'a.

Ama gerçekte, insanlık önce ona karşı döndü. Ve Meherya'yı en çok sevmesi gereken Mauth, oğlu ve değer verdiği her şey yok edildiğinde hiçbir şey yapmadı. Nightbringer Mauth'a her şeyini verdi ve Mauth da ona bin yıllık bir eziyetle karşılık verdi.

Ve ben, onun en çok sevdiği kişi, ona borcumu nasıl ödedim? Bana her şeyimi veren insana nasıl teşekkür ettim?

Mamie'nin sözleri, Nightbringer olup bana onun hikayesini anlatırken. Bana Husani denen kadını anlatırken. Nightbringer'ın tanıdığı ilk ve belki de tek anne.

"Nirbara," diye fısıldıyorum.

"Terk edilmiş." Dönüyor.

"İnsanlar ve Mauth tarafından terk edildim," diyorum ve girdap her kelimeyle daha da şiddetleniyor. "Aradığın Bilginler tarafından terk edildin

Sadece yardım etmek için ve sevdiğin her şeyi çalan. Sizi tüm acılarınızla baş başa bırakan Rehmat tarafından terk edildiniz. Aşk ne korkunç bir şeydir.

maliyet. Ama bu şekilde olmak zorunda değil. Eğer bu acıyı Mauth'a geri verirseniz, hâlâ yaşayabilecek, hâlâ sevebilecek milyonlarca insan var."

"Yapıldı," diyor Terk Edilmiş. "Sen benimki gibi bir acıyı bilemezsin, çocuğum.

Her şey acıdır ve acı her şeydir. Bırakın dünyayı yok etsin."

"Acıyı biliyorum," diyorum ve başını kaldırıyor, dudaklarında bir tıslama. Ama ben ellerimi açıyorum. "Cin olduğun için daha fazla acı çektiğini mi sanıyorsun?

Derinden mi? Sen Sevgili olduğun için, senin kederin benimkinden daha mı büyük? Öyle değil, Nirbara. Çünkü ben de sevgiliydim."

Konuşmak, hayatımdaki tüm karanlığı, hiç anlamadığım her şeyi kelimelere dökmek için mücadele ediyorum. "Annem ve babam beni çok severdi. Kız kardeşim, erkek kardeşim ve büyükannem ve büyükbabam

beni severdi. Elias'a sevgiliydim. Senin için sevgiliydim."

Keşke ona dokunabilseydim. Keşke o da benim hissettiklerimi hissedebilseydi.

"Belki de sen ve ben lanetlendik." Sesim çiğ, acıyor. "Her zaman acı çekmeye mahkûmuz. Ama bu acıyla ne yapacağımız bizim seçimimiz. Nefret edemem. Sonsuza dek olmaz. Bundan yorulmadın mı, Nirbara? Dinlenmek istemiyor musun?"

Bana bakıyor ve titriyor, o kadar yalnız ki. Ben de uzanıp ondan geriye kalan parçaları bir araya getiriyorum. Parçalar bir çocuk şeklinde katılaşıyor, kahverengi gözlü genç bir çocuk ve onu kollarıma çektiğimde yere yığılıyor. Birlikte tüm yaptıklarımıza ve olanlara ağlıyoruz. bize yapılanlar. Konuşmasam da, sahip olduğum sevgiyi buna, kırık bir yaratığın en gerçek tezahürüne döküyorum.

Ne zamandır kimse ona teselli vermemişti? İnsanoğlunun açgözlülüğü deliliğine yol açmasaydı, hayatı ne kadar farklı olurdu? Milyonlarca mı?

Diz çöküyoruz, yılların acısı etrafımızda dönerken o kucaklaşmaya kilitleniyoruz. Ta ki o çekip gidene kadar ve o artık bir çocuk değil, bir adam. O bir

Tanıdığım, binlerce yılın ve binlerce ruhun ağırlığıyla titreşen bir gölge. Yaptığı her şeyi görüyorum ve ondan nefret etmemeyi seçiyorum.

Etrafımızdaki girdap yavaşlıyor.

"Bunu hak etmedin," diye fısıldıyorum ona. "Hiçbirini. Ama incittiğin insanlar da bunu hak etmedi. Bu çılgınlığa bir son ver. Acını serbest bırak. Mauth'la savaşmayı bırak."

Babasından bahsedilince gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor. "Mauth unutmamızı isterdi," diyor Terk Edilmiş. "Dünyanın acısını alır ve onu hapsederdi-"

"Böylece ondan kurtulabiliriz," diyorum. "Ama unutmayacağım."

Rehmat. Zihnimin tüm gücüyle onu çağırıyorum. Onun ışığı dönen gümüş sisin içinde bir fener oluyor ve bir anda yanımda beliriyor.

Ama benimle konuşmuyor, hatta bana bakmıyor bile. Gözleri sadece Meherya'sında.

"Sevgilim," diye mırıldanır. "Şimdi bana gel, çünkü çok bekledim Bu son birlikteliğimiz için yıllarca. Şimdi gel ve bana acını ver. Seni bağlamalıyım ki bu acıyı bir daha asla dünyaya salmayasın. Bana boyun eğmelisin."

"Sonunda Rehmat," diyor Meherya, "adının anlamını anladım." Bana döndü. "Hikayeyi unutma, Serra'lı Laia," diyor. "Yemin et."

"Yemin ederim unutmayacağım," diyorum. "Çocuklarım da unutmayacak. Ne de onların. Benim soyumdan biri nefes aldığı sürece, Meherya, Masal anlatılacak."

Yeminin gücüyle hava titriyor ve sanki dünyanın ekseni kaymış gibi derin bir çatlak altımda yankılanıyor. Kendi kanıma ne miras bıraktığımı merak ediyorum.

Meherya elini yüzüme doğru kaldırıyor ve tüm olanlara rağmen hala devam eden üzüntüsünü ve sevgisini hissediyorum.

Sonra kollarını açarak onu kendine çeken Rehmat'a döner. Altın bedeni titrer ve yüzlerce yanan ipe dönüşerek parçalanır, Onu daha sıkı ve daha sıkı sararken amansız. O direnmiyor. Acısını, ıstırabını, gücünü emen ve Mauth'a geri veren bağın içinde kaybolur.

Girdap yavaşlıyor, Meherya'nın açtığı yarıktan geri akarken önce kenarlarda çözülüyor. Giderek inceliyor, daha hızlı ve daha hızlı kayboluyor, önce mavi, sonra gri, sonra beyaz, sonunda geriye hiçbir şey kalmayana kadar dönüyor.

Dev bir çekiçle vurulmuş gibi ortadan ikiye ayrılmış olsa da burnun üzerinde duruyorum. Yarık benden sadece birkaç metre ötede, gözlerimin önünde kapanıyor.

Rehmat hiçbir yerde görünmüyor. Onu kaybettiğim için pişmanlık duyuyorum. Ona veda edemediğim ve teşekkür edemediğim için pişmanım. Ve bana isminin anlamını hiç söylemediği için pişmanım.

Bir ses kulağıma fısıldıyor. "*Mercy*," diyor. "Adımın anlamı *merhamet*."

Sonra Cinlerin Kraliçesi gitti, tutsağını da beraberinde takip edemediğim bilinmeyen bir düzleme sürükledi. O anda rüzgar kesildi. Her şey sessizleşir. Her şey hareketsiz kalır.

Çünkü dünyanın doğuşuyla uyanan Sevgili artık yok. Ve tek bir acı dolu an için, yeryüzünün kendisi onun yasını tutar.

LXVIII: Ruh Yakalayıcı

Ben girdaptan çıkarken plato ortadan ikiye ayrılıyor. Yeryüzü bunun gücüyle titriyor, bir sarsıntı Bekleme Yeri, ormandan büyük ağaçsı iniltieler yükseliyor. Sarsıntı beni dizlerimin üzerine düşürdü ve ağaç çizgisine doğru geri kaydım.

Kasırganın içinden bir figür çıkar ve fırtına bu boyuta girdiği anda, sanki havadaki bir çatlaktan geçerek uzaklaşır. Her şey sessizdir. Ağaçlar bile hareket etmiyor.

Sonra platonun kenarındaki figür çöküyor ve dünya yeniden nefes alıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sesle birlikte o da dönüyor.

"Sen gerçek misin?" Elini yarım kaldırdı ve beş adımda ona ulaşım kendime çektim, rahatlamış bir şekilde titriyordum çünkü inanılmaz, mucizevi bir şekilde hayattaydı. Platonun kayası inliyor ve Bizi oradan uzaklaştırdığım anlar, ağaç hattından aşağıya, cin korusunun kenarına doğru rüzgarla yürüdüğüm anlar.

"Gitmiş," diye fısıldıyor Laia durduğumuzda. "Rehmat onu zincirledi. Sonunda yok oldu Elias." Ellerine bakıyor ve gözleri doluyor, sesi çatlıyor. "O benim kardeşimi öldürdü. Darin öldü."

Onu rahatlatacak ne söyleyebilirim? O, bir kraldan, bir cinden, bir düşmandan daha fazla, tanımlanmaya meydan okuyan bir yaratığı yendi. Ve bu süreçte, bu dünyada sahip olduğu tek ailesini kaybetti.

Bir rüzgâr arkamızdaki ağaçları karıştırıyor ve Tala ağacının ilk çiçekleri kopup havada dönmeye başlıyor.

"*Flowerfall'da yetim tırpana boyun eğecek,*" diyor. "*Flowerfall'da kız çocuğu kan vergisi ödeyecek.*" Kara gözleri kırmızı ve donuk. "Gökyüzünü terk eden kehanetler."

"Aynı kehanet öleceğimi de söylüyordu." Cinin kehanetini sanki dün söylemiş gibi net hatırlıyorum. *Gölgenin oğlu ve ölümün varisi*

son nefesine kadar savaşacak ve başarısız olacak.

"Ama geri dönüş yolunu bulacağımı söylemedi." Laia'yı yakınırna çekiyorum. "Ve senin kazanacağını da söylemedi."

"Kazandık mı?" Cin korusuna bakarken Laia "Kazandık mı?" diye soruyor. Kayalığın her iki tarafındaki askerler, hâlâ girdaptan sarsılmış bir halde ayağa kalkmaya çalışıyorlar. Musa bir kolunu Blood Shrike'ın omuzlarına koymuş, birlikte sendeleyerek cepheden uzaklaşıyorlar, ikisinden de acı yayılıyor. Spiro ve Cibran yaralı Afya'yı revir çadırlarına doğru taşıyor.

Laia ve ben yamacın kenarına doğru yürüyoruz ve o soluk soluğa kalıyor, çünkü Keris'in ordusu girdabın gazabından nasibini almış gibi görünüyor. Toprakta derin bir yarık ve sersemlemiş görünümlü birkaç asker, Kumandan'ın tek büyük ordusundan geriye kalan tek şey.

Keris'e gelince, sancağı yamacın kenarına yakın bir yerde rüzgârda dalgalanıyor. Yanında yüzüstü yatıyor, sarı saçları çamura bulanmış, boğazı kan içinde, gri gözleri gökyüzüne sabitlenmiş.

Öldü.

Laia elini ağzına götürerek beni serbest bırakıyor. Kalbi ve zihni artık sonsuza dek bir şifre olarak kalacak olan annemin cesedinin yanında diz çöküyorum. Şiddetine, amansız nefretine rağmen kaybının yasını tutuyorum. Gözlerini kapatırken teni ellerimin altında soğuk ve yumuşak. Benim gözlerimi.

Nightbringer'dan uzak dur, Ilyaas. Ne kadar garip ve beklenmedik bir uyarı. Yıllarca beni öldürmeye çalışmışken neden beni uyardı?

Belki de beni öldürmeye çalışmıyordu. Belki de kendisinin bir parçasını öldürmeye çalışıyordu. Ama asla bilemeyeceğim. Tam olarak değil.

Sadece birkaç metre ötede, Avitas Harper da ölü yatıyor. Şimdi Blood Shrike'ın yıkımını anlıyorum. Avitas ve ben anlamlı bir konuşma yaptık. Bu yeterli değildi.

Kalbim kardeşim ve annem için acırken bile, Mauth'un büyüü kabarıyor, zihnimdeki karmaşayı temizlemek için serbest bırakacağı bir unutma dalgası.

"Hayır," diye fısıldıyorum, beni duyabileceğini bilerek. "Görevim henüz bitmedi.

Dengeyi yeniden sağlamalıyım."

Cinlerle konuşacaksın. Mauth tam gücüne geri döndü ve Sesin kemiklerimde gürlüyor. *Ama zihninin ve kalbin temiz olmalı, Ruh Avcısı. Aşk, pişmanlık ve umutla dikkatin dağılmamalı.*

"Dikkatimi dağıtmam gereken şey *tam* da bu," diyorum ona. "Sevgi, pişmanlık ve umut sunabileceğim tek şey."

Düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Laia bilerek beni izliyor - bu dünyada kafanın içinde sana ait olmayan doğaüstü bir sesin olmasının ne kadar rahatsız edici olduğunu anlayan tek kişi.

Beni hayal kırıklığına uğratma, Banu al-Mauth.

Arkamda, yüzlerce scim kınlarından çıkarken hava tıslıyor. "Şuna bak, kanayan cehennem-"

"O şehirde onlardan çok sayıda yaşıyor olmalı-"

Sher Jinnaat'ın aşağısında, topraktaki yarığın karşısında figürler ortaya çıkıyor.

Çoğu insan formundadır, ancak bazıları gölgelerini giyer ve diğerleri tam alevde döner.

"Ruh Yakalayıcı." Blood Shrike bana doğru topallayarak geliyor. Arkasında, Kabile Üyeleri, Bilginler ve Savaşçılardan oluşan saflarımız yeniden düzgün sıralar halinde dizilmeye başladı bile. Bakışları Sher Jinnaat'tan bizi izleyen cine sabitlenmiş durumda.

"Mancınıklar. Hâlâ çalışan iki tane var." Sesini yükseltiyor. "Tuzu yükleyin-"

Ama ben ona dönüyorum, Mauth'un gücü beni dolduruyor ve sesim cin korusunda yankılanıyor.

"Onlara dokunmayacaksın."

Blood Shrike bana şaşkınlıkla bakıyor. Adamlarımızın geri kalanı ne söylediğimi anlayınca öfkeli bir mırıltı yükseliyor.

"Yaptıklarına göz yumamayız, Ruh Avcısı," diyor Kanlı Sivrisinek. "Liderleri öldü. İnsan köleleri öldü ya da dağıldı. Bu bizim şansımız."

"Onlar Nightbringer değil," diyorum. "Augurlar, sınırlarını savunmaktan başka bir şey yapmadıkları için onları bin yıl boyunca hapsetti. Tabii Antium'u işgalcilere karşı savunduğunuz için kendinizi cezalandırmak istemiyorsanız?"

"Tam güçle neler yapabildiklerini gördünüz. Böyle bir tehdit-"

"Onlarla anlaşabiliriz," diyorum. "Augur'lar bunun için çalıştılar, Blood Shrike. Kehanetler, Blackcliff'in yükselişi, Denemeler. Tüm entrikaları bizi bu ana getirmek içindi. Yıllar önce bir savaş olacağını biliyorlardı. Cinlerin büyüünü çaldıklarından beri, Yaptıkları kötülükleri telafi etmeye çalışıyorlar. Ama bunu görmek için burada değiller." Sırayla Laia ve Shrike'a bakıyorum. "Bu iş bize düşüyor."

Onlara bakarken, bizi buraya getiren kaderin garip cilvelerine hayret ediyorum. Bu sonucun imkânsızlığı, üçümüzün hayatta, birlikte ve umutsuzca eski haline getirmek için ihtiyaç duyulan yaratıkların önünde durmamız

Dünyamızın dengesi.

"Tamam." Laia benim elimi sol eline, Kanlı Sıçrayan'inkini de sağ eline aldı. "Hadi devam edelim."

El ele yamaçtan aşağı inip bizi bekleyen cinlere doğru ilerliyoruz. Kendilerini tehdit altında hissetmeyecekleri kadar uzak bir mesafede duruyoruz.

"Nerede o?" Umber bir adım öne çıkıyor, sadece öfkeli sesi ve elindeki kılıçla tanınabiliyor. Gözleri bile kararmış, ateşi sönmüş. savaşta ne olduğuna dair çıplak bir titreşim.

"O gitti." Laia öne çıktı. "Senin canın bağışlansın diye kendi canını veren Rehmat tarafından bağlandı. Çünkü o bu dünyayı yok edecekti ve yine de içinde çok iyilik var."

"Hayır." Umber buruşuyor, ağlıyor, beklediğim gibi öfkeyle değil, çaresizlikle. "Hayır-o bizi sevdi-"

Fakat diğer cinler şahit oldukları için sustular. Onun ne hale geldiğini gördüler.

"Bu dünyada size ihtiyaç var," diye devam ediyor Laia. "Bin yıl öncesinden kalma bir insan kralın açgözlülüğü yüzünden saklanmaya ya da savaşa sürüklenmemelisiniz. Cinlere haksızlık edildi. Nightbringer bu yanlışın intikamını aldı. Bırakın artık bitsin."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Faaz adındaki cin öne çıktı, insan formunda kahverengi saçlı ve kara gözlüydü. "Türünüze tekrar hizmet etmemizi mi? Sadece güçlerimizi çalmak için geri döneceksiniz."

"Yapmayacağız." Blood Shrike öne çıkıyor. "Ben Savaş İmparatorluğu'ndan Kanlı Tırmık ve İmparator Zacharias'ın naibiyim. Onun adına yemin ederim ki

Siz istemedikçe hiçbir Savaşçı Bekleme Yeri'nin sınırını geçemeyecek ve savunma amaçlı olmadıkça hiçbir Savaşçı size karşı silah kaldıramayacak. Yapacağız

aynı şeyi yapmayı kabul etmeyen hiçbir ulusla anlaşma yapmayacaktır."

Shrike'a şaşkınlıkla bakıyorum ama sonra daha birkaç gün önce bana söylediklerini düşünüyorum. *Başka bir savaş. Hiç bitecek mi Ruh Avcısı? Yoksa yeğenime bırakacağım miras bu mu olacak?*

"Geri dönemeyiz." Kalabalık bir cinin geçmesine izin vermek için ayrılıyor. Zayıf ve kambur omuzlu, ağır pelerinli ama onu hemen tanıyorum. Maro

-Meherya için hayaletleri hortumlayan cinler.

Binlerce insan öldü. "Tüm yaptıklarımızdan sonra olmaz," diyor. "Bize yapılan onca şeyden sonra olmaz."

"Yapabilirsin." Babamı düşünüyorum. "Hayatlar kurtardım ve onları aldım. Kırbaçlandım, dövüldüm ve yıkıldım. Dünyayı hayal kırıklığına uğrattım, görevimde başarısız oldum. Hatalarım ölene kadar peşimi bırakmayacak. Ama hala iyilik yapabilirim. Hayaletleri geçebilirim. Aynı hataları asla yapmayacağıma yemin edebilirim. tekrar."

O anda havada bir şeyler değişir, sanki uzun süredir kapalı olan bir odanın kapısı açılmış gibi. Ruhlar Mauth'un diyarından Bekleme Yeri'ne akar.

Yüzlerce, hayır, binlerce. Burada ölenlerin hepsi, bugün Acı Denizi'ni besleyenler.

Varlıklarının gücü neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecek. Cinler kadar onlar da sevmedikleri için cin korusundan uzak duracaklar. Ama çok yakında, çılgınlıkları insanların bir tür sığınak bulmasını gerektirecek.

Cinler hep birlikte ağaçlara bakıyor. Maro onlara doğru adım atıyor, belki de benim üzerimdeki aynı dürtüyü hissediyor. Sonra kendini silkeliyor ve dönüp Sher Jinnaat'ın içine doğru yürüyor. Cinlerin çoğu onu takip ediyor.

Ama hepsi değil.

Cin Talis tek başına duruyor, insan bedeni yavaşça derin bir karmin alevine dönüşüyor, kalbi ise cerulean. Elini ağaçlara doğru kaldırıp işaret ediyor.

Bir grup ruh ortaya çıkar ve ona doğru akar. Alevinin kırmızısı derinleşir ve onlarla birlikte Sher Jinnaat'a doğru yürür, onlar acılarını dile getirirken başı öne eğiktir. İlk binalara ulaştığında durur ve döner.

"Cesetleri bırakın, Banu al-Mauth," diyor. "Onlarla oynanmayacak. Gömüldüklerini göreceğim." Sonra gitti, bir grup hayalet de peşinden.

O ayrılırken havada cin sesleri yükselir, katman katman melodisi olan bir koro, tüyler ürpertici ve güzel. Hava onların şarkılarının gücüyle titrer ve Mauth konuşur.

Meherya için bir ağıt, diyor. Ölen kralları için bir ağıt.

"Yüzlerce kişiden sadece biri geri döndü, Mauth." Talis'in kaybolduğu şehre doğru bakıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Siz olmasaydınız, her şey kaybolurdu, Banu al-Mauth. Biri başlangıçtır. Ve şimdilik bu yeterli.

H Binlerce yaralı ve binlerce ölü var. Hayaletler beni çağırıyor, görülmek, duyulmak, diğer tarafa gönderilmek için yalvarıyorlar. Ama onlarla konuşmalıyım.

Mamie ve Shan, Afya ve Spiro, Gibran ve Aubarit ile birlikte. *Fakirler* ve *Fakira'larla* vakit geçirmeli ve büyüklerinden birçoğunu kaybetmişken nasıl ilerleyecekleri konusunda onlara rehberlik etmeliyim. Revirde bir düzine yaradan kanlar içinde yatan Quin varlığını talep ediyor ve Pater'leri ölülerin cesetlerini bırakmaya ikna etmek saatler alıyor.

Ama savaştan sonraki sabah şafak söktüğünde ordu yürüyüşe hazırды ve ben de ihtiyacım olan herkesle konuştum.

Evet. Neredeyse herkes.

Laia beni orduyu Bekleme Yeri'nden çıkaracak yolun yakınında buluyor. Blood Shrike, Musa ve ben birliklerin haydut hayaletlere nasıl davranması gerektiğini tartışıyoruz. Laia ortaya çıktığında Musa, Shrike'ın bileğine tekme attı.

"Ne oluyor, Musa-oh-"

Shrike bana karanlık bir bakış *atıyor -ona zarar verme* Elias- ve Bilgin adamla birlikte gözden kayboluyor.

"Bizimle gelmeyecek misin?" Laia beni ağaçlara doğru çekiyor, çünkü Rehmat gitmiş olsa da Laia'nın büyüü hâlâ duruyor. Cin kraliçesinin bir parçası hala

Musa ve Blood Shrike'ın içinde yaşıyor. Hayaletlerin çoğunun onları rahat bırakmasına yetecek kadar.

"Ruhlar çağırıyor." Ellerini tutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Hiçbir şey bunu kolaylaştırmayacak. Daha da zorlaştırmak için hiçbir sebep yok. "Talis'le bile geçilemeyecek kadar çok hayalet var."

Elimi cebime attım. Aylar önce iade ettiği kolye hala yanımda, ancak eskisinden çok daha karmaşık bir şekilde oyulmuş, çünkü sahip olduğum her sessiz anda üzerinde çalışıyorum. Ona vermeli miyim? Reddedecek mi? Henüz bitmedi. Belki de beklemeliyim.

"Laia-"

"Ben-"

Aynı anda konuşuyoruz ve önce onun gitmesini işaret ediyorum.

"Sahip olduklarımız için üzülmeni istemiyorum Elias." Bir Tala çiçeği elinin içine süzülürken elini kaldırıyor. "Sen hayattasın. Nerede olursam olayım

Dünyanın bir yerlerinde var olduğunuzu ve huzur içinde olduğunuzu. Bu benim için yeterli."

"Senin için yeterli olabilir ama benim için yeterli değil." diye gürlüyor ormanın gölgelerinden bir ses.

Laia ve ben gölgelerin arasından çıkan, küçük ve beyaz saçlı, okyanus mavisi gözleri akik kadar sert ama kızını görünce yumuşayan figüre uzun süre bakıyoruz.

"Nasıl-" Laia sonunda boğulmayı başarır. "Karkaunlar-" "Bedenimi kontrol etme zahmetine girmediler," diyor Serra'lı Mirra. "Ve ben dokundum

Yıldız, hatırladın mı? Bizi öldürmek zordur."

"Ama neden bana gelmedin?" Laia diyor ki. "Neden beni bulmaya çalışmadın?"

"Çünkü intikam benim için senden daha önemliydi," diyor Mirra. Şaşkına dönen Laia geri adım atar. "Ben asla iyi bir anne olmadım, kızım. Bunu biliyorsun. Blackcliff'in Kaltağı beklemediği sürece kimsenin ona karşı bir şansı olmayacağını biliyordum. Casusları ona öldüğümü söylemiş. Ben de ölü kaldım. Yaşadığımı bilen tek kişiler bana Antium'da yatacak bir yer veren Harper ve Kanlı Tırmık'tı."

Laia'nın yüzündeki öfke karşısında Mirra elini kaldırır. "Şimdi ona kızmaya kalkma," diyor. "Antium tünellerinde ona yardım ettim ama ben olduğumu bilmiyordu. Savaştan önceki geceye kadar hayatta olduğumu bilmiyordu. Karinna ile biraz sohbet ettikten sonra."

"Seni hissetmedim-" Ben başlıyorum ve Mirra gülüyor.

"Bu ormanda binlerce insan vardı oğlum," diyor. "Bir tanesi daha neydi ki? Harper'ın düşüncelerini kendine saklayacağına güvenebilirdim. Çelik bir tuzak gibi bir aklı vardı o çocuğun. Shrike'a gelince, ona çenesini kapalı tutmasını emrettim - adım aklına bile getirmemesini, yoksa Nightbringer'in onu aklından çıkaracağını söyledim."

"Sanırım tam olarak 'Eğer bundan birine bahsedersen, kızım, önce bağırsaklarını deşerim, sonra da derini pelerin olarak giyerim' demiştiniz."

Blood Shrike arkamızda belirdi. "Özür dilerim." Sanki öfkelenmesini bekliyormuş gibi endişeyle Laia'ya bakıyor. "Keris'i öldürmenin tek yolu buydu."

Laia kendini annesine doğru atar, annesi şaşkınlıkla geri sallanır, sonra ellerini kaldırıp kızına sarılır.

"Yalnız değilim." Laia yüzünü annesinin saçlarına gömüyor. "Bizden geriye bir tek ben kaldım sanıyordum."

Gözlerim ısınıyor ve Kanlı Sıçrayan başka tarafa bakıyor, elini yanaklarına sürüyor ve kirpiklerindeki çamur hakkında mırıldanıyor.

"Yalnız değilsin," diyor Mirra ve sesi şimdi daha yumuşak. "Ve eğer benim bununla bir ilgim varsa, bir daha asla olmayacaksın." Laia'dan ayrılıyor ve bana dönüyor.

"Ruh Yakalayıcı. Ustanı arayabilir misin?"

"Aramak mı?" Dedim. "Mauth?" Tek hece kullanmayı bırakmalıyım. Sevdiğim kadının annesi muhtemelen aptal olduğumu düşünüyordur.

"Evet." Mirra yavaşça konuşur. "Cin kraliçesi senin Mauth'a ettiğin bir yeminden bahsetti."

"Rehmat'ı tanıyor muydun?" Laia diyor ki.

"Bir dakika, cırcır böceği." Mirra bir elini kaldırdı, bakışları bana sabitlenmişti. "Rehmat bana yeminden bahsetti. Mauth'a sonsuza dek hizmet etmekle ilgili bir şey. Onunla bu konuda konuşmak istiyorum. Ara onu."

Mauth? Zihnimle uzanıyorum ve cevap gelmeyince başımı sallıyorum. Mirra öyle bir hırlıyor ki Laia, Shrike ve ben irkiliyoruz.

Mirra ormana, "Beni görmezden gelme, seni kendini beğenmiş hayvan," diyor.

"Senin diyarının kıyısında sayamayacağım kadar çok yürüdüm. Denizin içine baktım. Çocuğa, bir insan ölmeden yemininden kurtulamayacağını söyledin.

onun yerini alır. İşte buradayım. Devralmaya hazırım. Ve beni hayata döndürmene bile gerek yok."

Uzun bir sessizlik ve ardından Mauth'un kadim gürlemesi. *Ne istediğini biliyor musun dişi aslan?*

Laia, Mauth'u duyamadığı için Mirra ile benim arama bakıyor. Ama ben daha açıklayamadan Mirra cevap verdi.

"Müstakbel damadımdan birkaç aylık eğitim-" Beni göğsümden itti ve neredeyse boğuluyordum. Laia'nın yanakları kızardı ve kan Shrike bir yaşından sonra ilk kez gülümsüyor.

"Sher Jinnaat'taki ateşli dostlarımızla ara sıra tartışmalar. Onların Bani al-Mauth'u olacağım için bir sürü mükemmel Kabile yemeği. Ve bu ormanda sonsuza kadar hayaletleri diğer tarafa geçireceğim."

"Bekle," diyor Laia telaşla. "Bir dakika. Yapamazsın-"

"Onun yerine beni yaşayanların dünyasında mı istiyorsun?" Mirra soruyor. "Nefretimle ağırlaştırarak mı? Keris Veturia'yı öldürdüm. Boğazına bir hançer sapladım ve ölümünü izledim. Ama tek hayalim onu diriltmek, böylece bunu tekrar yapabileceğim." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bana musallat oldular, kızım. Babanın gözleri. Kız kardeşinin sesi. Dar-

dar-" Dişı Aslan

titriyor. "Ağabeyinin gülüşü," diyor sonunda. "Ben yaşayanların arasına ait değilim. Cin kraliçesi, Ruh Yakalayıcı olmanın pişmanlık duymak olduğunu söyledi. Ben ondan yapıldım. Bırakın gideyim. Biraz iyilik yapayım."

Dişi aslan. Mauth, Laia'dan önce konuşuyor. *Banu al- Mauth gibi sen de eskiden olduğun kişiye tutunmaya mı çalışacaksın? Yoksa hayaletleri daha kolay geçebilmek için geçmişini serbest mi bırakacaksın?*

"Sadece çocuğu serbest bırak, Mauth. Sen ne istersen yaparım." Mirra düşünür. "Onu unutmak dışında." Laia'ya başını sallar.

Sen onun annesinin, Lioness. Evrendeki hiçbir güç onu senin kalbinden koparamaz. O senden. Pekâlâ. Serra'lı Mirra, akraba katili ve dişi aslan, beni dinle. Bekleme Yeri'ne hizmet etmek, ölümün ardından gelen karanlıkta zayıflara, yorgunlara, düşmüşlere ve unutulmuşlara ışık tutmaktır. Bir başkası seni serbest bırakacak kadar değerli olana kadar bana bağlı kalacaksın. Boyun eğiyor musun?

Ormanı terk ettiği için Mirra'yı cezalandırmakla tehdit etmediğini fark ettim.

Bana yaptığı gibi ona da Bekleme Yeri'nin yöneticisi demiyor.

Belki de sonsuza kadar bağlı kalmayacaktır. "Boyun eğiyorum," diyor Mirra.

Onun yemini benimkinden farklı, çünkü Mauth'un onu hayata döndürmesine gerek yok. Yine de vücudu kaskatı kesiliyor ve ne hissettiğini biliyorum - Mauth'un gücü ona geçerken asla alamayacağı bir sihir dokunuşu veriyor.

Bir an sonra, Dişi Aslan kendini silkeliyor ve bana dönüyor.

"Tamam o zaman," diyor. "Bana bilmem gerekenleri anlatmaya başlasan iyi olur.

Ve uzun süre Ruh Yakalayıcı olmayacağın için sana Elias dememe aldırma."

"*Anne hepsini izliyor,*" diyorum. Kabil ve onun kanayan kehaneti. "Augur'un Kumandan'dan bahsettiğini sanmıştım. Ama sendin. Anne sensin."

"Öyleyim Elias." Dişi Aslan bir eliyle kızının, diğer eliyle de benim parmaklarımı tutuyor. "Öyleyim."

LXIX: Kanlı Sıçrayan

*D*uty first, unto death. Bu sözleri altı yaşındayken, Augur'ların beni Blackcliff'e götürdüğü gece babamdan öğrendim.

Görev bir yük olabilir, kızım. Babam önümde diz çöktü, ellerini omuzlarıma koydu. Augurlar gözyaşlarımı görmesin diye başparmaklarını gözlerime bastırdı. *Ya da bir müttefik olabilir. Seçim senin.*

Bekleme Yeri'ndeki savaştan sonra, görev beni Keris'in generalleriyle yapılan müzakereler ve güçlerinden geriye kalanların teslim olması. Elias'ın teşekkür edip Kabile Halkı ve efitlerden oluşan ordusunu dağıtması ve benden ormandan kendi ordumu almamı istemesi gözlerimi kamaştırıyor.

Darin'in kaybıyla gözleri kıpkırmızı olan Musa beni bulup cin korusuna gömülmek üzere sıraya dizilmiş cesetlerin yanına götürdüğünde görev bana sırtını dönüyor.

Ama Avitas Harper'ın hareketsiz bedenine baktığımda, görev beni ayakta tutmuyor. Beni rahatlatmıyor.

Diz çöktüğümü hatırlamasam da dizlerim onun yattığı çamura batıyor. Yüzü hayattayken olduğu gibi huzur içinde. Ama ölü olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Keris'in açtığı yaranın üzerine çektiği peleriniyle bile kan revan içinde, bir düzine yeri kesilmiş ve morarmış.

Harper'ın yüzüne dokunmak için elimi uzattım ama son anda geri çektim. Kısa bir süre önce kemiklerimden, kalbimden soğuğu söküp atmıştı. Ama şimdi o da üşüyecek, çünkü benim sevgim Ölüm'ün elinde ve onun tüm sıcaklığı bu dünyadan gitti.

Lanet olsun sana, diye bağıryorum içimden. *Daha hızlı olmadığın için sana lanet olsun. Beni daha az sevmediğin için. Kendini benimkinde riske atmak zorunda kalmamak için başka bir savaşa kilitlenmediğin için.*

Ben öyle şeyler söylemem. Yüzüne bakıyorum ve görüyorum, bilmiyorum.

Bir cevap. Tüm bu olanlar için bir sebep. Bir anlam.

Ama bazen hiçbir sebep yoktur. Bazen öldürürsünüz ve öldürmekten nefret edersiniz ama baştan aşağı bir askersinizdir, bu yüzden öldürmeye devam edersiniz. Senin arkadaşların ölür. Sevgilileriniz ölür. Ve hayatınızın sonunda sahip olduğunuz şey, bunu büyük bir nedenden dolayı yaptığının kesinliği değil, sizden bir şeyin alındığı ve sizin de onu verdiğinizin acı bilgisidir. Ve sen

Bu ağırlığı hep yanında taşıyacağını biliyorsun. Çünkü bu pişmanlığı ancak ölüm dindirebilir.

Elimi Harper'ın kalbinin üzerine koydum ve onunkini kendiminkine doğru kaldırdım.

"Oraya ilk sen vardın aşkım," diye fısıldıyorum. "Seni çok kıskanıyorum. Sensiz nasıl dayanacağım?"

Soruma hiçbir cevap duymuyorum, sadece sonsuza dek kapalı kalacak gözlerini, elimin altındaki bedeninin durgunluğunu ve üzerimize soğuk soğuk yağan yağmuru duyuyorum.

Orduyu ormandan çıkarmak üç gün, İmparatorluğun yemyeşil tepelerinde ilerlemek ise iki buçuk hafta sürer.

Taius Nehri'nin bir kıvrımına sıkışmış Estium garnizonuna.

"Kamp hazır, Shrike." Quin Veturius her zamanki gibi kusursuz bir şekilde beni kampın ortasındaki çadırında buldu. "Garnizondaki odaların hazırlanmasını ister misin?"

Yalnız kalmak isterdim ama çadırım dolu. Önce Laia geldi, yanında kim bilir nereden bulduğu bir kutu mango reçeli getirdi. Reçeli yufka ekmeğine sürüp üzerine yumuşak beyaz bir peynir koyuyor ve çadıra gelenlere sessizce dağıtıyor.

Musa da burada, Afya Ara-Nur'la flört ederken elindeki gözleme ile işaret ediyor. Kabile Kadını yarasından dolayı hâlâ solgun, gülerken bile yüzünü buruşturuyor. Spiro Teluman kara bir bakışla izlerken Mamie eğlenmiş görünüyor. Demirci endişelenmemeli. Musa'nın kalbi de benimki gibi paramparça.

"Blood Shrike?"

Dikkatimi tekrar Quin'e veriyorum ve rahatsız edilmemeleri için onu

diğerlerinden uzaklaştırıyorum. "Garnizonda odaya gerek yok," diyorum ona.

"Herkes geldi mi?"

Quin, "Biz sadece İmparatoru bekleriz," diyor. Yaşlı adam eskisinden biraz daha solgun, kızıyla girdiği acımasız bir kavgadan zar zor kurtulmuş.

"Senin için bir şeyim var," diyor pelerininin içinden gümüş bir nesne çıkararak. Elini açıp bir maske çıkardı.

"Elias'ın" diyor. "Geçen yıl bana vermiştin. Sanırım seninle birleşecek. Torunumla hiç birleşmediği gibi."

Yaşayan metale dokunmak için uzanıyorum, sıcak ve esnek. Tekrar bir maske takmak, benimle karşılaşan herkese ne olduğumu hatırlatmak ne büyük bir rahatlık olurdu.

"Sana teşekkür ederim, Quin." Parmağımı yanaklarımdaki soluk yarıkların üzerinde gezdiriyorum. "Ama yara izlerine alıştım."

Başını sallıyor ve çamur sıçramış zırhıma, aşınmış botlarıma bakmadan önce cebine atıyor. Düzgün olan tek yerim saçlarım, o da Laia ben yemek yerken saçlarımı yeniden örmekte ısrar ettiği için.

"Zırhıma biraz çamur bulaşmasından zarar gelmez Quin," diyorum. "Pater'lara bir savaş kazandığımızı hatırlatacaktır."

"Sizin çağrınız," diyor. "İmparator yolda ve bir saat içinde burada olacak. Garnizonun eğitim alanında sizin ve onun için hazır bir köşküümüz var. Keris'in generalleri zincirlendi ve orada sadakat yemini etmek için bekliyorlar. İstedığınız gibi birlikleri hazırlattım."

Laia ve diğerleri bana katılıyor ve boş kampın içinden geçerek ordunun sığabileceği genişlikteki eğitim alanına doğru ilerliyoruz: üç bin Savaşçı ve Bilgin, iki bin de

İmparatorluk Kabile çölündeki şehirlerin yeniden inşasına yardım ederken, bazıları Estium'a yerleşecek olan Kabile insanları.

Bir izleme alanı araziye bakıyor ve bir düzine sandalyenin üzerine asılmış siyah bir gölgeliğe doğru ilerliyorum. Sadece birkaç metre ötede, Keris'in müttefikleri topraktaki halkalara zincirlenmiş bir şekilde diz çökmüşler.

Toynak şakırtıları sohbetin uğultusunu kesiyor. Dex'in önderliğindeki bir Maskeli kol, bir at arabasıyla birlikte alana girer. Araba durduğunda Coralia ve Mariana Farrar dışarı çıkar, Zacharias Coralia'nın omzuna tutunmuştur. Zacharias derin bir uykudadır. Tas daha sonra dışarı çıkar ve Laia'yı görünce doğruca ona doğru koşar.

"Yaşıyorsun!" Sarılmasının gücüyle neredeyse onu devirecekti. "Rallius'un bana ve Dex'e on mark borcu var. Rallius-" Çocuk, Laia'nın sert bakışları altında huzursuzca kıpırdayan Büyük Maske'ye doğru koşar.

Yeğenime koşmak istiyorum ama sadece adımlarımı hızlandırıyorum ve onunla pavyonda buluşuyorum. Mariana bir selam mırıldanıyor, Coralia ise yarım bir reverans yapıyor.

"Selam sana, Blood Shrike," diyor. "Uykuya daldığında biraz keyifsizdi."

"Muhtemelen o da benim kadar heyecanlıdır." Öpüyorum Keris'in eski müttefiklerinin saçma sapan konuşmaları ve yalvarışları arasında uyuyacağını umarak yeğeninin kafasına hafifçe vurur.

Zacharias kımıldadığında Coralia irkiliyor, uyanmasından korkuyor. Ama beni şaşırtan Mamie öne çıkıyor ve çocuğu sert elleriyle tutuyor. O da gözlerini açar, etrafına bakar ve kaşlarını çatır, minik burnu kızarır.

"Bu kadar ince giysiler içinde olmamalı." Mamie, Coralia ve Mariana'ya ters ters baktı ve Laia'ya elini uzattı. Bilgin bir an bile tereddüt etmeden pelerinini uzatır. Mamie pelerini Zacharias'a sarar ve ona parlak gülümsemesini sunar. Zacharias ona sanki hayatında gördüğü en büyüleyici insanmış gibi bakar. Sonra o da gülümser.

"Çocuk için endişelenmeyin." Mamie, Coralia ve Mariana'yı el sallayarak gönderir. "Sizi rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Blood Shrike." Musa arkamdaki koltuğa yerleşiyor ve alanın diğer ucuna bakıyor. "Seyircileriniz geldi."

Bakışlarını, çoğu Antium'dan tanıdık olan yarım yüz Bilgin'e doğru takip ediyorum. Çok yakında, yüzlerce şık giyimli erkek ve kadın izleme alanına doğru ilerliyor. İmparatorluğun dört bir yanından gelen Paters ve Maters. Bazıları benim müttefiklerim, bazıları da Keris'in. Illustrialılar kadar çok sayıda Merkator ve Pleb var. Toplamda, İmparatorluğun en güçlü ailelerinden yaklaşık beş yüzünü temsil ediyorlar.

Quin şöyle bir bakıyor ve ben de onaylarcasına başımı sallıyorum. O Pater ve Mater'ler Keris'in en sadık müttefiklerinin diz çöktüğünü gördüklerinde, bir daha asla imparatorumuza meydan okumayacaklarını bilecekler.

Kabile *Zaldarları* kısa bir süre sonra ortaya çıkar ve onlar oturduktan sonra Quin pavyondan dışarı çıkar.

"Paters ve Maters, Scholars ve Tribespeople - dikkatinizi rica ediyorum." Quin'in sesi eğitim alanında ve teraslı koltuklarda yankılanıyor.

"Beş yüzyıl önce," diyor Quin, "Taius savaştaki cesareti nedeniyle Imperator Invictus olarak adlandırıldı. Zamanla İmparator unvanını aldı. Savaştaki başarılarından dolayı değil.

ailesini. Korkuyla yönettiği için değil. Ve bir grup beyaz saçlı mistik İmparatorluk için en iyisini bildiklerine karar verdikleri için de değil. Taius

Imperator Invictus'u selamladı çünkü halkımız acı çektiğinde onları kurtardı. Bölündüklerinde onları birleştirdi."

Quin'e kaşlarımı çatıyorum ve Bilginler'e bakıyorum. "Onları birleştirmek", "düşmanımızı yok etmek ve köleleştirmek" demenin oldukça yanlış bir yolu. Bu onun ve benim üzerinde anlaştığımız konuşma değildi.

"Taius gibi Helene Aquilla da halkımız için savaştı-"

Ben başlıyorum. Quin bana Blood Shrike demedi. Niyetini hemen anladım.

"Quin," diye tısladım.

Ama yaşlı adam güremeye devam ediyor. "Helene Aquilla, Antium'u Karkaun hükümdarlığının boyunduruğuna katlanmak üzere bırakabilirdi," diyor. "Bunun yerine, onu bir araya getirdi ve şehri kurtardı. Helene Aquilla, kız kardeşi İmparatoriçe Naibi öldürüldüğünde umutsuzluğa düşebilirdi. Bunun yerine, İmparatorluğun tanıdığı en büyük hainden intikam almak için ordusunu topladı- Keris Veturia. Helene Aquilla yeğeni için İmparatorluğu geri çalabilirdi. Bunun yerine, yaşayan herkes için savaştı -Alimler, Kabileler ve Savaşçılar için."

"Belini bağla, Shrike." Musa bana yan gözle baktı. "Oldukça iyi bir terfi almak üzeresin."

"İç savaş yüzünden paramparça olduk," diye devam ediyor Quin. "Daimi ordumuzun dörtte biri öldü. Kendi himayemizdeki şehirlere ihanet ettik ve yok ettik. İmparatorluğumuz dağılmanın eşiğinde duruyor. Bir naibe ihtiyacımız yok. Bir Imperator Invictus'a ihtiyacımız var. Bir imparatoriçeye ihtiyacımız var."

Dönüp beni işaret ediyor. "Ve işte orada duruyor."

O anda, sabahtan beri bulutların arasında gidip gelen güneş kırılır ve eğitim alanını ve ötesindeki nehri soluk bir ışıkla yıkar.

"Tanık!" Quin dramatik bir anı boşa harcayacak biri değildir. "Gökyüzünün onu nasıl taçlandığına şahit olun!"

Güneş saç örgüme vuruyor ve kalabalık hayranlıkla titriyor. Bir yanımla Laia'nın saçımı yeniden örmemiş olmasını diliyor, çünkü saçım darmadağın olsaydı belki de bu saçmalık sona ererdi.

"İmparatoriçe! İmparatoriçe!" İlahi Savaş ordusuyla başlar. Pleb Gens'in liderlerine yayılıyor. Sonra Illustrians. Merkatörler.

Bilginler sessiz kalıyor. Kabile halkı da öyle.

Olması gerektiği gibi. Çünkü tacı kabul edemem. Yeğenim hala yaşıyor.

Yaşıyor.

Quin ne derse desin, İmparator'dur.

"Bunu istemiyorum." Quin'e ters ters baktım. "Kanayan naip olmak bile istemiyorum. Bir imparatorumuz *var*."

"Shrike." Quin sesini alçaltır. "İlk görevin kendine, Gens'ine ya da hatta yeğenine karşı değil. İmparatorluğa karşı. Senin gücüne ihtiyacımız var. Senin bilgeliğine."

Martialler hala bağırıyor. "*İmparatoriçe! İmparatoriçe! İmparatoriçe!*" *Harper*, sanırım. *Ne yapacağım ben? Ne diyeceğim?* Ama o burada değil. Onun yerine Laia yanımdan konuşuyor.

"Augur kehaneti, Helene." Ve ben ona bana Shrike demesini söyleyemeden omzumu kavrayıp beni kendisine doğru çeviriyor. "Hatırlıyor musun? *Hiçbir zaman bir değildi. Her zaman üç taneydi. Kanlı Sıçrayan birincisi. Serra'lı Laia, ikincisi. Ve Ruh Yakalayıcı sonuncusu.* Senin başlangıcın ne?

Shrike? Bu Blackcliff. Blackcliff'in çan kulesine kazınmış sözler nedir?"

"*Savaşla yoğrulmuş gençlerin arasından Önceden Haber Verilen, En Büyük İmparator, düşmanlarımızın belası, en büyük ordunun komutanı doğacak.*

yıkıcı." Bunu söylerken baygınlık geçiriyorum, çünkü şimdi Laia'nın ne demek istediğini anlıyorum. Çünkü o da bir şekilde Blackcliff'ten kurtulmuş. O da savaşta sertleşmiş bir genç.

İlahiler devam ediyor, kalabalık pavyonun altında devam eden konuşmayı neredeyse hiç fark etmiyor. "*Ve İmparatorluk bir bütün olacak.*"

"Ben ikinciyim: Bela," diyor Laia. "Elias sonuncuydu: komutan. Ve sen-"

"İlk," diyorum belli belirsiz. En Büyük İmparator. Cain öyle biliyordu. Skies, aylar önce, onu lanet mağarasında ilk aradığımda bana söylediği gibi.

Sen benim başyapıtımsın, Helene Aquilla, demişti, ama ben sadece Başladı. Eğer hayatta kalırsan, bu dünyada hesaba katılması gereken bir güç olacaksın. "İmparatoriçe! İmparatoriçe!"

"Augur'lar biliyordu Helene," diyor Laia. "Bu senin kaderin. *Ve İmparatorluk bir bütün olacak.* Bu, bir şeyleri değiştirebileceğin anlamına geliyor. Onları daha iyi hale getirebilirsin."

"Ama sen yapacak mısın?" Afya diyor ki. "Kabilelerin İmparatorluktaki yerini yeniden müzakere edecek misiniz Helene Aquilla? Bilginlerin? Eğer yapmazsanız, size destek olamayız. sen."

"Vereceğim," diyorum, çünkü bu sözü verirsem, tutmak zorunda kalacağım. *Ve İmparatorluk bir bütün olacak.* "Yemin ederim."

"İmparatoriçe! İmparatoriçe! İmparatoriçe!"

Ses kafamın içinde yankılanıyor, çok ağır bir yük ve ellerimi kaldırıyorum, durması için çaresizce.

"İmparatoriçen olmamı istiyorsan," diye sesleniyorum, "önce kalbimi tanımalısın." *Baba*, sanırım. *Her neredeyse, lütfen bana sözler*. "İmparatorluğun en karanlık zamanında yanımda duran bir Martial değil, bir Bilge asiydi." Laia'ya başımı salladım. Kalabalık sessizleşti.

"Keris ve müttefikleri dünyamızı yok etmeye kararlı olduklarında, onlara ilk meydan okuyan Martialler değil, Kabile Halkı oldu. Birlik olmazsak bir hiçiz. Ve eşit değilsek de birlik olamayız. Bilginleri ve Kabile İnsanlarını çizmeleri altında ezmeye niyetli bir İmparatorluğu yönetmeyeceğim. Eğer istediğiniz eski yöntemse, o zaman başka bir lider seçin. sen."

İstedikleri bu değil. Bunu biliyorum. Çünkü bu basit, düzgün ya da temiz değil. İmparatorluğun günahlarını halının altına süpürmüyor ya da her zaman her şeye sahip olanların o hayata geri dönmesine izin vermiyor. Ama eğer imparatoriçeleri olursam, elde edecekleri şey bu. Ve bunu bilmeyi hak ediyorlar.

"Dahası"-Quin'e bakıyorum-"Ailemi terk etmeyeceğim. İmparatorluk vatandaşları." Bakışlarımla kalabalığı tarıyorum. "Evlenmeyeceğim. Çocuk doğurmayacağım. Eğer İmparatoriçe olursam, o zaman İmparatorluk benim kocam ve karım olur. Annem ve babam. Erkek kardeşim ve kız kardeşim. Ve ben

Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar benim tek varisim." Bıçağımı çekip elimi kestim ve kanın toprağı ıslatmasına izin verdim. "Kanım ve kemiğim üzerine yemin ederim."

Ölü bir sessizlik oluyor ve ben Quin'e bakıyorum, beni çıkarması için emir vermesini bekliyorum. Bunun yerine, yumruğunu kalbine götürmeden önce tahmin dolu bir bakış atıyor.

"İmparatoriçe!" diye bağırır ve ordu neredeyse anında katılır, çünkü onlar, herkesten önce, birlikte savaşmanın ve ölmenin daha önce olmayan bağlar yarattığını anlarlar. Pater'ler ve Mater'ler de onu takip eder.

Arkamdan Laia seslendi. "İmparatoriçe!" Sonra Afya. Musa. Kabile halkı. Bilginler.

Sadece Mamie sessiz.

Ona, kollarındaki Zacharias'a bakıyorum. Ona varisim adını vererek, onu istemeyeceği bir hayata mahkûm ediyor olabilirim. Bunun için benden nefret edebilir.

İlahi devam ederken yüksek sesle "Antium'da güvende olmayacak,"

diye düşünüyorum. "Ben İmparatorluğu istikrara kavuşturmak için çalışırken uzun yıllar boyunca değil. Annesi

komplo ve entrikaların ortasında onu orada istemez."
"Daha önce de küçük çocuklar yetiştirdim, Helene Aquilla." Mamie sarılır

Zacharias kapattı. "Hiç de fena çıkmadılar. Ve eğer o İmparatorluğu yönetiyorsa, halkını da tanımalıdır. Tüm halkını. Savaşçıları, Kabileleri ve *Bilginleri*." Laia'ya anlamlı bir bakış atıyor ve benim gözlerimdeki soru üzerine Bilgin konuşuyor.

"Mamie beni bir *Kehanni* olarak eğitecek." Laia bu ihtimal karşısında sevincini gizleyemez. "Kabile Saif kabul etti."

"Ona, onu dünyaya getiren kadından daha iyi kim göz kulak olabilir? dünya?" Ben de diyorum ki. "Ve tanıdığım en iyi adamlardan birini yetiştiren *Kehanni*. Ama bu bir yük olmayacak mı?"

Mamie kaşlarını kaldırarak gözlerime bakıyor ve ben orada affetmenin ilk filizlerini görüyorum.

"Hayır, İmparatoriçe," dedi. "Çünkü o aileden biri. Sizin gibi. Laia da öyle. Ve aile acıya neden olabilir ve hatalar yapabilir ama asla bir yük değildir.

Asla."

İlahi bir kükremeye dönüşüyor. İçinde babamın ve annemin sesini duyuyorum. Hannah'nın, Livia'nın ve Harper'ın sesini duyuyorum.

Sadık, diye fısıldıyorlar, *sonuna kadar*.

P□□□ VI
T□□ T□□□

LXX: Elias

İlginç bir şekilde, savaşın sonraki ilk birkaç gün zor geçiyor ve kalbim birden fazla kez kırılıyor. İlk olarak Avitas Harper'ın hayaletiyle karşılaştığımda. Bekleme Yeri'ne onun kargaşası yüzünden değil, onun kaybindan duyduğum üzüntü yüzünden geldim.

Nehre doğru giderken pembe Tala çiçeklerinden oluşan bir halının içinden geçerken, "Babamızın sesini duyuyorum," diyor sessizce. Avitas mükemmel bir asker, sevdiği kadını savunurken savaşta öldüğü gerçeğiyle barışık. "O beni bekliyor. Yıllardır onu görmeyi arzuluyorum. Bırak gideyim kardeşim."

Birlikte çok az zaman geçirdik. Bir yanım onu geçmeyi reddetmek, kalmasını sağlamak istiyor. Ama Avitas hayattayken temkinli biriydi, şimdi ise sessiz bir havası var. Onu burada tutmak yanlış olur.

Nehirde duraklıyor ve başını eğiyor, bu hareketi içim acıyarak hatırlıyorum çünkü ben de yapıyorum. "Helene'e dileğimin gerçekleştiğini söyle, lütfen. Ona yaşaması gerektiğini söyle."

Nehirde kayboluyor ve sadece saatler sonra Serra'lı Darin'i öldüğü burnun yakınlarında sürüklenirken buluyorum. Onun hayalet formunu görmek ve kendimi konuşmaya zorlayamadığımı fark ettim.

"Elias." Bana dönüyor ve alaycı bir gülümseme sunuyor. "Ölü olduğumun farkındayım. Bana konuşma yapmak zorunda değilsin. Tek bilmek istediğim Laia'nın iyi olup olmadığı."

"O yaşıyor," diyorum ona. "Ve Nightbringer'ı yendi."

Bekleme Yeri'ne gelen ruhların çoğu kızgındır. Kafası karışıktır. Darin öyle değil. Mavi gözleri gururla parlıyor ve benimle birlikte Alacakaranlık'ın kıyısına kadar istekle yürüyor. Işıltılı sularına bakıyoruz.

"Ona gidecek misin?" diye sorar.

Başımı salladığımda başını eğiyor. "Mutluyum," diyor. "Kaybettiği herkes için onu yeterince sevebilecek biri varsa, o da sensin. Sana mutluluklar dilerim, Elias."

Sonra o da nehre adım attı. Sonra uzun bir süre nehrin kıyısında oturup savaşın alıp götürdüğü her Şeyin yasını tutuyorum.

Haftalar geçiyor ve Mirra'yı eğitirken, ruhların acısını dindirirken, kendi acımı da dindirmeye çalışıyorum. Onlardan kurtulana kadar hayaletlerle huzur bulmaya çalışıyorum.

Bahar yaza sızar ve Bekleme Yeri yeşilliklerle dolar. Sırılsıklam güneş ışığının altında, Alacakaranlık Nehri tembel yolunu güneye doğru sürüyor ve gece yasemininin tatlı kokusu her dereyi ve açıklığı parf ml yor.

Bir gün, nehirden gelen esintiler hâlâ serinken ve yıldızlar yerini mor göbekli bir şafağa bırakırken, büyükannem Karinna Veturia beni buluyor.

"Ben hazırım küçüğüm," diyor. "Diğer tarafa geçmeye." O yalnız değil.

"Merhaba, Keris." Diz   k yorum ve Karinna'nın yanındaki çocukla konuşuyorum.

Mirra, onları takip ederek sabırla beni bekliyor.

Mauth'un unutulmaktan kurtardığı binlercesi arasında Keris Veturia'nın hayaletini keşfettiğimizde, onu aktarmayı teklif eden Mirra oldu.

Annem kendi ölümüne  fkelenirken onu dinleyen Mirra. Keris'in ruhu feryat ederken tanıklık eden Mirra, dünyaya saldığı dayanılmaz ışkencenin her zerresini hissetmeye zorlandı. Ve nihayetinde aylar boyunca bir ömür boyu süren şiddeti ve acıyı hafifleten Mirra, yani Keris son huzurlu anına geri dönebilir ve orada kalabilirdi.

Dişi Aslan bunun için daha iyi. Ruhunda taşıdığı ağırlık hafifledi ve artık ona karşı bir mesafe var, bakışlarında yavaş yavaş kezzabın yerini alan bir s k net var.

Talis'le birlikte Keris ve Karinna'yı nehre kadar yürütüyoruz, geç hayaletin ormanda çömelip bir örümceğin aç kurmasını izlemesine izin vermek için duruyoruz.

Sonunda Alacakaranlık'a ulaştığımızda, kıyıları yeşilliklerle dolu ve suları kristal gibi akıyor. Genç Keris annesine daha sıkı sarılarak şüpheyle bakıyor. Sonra Mirra'ya dönüp bakıyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor.

Mirra dizlerinin üzerine   k yor. "Hayır Keris," diye mırıldanır.

"Daha yapacak işlerim var."

"Korkma, aşkım." Karinna'nın yüzünde şimdi neşeli bir parıltı var, çünkü beklediği Şey sonunda gerçekleşiyor. "Ben buradayım."

Büyükannem bana bakıyor ve ilk kez gülümsediğini görüyorum. "Tekrar görüşene kadar, küçüğüm," diye fısıldıyor.

Sonra birbirlerine sıkıca tutunarak nehre giriyorlar ve gözden kayboluyorlar. Bir an için üçümüz de sessiz bir saygıyla suyun fısıltısını dinliyoruz. Arkamızdan bir adım sesi geliyor.

Bu Azul, uzun siyah saçlarını çiçeklerle örüyor. İki ay önce, Talis'le birlikte Mirra'nın kulübesine bizimle birlikte ekmek kırmaya gelmişti. İlk seferinde sadece gözlemledi. Ama birkaç hafta içinde tekrar hayaletlerin arasında yürümeye başladı.

Güney ormanlarına doğru başını sallıyor. "Lacertium yakınlarında bir gemi battı," diyor. "Hayaletler bizi bekliyor."

Onu takip etmek istiyoruz ama tam o sırada bir ses konuşuyor.

Banu al-Mauth.

Mirra yeminini ettiğinden beri Mauth bizimle iletişim kurmadığı için hepimiz yolumuzda duruyoruz. Talis ve Azul bakıştılar ama Bilgin beni izliyor. O zaman onunla çoktan konuştuğunu anladım.

Bana hizmet ettiğin için sana teşekkür ederim oğlum. Dişi Aslan hazır. Seni yemininden azat ediyorum. Artık Banu al-Mauth değilsin.

Farklı hissetmeyi bekliyorum. Hayaletleri görememeyi ya da Mauth'un yakınlarda olduğunu bilmemi sağlayan, yeryüzündeki büyü'nün o hafif ürpertisini hissetmemeyi. Ama hiçbir şey değişmiyor.

Ruhların arasında her zaman bir evin olacak Elias. Ben çocuklarımı unutmam. Sana zamanının bir hatırası olarak rüzgâr yürüyüşünü bırakıyorum.

Burada. Belki bir gün, bundan uzun yıllar sonra, tekrar hizmet edeceksiniz.

Bununla birlikte ses kesiliyor ve ben şaşkın, biraz üzgün ve ne yapacağımı bilemez bir halde Mirra'ya bakıyorum.

"Peki evlat, ne bekliyorsun?" O çarpık gülümsemesiyle gülümsüyor ve beni itiyor. "Ona git."

Nur'un sokakları tüccarlar ve esnafla, akrobatlar ve hokkabazlarla, ay çöreği satan seyyar satıcılarla ve neşe içinde dolaşan çocuklarla dolup taşıyor.

paketler. Caddeler rengârenk fenerlerle donatıldı ve dans aşamalar güneş ışığında parıldıyor. Ufukta bir fırtına pusuda bekliyor ama Nur halkı bunu görmezden geliyor. Daha kötülerini atlattılar.

Keris'in saldırısının kalıntıları hâlâ duruyor olsa da, İmparatoriçe yeniden inşaya yardımcı olmaları için iki bin asker gönderdi. Nur'un yapıları yeniden boyandı ve restore edildi, enkaz çoktan kaldırıldı ve yollar yeniden asfaltlandı. Vaha hayatla dolup taşıyor. Çünkü bu gece Bilgin Ay Festivali var. Ve insanlar bunu kutlamak istiyor.

Laia ve benim Meherya'yla karşılaştığımız Martial garnizonunda Helene'in sancağı ılık yaz rüzgârında şaklıyor. O zaman geldi.

Seyf kabilesinin arabaları Nur'un çok sayıdaki kervansaraylarından birinde duruyor ve ben uzun bir süre sadece koşuşturmayı izliyorum.

Gerçek özgürlük, beden ve ruhun özgürlüğü. Uzun zaman önce Kabil'in bana söz verdiği şey buydu. Ama şimdi burada olduğuna göre, ona nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Ben bir asker, öğrenci ya da Maske değilim. Ben bir Ruh Yakalayıcı değilim. Hayat önümde uzanıyor, bilinmeyen, belirsiz ve olasılıklarla dolu. Bunun süreceğine nasıl inanacağımı bilmiyorum.

Bir kumaş fısıltısı, meyve ve şeker kokusu. Sonra yanıma geliyor, beni kendine çekiyor, parmak uçlarında yükselirken altın rengi gözleri kapanıyor. Onu kaldırıyorum ve bacakları belime dolanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor, elleri saçlarımda.

"Oi!"

Öpüşmenin ortasında başımın arkasına bir şey çarpıyor ve irkilip Laia'yı yere bırakıyorum, Shan aramıza girerken kızarıyorum.

"Bu bizim *eğitimdeki Kehani'miz*." Yüzünde bir sırıtış belirmeden önce bana ters ters bakıyor. "Ve bu gece ilk hikâyesini anlatacak. Biraz edepli ol Martial. Ya da en azından" -kervansarayın kenarındaki parlak boyalı bir arabayı işaret ediyor- "bir araba bul."

Bana iki kez söylemesine gerek yok ve sevdiğim kız ve ben onun arabasına yuvarlanırken, kafamı alçak tavana çarpıp küfrederken, ayaklarımı altımdan çekip beni yatağına bağlarken, gülerken, kalbimdeki gerilim çözülüyor.

Ama daha sonra, vagonun tavanının koyu renkli, dantel gibi işlenmiş ahşabına baktığımızda, kafamdaki soruyu dile getiriyorum.

"Mutluluğumuza nasıl güvenebiliriz, Laia?" Ona doğru dönüyorum ve o da parmağıyla dudaklarımı çiziyor. "Elimizden alınıp alınmayacağını bilmezsek nasıl devam ederiz?"

Hemen cevap vermediği için memnunum. neden sorduğumu anlıyor. Laia eskisi gibi değil. Onun neşesi de benimki gibi ölçülü. Kalbi hassas, benimki gibi. Zihni temkinli, benimki gibi.

"Cevabın sözcüklerde olduğunu düşünmüyorum, aşk," diyor. "Bence cevap yaşamakta. Her gün küçük de olsa neşe bulmakta. Güvenmek için mücadele edeceğiz

Belki ilk başta mutluluk. Ama her zaman ona ulaşmak için kendimize güvenebiliriz. Nan'ın ne dediğini hatırlayın."

"Yaşamın olduğu yerde umut da vardır."

Cevabı bir öpücük daha oluyor ve ayrıldığıımızda bana karanlık bir bakış attığını görünce şaşıyorum.

"Elias Veturius," dedi buyurgan bir tavrıyla, "iki yıl önce, o gece Tam da bu festivalde kulağıma oldukça ilgi çekici bir şey fısıldadınız. Henüz tercüme etmedin."

"Ah. Evet." Dirseklerimin üzerine yükseliyorum ve boynundan aşağı, köprücük kemiğine doğru bir iz bırakarak öpüyorum, tembelce karnına doğru ilerliyorum, o titrerken arzum artıyor.

"Hatırlıyorum," diyorum. "Ama tam olarak tercüme edemiyorum." Ona bakıyorum, nefesi kesilirken gülümsüyorum. "Sana gerçekten göstermem gerekecek."

LXXI: Helene

üneş batmadan önce dans başlar ve ay tepedeyken Nur'un sahneleri doludur ve müzik gürültülüdür.

Savaş ve Kabile muhafızları devriye geziyor ama ben yine de festivali inceliyor, bir saldırganın kaçabileceği çıkışları ve girişleri işaretliyorum. Bir suikastçının saklanabileceği oyuklar ve pencereler.

Eski alışkanlıklar.

Arkamda iki Maske ile kalabalığın arasından ilerliyorum ve Mamie Rila yanıma gelmeden önce yarım düzine önemli Kabile *Zaldarı* ile karşılaşıyorum.

"Artık politika yok, İmparatoriçe." Muhafızlarıma çenesini salladı ve ben başımı sallayınca onlar da ortalıktan kayboldular. "İmparatoriçeler bile dans etmeli. Yine de bir elbise giymeliydin." Zırhıma kaşlarını çatıyor ve sonra beni sahneye yeni çıkmış olan, biraz dağınık Elias'a doğru itiyor.

"Laia nerede?" Arkasına bakıyorum. "Onunla dans etmeyi tercih ederim." "Bir hikâye anlatmaya hazırlanıyor." Ellerimi tutuyor ve beni sahnenin ortasında. "Bu onun ilki ve çok gergin. Sen bana kaldın."

"İnanılmaz olacak," diyorum. "Dün gece Zacharias'a bir hikâye anlattığımı duydum.

Kendinden geçmişti."

"Nerede o?"

"Tas'la birlikte ay çöreği yiyorlar." Mamie'nin arabasının yanındaki bir arabaya başımla işaret ediyorum,

Son gördüğümünden bu yana bir karış uzamış gibi görünen genç Bilgin çocuk, yeğenim ağzına bir kek tıktırırken sırtıyor. Onlara eşlik eden Musa bir tane daha uzatıyor.

"Nasılsın?" Elias benden uzaklaşıp dönüyor ve bir an sonra ben de aynısını yapınca elimi başımın üzerinde tutuyor. Tek yaptığının bu olduğu zamanları hatırlıyorum.

istedim. Parmaklarını parmaklarımın arasında tutmak. Sınırsız hissetmek. O zaman o kadar uzak geliyor ki, sanki başka birinin hayatına bakıyor gibiyim.

"Yapacak çok şey var," diyorum. "Kabile şehirlerini gezmeyi bitirmeliyim, sonra da Serra'ya gideceğim. Blackcliff neredeyse yeniden inşa edildi."

"Dex'in artık komutan olduğunu duydum."

"Komutan," diye düzeltiyorum. "Başka bir Komutan olmayacak."

"Hayır." Elias düşünceli. "Sanırım olmayacak. Şamar oğlanı da olmayacak.

umut?"

"Dex, Silvius'un onu çıra olarak kullandığını söyledi," diyorum. "Bir ay içinde ilk kadın acemi sınıfımızı karşılayacaklar. Öğretmenlik pozisyonu ile ilgilenir misiniz?"

Elias gülüyor. Davullar biraz daha hızlı çalıyor ve hep birlikte dansımızın hızını artırıyoruz. "Belki bir gün. Senin Blood Shrike'dan bir mektup aldım bile." Büyükbabasını kastederek bir kaşını kaldırıyor. "O Gens Veturia'nın varisini Serra'ya geri istiyor. İnanır mısınız, Bilgin bir eşle birlikte."

"Önce evet demesi gerekir." Kaşlarının endişeyle çatılmasına gülümsüyorum. "Ama gerçekten de Quin bunu söyleyecektir." Etrafıma bakıyorum ve Musa'nın kalabalığın arasından bize doğru ilerlediğini görüyorum. "Bilginler oldukça Bugünlerde mahkemede avukatlık yapıyorum."

Elias başını eğiyor, gri gözleri ayık. "Kalbin nasıl, Hel?"

Uzun bir süre cevap vermedim. Davulcular susuyor ve ud çalan bir grup daha yavaş bir melodi çalıyor.

Harper'ın ölümünden sonra, acısını dindirmek için kalbimi sökmek istedim.

Ruhunun Elias'a ne söylediğini öğrenmek -arkadaşımın bana bizzat getirdiği bir mesaj- beni hiç rahatlatmadı. Gece geç saatlere kadar Antium sokaklarını arşınladım, yaptıklarına lanet okudum, savaşı yeniden yaşadım. Ne yapabilirdim diye kendime eziyet ettim.

Ama günler haftalara ve aylara dönüştükçe, acıya alıştım - aynı yüzümdeki yara izleriyle yaşamayı öğrendiğim gibi. Ve kalbimden nefret etmek yerine, onun gücüne, ısrarla çarpmasına hayret etmeye başladım. *Ben buradayım, der gibi. Çünkü işimiz bitmedi Helene. Yaşamak zorundayız.*

"Ölmeden önce," diyorum, "Livvy bana kendimden saklamaya çalıştığım her şeyle hesaplaşmak zorunda kalacağımı söyledi. Bunun acı vereceğini söylemişti. Ve"-eski dostumun bakışlarıyla karşılaşıyorum-

"acıtıyor."

"Artık hayaletlerin izini sürüyoruz Hel," diyor ve en azından dünyada birilerinin olduğunu bilmenin garip bir rahatlığı var.

bu acıyı anlıyor. "Tek yapabileceğimiz daha fazlasını yapmamaya çalışmak." "Affedersin, Elias." Musa elinde ay pastasıyla belirdi.

Hemen çaldım

Ondan. Açlıktan ölüyorum. "Araya girebilir miyim?"

Elias başını eğiyor ve ben ay pastasını yerken Musa sabırla bekliyor. Bitirdiğim anda elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor.

Çok yakın.

"Bu biraz uygunsuz." Ona bakıyorum ve kendimi hafifçe nefessiz kalmış buluyorum.

"Beğendin mi?" Musa ince, kara bir kaşını kaldırıyor. Şaşırmış bir şekilde sorusunu değerlendiriyorum.

"Evet," dedim.

Omuz silkiyor. "O zaman kimin umurunda."

"Adisa'nın yeni kralının topraklarınızı ve unvanınızı iade ettiğini duydum," diyorum. "Kervanınız ne zaman yola çıkıyor?"

"Neden, İmparatoriçe? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

Öyle miyim? Musa sarayda çok değerliydi, Bilginleri olduğu kadar Illustrian Paters'ı da kolayca etkiledi. Keris'in en iyi müttefiklerinin mülklerini paylaştığımızda, bunları Antium Savaşı'nda savaşan Bilginlere ve Pleblere vermeyi öneren Musa'ydı.

Ve keder beni tüketmekle tehdit ettiğinde, elinde bir yemekle ortaya çıkan ve onu güneş ışığında yememiz için ısrar eden Musa'dır. Musa beni sürükleyerek

Saray mutfağında onunla birlikte ekmek pişirir ve Musa, iki haftalık mahkemeyi iptal etmek anlamına gelse bile Zekeriya'yı ziyaret etmeyi önerir.

İlk başta Bilge'nin, umutsuzluğa çok fazla düşmediğimden emin olmak için beni izleyen wight'lar olduğunu düşündüm. Ama bana artık casuslarının olmadığını söyledi.

Bir gün ata binerken, *çok fazla sır bilmenin pek de hoş olmadığını* söyledi. *Zamanının çoğunu tazılarına kasideler yazarak geçirdiğini bildiğim halde Gens Visselia'nın Pater'ini nasıl ciddiye alabilirim ki?*

"İmparatoriçe?" Sorusuna cevap bekliyor ve ben kendimi sallıyorum.

"Sizi İmparatorluk'ta tutmak istemiyorum" -ona tam olarak bakamıyorum- "eğer kalmak istemiyorsun."

"Kalmamı istiyor *musun*?" Zırh gibi kuşandığı kibrine rağmen, sesinde duyduğum kırılganlık, karanlık gözlerine bakmama neden oluyor.

"Evet," diyorum onun kararsızlığına. "Kalmanı istiyorum Musa."

Bir nefes verir. "Gökyüzüne şükürler olsun," diyor. "Aslında sevmiyorum arıları çok severim. Küçük piçler beni hep sokar. Hem zaten bana ihtiyacınız var."

Alay ediyorum ve ayağına basıyorum. "Sana *ihtiyacım* yok."

"Biliyorsun. Güç tuhaf bir şeydir." Birkaç metre ötede el çırpıp dönen Afya ve Spiro'ya ve neşeli Zacharias'a bir ay pastası daha yediren Mamie'ye bakıyor. "Eğer yakınlarda göz kulak olacak biri yoksa yalnızlığı umutsuzluğa dönüştürebilir."

"Yalnız değilim!" Yalan, gerçi Musa bunu bana söyleyemeyecek kadar centilmen.

"Ama yalnızsınız, İmparatoriçe." Yüzünden bir gölge geçiyor ve altı aydır ölü olan karısı Nikla'yı düşündüğünü biliyorum. "İktidarda olan herkes gibi siz de yalnızsınız. Siz yalnız olmak zorunda değilsiniz."

Sözleri acıtıyor. Çünkü doğrudular. Genelde neşeli olan yüzü beni izlerken yumuşuyor.

"Seninle dans eden o olmalıydı," diyor Musa ve sesindeki ham duyguyla gözlerim ısınıyor.

O anda, Harper'ın elleri için acı çekiyorum. Onun zarafeti ve nadir gülümsemesi.

Neredeyse onun boyunda olduğum için ona düz bir şekilde bakabilmem. Onun istikrarlı, sessiz aşkı. Onunla hiç dans etmedim. Etmeliydim.

Bir parçam umutsuzca onunla ilgili anılarımı Annem, babam ve kız kardeşimin yaşadığı aynı karanlık oda. Tüm acılarıma ev sahipliği yapan oda.

Ama o oda artık var olmamalı. Ailem hatırlanmayı hak ediyor. Yası tutulmayı. Sık sık ve sevgiyle. Harper da öyle.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Senin yanında o olmalıydı," diyorum Musa'ya. "Eyvah." Bilge beni bir çemberin içinde döndürüyor, sonra geri çekiyor. "Bizler hayatta kalanlar, İmparatoriçe. Şanssızız belki ama kaderimiz bu. Ve madem buradayız, yaşayabiliriz de."

Kemancılar ve ud çalanlar başka bir melodiye başlar ve davullar gümbürdeyerek daha hızlı, daha vahşi bir dans talep eder.

Birkaç dakika önce isteksiz olsam da, şimdi bu coşkulu ritme teslim olmak istediğimi fark ediyorum. Musa da öyle. Böylece tekrar gülüp dans ediyoruz. Bir düzine ay çöreği yiyoruz ve yalnızlığımızı kovalıyoruz, iki kırık insan, en azından bu gece için, bir bütün oluşturuyoruz.

Daha sonra, Mamie Rila bizi Laia'nın hikâyesi için çağırdığında, Zacharias ve Saif Kabilesi'nin geri kalanıyla birlikte kilimlerin ve minderlerin üzerine yerleştiğimizde

kervansarayın karşısında, Musa'ya doğru eğildim.

"Kaldığınıza sevindim," diyorum. "Ve arkadaşlığınız için minnettar olacağım."

"Güzel." Musa bana o parlak gülümsemesini gösteriyor ve bu ilk kez alaycı değil. "Çünkü bana hâlâ bir iyilik borçlusunuz İmparatoriçe. Ve ben de bunu ödemeyi planlıyorum."

Cevap gülüşüm bir zevk gülüşüdür. Değer verdiğim bir adam beni gülümsettiğinde heyecan duyabildiğim için. Arkadaşımın anlatacağı bir hikayeyi dört gözle bekleyebildiğim için. Kollarımda tuttuğum küçük çocuğun gözlerinde umut bulabildiğim için.

Yaşadığım onca şeye rağmen ya da belki de bu yüzden, kalbimde hala neşe var.

LXXII: Laia

Mamie beni arabamda, küçük alanda volta atarken ve kendi kendime Masal mırıldanırken buluyor. Dışarıda ay yükseliyor ve kakule kokusu

Bal ve çay kervansarayı dolduruyor. "Laia, aşkım," der. "Vakit geldi."

Arabadan indiğimde elbisemi düzeltiyor, geleneksel Scholar kurta ve şalvar, uzun zaman önce giydiğimiz kıyafetler.

Martialler geldi. Kurtanın kumaşı, altımdaki dar pantolonla aynı sıcak abanoz renginde ve dizlerime kadar iniyor. Bana öğreten *Kehanni*'yi onurlandırmak için gümüş ve yeşil ipliklerle geometrik işlemelerle parılıyor. Yakası düşük ve kare şeklinde, Keris'in içime kazıdığı *K* harfi açıkça görülebiliyor.

"Elias'a daha önce *Kehanni* anlamına geliyor" demiştim.

"Anlatacağın hikâyeyi biliyor musun?" Büyük bir kalabalığın toplandığı *Kehanni*'nin sahnesine doğru ilerlerken Mamie bana soruyor. Aubarit ve Gibran battaniye ve kilim sererken, evini Nur'da kurmuş olan Spiro, Afya'nın dumanı tüten çay bardaklarını elden ele dolaştırmasına yardım ediyor.

"Anlatmak istediğim hikâyeyi biliyorum," diyorum. "Ama Ay Festivali için pek uygun değil."

"Masal seni seçiyor, Serra'lı Laia," diyor Mamie. "Neden bunu anlatmak istiyorsun?"

Kalabalık bir an için kayboluyor ve zihnimde Meherya'yı duyuyorum. *Hikayeyi unutma, Serra'lı Laia.*

"Bu masal meydandaki darağacıdır," diyorum. "Kaldırım taşlarındaki kan. Bilgin bir kızın derisine kazınmış *K* harfidir. Çocuğu için otuz yıl bekleyen annedir. Yok edilen bir ailenin acısı. Bu hikaye bir uyarıdır. Ve tutulan bir sözdür."

"O halde anlatılmalı." Mamie kalabalıkta kendi yerine doğru ilerliyor.

Ben sahneye çıkarken seyirciler susuyor. Elias bir arabaya yaslanmış, saçları gözlerine dökülmüş, uzaklara bakıyor. Helene, Musa'yla birlikte onun yanında oturuyor, muhafızları yakınında, dikkatini kucağında bir aşağı bir yukarı zıplayan Zacharias'a vermiş.

Ellerimi kaldırıyorum ve herkes aniden, saygıyla sessizleşiyor.

Mamie bana *sessizliğe şaşırmamayı* öğretti. *Talep et. Çünkü onlara sonsuza dek yanlarında taşıyacakları bir hediye sunuyorsunuz. Hikaye hediyesi.*

"Genç bir dünyanın ışıltısında uyandım." Sesim kervansarayın en uzak köşelerine kadar ulaşıyor. "İnsan avlanmayı bilirdi ama toprağı sürmeyi bilmezdi. Taş vardı ama çelik yoktu. Yağmur, toprak ve hayat kokardı. Umut kokuyordu."

Hikayeyi ruhumun derinliklerinden çekiyorum, sevgimi ve affediciliğimi, öfkemi ve empatimi, sevincimi ve üzüntümü içine döküyorum.

Ben onları Meherya'nın hayatındaki amansız fırtınaların içinden geçirirken, seyircilerin yüzleri şoktan sevince ve dehşete doğru sürekli değişiyor.

Onu sadece bir katil ve işkenceci olarak tanıyorlardı. Bir kral, baba ya da koca olarak değil. Yaratıcısı tarafından terk edilmiş, kırılmış bir yaratık olarak değil.

Hikayeyi anlatırken Meherya'yı bana yaptıkları için affettiğimi fark ettim. Aileme yaptıklarını. Ama bu dünyaya yaptıklarını affetmeye hakkım yok. İşlediği suçlar çok büyüktü ve bunların bizi iyileştirip iyileştirmeyeceğini sadece zaman gösterecek.

Rehmat'ın merhametine vardığımda, Meherya'nın sonunda, Zacharias bile sessiz, elini ağzına sokmuş, gözleri faltaşı gibi açılmış bakıyor.

"O anda rüzgâr durdu." Sesim kısılıyor ve herkes duymak için öne doğru eğiliyor. "Her şey sustu. Her şey hareketsiz kaldı. Çünkü dünyanın doğuşuyla uyanan Sevgili artık yoktu. Ve tek bir ıstıraplı an için, yeryüzünün kendisi onun yasını tuttu."

Omuzlarım çöktü. Hikâye sona erdi ve bunun bedeli ağır oldu. Hiç kimse Ben sözümü bitirdikten sonra tek kelime etmiyor ve ben de kısa bir süre, anlatırken bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Sonra Kabileler patlıyor, alkışlıyor, bağırıyor, ayaklarını yere vuruyor, "Aara! Aara!"

Daha fazla. Daha fazlası.

Kervansarayı çevreleyen uzun binalarda, gölgeler arasında yer değiştiren figürler, güneş gözleri parıldıyor. Onlara baktığım anda yok oluyorlar-hepsi

Biri hariç. Kukuletasının altından koyu mavi gözleri, beyaz saçları, yaralı yüzü ve kalbine doğru kaldırdığı eli görünüyor.

Anne.

Ateşler söndükten ve festival katılımcıları evlerine ve arabalarına gittikten sonra kervansaraydan ayrılıp çöle doğru yol alıyorum. Gecenin en karanlık saati, hayaletlerin bile dinlendiği zaman. Nur binlerce kandille parıldıyor, kumların kalbinde bir takımyıldızı.

"Laia."

Onun sesini biliyorum, ama bundan daha fazlasını, onun hissini, varlığının rahatlığını, saçlarının tarçın kokusunu biliyorum.

"Gelmek zorunda değildin," diyorum ona. "Uzaklaşmanın zor olduğunu biliyorum." "Bu senin ilk hikayendi." Artık kekelemiyor ve yüzünde Bana babamı hatırlatan bir ağırbaşlılık. Kendini affetmeye başladı. "Bunu kaçırmak istemedim."

"Cinler nasıl?"

"Huysuz," diyor annem. "Biraz kaybolmuşlar. Ama Meherya olmadan da yollarını bulmaya başladılar." Elimi sıkıyor. "Hikâyeni beğendiler."

Bir süre sessizlik içinde yürüdükten sonra büyük bir kum tepesinin üzerinde duruyoruz. Galaksi ışıltılı ışıltılı yanıyor ve biz yıldızların gökyüzünde dönmelerini izliyoruz. Bilinmeyen bir dans, güzelliklerini takdir etmemize izin vermek. Kolunu bana doluyor ve ben de gözlerimi kapatarak ona sokuluyorum.

"Onları özlüyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle," diyor. "Ama orada olacaklar, küçük cırcır böceği, diğer tarafta."

Zamanımız geldiğinde bizi bekliyor." Bunu anladığım bir özlemle söylüyor. "Ama henüz değil." Annem beni sertçe dürtüyor. "Bu dünyada yapacak çok işimiz var. Ben gitmeliyim. Ruhlar çağırıyor." Omzumun üzerinden başını sallıyor. "Ve seni bekleyen biri var."

Elias, Anne çoktan rüzgârla uzaklaştıktan sonra yaklaşıyor. "Ruh yakalama konusunda benden bin kat daha iyi," diyor.

"Bu işte harikaydın." Nur'a dönüyorum ve kolumu onun koluna doluyorum, onun sağlamlığının, gücünün tadını çıkarıyorum. "Sadece nefret ediyordun."

"Artık özgür olduğuma göre," diyor, "yapacak bir şeyler bulmam gerektiğini düşünüyordum. Sen bir *Kehanni* olmak için yoğun bir şekilde çalışırken ben karavanda aylak aylak dolaşamam. Bunun sonunu asla duyamam."

"Neyi seçersen seç, çıldırtıcı derecede harika olacaksın Elias. Ama ne istiyorsun?"

O kadar hızlı cevap veriyor ki, bu konu üzerinde uzun süredir düşündüğünü anlıyorum.

"Tas, Saif kervanındaki diğer birkaç çocukla birlikte scimcraft öğrenmek istiyor," diyor. "Ve gelecekteki imparatorumuzun eninde sonunda bir düzine konuda derse ihtiyacı olacak."

Elias'ın Tas'a, Saif çocuklarına ve Zacharias'a öğretmenlik yapacağı düşüncesi kalbimi biraz eritiyor. "İnanılmaz bir öğretmen olacaksın," diye kıkırdıyorum.

"Yine de o çocuklar için üzülüyorum. Hiçbir şey yanlarına kalmayacak."

Elias benden uzaklaşıyor ve bir an sonra elinde bir nesne tuttuğunu fark ediyorum, o kadar hızlı döndürüyor ki bakamıyorum.

"Tüm bunlardan önce, senin için bir şeyim var." Durdu ve ellerini kaldırarak, kayısı çiçekleri, kiraz çiçekleri ve Tala çiçekleri, gerçek bir meyve bahçesi ile özenle oyulmuş bir kolluğu ortaya çıkardı. Kenarları boyunca, canlı bir yazıyla ailemin isimlerini yazmış. Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve onu almak için uzanıyorum ama bana vermiyor. Henüz vermedi.

"Keşke binlerce hayat yaşayabilseydim de sana binlerce kez aşık olabilseydim," diyor. "Ama elimize geçen tek şey bu olursa ve bunu seninle paylaşırsam, o zaman hiçbir şey istemeyeceğim, eğer-eğer-eğer-eğer-" Duruyor, elleri kolluğu öyle sıkı kavlıyor ki kıracak diye korkuyorum.

"Evet. *Evet.*" Ondan aldım ve giydim. "Evet!" Ne kadar söylesem az.

Beni, hayatımı neden onunla geçirmek istediğimi, onunla istediğim her şeyi hatırlatan bir öpücüğün içine çekti. *Maceralar*, ona söyledim. *Yemekler. Geç saatlere kadar süren geceler. Yağmurlu yürüyüşler.*

Daha sonra -çok daha sonra- pelerinimi topraktan kaldırıp tozunu silkeliyorum. "Şikayet edemezsin." Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve

Kum dökülüyor. Gülümsemesi gecenin içinde beyaz bir ışık gibi parlıyor. "Uygunsuz yerlerdeki kıyafetlerini çıkarman için seninle konuşmamı istediğini söylemiştin."

İtişimi gülerek savuşturuyor ve ben de onu ayağa kaldırıyorum.

Elias yürürken parmaklarını benimkilere geçiriyor. Bana ne söylediğini evdeki ilk tam gününde yapmayı umuyor, baritonu damarlarımda sonsuza dek duymak istediğim bir şarkıyı çalan en tatlı, en derin ud gibi tıngırdıyor. Sevdiğin kişiyle birlikte yürümek ne kadar küçük bir şey gibi görünüyor. Onlarla geçireceğiniz bir günü dört gözle beklemek. Bu anın basitliğine hayret ediyorum. Ve teşekkür ediyorum mucizesi için gökyüzüne.

Kalın bir bulut tabakası doğu ufkunun üzerinde duruyor ve gökyüzü

soluklaşıyor, bir korun derin turuncu parıltısı canlanıyor. Yükseklerde,
yıldızlar

vedalarını fısıldar ve gökkubbenin derinliksiz mavi kubbesinde kaybolurlar.

TEŞEKKÜRLER

Sonuna kadar benimle kaldığın için sana nasıl teşekkür edebilirim, okuyucu? Hayran sanatı ve cosplay yaratıyor ve kitap imzalatmak için saatlerce bekliyorsunuz. Çocuklara, yavru kedilere ve köpek yavrularına Ember karakterlerinin isimlerini veriyorsunuz. Benimle neşelendiniz, benimle ağladınız ve beni ayağa kaldırdınız. Tüm kalbim ve ruhumla teşekkür ederim.

On üç yıl boyunca ailem bu yolculuğun inişli çıkışlı yollarında benimle birlikte ilerledi. Anneme sevgi dolu minnettarlığımı sunuyorum, Emberling #1. Senin dualar beni hayal ettiğimden çok daha ileriye taşıdı. Babacığım, bana verdiğin irade gücü ve her zaman önce nasıl olduğumu sorduğun için teşekkür ederim.

Kashi-en yumuşak gömleklerini ve en güzel anılarımızı çalmama izin verdiğin için, gece yarısı kahkahaları için, beni okurken dinlediğin ve bir kelimenin şekli üzerinde durduğun için ve en önemlisi benden çok önce inandığın için-teşekkür ederim.

Oğullarım, benim her zaman küçük olanlarım, sabrınız ve pozitifliğiniz bana her gün ilham veriyor. Hepsi, her güzel şey sizin için.

Amer, gece geç saatlerde yazı ortağı, en sakın ses, en sert müttefik. Bu kitapta ve genel olarak hayatta yolumu bulmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum. Haroon, tüm şampiyonların şampiyonu. Sen bir baş belasıydın ve geçen her yıl bunu daha da pekiştiriyor. Savaşmaya devam ettiğin için teşekkürler.

Alexandra, savaşçı ve endişeli dostum, her zaman inanan kişi. Bu sonun aslında sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum, ancak bunların hiçbirini sensiz hayal edemiyorum. Hep daha yükseğe ulaşalım.

Kız kardeşim Tala'ya - her kitapta bizim için kelimeler bulmakta başarısız oldum. Bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim; asla bir DM şarkısı duyup gülümsemeyeceğim ve birlikte hayatta kaldığımız her şeyi düşünmeyeceğim.

Kahkahalarınız ve anılarınız için Heelah'a; dualarınız ve bana olan inancınız için amca ve teyzeye; bana neden yazdığımı hatırlattığınız için Imaan, Armaan ve Zakat'a; dualarınız ve sevginiz için Brittany, Lilly, Zoey,

Anum ve Bobby'ye büyük sevgiler.

Cathy Yardley, akıl hocam ve dostum, beni sürekli cesaretlendirdiğin ve kendi tuhaf beynimi anlamlandırmama yardımcı olduğun için çok minnettarım.

Penguenler, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler: Jen Loja, bana inandığı ve desteklediği için, ama en çok da asla unutamayacağım bir hediye olan zaman için; Casey McIntyre, Ruta Rimas ve Gretchen Durning, sabrınız ve yorulmadan bu taslağı milyonlarca kez gözden geçirdiğiniz için; Shanta Newlin ve her zaman koşuşturan tanıtım ekibi; Felicia Frazier ve olağanüstü satış ekibi; Emily Romero ve çılgınca yaratıcı pazarlama ekibi; ve Carmela Iaria ve harika okul ve kütüphane ekibi.

Ayrıca Felicity Vallence, Jen Klonsky, Shane Rebenschied, Kristin Boyle, Krista Ahlberg, Jonathan Roberts, Jayne Ziemba, Rebecca Aidlin, Roxane Edouard, Savanna Wicks ve Stephanie Koven'a; ve Ember kitaplarını bu kadar güzel dilde olabilecek en iyi hale getirdikleri için uluslararası yayıncılara, editörlere, kapak sanatçılarına ve çevirmenlere derin teşekkürlerimi sunarım.

Ben Schrank, hayat bizi beklenmedik yollara sürükler ve bu yolda birlikte yürüdüğümüz için çok mutluyum. Benim için ve bu seri için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim.

Nicola Yoon, bunu sensiz yapamazdım. Bana karanlığın barındırdığı tüm güzellikleri hatırlattığın için teşekkür ederim. Sen olağanüstü bir arkadaş ve güzel bir insansın. Renée Ahdieh, sevgili kardeşim ve her zaman müttefikim, bilgeliğin ve sevgin için, iyi günde kötü günde sen olduğun için teşekkür ederim. Lauren DeStefano - zor günlerde nazik sözleriyle, tembel günlerde ise sert sözleriyle yanımda olan, sonsuza dek DRiC'im, sana minnettarım.

Sevgi, yavru köpek/bebek/kedi resimleri, çay, müzik ve tavsiye sunan arkadaşlarıma yürekten teşekkür ederim: Abigail Wen, Adam Silvera, Haina Karim, Nyla Ibrahim, Zuha Warraich, Subha Kumar, Mari Nicholson, Sarah Balkin, Tomi Adeyemi, Samira Ahmed, Becky Albertalli, Victoria Aveyard, Leigh Bardugo, Sona Charaipotra, Dhonielle Clayton, Stephanie Garber, Kelly Loy Gilbert, Amie Kaufman, Stacey Lee, Marie Lu, Tahereh Mafi, Angela Mann, Tochi Onyebuchi, Aisha Saeed, Laini Taylor, Angie Thomas ve David Yoon.

İz bırakan gazeteci ve yazarlara gecikmiş bir teşekkür: Philip Bennett, Terry Brooks, Milton Coleman, Alison Croggon, Tony Reid, Marilynne Robinson, Arundhati Roy, Mary Doria Russell, Antoine de Saint-Exupéry, Keith Sinzinger, Anthony Shadid, Jason Ukman,

Elizabeth Ward, Emily Wax, Kathy Wenner ve Marcus Zusak.

Bana ilham veren m zikler olmasaydı kitaplarım kendilerinin soluk g lgeleri olurdu. "Terrible Love" için The National'a, Rihanna'ya "Love on the Brain", Zola Jesus "Dangerous Days", Lumineers "Salt and the Sea", Aqualung "Complicated", Kendrick Lamar "DNA", Hozier "Would That I", Arcade Fire Peter Gabriel tarafından seslendirilen "My Body Is a Cage", Autumn Walker "Barking at the Buddha" ve Nooran Sisters "Dama Dam Mast Kalandar" performanslarıyla.

Son te ekk r m her zaman O'na, An-Nur'a, Ayd nlatıcı'ya, yalnız gecede konuşan sese, beni bu kadar kederden kurtaran ele. Her şey, sonunda, Sana geri döner.

YAZAR HAKKINDA

Sabaa Tahir, otuz beşten fazla dile çevrilen An Ember in the Ashes serisinin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kaliforniya'nın Mojave Çölü'nde, ailesinin on sekiz odalı motelinde büyüdü. Orada zamanını fantastik romanlar okuyarak, ailesinin Kardeşinin çizgi roman zulası ve kötü gitar çalmak. *Küllerdeki Kor'u* yazmaya geceleri gazete editörü olarak çalışırken başladı. Gürültülü indie rock, cafcıflı çoraplar ve ineklerle ilgili her şeyi seviyor. Sabaa şu anda ailesiyle birlikte San Francisco Bay Area'da yaşamaktadır. Sabaa'yı online olarak SabaaTahir.com adresinde ziyaret edebilir, Instagram ve Twitter'da @SabaaTahir hesabından takip edebilirsiniz.

Penguin
Random House
PENGUIN YOUNG READERS

Okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.